

Tiểu Lý Phi Dao

Contents

Tiểu Lý Phi Dao	1
1. Cái Túi Giết Người	2
2. Phong Trần Kỳ Sĩ	12
3. Báu Vật Động Lòng Tham	24
4. Sắc Đẹp Loạn Lòng Người	36
5. Đêm Trong Gió Tuyết	47
6. Trong Quán Rượu Gặp Cứu Tinh	57
7. Di Tích Cổ Nhân	69
8. Bỏ Qua Chuyện Cũ	80
9. Nơi Nào Chẳng Gặp Nhau	90
10. Mười Tám Năm Oán Cù	100
11. Cứu Tinh Từ Cõi Ngoại	111
12. Cùng Chung Một Nỗi Đoạn Trường	123
13. Họa Gởi Tai Bay	132
14. Có Miệng Khôn Lời	144
15. Tình Sâu Nghĩa Nặng	153
16. Giả Nhân Giả Nghĩa	165
17. Đen Bạc Lòng Người	174
18. Dù Chết Chẳng Sờn	185
19. Gieo Độc Gặp Độc	196
20. Tình Này Xin Đợi Thành Ký Ước	205
21. Lòng Dạ Đàn Bà	216
22. Lừa Cọp Vào Tròng	225
23. Thực Hành Mười Định	233
24. Thiếu Lâm Nổi Sóng	243
25. Phơi Trần Tội Ác	257
26. Kiếm Vô Tình Nhưng Người Đa Tình	265

Tiểu Lý Phi Dao

Giới thiệu

“Tiểu Lý Phi Dao lệ hư bất phát” Ngọn tiểu phi dao xuất hiện, tất cả đều phải ớn lạnh, vì đã chưa từng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ly-phi-dao>

1. Cái Túi Giết Người

Gió lạnh như từng ngọn dao chém xuống. Vạn vật y hệt những con cá nằm trên thớt tuyết, chết lạnh cứng đờ.

Ngàn dặm tuyết rơi, bầu trời như một biển muối mênh mông trắng xóa.

Tuyết cứ tiếp tục rơi, gió lạnh không ngừng.

Một cỗ xe ngựa vượt đường từ phương bắc, bánh xe nghiêng lên băng giá rào rào bắn văng từng loạt hoa tuyết rơi lỗ chỗ kín cả vệ đường.

Tiếng xe khua, tiếng vó ngựa dù dập dồn, nhưng vẫn không lay động được khung cảnh rịch rịch tiêu sơ. Khung cảnh cũng đã trầm khấn xô tang tóc.

Lý tầm Hoan hắt hơi mấy liên mấy cái, hấn ngay chân và khê vắn mình.

Ngồi trong xe, phủ rèm da báo tuy ấm áp dễ chịu, nhưng cuộc đời ngang trái dường như cứ đẩy con người vào cái cảnh mà chính lòng họ không muốn bao giờ.

Lý tầm Hoan chép miệng thở dài:

- Con người sinh ra là đã đắm mình vào mâu thuẫn, bất cứ một ai cho dù không muốn cũng chẳng biết phải làm sao!

Hắn cúi xuống góc thùng xe, lôi ra bầu rượu, mở nút, neho mắt nhìn vào và vươn cổ nốc cạnh một hơi.

Giọt rượu cuối cùng chạy vào cổ, Lý tầm Hoan cúi đầu ho sặc sụa, tiếng ho kêu dài làm hắn phải gập mình.

Tiếng ho sù sụ không ngừng làm cho da mặt trắng xanh vì khí trời lạnh lẽo đã phải đổ dồn.

Hắn ho nổi cả gân cổ, ho như một chứng bệnh kinh niên.

Lý tầm Hoan chong bình rượu lên để xem còn giọt nào trong đó nữa không và rút ra một con dao mỏng như lá lúa, dùng mũi khắc lên bầu rượu.

Như một nhà điêu khắc chuyên môn, mũi dao thoăn thoắt uốn quanh một cách thành thực và chỉ thoáng qua làn nét điêu khắc đã lộ lên một hình dáng người đàn bà, người đàn bà không những đẹp mà nét khắc còn làm nổi bật lên vẻ thủy mị đoan trang, sống động.

Không phải nét khắc đã cho hình nhân một linh hồn mà có lẽ linh hồn người khắc đã lồng vào hình khắc. Chỉ có tâm sự người nghệ sĩ hoàn toàn ký thác, tác phẩm mới có thể có thần như thế.

Khuôn mặt của Lý tầm Hoan hình như không phải là con người và đuôi mắt hắn đã xâu chùm những đường nhăn như đuôi cá, mọi đường nhăn đều hằn đậm nét phong trần, biểu hiện đầy bất hạnh.

Còn đôi trông mắt, đôi trông mắt trong và lóng lánh của hấn thanh minh rằng hấn không phải là người đã về già, đôi mắt ngời ngời đó nói rằng hấn vẫn còn trong lứa tuổi thanh niên.

Đôi trông mắt sáng mà dịu hiền, linh động và sâu thẳm, đúng là ngưỡng cửa đi vào tận đáy tâm tư. Đôi mắt ưa nhìn chứ không làm cho người ta khó chịu.

Hình khắc đã hoàn thành, hấn nhìn hình khắc thật sâu chứ không phải nhìn sững và hấn vụt xô cửa xe nhảy xuống.

Gã đánh xe vội ghì mạnh dây cương, cỗ xe chao qua và dừng hấn lại.

Gã đánh xe là một gã có râu quai nón, đôi mắt gã bén nhọn như mắt chim ưng, nhưng khi đứng vào mặt Lý tâm Hoan, lập tức tia mắt hấn dịu lại như xót thương, như triu mến. Đôi mắt sáng quắc nhưng hiền hòa, y như một con chó dữ nhìn vị chủ nhân. Lý tâm Hoan nhìn quanh, dùng con dao nhỏ khoét một lỗ sâu trên mặt tuyết đã đóng băng để bình rượu có khắc hình người xuống và gom đùn mặt tuyết vun lên như một ngôi mộ con. Hấn đứng sững nhìn ngôi mộ tuyết bằng đôi mắt lơ đãng thăm thẳm.

Tay cân, da mặt tuy đã bị khí lạnh làm cho xanh tím, cả thân mình hoa tuyết đơm đầy, nhưng Lý tâm Hoan không tỏ ra một chút gì lạnh lẽo, hấn đứng trước ngôi mộ tuyết như một người đưa kẻ thân thiết nhất đến nơi yên nghỉ cuối cùng mà sinh mạng của kẻ còn lại dường như không còn ý nghĩa.

Nếu là một ai khác chứng kiến hành động của Lý tâm Hoan, nhất định sẽ cho là kì dị, nhưng tên đánh xe có vẻ đã quen rồi. Gã chỉ nói một cách dịu dàng:

- Trời sắp tối rồi, mà đường hãy còn xa, thiếu gia hãy lên xe cho sớm.

Lý tâm Hoan chậm chạp quay mình lại đến bây giờ hấn mới phát giác một hàng dấu chân sát bên xe, dấu chân này cũng cùng chiều với vết xe của hấn.

Giữa con đường trống vắng mênh mông, hàng dấu chân đơn độc như dấu bèo trôi trên mặt bể.

Dấu chân rất sâu, chứng tỏ con người đó đã trải qua một quãng đường xa lắm. Đôi chân đã sức cùng lực kiệt, nhưng kẻ ấy vẫn không chịu dừng bước.

Lý tâm Hoan khẽ thở dài:

- Trong giờ cuối của ngày, giữa khi trời lạnh lẽo, một con người cô độc vượt đường trường hoang vắng, ta nghĩ kẻ ấy là một người cô độc đáng thương.

Gã râu ria đánh xe không nói gì, nhưng tia mắt gã đã nói lên điều suy nghĩ:

- Thiếu gia không phải là người hieu quạnh đáng thương sao? Tại sao lại cứ phải nghĩ đến người khác mà quên mất thân phận mình?

Cỗ xe lại chuyển mình, bánh xe lại nghiêng trên mặt tuyết đóng băng nghe rào rào.

Lý tâm Hoan lại tiếp tục khắc. Nhiều khúc tòng già rần chắc ngổn ngang trên thành xe, không biết hấn đã khắc biết bao nhiêu và còn bao nhiêu chưa khắc. Chỉ thấy được rằng mũi dao cứ đi theo chiều quen thuộc của bàn tay tinh luyện, trước sau hấn chỉ khắc một mẫu giống nhau: hình người đàn bà đẹp.

Đường càng đi càng hun hút, tuyết đông trên đầu cây, tuyết phủ trên mặt đất trắng xóa một màu. Trong khung cảnh tịch mịch hoang vu, chợt nghe có tiếng chân bước.

Tất nhiên, tiếng người bước đi không phải là tiếng khua động lớn, nhưng đối với thính giác tinh nhạy, với sự cố ý đợi chờ, tiếng bước chân đủ khẽ, Lý tâm Hoan vẫn nghe rõ mồn một.

Hấn xô vệt rèm cửa bằng da beo để nhìn ra phía trước.

Một bóng người hiện rõ, một bóng đen trên nền tuyết trắng mênh mông.

Người đó đi thật chậm, nhưng bước chân đều đều, tuy nghe tiếng xe khua nhưng tuyệt nhiên không hề quay đầu nhìn lại.

Tuyết xuống như mưa phùn, đầu hấn không đội nón, tuyết rơi xuống tóc, tuyết bám vào mặt, nước chảy theo cổ hấn xuống lưng, xuống ngực, ướt đầm chiếc áo mỏng mà hấn mặc trong mình.

Ngồi một chỗ khô ráo, gió cũng lạnh buốt da, nhưng hấn vẫn như không, lưng hấn vẫn đứng như da thịt của hấn là đồng sắt. Nhìn vào dáng điệu của hấn, người ta có cảm tưởng đến một con người không hề than vãn, không hề biết khuất phục là gì.

Mãi cho đến lúc bánh xe vượt qua cạnh hấn, Lý tầm Hoan mới trong rõ được mặt hấn - một gã thiếu niên mày rậm, mắt to, vành môi mong mỏng khép lại như một làn chỉ hồng viền quanh khóe miệng.

Gương mặt hấn lạnh băng như giá tuyết y như không việc gì có thể làm cho hấn quan tâm, luôn cả sự hiện diện của hấn, hấn cũng xem như không có.

Hấn còn trẻ quá, bằng phương cách tuổi tác đó, chưa có thể gọi là người lớn nhưng sắc diện và dáng dấp của hấn lại có đủ một mê lực hấp dẫn lạ lùng, nhất là đôi mắt xéch long lạnh.

Lý tầm Hoan nhìn hấn bằng chuôi mắt, mỉm cười và co chân đẩy tung cửa xe:

- Lên đi, tôi chờ cho một đỗi.

Một câu nói rất thường, nhưng có một sức mạnh như truyền loan vì giữa vùng băng tuyết mênh mông, mời một khách bộ hành lên xe quả là một đề nghị không ai có thể từ chối được.

Nhưng gã thiếu niên mắt xéch chẳng buồn nhìn lại, chân hấn cứ bước đều đều không mau hơn mà cũng chẳng chậm hơn y như không nghe thấy có gì ở kế bên cả.

Lý tầm Hoan nói:

- Điếc à?

Gã thiếu niên chậm chậm kéo tay đặt vào cán kiếm mang lưng lẳng bên hông.

Cử động của hấn rất chậm, nhưng cũng y như bàn tay cầm dao khắc hình của Lý tầm Hoan, bàn tay đặt lên cán kiếm của hấn rất chuyên môn tinh luyện.

Lý tầm Hoan bật cười:

- à, như thế là không điếc. Mời lên xe, mời lên uống một chén rượu cho ấm bụng, một chén rượu, dù đối với một người nào cũng chẳng có hại chi mà.

Gã thiếu niên đáp cộc lốc:

- Ta không thể uống!

Những đường nhăn ở chuôi mắt Lý tầm Hoan vẫn gợn lên nét cười:

- Ta mời uống không phải trả tiền mà.

Gã thiếu niên vẫn cộc cằn khó thương:

- Không phải vật của ta, ta không giữ, không phải rượu của ta, ta không uống. Ta nói thế cũng khá rõ chứ?

Lý tầm Hoan gật đầu:

- Rõ, khá rõ!

Gã thiếu niên nói tiếp:

- Tốt, vậy thì cứ đi đi.

Lặng thinh một lúc, Lý tầm Hoan chợt cười:

- Tốt, ta đi, nhưng đến lúc rượu của túc hạ mua thì túc hạ có mời ta một chén không?

Gã thiếu niên nhìn lên:

- Tự nhiên.

Lý tầm Hoan cười vẫy tay:

- Vậy xin tạm biệt.

Cỗ xe lại bắt đầu lăn bánh. Bóng gã thiếu niên dần dần mất hút ở phía sau.

Lý tâm Hoan nói với gã đánh xe:

- Người thấy gã thiếu niên ấy có lạ không? Riêng ta nghĩ, hẳn nhất định không phải con người lịch lãm tầm thường, không ngờ lời lẽ của hắn hết sức là trung thực, trung thực đến ngây thơ.

Gã đánh xe điềm nhiên:

- Hắn cũng chỉ là cậu bé có tánh quật cường như bao cậu bé quật cường khác, có thể thôi.

Lý tâm Hoan lại hỏi:

- Người có thấy thanh kiếm hắn đeo bên hông không?

Gã đánh xe cười:

- Cái đó mà cũng có thể gọi là thanh kiếm sao?

Đúng như gã đánh xe nói. Vật mà tên thiếu niên đeo bên mình không thể gọi là thanh kiếm, mà cũng không thể gọi là thanh đao. Nó là một thanh sắt đẹp đẹp, không mũi nhọn, không lưỡi bén, không có cán. Cái gọi là cán chỉ là hai miếng gỗ mỏng kẹp vào một đầu của thanh sắt mà thôi.

Gã đánh xe cười nói tiếp:

- Theo tôi thấy thì đó là món đồ chơi con nít.

Lý tâm Hoan không cười mà lại thở ra:

- Theo ta thấy thì món đồ chơi con nít ấy cực kì nguy hiểm, tốt hơn hết là không nên đùa với hắn.

Gã đánh xe lặng thinh. Cỗ xe cứ thế bò nốt quãng đường xa.

Cuối cùng đến một thị trấn nhỏ.

Thị trấn nằm sát vùng biên giới, vừa nghèo nàn, vừa heo hút, nhưng lũ khách lại đông vậy. Một khách điểm duy nhất đã nhỏ mà khách lại rất đông, làm cho bầu không khí rất ồn ào.

Vì hầu hết những khách ngược xuôi trên con đường này đều lấy thị trấn đó, khách điểm đó làm chỗ nghỉ chân sửa soạn cho con đường sắp tới, hoặc chuẩn bị lại con người cát bụi, chuẩn bị lại cho hàng hoá để xâm nhập vùng dân cư đông đúc, hoặc vượt đường trường ra biên giới xa xăm.

Thành ra, bất cứ người từ ngoài vào, hay từ trong ra, không ai có thể bỏ rơi nơi này.

Trước khách điểm là một khoảng sân rộng, nhiều cỗ xe tải hàng của một tiêu cục nào đó sắp thẳng một hàng, đó là những cỗ xe trống, có lẽ đã đưa hàng đến nơi xong cả.

Phía trước khách điểm là nơi ăn uống, không rộng lắm mà khách vẫn ra vào không ngớt. Hầu hết là người lực lưỡng, áo choàng da thú, họ là những khách giang hồ xuôi ngược, họ là những nhân viên tiêu cục tải hàng.

Hầu hết những kẻ đặt chân đến đây, đặt chân đến một vùng biên giới xa xôi, hình như khung cảnh đã gọi cho họ một nếp sống ngang tàng, cho nên người nào cũng nốc rượu như uống nước và nhiều kẻ ngược áo lại phanh ra, như muốn chứng tỏ với người khác rằng ta đây là kẻ màn trời chiếu đất, chưa từng sợ lạnh là gì.

Lúc thầy trò Lý tâm Hoan đến đó thì phòng ăn khách điểm không còn phòng nào trống cả. Họ lý phải chặt vật lăm mới vào được chiếc bàn trong kẹt, một chiếc bàn tồi tàn để những đĩa ớt thừa và những chai dầu lung tung. Có lẽ vì vậy mà nó còn bỏ trống, ai cũng chê. Lý tâm Hoan ngồi xuống nhìn ra ngoài, những cỗ xe tải hàng trống lồng giăng giăng, mỗi nóc xe đều có cắm một cây cờ thêu hình một chiếc đầu, không biết đầu hổ hay sư tử.

Lý tâm Hoan gọi rượu, hắn uống chậm rãi hết chén này sang chén nọ và cứ cạn một ngụm là lại cong mình ho sặc sụa.

Gã đánh xe râu quai nón đi vào, tiến đến cạnh chủ khê thưa:

- Một cái phòng góc phía nam trên gác đã sửa soạn sạch sẽ, bao giờ một xin thiếu gia lên đó nghỉ.

Hình như biết trước gã đánh xe sẽ làm việc đó, Lý tầm Hoan chỉ gật đầu nhưng không nói lại.

Một lúc sau, tên đánh xe vụt nói:

- Kim Sư tiêu cục có khá đông người trong khách điểm này, dường như là họ mới giao hàng xong trở về.

Lý tầm Hoan hỏi:

- Ai là kẻ cầm đầu của chuyến chở hàng này?

Gã đánh xe đáp mau:

- Nghe nói như là ” Cấp phong kiếm ” Gia Cát Lôi.

Lý tầm Hoan khẽ cau mày, nhưng rồi lại cười:

- Hừ, tên ấy sống đến ngày nay thì kể ra cũng không phải dễ.

Tuy nói chuyện với người sau lưng, nhưng đôi mắt của Lý tầm Hoan cứ ngó chăm chăm ra phía cửa, hình như đang chờ đợi một ai.

Gã đánh xe nói ngay vào sự mong đợi ấy:

- Chú bé ấy không đi lệ, có lẽ đến đây cũng phải quá canh đầu.

Lý tầm Hoan cười:

- Hắn không phải là không đi lệ được nhưng tại vì hắn không muốn phí sức. Người có thấy một con chó sói đi thong thả bao giờ chưa? nếu phía trước không có con vật cho nó đuổi và phía sau không có con vật rượt theo thì nó nhất định không bao giờ nó đi nhanh, vì nó không muốn phí bỏ sức lực một cách vô ích, có lẽ nó hà tiện sức để chờ cái cơ hội hữu dụng bất chợt chẳng biết thời gian nào.

Gã đánh xe cũng cười:

- Nhưng chú bé ấy không phải là con sói.

Lý tầm Hoan không nói nữa vì hắn đang bận ho.

Ngay lúc đó, có ba người từ phía sau đi vào phòng ăn. Họ nói chuyện với nhau rất lớn. Họ đang nói với nhau về những câu chuyện không đầu không đuôi, những câu chuyện sôi máu giang hồ.

Họ cũng không quên khéo léo tự xưng y như là sợ người khác không biết họ là người của Kim Sư tiêu cục, không biết họ là đại đầu lĩnh của một tiêu cục nhiều uy thế ấy.

Lý tầm Hoan nhận ra ngay một trong ba người ấy là ” Cấp phong kiếm ” Gia Cát Lôi nhưng ba gã ấy không buồn để mắt vào một ai cả.

Họ ngồi xuống là rượu thịt đã kê bên miệng. Gia Cát Lôi hào khí hùng hừng:

- Triệu lão nhị, có nhớ vụ ” Thái hành tứ hổ ” ở Thái Hành Sơn không?

Người bên trái nói:

- Sao lại không. Cái câu nói xác xược của bọn ” Thái hành tứ hổ ” là khó quên hơn hết. Họ nói sao hề? à, à họ nói ”Chỉ cần đại ca bỏ ba vòng dưới đất thì họ cho qua núi bằng không thì chẳng những hàng hoá, mà luôn cả cái thủ cấp của đại ca họ cũng mượn lại luôn.

Người bên phải phì cười:

- Thế mà họ vừa rút đao là kiếm của đại ca đã xuyên qua yết hầu họ rồi.

Người ngồi bên trái càng nói lớn tiếng hơn:

- Vậy mà dám xưng là ” Tứ hổ ” chứ. Đáng lý gọi họ là ” Tứ rùa ” mới đúng.

Người bên phải nhip bầu rượu khua um lên bàn:

- Nói không phải mình tự khen, chứ tôi dám cam đoan rằng trong thiên hạ, không ai có thể lẹ tay hơn đại ca nhà mình đâu.

Gia Cát Lôi nốc đánh trót một chén rượu đầy, cười ha hả.

Nhưng giọng cười của gã tắt ngang khi thấy hai người khoát rèm cửa bước vào.

Hai tà áo choàng đỏ rực mau máu theo chiều gió hất lên, đầu họ đầu đội nón rộng vành, cả hai bóng dáng in hệt như nhau làm cho mọi người nhìn sững.

Tuy chưa thấy rõ mặt nhưng bằng vào thuật khing công và khí thế uy mãnh của hai người mặc áo choàng đỏ, ai cũng đều biết họ không phải là kẻ tầm thường.

Nhưng đôi mắt của Lý tầm Hoan cứ dăm dăm ngoài cửa chứ không nhìn hai người ấy, vì gió đưa rèm cửa phất lên, đôi mắt họ Lý bắt gặp ngay bóng của con người mà mình đang chờ đợi: Gã thiếu niên mắt xé.

Hắn đến nhưng lại không vào, hắn ngó bằng bộ mặt ngơ ngơ ếp. Hình như hắn ngại chỗ đông người.

Lý tầm Hoan chợt nghe lòng thương hại.

Hai tên áo choàng đỏ đứng ngay giữa cửa, thông thả cởi áo choàng và thông thả gấp lại và chậm chậm lột nón xuống.

Mọi người lại một phen kinh dị vì cách ăn mặc của họ. Cả hai đều mặc quần áo đen có nhiều viền đường trắng, y phục lại bó sát thân người, thêm vào đó, thân hình cao lêu nghêu của họ làm cho họ y như hai con rắn.

Nhất là bốn con mắt, bốn con ngươi xanh rờn như mắt rắn lục cườm, gắn trên hai bộ mặt, một thì trắng bệch, một y như lọ chảo, tóc họ lại hoe hoe như sáp.

Nếu không có hai nước da khác biệt, thì cả người ấy khôn ai phân biệt nổi.

Cởi áo, xếp áo, lột nón xông xuôi, cả hai bước thẳng tới bàn của Gia Cát Lôi, họ đi hơi chậm nhưng tia mắt rực lên hung ác dị thường.

Gia Cát Lôi hơi chột dạ, nhưng cố đứng dậy mỉm cười:

- Tướng cao danh quý tánh là chi, xin cho...

Gã mặt trắng cắt ngang:

- Người là "Cấp phong kiếm" Gia Cát Lôi?

Giọng nói của hắn không lớn lắm nhưng nhọn quắt gai gai. Gia Cát Lôi chợt thấy rùng mình:

- A... a... chính là tại hạ.

Gã mặt đen cười nhạt:

- Lẹ lắm sao mà dám xưng là "Cấp phong kiếm"?

Hắn cho tay lên vai, một thanh kiếm ngời ngời dịu quật như lá lúa rút theo, chót mũi kiếm rung lên bần bật, chỉ thẳng vào mặt Gia Cát Lôi:

- Để bao đó từ biên giới mang về thì ta tha cho mạng sống?

Tên Triệu lão nhị đứng lên cười mơn:

- Như vậy thì sợ nhị vị đã lắm. Chuyến này chúng tôi giao hàng đã xong, bây giờ một dãy xe không đang đậu ngoài trước, hân nhị vị cũng thấy.

Vút!

Y như một ngọn roi da, thanh kiếm dịu nhú quần ngang cổ lão Triệu lão nhị, tên mặt đen gạt tay một cái, đầu Triệu lão nhị văng lên và một vòi máu phun theo tận trần nhà rồi mới tua xuống như ngọn pháo bông tưởi ướn cả đầu mình Gia Cát Lôi và tên còn lại.

Tất cả những người có mặt trong quán rượu chợt nghe hai đầu gối nhịch vào nhau nghe cộp cộp.

Gia Cát Lôi thò tay vào lưng móc một chiếc túi màu xám ném mạnh lên bàn:

- Tai mắt của nhị vị thật là sáng. Chính tôi quả có mang vật này từ biên giới về đây, nhưng việc mang đi sợ các vị không làm được.

Gã mặt đen hỏi:

- Tại sao không được?

- Bởi vì vật này có chủ, nếu các vị đi mà không có gì lưu lại thì chúng tôi biết ăn nói làm sao?

Gia Cát Lôi vừa nói vừa thụt lui rút văng kiếm thanh kiếm.

Ai cũng tưởng hắn sẽ giao đấu với tên mặt đen không ngờ hắn chỉ đưa mũi kiếm hất văng đĩa bánh tiêu, bốn chiếc bánh văng lên, hắn đưa kiếm phát ngang một đường, bốn chiếc bánh đứt làm tám mảnh.

Điều hay hơn hết là tám miếng bánh đó y hệt như bị thanh trường kiếm điều khiển, nên lại rơi ngay vào trong đĩa.

Gia Cát Lôi hất mặt:

- Nếu nhị vị có thể nhanh tay hơn thì tại hạ xin dâng cái túi này. Bằng không xin mời nhị vị đi ra.

Lý Tầm Hoan mỉm cười, nụ cười nói lên rằng Gia Cát Lôi chỉ có thể chém bánh tiêu, chứ không thể chém đầu người bằng cách đó.

Tên mặt đen cười khanh khách:

- Đó là thủ thuật của những tay nấu bếp. Nhưng thôi, ta cũng theo cho vui. Lờn chưa dứt, hắn đã đưa mũi kiếm hất đĩa bánh tiêu lên, tám miếng bánh văng tung lên, ngọn kiếm rung lên chom chớp.

Thay vì chém tám miếng bánh như Gia Cát Lôi, gã mặt đen lại dùng mũi kiếm xuyên qua từng miếng một, cả tám miếng xâu vào mũi kiếm như cầm từng miếng xỏ vào.

Gia Cát Lôi mặt xám như đất sét, vừa thụt lùi vừa run giọng:

- Nhị... nhị vị là ai... là " Bích huyết song xà "?

Nghe đến bốn tiếng " Bích huyết song xà " gã tiêu sư còn lại đứng cạnh Gia Cát Lôi vụt tụt mình xuống chui tuốt dưới gầm bàn, run cầm cập.

Luôn cả gã đánh xe đứng sau lưng Lý Tầm Hoan cũng khẽ cau mày.

Cả một giải lưu vực Hoàng Hà, trong giới Hắc đạo vô lâm, phải kể về lòng hung hãn cũng như công lực, thì ít ai chẳng nghe đến tiếng " Bích huyết song xà ", nghe đồn hai chiếc áo choàng của họ cũng nhuộm đỏ bằng máu.

Sự thật thì đó chỉ là lời đồn đãi, chứ chưa một ai mục kích vì những kẻ thấy được hành động của " Bích huyết song xà " thì chẳng người nào còn sống được một. Vì khi thấy thì phải chết liền theo.

Tên Hắc xà cười sằng sặc:

- Khá, người còn nghe danh của bọn ta thì kể như người còn may mắn lắm đấy.

Gia Cát Lôi nghiêng răng:

- Hai vị đã cần đến cái túi ấy rồi thì... thì tại hạ biết nói sao đây... Vậy xin tùy tiện mang đi vậy.

Bạch xà rùn vai:

- Bây giờ thì đã trễ rồi, đáng lý người phải chết, nhưng thôi, gọi là lưu lại chút tình, người hãy bò quanh bàn ba vòng rồi ta sẽ tha cho. Nếu không, túi mất mà đầu người cũng mất.

Thật là trở trêu. Câu nói vừa rồi bọn Gia Cát Lôi nói ra của bọn " Thái hành ngũ hổ " để tự khoe mình, thể nhưng bây giờ...

Bây giờ thì... Gia Cát Lôi vùng thục xuống bò đủ ba vòng xung quanh bàn.

Lý tằm Hoan thở ra, lầm bầm:

- Tính tình hần biến đổi đến cả cong lưng ra như thế này, thảo nào mà hần còn sống đến ngày nay.

Bích huyết song xà quả thật thính tai, Lý tằm Hoan lầm bầm dù rất khê, nhưng cả hai đều nghe thấy và đều quay phắt lại.

Bạch xà cười sằng sặc:

- Té ra nơi đây còn có cao nhân, thế mà xem tí nữa bọn này hóa ra kẻ vô tình.

Hắc xà cười theo hô hô:

- Cái túi này do người tình nguyện giao cho nhưng nếu có ai không bằng lòng, thì bọn này sẵn sàng nhường lại.

Bạch xà cho tay lên vai, một thanh kiếm dịu quặt được rút theo ra.

- Chỉ cần nhanh tay hơn kiếm hơn, thì bọn này không những bằng lòng để cái túi này, mà còn bằng lòng để luôn chiếc đầu.

Hần nói mà tia mắt hần bắn thẳng vào mặt Lý tằm Hoan, nhưng anh thợ điêu khắc này y như không nghe, vì tay anh đang mãi mê chạm trổ.

Nhưng kẻ khác đã lên tiếng:

- Chiếc đầu đó đáng được bao nhiêu lượng bạc?

Câu nói đó làm cho Lý tằm Hoan giật mình, vì nó phát lên từ ngoài cửa, và gã thiếu niên mắt xếch đã bước vô.

Trên mình gã hãy còn ướt đầm, mái tóc rối bời, bông tuyết hãy còn đơm. Nét mặt hần vẫn lạnh lùng cô độc.

Đôi mắt hần thật trong sáng nhưng hơi man dại, đôi mắt lúc nào cũng sẵn sàng dịu dàng mà lúc nào cũng sẵn sàng chém giết.

Nhưng, cái làm người ta chú ý hơn hết lại là một thanh kiếm đeo lưng lẳng bên hông hần.

Nhìn vào thanh kiếm đó, sự kinh dị, giận dữ của Bạch xà chợt biến thành giọng trêu đùa:

- Câu vừa rồi là người nói đấy chứ?

Gã thiếu niên gật đầu:

- Phải?

Bạch xà hỏi:

- Người muốn mua chiếc đầu của ta à?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Không, ta muốn hỏi coi giá đáng bao nhiêu để bán lại cho người đấy chứ.

Bạch xà trố mắt:

- Bán lại cho ta?

Vừa hỏi, Bạch xà vừa ngẩng thiếu niên từ đầu đến chân rồi hần vụt bật cười sặc sụa, y như trong đời hần chưa gặp một chuyện nào tức cười như thế.

Gã thiếu niên vẫn đứng như trồng, mắt gã có vẻ ngơ ngơ man dại, hình như gã không biết Bạch xà đang cười cái gì.

Gã đánh xe đứng sau lưng Lý tằm Hoan khê thở dài, gã cảm thấy tên thiếu niên này y như có vẻ thật khủng.

Bạch xà cũng cười lớn:

- Cái đầu của tại hạ ngàn vàng cũng không mua nổi.

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Ngàn vàng hơi nhiều, ta chỉ thấy đáng chừng năm mươi lượng.

Bạch xà bật ngừng tiếng cười, hắn cảm thấy gã thiếu niên này không điên, gã nói có vẻ thật lắm.

Hắn lại nhìn sững gã, nhìn sững thanh kiếm kì cục rồi lại bật cười hô hố:

- Được, nếu tay kiếm người lạ như ta, ta sẽ đưa cho người năm mươi lượng.

Hắn chấm câu bằng cách loang loáng thanh kiếm dụ, ánh kiếm y như chơm chớp trước ngọn bạch Lạp trơ trơ.

Mọi người ngơ ngác, không hiểu tên Bạch xà này định múa trò gì, ngay lúc đó hắn chợt thổi ra một hơi, cây bạch Lạp bỗng rơi ngã từng đoạn một.

Thì ra, khi lia mạnh thanh kiếm dụ, hắn đã phát ngang mấy lượt làm cho cây bạch Lạp đứt làm bảy khúc, nhưng lưỡi gươm bén quá và hắn lia quá nhanh không ai thấy được, ngọn bạch Lạp vì thế cứ đứng yên.

Đến lúc hắn thổi ra, ngọn bạch Lạp rơi từng đoạn một thì hắn lại đưa kiếm nhấn tới, từng khúc bạch Lạp bị mũi kiếm xuyên sâu vào và ngọn bạch Lạp vẫn cháy tỏ như thường.

Biểu diễn xong một đường tuyệt diệu, Bạch xà hát hàm ngạo nghễ:

- Sao? Như thế có lạ không?

Gã thiếu niên gật gù:

- Lạ lắm!

Bạch xà cười sằng sặc:

- Người có lạ được như thế không?

Gã thiếu niên điềm nhiên:

- Kiếm của ta không dùng để chặt sấp.

Bạch xà hỏi ngay:

- Vậy thì thanh sắt đẹp của người dùng để làm gì?

Gã thiếu niên mằn mằn cán kiếm:

- Kiếm của ta dùng để giết người.

Bạch xà cười khanh khách:

- Giết người? mà người giết được ai?

Gã thiếu niên nói một cách tỉnh khô:

- Người.

Tiếng " Người " phát ra cùng một lượt với tiếng thép rít trong gió nhưng không một ai thấy bóng dáng gì cả, mà tiếng khua trong gió cũng thật ngắn ngủn, khi mọi người chớp mắt thì thanh sắt đẹp đã chia ngay yết hầu của Bạch xà.

Không biết thanh thép đã lún vào hay mới chỉ ấn sát lên làn da, vì thanh sắt đẹp hình dáng bằng đều không có mũi mà cũng không có máu vọt ra.

Nhưng Bạch xà đã trợn trừng đôi mắt, hai tay lấy bầy run, lưỡi hắn thè dài và máu theo đầu lưỡi trào ra.

Gã thiếu niên khẽ nhướng mắt:

- Kiếm của người lạ hay của ta lạ?

Bạch xà vẫn trừng trừng đôi mắt, tiếng ăng ặc từ cổ họng y không ngớt phát ra.

Hắc xà run run thanh kiếm trên tay nhưng chưa dám động đậy, trán hắc bong bóng mồ hôi .

Gã thiếu niên rút thanh sắt lại, máu từ vết hầu Bạch xà bắn vọt một vòi và thân hình hắc đồng thời ngã sấp xuống, tay chân giật giật mấy cái rồi im lìm.

Gã thiếu niên quay lại ngó Hắc xà:

- Trả năm mươi lạng đây.

Hắc nói bằng giọng thật thà, thật thà y như đứa trẻ đòi nợ với trang lứa mình.

Nhưng giọng thật thà đến ngây thơ đó bây giờ không làm cho ai cười được nữa.

Hắc xà mấp máy đôi môi:

- Người... người thật vì năm mươi lạng vàng mà giết hắc à?

Gã thiếu niên gật đầu:

- Đúng vậy.

Hắc xà nhắm mắt, không biết khóc hay cười và hắc vọt trở mũi kiếm rọc vào thân áo.

Những thỏi bạc, thỏi vàng rơi lổn cổn trên mặt đất và hắc rống lên:

- Đó, trả cho người đó.

Rồi y như một kẻ điên, hắc càn lên bàn, lên ghế chạy bay ra khỏi cửa.

Gã thiếu niên không rượt mà cũng không lộ vẻ gì, hắc thông thả cúi xuống lượm bạc và ném lên mặt quầy, hỏi tên quản lý:

- Đủ năm mươi lượng không?

Không đếm cũng không cân, gã quản lý rút đầu lú lười:

- Dạ... dạ... đủ quá... dạ đủ quá...

Bây giờ Lý tâm Hoan mới nhìn lại gã đánh xe:

-Ta nói có sai đâu?

Gã đánh xe rùn vai:

- Cái món đồ chơi ấy quả là nguy hiểm.

Gã đánh xe nhìn tên thiếu niên trân trối, vì hắc đi lại phía bàn của Lý tâm Hoan. Không ai chú ý đến Gia Cát Lôi cả.

Bỗng Gia Cát Lôi từ dưới gầm bàn, chui ra và bắt thần lao theo gã thiếu niên, phóng kiếm đâm mạnh vào lưng gã.

Thanh kiếm còn cách lưng gã thiếu niên độ chừng hai ngón tay, Gia Cát Lôi vụt khựng lại, hai tay bùm lấy vết hầu.

Máu của hắc nhỏ tong tong xuống đất theo hai cùi chỏ, mắt hắc trừng trừng nhìn Lý tâm Hoan.

Lý tâm Hoan vẫn mân mê khúc cây khắc hình người, nhưng lưỡi dao nhỏ trên tay không còn nữa.

Gia Cát Lôi kêu ặc ặc trong cổ họng và hai tay bùm lấy vết hầu cố gắng giật mạnh ra.

Một vòi máu bắn vòng cầu. Gia Cát Lôi ngã xuống dãy đàn gạch trên mặt đất. Con dao khắc cây của Lý tâm Hoan từ trong tay còn ướt máu hồng của hắc văng ra.

Nhưng không một ai thấy con dao từ tay Lý tâm Hoan bay đến vết hầu hắc từ bao giờ.

Gia Cát Lô đang dấy vút ngẩng đầu lên nói như rồng:

- Thì ra...thì ra là người.

Lý tằm Hoan thở ra:

- Chỉ tiếc khi nhận ra ta quá trễ, phải nhận được sớm hơn, chắc người không dại gì làm cái trò hạ tiện đâm lên người như thế.

Gia Cát Lô cố gắng ngóc mặt cao hơn nữa, nhưng lại ngã vật xuống im lìm. Câu nói sau cùng của Lý tằm Hoan với hắn, có lẽ hắn không còn nghe được.

Gã thiếu niên quay lại nhìn xác Gia Cát Lô, mắt hắn thoáng lộ niềm kinh ngạc. Có lẽ hắn không dè con người ấy lại muốn giết mình.

Nhưng chỉ nhìn lại một cái thật nhanh, hắn lại tiếp tục tiến đến chiếc bàn của Lý tằm Hoan, từ đôi mắt hoang dại của hắn toé lên nụ cười, và hắn hơi thấp giọng:

- Bây giờ thì rượu tôi mời các hạ.

2. Phong Trần Kỳ Sĩ

Cỗ xe lĩa khách điểm. Trên xe chất những vò rượu đầy ăm ắp.

Lẽ tự nhiên là số rượu mua bằng món tiền năm mươi lạng của gã thiếu niên.

Hắn rót từng chén đầy và uống từng ngụm lớn.

Lý tằm Hoan nhìn hắn bằng đôi mắt ưa thích và hắn cũng đang cao hứng.

Mặt đất đã đóng một lớp tuyết khá dày. Tuyết đã đóng cứng hơn mặt kiếng. Gã đánh xe đã phải tra những bộ móng gấu chân đặc biệt vào chân ngựa và bánh xe cũng được quấn thêm sợi dây lòi tới sắt xung quanh.

Mặt băng tuyết tuy trơn nhưng cỗ xe lăn rất ổn.

Gã thiếu niên vút buông chén rượu và ngó Lý tằm Hoan:

- Tại sao các hạ muốn tôi lên xe này uống rượu?

Lý tằm Hoan cười:

- Bởi vì khách điểm không phải là chỗ có thể ở lâu?

Gã thiếu niên hỏi:

- Tại sao thế?

Lý tằm Hoan nói:

- Sau khi giết người, bất cứ ai cũng dễ bị phiền hà. Tôi không sợ giết người nhưng bình sinh ghét việc gì phiền phức lắm.

Lặng thinh một lúc, gã thiếu niên lại thò chén vào hũ rượu múc một chén đầy, ngược cổ tu thẳng một hơi.

Lý tằm Hoan nhìn hắn mỉm cười, một thái độ tán thưởng của người uống rượu.

Lặng thinh một lúc nữa, gã thiếu niên lại thở ra:

- Giết người, đúng ra là một chuyện chẳng phải sung sướng gì, nhưng có một số người thiệt cần phải giết. Tôi không giết người không được.

Lý tằm Hoan mỉm cười:

- Túc hạ có thật vì năm mươi lạng nên mới giết Bạch xà không?

Gã thiếu niên đáp:

- Không có năm mươi lượng tôi cũng phải giết hần. Nhưng giết hần mà có năm mươi lượng thì lại càng hay.

Lý tâm Hoan hỏi:

- Nhưng làm sao chỉ cần năm mươi lượng thôi?

Gã thiếu niên nói:

- Bởi gì hần chỉ đáng giá năm mươi lượng!

Lý tâm Hoan cười:

- Trong giang hồ còn lắm người đáng giết, và có nhiều kẻ có lẽ giá trị hơn năm mươi lượng, vì thế mà sau này có lẽ túc hạ sẽ trở thành đại phú ông và có lẽ tôi sẽ lại có rượu uống thường thường.

Gã thiếu niên nói:

- Chỉ tiếc vì tôi bây giờ quá nghèo, nếu không thì tôi cũng sẽ trao các hạ năm mươi lượng.

Lý tâm Hoan hỏi:

- Vì sao?

Gã thiếu niên nói:

- Mạng của Gia Cát Lôi.

Lý tâm Hoan cười:

- Mạng của hần không đáng một xu.

Và Lý tâm Hoan lại hỏi:

- Túc hạ có biết vì sao Gia Cát Lôi muốn giết túc hạ không?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Hành động của gã thật là khó hiểu.

Lý tâm Hoan nói:

- Bích huyết song xà tuy không giết hần, nhưng chuyện xảy ra đã làm cho hần mất chỗ đứng trong giang hồ. Trong khi đó túc hạ lại giết Bạch xà thì hần chỉ còn cách giết túc hạ mới mong được phục hồi danh dự. Chỉ có cách đó sau này hần mới tự quảng cáo thành tích của hần, mới có thể bảo với thiên hạ rằng hành động khuất phục trước Bạch xà chỉ vì " tiểu bất nhẫn tất loại đa mưu ", bằng chứng không kém sút là hần đã giết được kẻ đã giết được Bạch xà. Giang hồ thâm tâm hiểm ác lắm, có lẽ túc hạ không tưởng tượng được.

Gã thiếu niên gật đầu:

- Có lúc lòng người thâm độc hơn thú dữ. ác thú chỉ vì lẽ sinh tồn mà giết người, hành động của chúng nặng về tự vệ, con người giết người chỉ vì thú lợi, có khi không vì một lí do cần thiết chính đáng cũng cứ giết. Cho nên theo cho tôi biết thì người giết người có lẽ nhiều hơn thú dữ giết người.

Lý tâm Hoan nhìn gã thiếu niên một cái thật dài:

- Vì thế mà các hạ chỉ bằng lòng kết bạn với thú dữ phải không?

Lặng thinh một lát, gã thiếu niên nói:

- Chỉ tiếc là chúng không biết uống rượu.

Đây là lần thứ nhất mà Lý tâm Hoan thấy gã thiếu niên cười. Cười một cách hết sức thành thật. Sắc diện của gã do đó mà cũng đổi thay.

Gương mặt của gã là một gương mặt lạnh lùng cô độc, gương mặt mà vừa thấy Lý tâm Hoan đã liên tưởng đến một con chó sói tách rời một mình đi giữa vùng tuyết lạnh. Nhưng bây giờ, khi vành môi của gã điểm một nụ cười chân thật, thì gương mặt lạnh lùng của gã vụt trở nên nho nhã, thân thiết, khả ái phi thường.

Lý tằm Hoan chưa thấy một nụ cười nào đa cảm đến như thế.

Gã thiếu niên cũng nhìn sững Lý tằm Hoan. Gã hỏi thật chậm:

- Các hạ có phải là một con người rất có danh?

Lý tằm Hoan cười:

- Có danh không phải là một chuyện tốt.

Gã thiếu niên nói:

- Nhưng tôi hi vọng trở thành một kẻ nổi danh. Tôi hi vọng trở thành một kẻ rất có danh trong thiên hạ.

Lúc hắn nói câu này, vẻ mặt của hắn hết sức thật thà, thật thà y như một đứa trẻ nói đến một điều khao khát.

Lý tằm Hoan cười:

- Một con người, dù ngoài mặt trang bị bằng một gia tượng nào, trong thâm tâm cũng đều muốn được thành danh, cho đến những kẻ ngoài miệng luôn luôn tỏ ra vì một mục đích cao cả nào đó chứ chẳng cầu danh lợi cho mình. Túc hạ hơn người là nói một câu thành thật.

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Không, tôi khác hơn sự cầu danh trong thiên hạ, vì tôi không thể không thành danh được, nếu không thành danh, tôi chỉ có con đường chết mà thôi.

Lý tằm Hoan hơi sững sốt:

- Tại sao vậy?

Gã thiếu niên không trả lời, ánh mắt gã lộ một vẻ bi thương vô hạn.

Lý tằm Hoan chợt phát giác điều mới lạ. Gã thiếu niên này có lúc thật là ngây thơ như một đứa trẻ, nhưng có lúc lại y như sau bộ mặt đó đầy rẫy bất hạnh và bi thương.

Lý tằm Hoan dịu giọng:

- Túc hạ muốn thành danh thì điều trước hết là có lẽ phải cho mọi người biết hết danh tánh của mình.

Trầm ngâm một lúc khá lâu, gã thiếu niên kia mới nói chậm chậm:

- Những người quen biết tôi đều gọi tôi là Tiểu Phi.

Lý tằm Hoan cười:

- Tiểu Phi? " Tiểu " là tên họ à? Tôi rất ít nghe họ đó.

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Tôi không có họ.

Ánh mắt khi hắn nói đến câu ấy vụt hừng hững như ngọn lửa và Lý tằm Hoan thấy rằng ngọn lửa ấy không gì có thể dập tắt được do đó mà lòng nghĩ bất nhẫn không nỡ hỏi thêm.

Nhưng gã thiếu niên Tiểu Phi vụt nói tiếp:

- Chờ cho đến khi tôi thành danh, tôi sẽ công bố danh tánh, còn bây giờ...

Lý tằm Hoan nói thật dịu:

- Bây giờ cứ gọi là Tiểu Phi.

Tiểu Phi nói:

- Rất hay, bây giờ các hạ cứ gọi tôi là Tiểu Phi. Sự thật cho dù gọi tôi tên gì, cũng chẳng có gì đáng nói.

Lý tằm Hoan cười:

- Tiểu Phi, tôi xin kính chúc hạ một chén.

Vừa mới cạn hớp đầu, Lý tầm Hoan đã gieo mình xuống ho sặc sụa, thế nhưng hắn vẫn điềm nhiên ngẩng mặt lên cạn nốt nửa chén còn thừa.

Tiểu Phi nhìn Lý tầm Hoan bằng đôi mắt hết sức kinh ngạc, hắn không đề một nhân vật hành hiệp giang hồ lại có thể chất suy nhược như thế này. Hắn chỉ nhìn nhưng không nói gì cả, chỉ nhìn qua rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu của mình.

Lý tầm Hoan chợt ngó Tiểu Phi và cười:

- Chúc hạ có biết tại sao tôi thích một người bạn như chúc hạ không?

Rồi không cần đợi Tiểu Phi đáp, Lý tầm Hoan cười nói tiếp:

- Bởi chúc hạ là người duy nhất trong số các bằng hữu khi thấy tôi ho mà không hề khuyên tôi bỏ rượu.

Tiểu Phi hỏi:

- Ho có phải là việc không nên uống rượu chẳng?

Lý tầm Hoan cười:

- Đụng đến cũng không nên chứ đừng nói là uống.

Tiểu Phi cau mặt:

- Thế sao các hạ lại uống? Phải chăng các hạ có nhiều tâm sự?

Tia mắt của Lý tầm Hoan chợt nhuộm màu ảm đạm và liếc nhanh vào mặt Tiểu Phi:

- Tôi có hỏi đến những điều chúc hạ không muốn nói không? Tôi có hỏi cha mẹ chúc hạ là ai không? Tôi có hỏi chúc hạ thụ nghiệp võ công của ai không? Tôi có hỏi chúc hạ từ đâu đến đây và sẽ đi đâu không?

Tiểu Phi lắc đầu:

- Không, không có.

Lý tầm Hoan lại hỏi:

- Thì tại sao chúc hạ lại hỏi tôi?

Lặng thinh ngời ngó Lý tầm Hoan khá lâu, rồi Tiểu Phi vụt cười:

- Phải rồi, tôi không hỏi các hạ.

Lý tầm Hoan cũng cười, hình như hắn muốn kính Tiểu Phi một chén rượu nữa, nhưng vừa thò chén mức rượu lên thì lại gập mình xuống ho sặc sụa, ho không kịp thở.

Tiểu Phi lật đặt mở cửa sổ cho thoáng khí, nhưng ngay lúc ấy thì cỗ xe đột nhiên dừng lại.

Lý tầm Hoan dòm ra hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Gã đánh xe trả lời:

- Có người cản đường?

Lý tầm Hoan hơi cau mày:

- Người nào thế?

Gã đánh xe cười nhe nhó:

- Người tuyết.

Hai người dòm ra thấy giữa đường có một hình tuyết khá lớn, lớn hơn người thật, trên mặt có nhét hai cục than làm hai con mắt.

Hai người bước xuống đứng dựa thành xe nhìn người tuyết.

Tiểu Phi nhìn bằng cặp mắt lạnh lùng, y như chưa từng thấy người tuyết như thế bao giờ.

Lý tâm Hoan nhìn hần mỉm cười:

- Chưa thấy hình tuyết bao giờ hả? Đây là một lối chơi thông thường của những đứa trẻ vị thành niên ở miền Bắc. Nói là những đứa trẻ là tại vì trò chơi này đúng là riêng của chúng, nhưng sự thật thì đôi khi muốn giết thời giờ, người lớn cũng chơi.

Tiểu Phi lắc đầu:

- Tôi chỉ thấy tuyết là thứ đáng ghét, chẳng những nó làm cho người lạnh cóng mà còn làm cho cây cỏ tiêu điều, muôn thú phải tránh xa, nó làm cho người đói rét, nó làm cho cảnh vật đơn sơ tịch mịch.

Hần vừa nói vừa nắm một nắm tuyết bóp lại tròn và ném vút ra xa.

Cục tuyết tan ra biến mất trong sa mù, hần nhìn ra xa lẩm bẩm:

- Đối với hạng người ăn no mặc ấm, có lẽ họ cho tuyết là cảnh đẹp, có lẽ họ thích thú, nhưng với tôi...

Hần vụt nhìn Lý tâm Hoan bằng tia mắt khác thường và nói tiếp:

- Các hạ có biết không? Tôi là một kẻ lớn lên giữa miền hoang dã, cho nên mưa gió, tuyết sương đều là kẻ thù địch của tôi, một kẻ địch mạnh mà khó lòng diệt được.

Lý tâm Hoan thoáng hơi buồn buồn, hần cũng nắm một nắm tuyết và nói:

- Tôi thì không ghét tuyết lắm, cái làm cho tôi ghét nhất là có kẻ đón đường.

Hần vừa nói vừa ném cục tuyết vào mặt người tuyết.

Người tuyết không ngã xuống mà những lớp tuyết lại rớt rải tứ tung.

Tiểu Phi thoát nhìn ngơ ngác.

Bên trong lớp tuyết lại là người thật - một người đã chết.

Tiểu Phi buộc miệng kêu lên:

- Hắc xà!

Rõ ràng bộ mặt đen thui chỉ liếc qua cũng dễ dàng nhận được. Nhưng tại sao hần lại chết ở đây?

Kẻ giết hần tại sao lại đúp tuyết ra ngoài và đặt chắn ngang đường?

Gã đánh xe bước lại khom mình xuống xác Hắc xà và tìm xem thương tích.

Lý tâm Hoan vụt hỏi Tiểu Phi:

- Có biết ai giết Hắc xà không?

Tiểu Phi lắc đầu:

- Khó hiểu quá!

Lý tâm Hoan cười:

- Cái túi vải mà chúng buộc Gia Cát Lô phải trao ra ấy!

Tiểu Phi cau mày:

- Cái túi đó giết hần?

Lý tâm Hoan gật đầu:

- Cái túi ấy Gia Cát Lô lấy ra để trên bàn, đến khi Hắc xà chạy rồi thì không thấy túi ấy đâu. Tôi nghĩ rằng Hắc xà đã lén lấy khi không ai chú ý. Nhưng hần không biết cái túi ấy đã gây ra đại họa. Kẻ giết hần, có lẽ cũng chỉ vì cái túi ấy.

Lý tầm Hoan cầm con dao khắc cây so sẽ trên tay và nói nho nhỏ trong dáng sắc trầm ngâm:

- Không hiểu cái túi ấy đựng vật gì mà làm lắm kẻ chú ý như thế? Đáng lý lúc ấy mình nên mở ra xem.

Tiểu Phi cau mày thật sâu và vụt nói:

- Kẻ giết hần đã cướp cái túi ấy, thế thì tại sao khi được vật rồi lại còn dùng xác hần để cản đường?

Lý tầm Hoan thoáng hơi kinh ngạc.

Hần phát giác gã thiếu niên này xem qua như có vẻ không sâu sắc, thế nhưng qua nhận xét này chứng tỏ gã cũng tinh tế lắm. Phản ứng khi đụng chuyện cũng không kém những kẻ lịch lãm giang hồ.

Tiểu Phi lại nói tiếp:

- Phải chăng kẻ này đã đoán rất đúng rằng con đường này chỉ có xe của các hạ đi qua trước hơn ai hết? Và phải chăng đây là dụng ý cản đường cỗ xe này?

Lý tầm Hoan không trả lời mà lại hỏi gã đánh xe:

- Có tìm ra thương thế của hần chưa?

Gã đánh xe chưa kịp đáp thì Lý tầm Hoan lại nói luôn:

- Thôi khỏi cần tìm nữa.

Tiểu Phi cũng gật đầu:

- Họ đã tới rồi, còn tìm chi cho mất công.

Thính giác của Lý tầm Hoan có thể gọi là quán tuyệt trong thiên hạ, và ngay bây giờ hần càng ngạc nhiên về gã thiếu niên hơn nữa, vì không ngờ thính giác của gã cũng quá tinh anh.

Y như là bẩm sinh đã có một bản năng tự nhiên như dã thú, Tiểu Phi có một cảm giác cực kì bén nhạy, một cảm giác mà những người thường không có được.

Lý tầm Hoan nhìn hần mỉm cười và quay ra quát lớn:

- Những người bạn đến đây sao không thể ra mặt ngay để dùng vài chén rượu ấm?

Bên ven rừng tuyết phủ đầu cây chợt nghe tiếng động, bước chân người theo tuyết rớt rõ lên:

- Mười năm không gặp, không ngờ Lý thám hoa tinh lực vẫn còn chưa già.

Một lão già cụt một cánh tay, mặt vàng như sáp tiếp liền theo câu nói bước ra, cùng đi với lão lại có một lão già nữa ôm tong toe như que củi.

Tiểu Phi thoáng hơi chớp mắt khi nhận ra bước chân của lão ôm trên mặt tuyết đất không lưu lại một dấu vết gì, chứng tỏ khinh công của lão đáng cho người chú ý.

Lý tầm Hoan mỉm cười:

- Tại hạ mới qua biên giới chưa đầy nửa tháng không dè Tra tổng tiêu đầu và "Thần hành vô ảnh" lại biết và đến đây.

Lão già ôm tong cười hô hố:

- Lý thám hoa quả là danh bất hư truyền, chỉ thoáng một lần hồi mười ba năm về trước mà Lý thám hoa vẫn còn nhớ được cái thằng già vô dụng Ngu Nhị này sao?

Tiểu Phi liếc xuống chân lão già ôm, cái lão mà Lý tầm Hoan gọi là "Thần hành vô ảnh" và chính lão đã xưng tên là Ngu Nhị ấy, chợt thấy lão què hết một chân, lão di động thân hình bằng một bước đi khắp khênh.

Có lẽ vì một chân bị què từ thuở nhỏ, nên hần mới luyện khinh công hơn người để bù vào chỗ khuyết tật của mình.

Tiểu Phi khẽ gật đầu, có lẽ hần khâm phục về sự điều luyện khinh công của lão "Thần hành vô ảnh".

Lý tâm Hoan lại mỉm cười:

- Cùng đi với mấy nhị vị còn có mấy người bạn nữa, sao lại không mời ra một lượt?

Câu nói thẳng băng của Lý tâm Hoan làm cho ven rừng lại thêm một lần khua động và bốn người nữa lao ra.

Vừa thoáng thấy, Lý tâm Hoan hơi đổi sắc..

Bốn người đến sau tuổi tác không phải là nhỏ nhưng cách ăn mặc thì như đứa bé lên mười.

Đặc biệt là bốn người ăn mặc bốn áo sắc sỡ áo khác nhau và đều thêu kết hoa tua sắc sỡ . Cả bốn người mặt mày không dấu được vẻ danh ác, nhưng lại cố làm bộ nhẵn mày chu miệng y như những đứa trẻ ngây thơ, trông quả thật là chướng mắt vô cùng.

Một điều lố lằng khác là cổ tay cổ chân họ đều có đeo nhiều chiếc vòng bằng bạc, mỗi cử động của họ, những vòng ấy chạm vào nhau khua lên nghe cũng khá vui tai.

Gã đánh xe vừa thấy bốn tên này, da mặt vùng xám lại và nói thật khế:

- Tên Hắc xà không phải bị người giết mà là bọ bò cạp và rít cắn.

Lý tâm Hoan trầm giọng:

- à...thì ra chư vị là ” Ngũ độc đồng tử ” môn hạ Cực lạc động ở Miêu cương.

Một trong bốn tên, gã Hoàng y đồng tử ngửa mặt cười ha hả:

- Bọn ta đã cực khổ lắm mới đắp được một hình tuyết đẹp, nhà ngươi lại phá cho bể đi thì phải bắt đền.

Vừa chấm dứt câu nói, gã Hoàng y đồng tử đã xông xộc lao thẳng tới.

Tiếng khua động của những vòng bạc trong cổ tay cổ chân của gã khua lên nhưc óc đình tai.

Lý tâm Hoan yên lặng mỉm cười. Nhưng nhanh hơn một bước, ” Thần hành vô ảnh ” Ngu Nhị đã lao theo kéo gã đồng tử áo vàng trở lại.

Vị tổng tiêu đầu ” Kim sư tiêu cực” là ” Kim sư ” Tra Mãnh vội cười lớn như khoả lấp:

- Cái gia tài thiên vạn của Lý thám hoa cho dù người vàng đi nữa cũng thừa sức đền bù chứ đừng nói chỉ người tuyết. Xin bốn vị để cho Tra mỗ giới thiệu đã.

Gã hồng y đồng tử cười hi hí:

- Biết rồi, biết rồi...ta biết hẳn là Lý tâm Hoan mà.

Hắc y đồng tử tiếp theo:

- Ta còn biết hẳn rất hay về cái thú giải trí nữa, xưng danh là ” tâm hoan ” lắm.

Lục y đồng tử nói:

- Học vấn còn cao nữa chứ, không cao thì làm sao đậu được chức Thám hoa của triều đình? Nghe đâu từ đời ông đến đời cha cũng đều chiếm bảng Thám hoa đấy.

Hồng y đồng tử cười lớn:

- Chỉ tiếc vì Lý thám hoa không thích làm quan mà chỉ thích làm cường đạo.

Bọn “Đồng tử ” này cố nói cho thật nhiều, tên này nói một câu, tên nọ chêm một câu, hình như chúng muốn tỏ ra rằng quá biết về con người của Lý tâm Hoan. nhưng nếu tinh ý thì sẽ nhận thấy rằng bọn chúng chỉ nói được một vài khía cạnh nhỏ nhặt, chứ căn bản vẫn không nói được gì về lai lịch.

Tiểu Phi khẽ liếc Lý tâm Hoan.

Về mặt họ Lý vẫn tươi cười không tỏ gì giận dữ, nhưng trong khóe mắt ánh cười ấy, Tiểu Phi cảm thấy có một sự buồn bã vô cùng. Hình như chuyện cũ của đời mình làm cho Lý tâm Hoan đau khổ. ” Thần hành vô ảnh ” Ngu Nhị trầm trầm sắc mặt:

- Các vị biết về Lý thám hoa cũng khá nhiều nhưng đã có nghe nói đến ” Thần đao ” của họ Lý chưa? Quán tuyệt thiên hạ đấy nhé, một đao vung ra không bao giờ sai chạy đấy nghe!

Hoàng y đồng tử cười hô hô:

- Một đao vung ra không hề sai chạy...ha ha, té ra vì sợ ta phải chết vì ngọn đao ấy nên ông mới kéo ta lại đấy à? Sợ ta chết rồi về khó nói chuyện với sư phụ ta, nên ông ngăn chặn đấy ư?

Lý tầm Hoan cười chum chím:

- Nhưng các vị hãy yên lòng, một đao của tại hạ thì quả có như thế, nhưng đao thứ hai chưa chắc đã hay? Huống chi một đao làm sao có thể chết sáu người!

Và bỗng nhiên họ Lý trầm mặt ngó ” Kim sư ” Tra Mãnh:

- Vì lẽ đó cho nên nếu các vị muốn báo thù cho Gia Cát Lôi thì xin cứ ra tay đừng ngại.

“Kim sư ” Tra Mãnh cất giọng cười khô khốc:

- Gia Cát Lôi quả là đáng chết, thì có đâu lại phiên trách thám hoa?

Lý tầm Hoan nhướng mắt:

- Đã không phải báo thù cho Gia Cát Lôi, vậy chẳng lẽ chư vị tìm tại hạ để uống cho vui sao?

Tra Mãnh trầm ngâm, y như chưa biết phải nói ra sao, thì Ngu Nhị nói:

- Anh em chúng tôi chỉ muốn Lý thám hoa vui lòng trao chiếc túi ấy lại mà thôi.

Lý tầm Hoan cau mày:

- Chiếc túi?

Tra Mãnh gật đầu:

- Phải, chiếc túi ấy là do người giao cho ” Kim sư tiêu cục ” nếu lỡ ra bị mất, thì thanh danh mấy mươi năm qua của tiêu cục chúng tôi cũng bị mất theo luôn.

Đưa mắt về phía Hắc xà, Lý tầm Hoan hỏi:

- Chiếc túi ấy không có trong mình hắc xà sao?

Tra Mãnh cười lớn:

- Lý huynh đùa chi thế? Có mặt Lý huynh nơi đó thì Hắc xà làm sao lấy được?

Lý tầm Hoan cau mày nói lẩm thảm:

- Bình sinh ta rất sợ chuyện phiền phức, thế mà chuyện phiền phức lại cứ đeo đẳng theo ta...

Không nghe rõ, Tra Mãnh nói tiếp:

- Chỉ cần Lý huynh trao chiếc túi ấy lại, chúng tôi lập tức đi liền và chúng tôi còn phải cảm tạ Lý huynh nữa.

Nhồi con dao nhỏ trong tay, Lý tầm Hoan nói:

- Đúng,cái túi ấy hiện ở trong tay tôi, nhưng tôi chưa quyết định có nên trao lại cho các vị hay không, vậy các vị nên để cho tôi suy nghĩ lại đã.

Tra Mãnh hơi đổi sắc nhưng Ngu Nhị đã lướt tới hỏi:

- Nhưng không biết Lý thám hoa cần suy nghĩ bao lâu?

Lý tầm Hoan nói:

- Một giờ thôi cũng đủ, sau một giờ chúng ta sẽ gặp lại nơi đây.

Không cần suy nghĩ, Ngu Nhị nói ngay:

- Được rồi, một lời làm chắc. Chúng ta đi thôi.

Gã Hoàng y đồng tử đưa tay cản lại:

- Nửa giờ thôi cũng đủ cao chạy xa bay, tại sao lại phải đến một giờ.

Ngũ Nhị trầm giọng:

- Từ ngày ra mắt giang hồ và trước ngày lui về ẩn dật, Lý thám hoa dự hơn ba trăm trận chiến, chưa ai nói có chuyện đào thoát bao giờ.

Vừa nói lão "Thần hành vô ảnh" khoát tay mạnh, cả bọn kéo đi một lượt.

Họ đến khá mau mà khi rút đi lại càng mau hơn nữa, chỉ nghe những vòng bạc khua lên là họ đã xa cách ngoài mười trượng.

Tiểu Phi cau mặt:

- Cái túi ấy không có trong mình các hạ mà!

Lý tâm Hoan im lặng gật đầu:

Tiểu Phi lại hỏi:

- Đã không có thì sao lại nhận chịu?

Lý tâm Hoan mỉm cười:

- Dù nói không có, họ cũng không tin, sớm muộn gì rồi cũng phải đánh nhau, vì thế tôi đành phải nhận bừa để tránh việc cãi cọ đôi co với họ.

Tiểu Phi lại hỏi:

- Đã biết sớm muộn gì rồi cũng phải đánh nhau, thì còn phải hẹn làm gì?

Lý tâm Hoan:

- Trong vòng một giờ, tôi cần phải tìm một người.

Tiểu Phi hỏi:

- Ai?

Lý tâm Hoan nói:

- Kẻ cắp cái túi đó!

Tiểu Phi cau mặt:

- Làm sao biết kẻ ấy là ai?

Lý tâm Hoan nói:

- Đêm hôm nọ khách điểm, có mặt ba người của "Kim sư tiêu cục", trừ Gia Cát Lôi và Triệu lão nhị đã chết, còn lại một, tôi cần tìm người ấy.

Trầm ngâm một lúc, Tiểu Phi hỏi:

- Có phải người mặc áo da màu tía thêu hoa, lưng buộc nhuyễn tiên và bên mép tai có một chòm lông đen ấy không?

Lý tâm Hoan mỉm cười:

- Chỉ nhìn qua mà nhận được kỹ như thế quả là tài đấy nhé.

Tiểu Phi cũng cười:

- Bộ dạng hấn nhìn qua một lượt cũng đã đủ nhớ rồi.

Lý tâm Hoan nói:

- Tôi muốn nói con người đó vì chỉ có hắn mới biết giá trị của cái túi ấy, hắn trốn dưới gầm bàn rồi thừa lúc không ai để ý lên đoạt lấy. Có lẽ hắn có chủ ý đến cái túi ấy từ lâu rồi, đã có ý muốn đoạt từ lâu rồi nay mới có dịp. Và chỉ muốn cho Tra Mãnh lạc hướng nên hắn mới đổ trút trách nhiệm ấy lên vai tôi.

Thấy Tiểu Phi làm thinh, Lý tầm Hoan mỉm cười nói tiếp:

- Đây cũng không phải là lần thứ nhất mà tôi phải đưa cổ mang ách giữa đường.

Tiểu Phi nói:

- Và sở dĩ Tra Mãnh biết con đường của các hạ phải qua cũng chính do tên ấy mách?

Lý tầm Hoan gật đầu:

- Hắn chứ còn ai.

Tiểu Phi nói:

- Để tránh sự hoài nghi của Tra Mãnh có lẽ bây giờ hắn chưa dám trốn.

Lý tầm Hoan mỉm cười gật đầu và nói:

- Chỉ cần trong vòng năm ba năm xông xáo chốn giang hồ, nhất định sẽ không còn ai qua túc hạ được và nếu còn có cơ hội gặp lại thì chúng ta vẫn là bằng hữu nhé.

Và để câu chuyện có vẻ tự nhiên, Lý tầm Hoan cười lớn nói luôn:

- Bởi vì tôi thật không muốn có một cừu địch như túc hạ.

Tiểu Phi mở to mắt hơn:

- Bây giờ các hạ muốn tôi đi?

Lý tầm Hoan gật đầu:

- Đây là chuyện của tôi không có quan hệ đến túc hạ. vả lại họ cũng không tìm túc hạ thì túc hạ nên đi.

Tiểu Phi hỏi:

- Các hạ sợ liên lụy đến tôi hay là không muốn đi chung với tôi?

Tia mắt Lý tầm Hoan lộ nhiều buồn khổ nhưng khóe miệng vẫn cười:

- Trong đời không có buổi tiệc nào nào mà không đến lúc tàn. Chúng ta sớm muộn gì rồi cũng chia tay, sớm muộn đôi ngày không cũng có hơn kém.

Trầm ngâm một lúc, Tiểu Phi múc đầy hai chén rượu:

- Tôi xin kính túc hạ thêm một chén nữa.

Tiếp chén rượu uống cạn một hơi, Lý tầm Hoan cười và ngâm một câu thơ cổ:

Huyết quân cánh tân nhất bôi tửu đủ nhi đồng tiên vạn cô sầu.

Giọng cười chưa dứt thì họ Lý lại gập mình xuống ho sặc sụa.

Tiểu Phi nhìn sững Lý tầm Hoan một lúc rồi vung quay bước bỏ đi. Hắn đi thẳng một hơi không ngoái lại.

Hoa tuyết lại lả tả rơi, quang cảnh thật là tịch mịch.

Nhìn theo bước chân rần chắc của gã thiếu niên, Lý tầm Hoan khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Người bạn nhỏ thật tình tôi không muốn bạn đi nhưng tiền đồ của bạn còn dài, cùng đi với tôi không có lợi mấy may nào cả. Tôi không muốn đem sự phiền toái nguy hiểm bất hạnh của tôi ra để trao cho bạn mà cũng không muốn trao cho người bạn nào khác nữa.

Từ đầu đến cuối gã đánh xe cứ đứng tựa bên thành xe như tượng đá đã không nói một lời mà tuyết rơi xuống đầu xuống mặt hắn cũng không buồn đưa tay phủi.

Lý tằm Hoan uống thêm một chén rượu nữa rồi mới quay qua nhìn gã:

- Người hãy đợi ở đây. Điều nên làm là chôn giúp xác Hắc xà cho tử tế, một giờ sau ta trở lại.

Đang cúi mặt gã đánh xe vụt ngẩng lên:

- Tôi biết Tra Mãnh tuy nhờ vào chưởng lực mà thành danh nhưng đối với thiếu gia làm sao qua được ba mươi chiêu.

Lý tằm Hoan mỉm cười:

- Chỉ mười chiêu thôi chứ.

Gã đánh xe hỏi:

- Thế còn cái tên " Thân hành vô ảnh " Ngu Nhị?

Lý tằm Hoan nói:

- Khinh công của hắn cao lắm, nghe đâu ám khí độc hại nhưng ta vẫn đủ để đối phó với hắn.

Gã đánh xe nói:

- Nghe nói môn hạ của " Cực Lạc Động " người nào cũng khá giỏi về tài ngoại công, vừa rồi thấy chúng mới động đây quả nhiên không giống với lộ số Trung Nguyên...

Lý tằm Hoan mỉm cười gắt lời gã:

- Người yên lòng, số người ấy không làm ta phải bận tâm đâu.

Sắc mặt gã đánh xe trầm ngâm, gã nói hết sức e dè:

- Thiếu gia đừng dối tôi, tôi biết chuyến đi này hung hiểm lắm. Nếu không thế nhất định thiếu gia sẽ không bao giờ để vị Tiểu Phi ấy đi đâu!

Lý tằm Hoan cau mặt:

- Người lại sinh ra chứng nói nhiều bao giờ thế?

Gã đánh xe cúi mặt không dám nói thêm. Cho đến khi gã ngẩng mặt lên thì Lý tằm Hoan đã tới ven rừng và tiếng ho còn vọng lại.

Tiếng ho kéo dài hòa với tiếng tuyết rơi tạo thành một thứ âm thanh nào ruột.

Gã đánh xe đắm đuối nước mắt, hắn thì thầm như thủ thỉ với ai:

- Thiếu gia ơi. Chúng ta đang sống yên lành ngoài biên giới, tại làm sao lại phải vào đây chịu khổ. Mười năm qua, chẳng lẽ thiếu gia lại không thể quên được nàng hay sao? Hay thiếu gia vẫn còn muốn gặp nàng? Gặp để rồi lại không nói một câu.

Vừa qua khỏi đường cái, bước vô đến rừng, phong độ của Lý tằm Hoan vùng biến đổi.

Từ một con người đáng sắc uể oải, bần thần, đột nhiên trở nên nhanh nhẹn lạ thường.

Đôi mắt sáng quắc như xuyên từng lá cây cỏ, tai mắt, tay chân thính giác, xúc giác y như cũng một lúc hoạt động rộn lên.

Suốt hai mươi mấy năm nay chưa ai bị Lý tằm Hoan theo dõi mà có thể đào thoát được.

Từ nhánh cây không, kẽ đá, mặt tuyết đóng băng... mỗi một vật chỉ cần có địch đi qua là Lý tằm Hoan có thể nhận ra một cách dễ dàng.

Hành động của họ Lý y như một con thỏ, phản ứng nhanh nhẹn nhưng không hoảng hốt, y như một vũ công tuyệt đỉnh, dồn dập nhưng vẫn nhịp nhàng chứ không phải múa may cuồng loạn.

Mười năm về trước, hần đã một lần bỏ tất cả nhưng gì sẵn có, ảm đạm vượt ra vùng biên ải, lúc đó chính là lúc tiết xuân thiên. Họ Lý nhớ rõ gần đây có một quán rượu nhỏ, khi đến đây xa xa đã thấy dạng tấm bảng đề hiệu quán, và hần đã cho dừng xe lại mua vài cân rượu.

Lý tầm Hoan còn nhớ rõ, rượu ở đây tuy không ngon lắm, nhưng giữa ngày xuân với non xanh nước biếc đã thu hút khá nhiều du khách thanh niên nam nữ xanh đỏ dập dìu.

Nhưng bây giờ, bây giờ trở lại nơi, sau khi đã băng đi mười năm biên biệt, tuế nguyệt chất chồng đã làm cho quang cảnh đổi thay. Những cô bé cuộn tóc trái đào nay đã tay bông tay ả, nhưng cặp vợ chồng son trẻ, nay đã răng long tóc bạc đầu hiu. Ngày xưa, cánh hoa đào nở rộ tiết xuân, bây giờ tất cả đã vùi sâu vào lớp tuyết thành băng giá.

Chỉ còn một điều họ Lý mong hãy đừng thay đổi. Đó là ngôi quán con bán rượu ngày xưa.

Không phải hy vọng nơi đây sẽ có thể mà về dĩ vãng, mà vì nếu ngôi quán ấy còn thì nhất định bọn Tra Mãnh sẽ có mặt ngay nơi đó.

Lý tầm Hoan cứ lao mình theo hướng cũ, mà lòng chợt thấy nao nao.

Sản nghiệp, quyền thế, đôi khi người ta bỏ được, chỉ có một việc mà lòng người ta khó nổi quên. Đó là kí ức, đó là dĩ vãng.

Nó là vật vô hình nhưng con người không tài nào vứt được.

Lý tầm Hoan móc bình rượu nhỏ ra, ngửa mặt uống cạn một hơi rồi lại gập mình ho sặc sụa.

Đợi cho cơn ho chấm dứt, hần mới ngẩng mặt bước đi. Và quả nhiên, bóng ngôi quán rượu đã thấy thấp thoáng từ xa.

Lý tầm Hoan biết mình đoán không lầm. Năm xưa, giữa ngày xuân, nơi đây du khách dập dìu nhưng bây giờ là tiết đông thiên, không ai buồn đặt chân vào chốn hoang sơ này nữa.

Khung cảnh tiêu điều vắng vẻ thuận lợi là nơi trú chân cho khách giang hồ. Nhất định bọn Tra Mãnh sẽ dừng ở nơi đây.

Càng gần tới tửu điểm, Lý tầm Hoan chợt cảm thấy hơi là lạ. Bốn bề im lặng, một sự im lặng khác thường.

Giải hành lang cũ kĩ trống trơn, những tấm ván lót theo đường đá bị nứt vỡ nhiều nơi.

Vừa đặt chân đến, tấm ván chông chênh nghiêng vào nhau nghe ken két.

Lý tầm Hoan giật mình lui lại, nhưng trong tửu điểm vẫn lặng im.

Hần nhún mình qua giải hành lang một cái thật lẹ và thật nhẹ nhàng, trong trí Lý tầm Hoan bắt đầu hơi thắc mắc: hay là bọn Tra Mãnh không có ở nơi đây?

Nhưng không, quặt qua một góc nhà, Lý tầm Hoan bắt gặp ngay Tra Mãnh.

Hần đứng tựa lưng vào vách nhìn ngay về phía Lý tầm Hoan đang đi lại.

Không, không phải hần đứng tựa lưng vào vách, khi gần đến, Lý tầm Hoan hấy hần đang đứng dựa một trụ cây trước tàu ngựa, da mặt hần sần vàng bây giờ xám ngoét và hai mắt hần trừng trừng dữ dội.

Trong tàu, ngựa vẫn hí nhỏ nhỏ, chân dậm nhẹ xuống nền. Tra Mãnh vẫn đứng yên, không nói một lời mà cũng không cử động.

Lý tầm Hoan ngó hần thở phào:

- Không ngờ...

Nhưng họ Lý ngậm miệng nín ngay.

Chỉ vì đã nhận rõ ra rằng Tra Mãnh đã không bao giờ nghe ai nói nữa!

3. Báu Vật Động Lòng Tham

Lý tằm Hoan bước lại gần, thấy yết hầu Tra Mãnh bị một lỗ thủng, lỗ đó bị bít bằng một cục tuyết, máu đông băng tại đó.

Kẻ giết Tra Mãnh hình như sợ máu hắt dính mình cho nên vừa rút kiếm ra thì đã ấn liền vào đó một cục tuyết, làm dòng máu bị ứ đọng. Và kẻ giết người quả có một thủ pháp nhanh nhẹn khác thường, vừa đâm vào đã rút ra không để thừa chút sức nào cả, vừa nhanh lại vừa chính xác đến mức không làm cho thân thể Tra Mãnh bị ngã. Có lẽ trước sau hắn vẫn còn đứng dựa trụ cây này.

Tuy nhiên, trước khi nhận một kiếm, Tra Mãnh phải có hành động chống cự nhưng lúc chưa kịp theo ý thì đã bị đối phương đâm thủng yết hầu, cho nên thân thể hắn mới được quân bình như thế.

Kẻ sử dụng đường kiếm này quả lạ không thể tưởng tượng.

Sắc mặt của Lý tằm Hoan thoáng hơi kinh ngạc, hắn biết Tra Mãnh thành danh đã hơn hai mươi năm nay chưa bao giờ bị bại lớn một lần nào. Kim sư tiêu cục danh dội khắp Trung Nguyên, đủ thấy Tra Mãnh không phải là kẻ yếu, nhưng chỉ một cử động phản kháng cũng không kịp, thì thật là một chuyện quá lạ lùng mà kẻ địch không phải đứng sau lưng.

Lý tằm Hoan xoay mình phóng vào tửu điểm. Vách không treo thực đơn, phòng không kịp bày bàn ghế, chứng tỏ quán rượu đã ngưng không buôn bán trong mùa này.

Gian nhà rộng mênh mông, chỉ có một bàn dọn thức ăn dựa bên cửa sổ, thức ăn này hẳn còn nguyên vẹn, cho đến rượu hẳn còn đầy.

Tứ Miêu Cương Cục Động vào đây, bốn gã "Đồng tử" đã thành bốn thân sóng lướt.

Bốn chiếc thân nằm như có người sắp đặt, chân họ giao vào nhau, đầu rẽ ra bốn phía bày thành một hình chữ thập. Mỗi người nơi yết hầu đều bị một kiếm xuyên ngang. Những chiếc vòng bằng bạc rất vắng cạnh đó và môi họ hình như hãy còn phảng phất nụ cười giả trá.

Thần hành vô ảnh Ngu Nhị thì nằm cạnh cây cột xeo xết trong góc phòng, hai tay lão còn nắm cứng, hình như đang nắm chặt ám khí. Nhưng ám khí chưa tung ra là đã bị kiếm xuyên đúng yết hầu.

Lý tằm Hoan kinh ngạc lắm lắm:

- Thật là một tay kiếm lạ, quá lạ!

Giả như hai ngày trước, Lý tằm Hoan không sao đoán nổi ai là kẻ có thể sử dụng kiếm pháp nhanh nhẹn như thế. Bởi vì năm xưa, đệ nhất kiếm khách là Thiên Sơn Nhất Tuyết Ưng Tử có thể nói là kẻ sử dụng kiếm pháp vừa nhanh vừa độc nhưng người ấy đã treo kiếm ẩn dật từ lâu sau trận cuối cùng tại Ưng Sầu Giản. Bây giờ thì có lẽ đệ nhất kiếm khách ấy đã rũ xương trên đỉnh Thiên Sơn.

Đến như gần đây, những danh gia kiếm như Trầm Lăng, Hùng miêu Nhi, Vương lân Hoan... thì nghe đâu đã cưỡi thuyền vào động Hải tu tiên mất tích lâu rồi không nghe thấy tăm hơi họ tại nhân gian.

Trừ số người ấy, Lý tằm Hoan không còn nghĩ ra kẻ nào trong võ lâm hiện nay có được tay kiếm lạ như thế, nếu trường hợp xảy ra hai ngày trước.

Nhưng bây giờ, bây giờ thì hắn biết có một người.

Người ấy là gã thiếu niên mang tên lạ lùng: Tiểu Phi!

Lý tằm Hoan nhắm mắt lại cố hình dung bọn hộ pháp Đồng tử của Cục lạc động xúm lại bao vây lấy Tiểu Phi.

Tiếng khua vòng bạc và những bộ mặt với nụ cười danh ác của họ chưa kịp tắt thì mũi kiếm của Tiểu Phi đã nhìn thẳng vào yết hầu, lẽ tự nhiên là bốn mũi kiếm có trước có sau, nhưng vì quá nhanh nên y như cùng một lúc.

Bây giờ thì Thần hành vô ảnh Ngu Nhị đã nằm trong tay ám khí, bằng khinh công và ám khí nên danh, lẽ tự nhiên thì mũi kiếm của Tiểu Phi đã xuyên trúng yết hầu của hắn.

Lý tằm Hoan khẽ gật đầu:

- Món đồ chơi! Thế mà có vẻ bảo thanh kiếm của hần là món đồ chơi con trẻ.

Tất cả ý nghĩ về hành động của Tiểu Phi đều là giả tưởng. Vì Lý tằm Hoan không thấy ai trong võ lâm ngày nay có được kiếm pháp quá nhanh như thế.

Nhưng một dòng chữ khắc trên thanh cột đã nói rằng giả tưởng ấy là thật. Dòng chữ viết:

” Các hạ thay tôi mà giết Gia Cát Lôì, tôi xin thay các hạ mà giết số người này. Tôi không muốn thiếu nợ các hạ, tôi biết một con người không nên thiếu nợ ”.

Xem đến đây, Lý tằm Hoan bất giác bật cười: Ta giết một hần giết sáu. Hần biết một con người không nên thiếu nợ, thế mà hần vẫn để cho mình thiếu nợ

Tiếp tục xem qua dòng kế:

” Tôi thay các hạ giết số người này tuy có đông hơn nhưng tình huống không giống nhau. Các hạ giết được một người có thể chống lại được sáu người, cho nên các hạ không thiếu nợ tôi. Vì tôi cũng không thích cho ai thiếu nợ ”

Lý tằm Hoan bật cười thành tiếng:

- Hần tính toán không rành, xem ra hần khó lòng làm nên việc mua bán!

Thanh cột chỉ có mấy hàng chữ đó thôi, nhưng bên dưới còn có khắc một mũi tên.

Theo hướng mũi tên chỉ, Lý tằm Hoan đi qua một khung cửa, chợt nghe tiếng kêu kinh hãi.

Tiếp liền theo một thanh kiếm chỉ thẳng vào mặt Lý tằm Hoan, mũi kiếm run bần bật.

Kẻ cầm kiếm là một lão già mập mạp hồng hào, râu tuy chưa bạc, nhưng vết nhăn trên mặt đã có nhiều, chứng tỏ tuổi lão cũng đã khá cao.

Lão già giữ chặt thanh kiếm la lớn:

- Người... người là ai?

Lão tuy cố gắng nói cho lớn để chứng tỏ mình không sợ, thế nhưng giọng của lão vẫn run.

Lý tằm Hoan mỉm cười:

- Ông không nhận ra tôi à?

Lão già lắc đầu và Lý tằm Hoan nói tiếp:

- Thế mà tôi vẫn nhận ra ông. Ông là chủ quán ngày chứ ai! Mười năm trước ông cùng tôi uống rượu mà đã quên tôi rồi à?

Lão già thoáng hơi ngờ ngợ, hai tay vẫn giữ chặt thanh kiếm:

- Nhưng khách quan tên họ là chi?

Lý tằm Hoan mỉm cười:

- Lý, tôi họ Lý!

Lão mở miệng cười:

- Té ra là Lý thám hoa... á chà, lão đã đợi Lý thám hoa cả buổi!

Lý tằm Hoan cau mặt:

- Đợi tôi?

Lão chủ quán gật đầu:

- Vừa rồi có một vị công tử anh hùng đã giết khá nhiều bọn ác nhân. Và hãy còn lưu lại một tên, giao cho lão phu cầm giữ, bảo rằng Lý thám hoa sẽ đến ngay, và lão phu giao tên ấy cho Lý thám hoa. Vị anh hùng ấy dặn nếu có gì sơ xuất thì sẽ lấy luôn... mạng lão!

Lý tầm Hoan hỏi gấp:

- Tên ấy đâu?

Lão chủ quán nói:

- Đằng sau nhà bếp!

Lão chủ quán dẫn đường, Lý tầm Hoan theo sát bên sau.

Quả nhiên, có một người bị trói trên chiếc ghế. Hắn là một gã hơi ốm và bên mép tai có một chòm lông đen mượt.

Lý tầm Hoan tự nhiên là biết Tiểu Phi giao tên ấy lại cho mình nhưng tên ấy có lẽ không biết hắn không ngờ gặp lại Lý tầm Hoan. Tia mắt của hắn nhuốm màu sợ hãi, da mặt của hắn giật giật liên hồi, thế nhưng hắn nói không ra tiếng. Tiểu Phi không những trói mà còn nhét giẻ vào miệng hắn.

Có lẽ Tiểu Phi sợ hắn dùng lời lẽ hăm dọa dụ dỗ lão chủ quán nên mới làm như thế, chứ không phải là sợ hắn ta, vì bên cạnh hắn có lão chủ quán trông giữ. Lý tầm Hoan càng cảm thấy gã thiếu niên rất tinh tế chứ không một chút chi hồi hợt. Nhưng có một điều lạ, Tiểu Phi không điểm huyết tên này cho xong chuyện?

Lý tầm Hoan dùng mũi dao nhỏ vít lấy nùi giẻ trong họng của hắn, nhưng hắn vụt run lên hoảng sợ.

Hắn định mở miệng cầu xin tha chết, nhưng quai hàm hắn đã tê cứng không nói ra tiếng.

Lý tầm Hoan thông thả ngồi xuống ghế đối diện và nhờ lão chủ quán ra ngoài bưng dùm mâm rượu thịt còn nguyên trên bàn vào, rồi tự tay lấy sang một chén rượu, mỉm cười hỏi tên bị trói :

- Quý danh quý tính?

Tên bị trói líu lưỡi run run:

- Tại hạ tên là Hồng hán Dân .

Lý tầm Hoan nói:

- Ta biết các hạ có uống rượu, vậy thì hãy dùng một chén nhé?

Vừa nói họ Lý vừa đưa mũi dao khều dứt dây trói cho hắn và trao cho hắn một chén rượu.

Hồng hán Dân bị trói chặt làm cho tay bị tê cứng, hắn không dám tiếp chén rượu, mà cũng không dám uống, dáng điệu vô cùng lúng túng.

Lý tầm Hoan mỉm cười:

- Nếu có người mời tôi uống rượu, tôi chưa biết từ chối bao giờ!

Hồng hán Dân đành phải bưng chén, tay hắn run rẩy, hắn uống chỉ được phân nửa, còn phân nửa thì đổ tưới lên thân áo.

Lý tầm Hoan thở ra, nói lầm nhảm một mình:

- Rất tiếc, rất tiếc. Nếu là ta trong trường hợp này ta sẽ dùng mũi dao để khắc, sau đó, ta sẽ hết run ngay. Điều khắc là một nghệ thuật có thể làm cho lòng mình ổn định, đó là bí quyết của ta.

Rót thêm một chén rượu nữa, Lý tầm Hoan mỉm cười:

- Người đẹp không nên sỗ sàng, rượu ngon không nên hời hợt, đó là hai việc mà các hạ nên nhớ kỹ.

Hồng hán Dân hai tay bưng chén rượu, nhưng vẫn sợ rượu sóng ra ngoài, nên lật đặt chúi đầu tới kề miệng uống cạn một hơi.

Lý tầm Hoan lại cười:

- Rất tốt, trong đời ta không học gì cả, chỉ chuyên học hai điều ấy, bây giờ đã cho các hạ viết cả rồi, các hạ phải tạ ơn ta làm sao đây?

Hồng hán Dân lấp bắp:

- Tại hạ...tại hạ...

Lý Tầm Hoan nói:

- Các hạ cũng khỏi phải làm chuyện gì khác, chỉ nên đem cái túi ấy trao ra là ta đủ thoả mãn rồi.

Hồng hán Dân hai tay lấy lấy, rất may là không có bưng chén rượu...

Hắn len lén thở hắt một hơi:

- Cái túi chi ạ?

Lý Tầm Hoan nheo mắt:

- Các hạ không biết à?

Hồng hán Dân cố hết sức hé môi mỉm cười:

- Tại hạ quả thật không biết!

Lý Tầm Hoan lắc đầu thở ra:

- Ta nghĩ rằng kẻ thích uống rượu đều là những người thẳng thắn nhưng...nhưng các hạ đã làm cho ta thất vọng.

Hồng hán Dân mỉm cười mơn:

- Lý..Lý đại hiệp có lẽ đã hiểu nhầm, tại hạ quả thật...

Lý Tầm Hoan trầm giọng:

- Các hạ đã uống rượu của tôi mà lại dối tôi, vậy thì nên trả rượu ấy lại.

Hồng hán Dân nói mau:

- Vâng, vâng...xin cho tại hạ đi mua vậy!

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Ta cần hai chén rượu hồi nãy chứ rượu nào khác thì ta không cần.

Hồng hán Dân lấy tay áo gạt mồ hôi:

- Nhưng...nhưng rượu đã uống rồi thì làm sao?

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Chuyện đó rất dễ.

Ngọn dao nhỏ loáng lên, mũi dao ấn ngay giữa ngực của Hồng hán Dân, Lý Tầm Hoan nói ngay một giọng lạnh lùng:

- Rượu đã vào bụng các hạ, thì ta mổ bụng mà lấy ra luôn vậy .

Hồng hán Dân tái mặt, nhưng cố gượng cười:

- Lý đại hiệp đùa tại hạ làm chi thế?

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Các hạ nhìn kỹ xem tôi có đùa hay không?

Y như lúc khắc hình, bàn tay cầm dao nhỏ của Lý Tầm Hoan nhẹ nhàng ấn xuống ngay giữa ngực của Hồng hán Dân.

Lý Tầm Hoan muốn làm cho hấn sụt một chút da, nhỏ một chút máu vì kẻ tiểu nhân nói hão rất giỏi, nhưng khi thấy máu mình đổ ra thì lập tức sẽ nói ngay sự thật. Đó là một chuyện thông thường không riêng Lý Tầm Hoan mà ai ai cũng dự hiểu như thế.

Nhưng mũi dao vừa chạm vào ngực Hồng hán Dân, Lý Tầm Hoan cảm giác như dao chạm vào thép, gương mặt họ Hồng vẫn giữ y nụ cười giả trá, y như hấn không có cảm giác gì cả.

Lý Tầm Hoan chớp mắt dừng tay lại, họ Lý đã không chút ngạc nhiên mà lại mỉm cười.

- Các hạ dần thân chốn giang hồ đã được bao lâu?

Không dè Lý Tầm Hoan lại hỏi một câu không ăn nhằm gì với sự việc đang căng thẳng, Hồng hán Dân hơi sững sốt, nhưng vẫn cười mơn:

- Tại hạ nhập giang hồ đã có hai mươi năm rồi!

Lý Tầm Hoan nói:

- Như thế các hạ có lẽ biết trong giang hồ có một vật báu, vật ấy tuy ít người thấy tận mắt nhưng lại có người nghe, đó là Kim Ty Giáp. Vật ấy đao thương đâm không thủng, nước lửa không phạm được, nếu đã hai mươi năm xâm nhập giang hồ thì hẳn các hạ từng nghe thấy.

Da mặt xạm lại như đất thô, Hồng hán Dân nhồm dẩy, lao mình ra cửa.

Thủ pháp của hấn kể khá lạ, nhưng khi ra đến cửa thì Lý Tầm Hoan đã chặn ngay trước mặt rồi.

Hồng hán Dân đã thủ sẵn tay nơi lưng, ngay lúc đó hấn nghiêng răng giật mạnh dây đai.

Sợi dây đai thắt ngang bụng hấn vốn là cây thương có nhiều mắt như dây lòi tói, trước đầu có mài nhọn, thường gọi là Luyện Tử Thương và là kẻ lành nghề sử dụng, hấn vừa giật ra là mũi thương đã thẳng bắn vào mặt Lý Tầm Hoan.

Trong tay hấn còn cầm chén rượu Lý Tầm Hoan đưa tay lên đón lấy, mũi thương dội lại và Hồng hán Dân cũng không còn phóng được ngọn thứ hai.

Điều khá lạ lùng là không hiểu tại sao cái chân không bị bể.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Sau này nếu có người bảo ta cữ rượu, ta sẽ nói cho họ biết uống rượu có nhiều điều hay, nội chén rượu thôi cũng cứu được mạng người.

Hồng hán Dân đứng sững như trời trồng, mồ hôi trán đổ ra lấm tấm.

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Nếu muốn đánh nhau, người hãy cởi Kim Ty Giáp ra, cuốn lại làm vò rượu thì mới có thể hy vọng chống chọi với ta được vài chiêu.

Hồng hán Dân run giọng:

- Lý... Lý đại hiệp quả thật...

Lý Tầm Hoan chặn lời:

- Ta thật tình không cần vật đó. Chỉ có điều người thừa lúc bất phòng dở trò đánh cắp, chuyện đó đối với ta không có chi quan trọng thế nhưng người lại nói với người khác rằng ta lấy, thì chuyện đó trở thành chuyện lớn rồi. Vì bình sinh ta không thích ai đổ vạ cho ai cả.

Hồng hán Dân run rẩy:

- Thật... thật thì tôi có lấy chiếc túi đó, và trong đó là bộ Kim Ty Giáp nhưng... nhưng...

Hấn không nói được nữa và mắt cũng chực trào...

Lý Tầm Hoan nói:

- Kim Ty Giáp tuy là vật báu phòng thân, nhưng các hạ cũng không có chỗ dùng nhiều đâu. Bởi vì các hạ có mặc mười bộ Kim Ty Giáp nhưng chỉ một đao của tôi cũng lấy được tính mạng các hạ như không. Vậy thì chuyện chi các hạ phải liều mạng mà đoạt nó?

Hồng hán Dân thở ra không nói.

Lý Tầm Hoan khẽ lắc đầu:

- Trên thế gian này báu vật chỉ ở với người có đức, vật ấy không phải hạng người như các hạ có được, vậy các hạ hãy trao nó cho tôi, thì họa may các hạ được sống đôi mươi năm nữa.

Hồng hán Dân thở dài:

- Thật ra tiểu nhân vẫn biết mình không xứng có vật ấy, nên tiểu nhân cũng không có ý chiếm cứ...

Lý Tầm Hoan chặn hỏi:

- Và thế thì các hạ định trao cho người khác à? Ai thế?

Hồng hán Dân cắn môi lặng thinh.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Ta rất có nhiều cách buộc người ta phải nói, nhưng ta vốn không thích dùng, ta mong các hạ đừng nên buộc ta phải dùng đến.

Hồng hán Dân cắn môi thật mạnh nhưng lại thở ra:

- Được rồi, tôi sẽ nói.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Các hạ nói từ đầu đi.

Trầm ngâm giây lát, Hồng hán Dân nói:

- Lý đại hiệp có biết cái tên "Thần du" Đái Ngũ không? Cái loại trộm đao nhỏ nhất ấy có lẽ Lý đại hiệp không biết đâu.

Lý Tầm Hoan cười:

- Chẳng những nghe tên mà ta còn biết mặt, ta biết người đó khinh công giỏi lắm mà lại còn biết tửu lượng hấn cao.

Hồng hán Dân nói:

- Bộ Kim Ty Giáp này chính là từ trong tay hấn, không biết hấn đánh cắp của ai.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Thế sao lại lọt vào tay các người?

Hồng hán Dân đáp:

- Hấn và Gia Cát Lôi vốn là bạn thân thiết, khi chúng tôi qua Trương gia Khả thì gặp hấn trong một quán rượu, say khi say túy lúy, hấn đem Kim Ty Giáp ra khoe...

Lý Tầm Hoan ngắt lời:

- Thế là các người phổng tay trên? Chuyện không đẹp ấy không muốn nói ra à?

Hồng hán Dân cúi mặt thở dài:

- Đã biết Kim Ty Giáp là vật giang hồ dỏm ngó, Đái Ngũ mang nó trong mình thì đáng lý không nên uống rượu.

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Không phải không nên uống rượu, mà đúng ra là hấn không nên chơi với bạn bất lương.

Da mặt xám xanh của Hồng hán Dân đỏ dần.

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Kim Ty Giáp tuy đã được gọi là một trong Vô lâm tam bửu nhưng kỳ thực thì hiệu dụng không quá quan trọng đâu. Trừ trường hợp hai tay đồng sức đấu nhau có thể dùng và nhất là có nó thì coi như mất mạng sớm chiều. Ta không hiểu tại sao thiên hạ cố tranh giành như thế? Có lẽ còn có riêng một nguyên nhân.

Hồng hán Dân gật đầu:

- Vâng, trong đó còn có một nguyên nhân bí mật nhưng bây giờ thì không đáng gọi là bí mật nữa, bởi vì...

Hắn vừa nói đến đây thì lão chủ quán đã bưng lại một bầu rượu, lão khúm núm tươi cười:

- Rượu vừa hâm nóng, xin thỉnh thám hoa đại nhân dùng một chén cho ấm.

Lý Tầm Hoan cười buồn:

- Nếu ông muốn về sau ta thường chiếu cố quán này, thì hãy bỏ dùm lối xưng hô ấy đi, nghe đến bốn tiếng đó là tôi nuốt rượu không trôi.

Cái chén hãy còn nằm trong tay, Lý Tầm Hoan rót ra một chén đầy, hương rượu xông lên phưng phức.

Lý Tầm Hoan cười:

- Rượu ngon lắm!

Ngửa cổ uống cạn, họ Lý lại ngập mình xuống ho sảng sặc.

Lão chủ quán thở dài, lão kéo một chiếc ghế lại, vịn Lý Tầm Hoan ngồi xuống:

- Ho mãi có thể làm tổn thương thân thể lắm, đại nhân nên cẩn thận... cẩn thận...

Và lão chợt mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng rượu này chuyên trị về ho, đại nhân uống vô có lẽ sẽ không còn ho nữa.

Lý Tầm Hoan cười:

- Nếu rượu trị ho thì quả là thập toàn thập mỹ. Vậy ông cũng nên uống một chén.

Lão chủ quán lắc đầu:

- Không, không... tôi không uống.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Sao vậy? kẻ bán bánh tiêu luôn luôn thích ăn bánh bò chứ không thích ăn bánh tiêu, chẳng lẽ kẻ bán rượu cũng chỉ thích uống nước chứ không uống rượu.

Lão chủ quán nói:

- Không, bình thường lão phu cũng uống một đôi chén, nhưng... nhưng rượu trong bầu này không thể uống được!

Nói xong câu ấy, vẻ mặt lừ đừ của lão chủ quán vụt như sáng rực lên.

Không để ý nên không thấy, Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Tại sao vậy?

Lão chủ quán nhìn Lý Tầm Hoan bằng cặp mắt sắc như dao:

- Bởi vì uống xong chén rượu này, chỉ cần hơi dùng sức một chút thôi, thì chất độc sẽ phát tác, thất khiếu sẽ ra máu mà chết.

Chóp lưỡi của Lý Tầm Hoan hơi le ra và đôi mắt trở lên trong đáng cách cực kỳ sững sốt.

Hồng hán Dân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói:

- A...không dè lão trượng lại giúp tôi, sau này nhất định tại hạ sẽ ân cần kính tạ.

Lão chủ quán cười nhạt:

- Khỏi, người khỏi phải kính tạ.

Hồng hán Dân biến sắc nhưng vẫn cố cười mơn :

- Tiền bối không muốn tạ ơn, hay là...

Miệng hắn nói nhưng tay đã vung ra, ngọn Luyện Tử Thương bắn thẳng như một con rắn.

Lão chủ quán gầm lên một tiếng, thân hình khúm núm của lão vụt đứng thẳng lên, tay trái quạt ngang ngọn thương dính cứng.

Lão trừng trừng đôi mắt:

- Bằng vào lũ chó như ngươi mà dám hỗn láo với ta à?

Cái con người mềm mỏng êm phận mà ai chửi cũng cúi đầu vâng dạ của lão chủ quán, chỉ trong chớp mắt chợt như biến thành một con người khác, cả da mặt của lão cùng vụt đỏ rần bóng loáng.

Nhìn qua dáng sắc, y như nhớ lại một người, Hồng hán Dân vụt run cầm cập:

- Xin tiền bối tha mạng cho... tiểu nhân không dè tiền bối là...

Hắn chưa nói dứt lời thì tay phải của lão chủ quán đã tung ra, chỉ nghe " hự " một tiếng, chiếc Luyện Tử Thương đứt tiện làm đôi, thân hình Hồng hán Dân văng bắn vô tường rớt đúng vào cái chảo to trên bếp.

Máu từ vách tường nhầy nhầy nhiều rũ xuống.

Chỉ một quyền thôi, lão chủ quán đã biểu lộ thần lực kinh người.

Nhìn xác Hồng hán Dân, Lý Tầm Hoan khê lắc đầu:

- Ta nói trước rồi mà ngươi không chịu nghe, có Kim Ty Giáp là chết sớm.

Lão quán già nắm phân nửa cây thương còn lại trong tay, lão nhìn xác Hồng hán Dân, nhưng đường nhìn trên mặt lão lay động. Lão thì thầm:

- Hai mươi năm trước....đã hai mươi năm rồi.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Đã hai mươi năm rồi tôn giá không có giết người, phải không?

Lão chủ quán cũng háy mắt:

- Nhưng ta không quên phương cách giết người, kể có đáng không?

Lão quán lại cười khẩy:

- Hai mươi năm trước, ta không cần chuyện gì cả mà cũng cứ giết người như thế!

Lý Tầm Hoan nói:

- Nhưng bây giờ thì đã quá hai mươi năm rồi. Lánh mặt được suốt hai mươi năm kể cũng không phải chuyện dễ. Bây giờ nếu vì một chuyện như thế mà làm cho lộ mặt thì quá uổng chắng!

Lão chủ quán cau mặt:

- Người biết ta là ai à?

Lý Tầm Hoan cười:

- Tôn giá đừng quên. Tử diện nhị lang Tôn Đạt vốn là một nhân vật rạng danh biết bao nhiêu hồi hai mươi năm về trước, đã thông dâm cùng vợ của kẻ cầm đầu bảy mươi hai đường thủy bộ Giang Nam, dùng khí đó quả đã làm cho nhiều người bội phục.

Bị mặt sát đích danh, Tử diện nhị lang Tôn Đạt quắc mắt ngẫu ngẫu:

- Trong giờ phút này ngươi còn dám vô lễ với ta à?

Lý Tầm Hoan vẫn điềm nhiên:

- Tôn giá đừng nghĩ rằng tôi chế nhạo tôn giá. Một con người đàn ông đã dám vì yêu một người đàn bà mà mạo hiểm hy sinh tất cả, mặc cho thiên hạ cười chê. Một người đàn ông như thế thật quá không hổ danh mặt người đàn ông, ta phải bội phục chứ đâu dám chế nhạo tuy nhiên bây giờ...

Họ Lý lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì ta thất vọng. Bởi vì ta không ngờ Tử diện nhị lang lại là một kẻ tiểu nhân co đầu rút cổ, chỉ chuyên việc hại người trong bóng tối, chứ không dám đương diện hơn thua!

Đôi mắt Tôn Đạt tròn xoe, lão giận lắm nhưng chưa kịp lựa lời, thỉnh thoảng có tiếng cười vang lên:

- Đừng nói như vậy mà oan, đầu độc cũng là một môn học, hẳn làm gì nên chuyện.

Giọng cười đã trong, tiếng nói lại càng trong hơn nữa, người đàn bà có tiếng nói giọng cười ấy nhất định phải đẹp lắm.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đúng quá. Tại hạ biết đây là thủ đoạn của Tường Vi phu nhân mà. Lý Tầm Hoan có thể được chết dưới bàn tay của người đẹp, người đẹp đã làm xao động giang hồ hồi hai mươi năm trước, thì đó âu cũng là niềm phúc.

Tiếng cười đáp lại:

- Quả là cái miệng lanh lợi, nếu hai mươi năm về trước mà ta gặp ngươi thì chắc ta theo ngươi mất rồi.

Một lượt với câu nói là giọng cười, và tiếp theo là một người đàn bà ngững ngượng đi ra.

Hai mươi năm qua, nếu tính bằng một phần năm thế kỷ, thì người ấy chưa già theo năm tháng, dáng cách và đôi mắt hãy còn đượm nét phong tình nhưng... vòng eo lưng năm cũ thì thời gian đã khoa lấp mất rồi. Con người đẹp năm xưa nay đã trở thành thành thùng rượu, thứ thùng cây hai đầu nhỏ chính giữa no tròn. Cái khoảng no tròn ấy có lẽ đựng được hàng trăm cân rượu.

Tia mắt của Lý Tầm Hoan thoáng hơi kinh ngạc.

Tường Vi phu nhân đó sao? Thật khó mà tưởng tượng.

Người đẹp bị thời gian cướp mất hoa niên, đó là việc làm cho người dễ dàng thương tiếc, nhưng giá như bà ta biết mình không phải là người của hai mươi năm trước, đừng dùng tơ lụa thắt chặt chiếc thân phì nộn, đừng lấy phấn son để lấp những vết nhăn, thì có lẽ sẽ giữ mãi lòng thương cảm, và có lẽ sẽ khỏi làm cho thiên hạ buồn nôn.

Cái lẽ phải đó gần như định luật rất rõ ràng, nhưng lạ làm sao phần đông đàn bà trên đời, đối với cái lẽ phải ấy lại không hề biết, đúng hơn là họ tránh không muốn biết.

Tường Vi phu nhân một chiếc áo choàng màu hồng sậm, tóc búi trái đào dựng đứng thật cao, mùi nước hoa xông ướp toả ra ngạt mũi.

Bà ta ngó Lý Tầm Hoan và môi nở nụ cười duyên:

- Thật đúng là một vị thám hoa đậm nét phong lưu. Đã hai mươi năm qua rồi, ta chưa gặp được một người đàn ông nào có được phong tư như thế. nhưng hai mươi trước...

Bà ta thở dài nói tiếp:

- Hai mươi năm trước nhà ta có thể nói là một đền đài rực rỡ, những thiếu niên anh hùng phong lưu, kiếm khách giang hồ, không một ai không quý dưới chân ta, chỉ cần ta ban cho khóe mắt, nụ cười là họ cảm thấy như được thành tiên, ta bảo cho chết, họ vui lòng mà chết.

Hất hất mặt về phía Tôn Đạt, giọng Tường Vi phu nhân càng hách dịch:

- Không tin người hỏi hấn xem!

Tôn Đạt trầm trầm bộ mặt làm thình.

Lý Tầm Hoan ngó Tường Vi phu nhân rồi lại nhìn Tôn Đạt và khẽ thở dài.

Bằng thái độ của hai người, có thể biết rằng họ đã sống với nhau hai mươi năm không thích thú.

Tường Vi phu nhân thở ra:

- Nhưng hai mươi năm nay thì ta khổ quá, y như một tên tù bị giam lỏng, không dám thấy mặt ai, ta thật hối hận không hiểu tại sao lại đại dột theo một gã đàn ông vô dụng.

Như không dẫn được, Tôn Đạt nói lầm thầm:

- Hừ, ai lại không hối hận. Ai là người vô dụng?

Tường Vi phu nhân quát mắt:

- Người nói gì? Nói lại thử xem? Ta theo người vào chỗ khỉ ho cò gáy này y như một đoá hoa hồng bị bỏ xuống xình lầy, một đoá hoa hồng làm người thoả mãn người còn hối hận gì nữa? Nói đi, nói nghe đi!

Tôn Đạt ngậm cam.

Tường Vi phu nhân quay lại Lý Tầm Hoan:

- Thám hoa, các hạ nghĩ xem, cái công người đàn ông của hấn thật là vô lương tâm, biết như thế bày thì... thì hồi đó ta chết phứt cho rồi.

Bà tay đưa tay lên dịu mắt lia lịa, nhưng mắt lại cứ ráo hoảnh.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Cũng may phu nhân không chết, nếu không tại hạ sẽ hối tiếc trọn đời!

Tường Vi phu nhân lại cười duyên:

- Thật đấy à? Các hạ quả thật có nghĩ đến tôi à?

Lý Tầm Hoan cười:

- Thật chứ, trên đời này làm sao có thể tìm được một người đẹp...ú ử như phu nhân nữa.

Tường Vi phu nhân xạm mặt, tay thoáng hơi run.

Tôn Đạt không nín được, sức cười.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên nói tiếp:

- Thật ra thì phu nhân có được bộ Kim Ty Giáp thì cũng chẳng có chỗ dùng. Bởi vì nếu phu nhân có lóc bớt đi phân nửa thịt chắc mặc nó cũng không vừa.

Tường Vi phu nhân trợn mắt muốn lòi con ngươi ra .

- Ta không làm... làm cho người chết thì ta không sống được.

Bà ta với tay rút cây trâm cài tóc va bước tới nghiêng răng chực đâm vào mắt Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan vẫn ngồi tự nhiên không động đậy.

Tôn Đạt cau mày:

- Đã được Kim Ty Giáp thì đi lo chuyện khác, làm dữ với hấn ích gì!

Tường Vi phu nhân thét lên:

- Chuyện của bà người đừng có xía vào!

Vừa nói, Tường Vi phu nhân vừa xốc tới chĩa thẳng mũi trâm.

Bụt!

Tôn Đạt lao mình tới, chân phải đá tung lên.

Mái nhà bếp hơi thấp, chiếc thân cả mấy trăm cân của Tường Vi phu nhân bị cái đá quá mạnh bắn lên thủng một khoảng ngói khá lớn và đến khi rơi xuống bà ta chỉ còn " hự " được mỗi tiếng rồi im luôn không nhúc nhích.

Lý Tầm Hoan hơi kinh ngạc:

- Tôn giá muốn cứu tôi nên giết bà ấy à?

Tôn Đạt nhìn đồng thịt của Tường Vi phu nhân và nghiêng răng vằm giận:

- Hai mươi năm nay ta bị con quỷ cái này làm tổn hao quá nhiều sức lực nếu không giết nó thì chỉ chừng nửa năm nữa nó sẽ làm ta chết.

Lý Tầm Hoan nói:

- Nhưng đó là do tôn giá tình nguyện như thế mà! Tôi giá đừng quên hai mươi năm trước...

Tôn Đạt nhướng mắt:

- Người cho rằng ta dẫn dụ nó à? Người tưởng ta tư hôn với nó à?

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Chứ không phải như thế sao?

Tôn Đạt thở ra:

- Lúc gặp nó, ta đâu có biết nó là vợ Dương Đại Tử, vì thế cho nên...

Lão hừ hừ hai ba tiếng rồi nói tiếp:

- Nó gặp ta là đeo dính riết, mãi cho đến khi Dương Đại Tử kéo hơn hai mươi cao thủ đến bao vây, ta buộc lòng phải tìm cách thoát.

Lý Tầm Hoan nói:

- Nhưng ít nhất bà ta cũng yêu thương tôn giá nếu không thì ai lại làm như thế?

Tôn Đạt hừ một tiếng thật lớn:

- Người tưởng nó yêu ta à? Chuyện đó không bao giờ có. Nhưng mãi sau này ta mới biết. Trong lúc Dương Đại Tử đi xa, ở nhà con quỷ cái này lên lút với một gã con trai khác, ăn ở với nhau có con, nó sợ Dương Đại Tử về đổ bể, cho nên mới gom góp tiền bạc theo thằng đó, rồi lại bị thằng đó cướp hết tiền bạc trở mặt bỏ đi. Vì thế khi gặp ta con quỷ cái này mới rắp tâm đeo đẳng.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- à, thì ra có chuyện uẩn khúc như thế, nhưng tại sao tôn giá lại không giải thích cho Dương Đại Tử biết.

Tôn Đạt gượng cười:

- Đó là về sau khi ngẫu hứng mụ ta mới tiết lộ, lúc bấy giờ đã lỡ bột lỡ đường, ta phải nín luôn.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Thế còn con của bà ta đâu?

Tôn Đạt bĩu môi không nói.

Lý Tầm Hoan hỏi tiếp:

- Đã thế, sao đợi đến bây giờ tôn giá mới giết bà ta?

Tôn Đạt cũng nín luôn.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Ta cũng sắp chết rồi, tôn giá ngại gì mà không nói cho ta biết?

Trầm ngâm một lúc, Tôn Đạt mới nói chậm chậm:

- Quán rượu là một nơi tốt nhất để nghe những chuyện lạ, người có biết giang hồ gần đây có chuyện gì lạ hấp dẫn không?

Lý Tầm Hoan cười:

- Tại hạ đâu có quán rượu.

Tôn Đạt ngó quanh bốn phía như sợ có người nghe và thấp giọng:

- Người có biết một cái tên đã vang dội giang hồ hồi ba mươi năm về trước lại đã xuất hiện rồi không? Mai Hoa Đạo ấy mà!

Ba tiếng Mai Hoa Đạo quả thật làm cho Lý Tầm Hoan hơi rúng động.

Tôn Đạt lại nói luôn:

- Lúc Mai Hoa Đạo tung hoành trong chốn giang hồ thì người còn nhỏ lắm, chắc không nghe biết sự lợi hại của hắn đâu. Ta nói cho người biết lúc đó giang hồ không ai không biết hắn, luôn cả Ngô Vãn Thiên, chương môn phái Điểm Thương được xem là đệ nhất kiếm khách đương thời đó cũng chết bởi tay Mai Hoa Đạo. Hành tung của hắn kỳ bí lắm, khi ẩn khi hiện, thoát đó thoát đây như ma quái. Ngô Vãn Thiên vừa mới rêu rao sẽ kiếm hắn thì hai ngày sau bị hắn giết ngay, chết không một vết thương nào chỉ có....

Nói đến đây, Tôn Đạt lại nhón chân dòm quanh quất, y như sợ Mai Hoa Đạo thành linh xuất hiện và cuối cùng lão nói bằng giọng thấp hơn:

- Chỉ có nơi ngực ông ta có năm dấu máu bầm nhỏ như mũi kim và ai cũng biết đó là dấu hiệu của Mai Hoa Đạo. Chỉ có điều không ai không biết hắn dùng thứ ám khí gì? Bởi vì đã giao đấu với hắn thì không một ai sống cả, do đó mà không ai biết rồi bộ mặt thật của hắn. Họ chỉ biết Mai Hoa Đạo là đàn ông, thể thôi.

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Làm sao biết?

Tôn Đạt đáp:

- Bởi vì không những hắn cướp của mà lại còn cướp người đẹp nữa. Hắc Bạch giang hồ ai ai cũng thù hận hắn thấu xương, thế nhưng không làm gì được hắn. Bất cứ ai, chỉ cần nói một câu chống đối hắn, là không quá ba ngày kẻ ấy sẽ bị in dấu hoa mai.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Bất cứ ai bị chết vì tay hắn cũng đều mang thương tích trước ngực cả à?

Tôn Đạt gật đầu:

- Đúng, giữa ngực vốn là nơi yếu hại, cgho nên kẻ luyện võ xem đó là nơi phải phòng bị nghiêm ngặt, thế mà luôn luôn Mai Hoa Đạo chỉ giết người nơi đó, y như là hắn muốn cho người ta thấy sự lợi hại của hắn.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Vì thế cho nên tông giá chỉ cần mặc Kim Ty Giáp vào là có thể chế ngự được Mai Hoa Đạo, chỉ cần chế ngự được Mai Hoa Đạo là sẽ được Hắc Bạch giang hồ cảm kích tôn sùng?

Đôi mắt Tôn Đạt ngời lên :

- Trong giang hồ ai cũng đều biết chỉ cần thoát được ngọn đòn trí mạng nơi giữa ngực, là lập tức có cách chế ngự Mai Hoa Đạo....

Lão nhướng mày nói tiếp:

- Bởi vì bằng một đòn đó, Mai Hoa Đạo chưa từng trật bao giờ vì thế khi đánh ra, hấn không cần thủ thế đề phòng chi cả.

Lý Tầm Hoan gật gật:

- Kể cũng là có lý.

Tôn Đạt cười lớn:

- Nếu không có lý thì thiên hạ giang hồ ai mạo hiểm tranh đoạt Kim Ty Giáp làm gì?

Lý Tầm Hoan mím miệng:

- Nhưng nếu ở đây tôn giá cứ trồng hoa đặt rượu, những kẻ thù ngày xưa cũng đã quên dần, sống như thế có phải thong dong hơn không? Chuyện chi lại chuốc vào thân thêm chuyện phiền hà?

4. Sắc Đẹp Loạn Lòng Người

Câu nói của Lý Tầm Hoan làm cho Tôn Đạt bật cười:

- Người thì biết cái quái gì? Nếu ta đặt được Mai Hoa Đạo vào tử địa, thì chẳng những sẽ được nở mặt nở mày mà lợi ích sẽ không sao kể xiết.

Lý Tầm Hoan nói:

- Những việc lợi ấy lớn lắm sao?

Tôn Đạt nói:

- Ba mươi năm trước, sau khi Mai Hoa Đạo bắt tích giang hồ, ai ai cũng tưởng hấn đã chết, không dè nửa năm trước đây hấn lại xuất hiện và chỉ trong vòng bảy tám tháng, hấn đã gây ra bảy tám mươi vụ án, luôn cả con gái của chương môn phái Hoa Sơn cũng bị hấn hãm hại.

Lý Tầm Hoan thở dài:

- Nếu tính đúng thì con người ấy nay đã trên dưới bảy mươi tuổi rồi mà còn làm chuyện tác tệ như thế sao.

Tôn Đạt nói:

- Từ ngày hấn xuất hiện đến nay, trong giang hồ ai có tài sản, ai có con em đẹp đẽ cũng ăn ở không yên.

Ngừng một giây, Tôn Đạt nói tiếp:

- Vì thế cho nên đã có hơn chín mươi nhà đã âm thầm mật ước với nhau, bất cứ ai giết được Mai Hoa Đạo, thì họ sẽ truất ra mỗi nhà một phần tài sản để tặng cho người ấy, tự nhiên là cộng lại sẽ thành một con số lớn không thể tưởng.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Đó là một sự bí mật mà không còn bí mật nữa phải không?

Tôn Đạt gật đầu:

- Ngoài việc ấy ra, một người đẹp được giang hồ công nhận là Đệ nhất mỹ nhân đã tuyên bố rằng bất luận già trẻ tăng tục ai trừ được Mai Hoa Đạo thì người ấy sẽ nguyện nâng khăn sửa áo.

Lý Tầm Hoan thở hắt ra:

- Tiền tài sắc đẹp quả làm chấn động lòng người, thảo nào mà Tôn giá lại chẳng can tâm lìa bỏ chỗ an nhàn để dấn thân vào phiền lụy. Không trách gì tôn giá đang tâm giết vợ, và có lẽ bây giờ lại đến lượt tôi.

Tôn Đạt nói:

- Đúng ra theo lương tâm mà nói, thì người chết cũng là oan uổng, nhưng tiếc vì không giết người không được.

Lý Tầm Hoan chột cười:

- Bằng lương tâm mà nói, tôn giá cảm thấy giết tôi dễ lắm sao?

Tôn Đạt buông nắm tay ra nhìn sững Lý Tầm Hoan một lúc rồi cũng mỉm cười:

- Con người của người mà có thể sống đến bây giờ, thì giết người kẻ cũng không phải dễ, nhưng hiện tại...

Từ bên ngoài cửa vụt bật lên giọng cười sang sảng:

- Bằng lương tâm mà nói, hãy xem dáng cách của người ta đã trúng độc hay chưa.

Tôn Đạt giật mình quay lại, tại khung cảnh cửa hẹp của nhà bếp không biết bao giờ đã đứng sững một người.

Người ấy vóc dáng trung trung, mình mặc áo xanh, phong độ có vẻ hào hoa phong nhã, chỉ có gương mặt rất lạnh lùng, gương mặt lạnh băng băng dễ sợ. Trông nửa thì như mặt thật mà nửa thì như chiếc mặt nạ trùng vào.

Hắn chấp tay sau lưng đi vào một cách ung dung, miệng nói như than thở:

- Con người nào muốn làm cái việc bỏ thuốc độc vào rượu thì bất cứ một chuyện ngu xuẩn nào khác hẳn cũng có thể làm. Có phải vậy không hả?

Câu cuối cùng là câu hỏi Lý Tầm Hoan bằng tia mắt, và họ Lý chột cảm thấy đôi mắt người đó có một hấp lực lạ lùng, đôi mắt ấy quả không xứng với gương mặt hắc tị nào cả.

Đôi mắt đó mà nằm trong bộ mặt đó, y như là hai hạt minh châu gắn liền vào đầu heo chết.

Nhìn thẳng vào đôi mắt cực đẹp ấy, Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Làm trò ma thuật trong khi đánh bạc với một con quỷ chuyên đánh bạc, trong chén rượu của quỷ rượu mà bỏ thuốc độc vào, trước mặt vợ mà khen người khác đẹp...bất luận kẻ nào làm ba chuyện ấy đều phải hối hận về sau.

Người áo xanh lạnh lùng:

- Chỉ tiếc khi họ hối hận thì không còn kịp nữa!

Tôn Đạt sững sốt nhìn hai người rồi vụt chạy lại cầm bầu rượu lúc nãy đa lên mũi gửi.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Không cần phải xem lại, quả thật rượu ấy có độc chất.

Tôn Đạt trở mắt:

- Thế.. thế sao...

Lý Tầm Hoan nói:

- Trong bầu rượu có độc hay không, người khác có thể không biết chứ đối với ta vốn là con ma rượu, chỉ cần nghe hơi không cũng đã biết rồi.

Họ Lý mỉm cười nói tiếp:

- Đó cũng là chỗ hay của kẻ nghiện rượu. Người không biết uống rượu không làm sao biết được.

Tôn Đạt vẫn chưa tin:

- Nhưng người... người đã uống?

Lý Tầm Hoan cười:

- Chỉ cần cho người ta uống, thấy uống là mừng, quá mừng nên không thấy rằng trong khi họ sặc sụa, bao nhiêu độc tửu ta đã phun ra tất rồi.

Tôn Đạt run rẩy làm bầu rượu trên tay rơi xuống gạch nghe cái cộp.

Người áo xanh gật gù:

- Xem chừng bây giờ thì hần hối hận rồi đấy. Chỉ tiếc là quá muộn.

Tôn Đạt gầm lên một tiếng phóng mình về phía người áo xanh đánh luôn ba chưởng.

Hai mươi năm qua, Tôn Đạt chẳng những không quên lãng võ công, trái lại càng âm thầm tinh tiến, ba quyền kế tiếp đánh ra gió u u.

Ai cũng có thể thấy quyền đó trúng vào đá thì đá cũng sẽ nát ra thành phần, còn đối với đầu người thì lại quá dư, y như dùng xe cán đường để nghiền một con sâu nhỏ.

Thân hình người áo xanh nằm gọn trong tầm công kích, cho dù muốn tránh cũng không còn kịp.

Nhưng hần không tránh, cũng không đánh lại, chỉ khoa nhẹ cánh tay.

Rõ ràng hần đưa tay ra sau khi Tôn Đạt đánh ra nhưng không hiểu tại sao quyền của Tôn Đạt chưa đụng tay áo hần, thì bàn tay của hần đã tới má họ Tôn.

Cái quất tay trông thật nhẹ nhàng như đuổi ruồi thế mà khi bị trúng Tôn Đạt học lên như heo bị chọc tiết ngã ngựa bò lăn xuống đất.

Cho đến lúc hần chỗi tay dậy được thì nửa mặt bên trái đã sưng lên như trái bí, da mặt tím bầm bóng lưỡng, con mắt y như bị dờn xéch sang một bên.

Người áo xanh điềm đậm:

- Bằng lương tâm mà nói, người chết cũng có hơi oan uổng và ta cũng chẳng muốn giết làm chi, chỉ hiềm vì bàn tay ta...

Con mắt phía bên không bị đánh của Tôn Đạt vụt chớp lên hốt hoảng, hần nhìn sưng bàn tay của người áo xanh, líu lưỡi:

- Tay... tay của người... của người...

Hai bàn tay của người áo xanh đeo hai chiếc bao tay bằng sắt màu xanh đậm trông cứng còng ghê gớm, thêm vào đó màu sắc của nó làm cho ai nấy cũng phải rùng mình.

Tia mắt kinh hoàng của Tôn Đạt xuống luôn màu tuyết vọng, hần lằm bằm bằng đường hơi yếu ớt:

- Ta... ta đã gây ra nghiệp chướng gì?... mà ngày nay ta phải gặp Thanh ma thủ... Lý thám hoa, ông là người tốt bụng, xin ông hãy giết dùm tôi... cầu xin ông hãy giúp tôi được chết sớm hơn...

Lý Tầm Hoan ngồi yên không động dậy, đôi mắt nhìn sưng vào đôi tay của người áo xanh, nhưng chân vẫn nhẹ khêu phân nửa ngọn Luyện Tử Thương của Hồng hán Dân khi nãy lại phía Tôn Đạt.

Tôn Đạt cố gắng nuốt lấy ngọn thương, run giọng:

- Đa tạ... đa tạ Lý thám hoa...Tôi chết cũng không dám quên ơn.

Hần gom hết tàn lực trở mũi thương đâm ngược vào yết hầu mình, máu bật trào ra, dòng máu bầm đen như nước dơ từ cống rãnh.

Lý Tầm Hoan nhắm mắt lại thở dài:

- Võ lâm thất độc, độc nhất là Thanh Ma Thủ. Lời nói ấy quả không ngoa.

Người áo xanh dòm xuống tay mình và lại cũng thở dài:

- Ai cũng nói người bị Thanh Ma Thủ thì sống còn khổ hơn chết, càng chết sớm được chết từng nào càng tốt từng ấy, cũng quả là lời nói không ngoa!

Tia mắt của Lý Tầm Hoan liếc ngay vào mặt người áo xanh và gằn giọng:

- Nhưng các hạ vẫn không phải là Thanh Ma Y Khố!

Người áo xanh hỏi:

- Tại sao người biết ta không phải là Thanh Ma Y Khốc? Người biết mặt hắc thật à?

Lý Tầm Hoan mỉm cười không nói.

Môi người áo xanh động đậy như cười mà vẫn không cười:

- Ta thật không muốn mạo danh hắc làm chi nhưng chỉ vì...

Lý Tầm Hoan chặn ngang giọng hắc, nói:

- Y Khốc không có đệ tử!

Người áo xanh nói:

- Ai bảo ta là đệ tử của hắc? Hắc làm đệ tử của ta còn chưa xứng đáng nữa là!

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Thế à?

Người áo xanh hỏi:

- Người cho rằng ta tự thối phòng lấy ta chăng?

Lý Tầm Hoan điềm đạm:

- Có chi, ta thích thú về lai lịch của các hạ đâu!

Người áo xanh nhìn Lý Tầm Hoan bằng một tia mắt nhọn hoắt như mũi kiếm:

- Thế người thích thú cái gì? Kim Ty Giáp chăng?

Lý Tầm Hoan không trả lời, bàn tay cứ mân mê con dao nhỏ.

Tia mắt của người áo xanh cũng dời xuống con dao đó :

- Người ta đồn rằng người có biệt tài ” Một đao vung ra, chẳng hề sai chạy ”, lời đồn đại đó chẳng biết có ngoa không?

Lý Tầm Hoan đáp một cách tự nhiên:

- Trước kia thì cũng có nhiều người hoài nghi câu nói đó!

Người áo xanh hỏi vặn:

- Thế còn bây giờ?

Ánh mắt Lý Tầm Hoan chợt dàu dàu:

- Bây giờ thì số người ấy đã chết cả rồi.

Lặng thinh một lúc, người áo xanh chợt bật cười.

Giọng cười của hắc thật lạ kì. Hắc cười nghe như có cái gì vương vướng trong cổ họng. Hắc cười thật lớn, mà gương mặt thì y như gương mặt chết. Hắc nói:

- Thật tình mà nói, ta quả có ý muốn thử xem!

Lý Tầm Hoan cười:

-Tôi khuyên các hạ không nên muốn thế.

Người áo xanh ngưng cười, chớp mắt nhìn Lý Tầm Hoan và vụt hỏi:

- Kim Ty Giáp có phải đang ở trong cái cây nằm nơi chảo kia không?

Lý Tầm Hoan gật đầu.

Người áo xanh bật cười:

- Ta thật không phải sợ gì người, nhưng trong đời ta, ta không thích đánh cuộc, mà cũng không thích mạo hiểm.

Lý Tầm Hoan nói:

- Đó là thói quen rất tốt, nếu cố gắng giữ vững thói quen ấy thì sẽ giữ vững mạng sống.

Người áo xanh chớp mắt:

- Nhưng ta có cách làm cho người sẽ nhường Kim Ty Giáp lại cho ta.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Thế à?

Người áo xanh nói:

- Người nên biết Thanh Ma Thủ là vật mà Y Khốc đã chọn chọn lọc tinh túy của chất thép, tắm độc làm ra, rồi còn phải trui rèn suốt bảy năm trường mới hoàn tất, có thể nói nó là một trong những binh khí tối độc trong võ lâm.

Lý Tầm Hoan nói:

- Bá Hiển Sinh viết tập " Binh khí phổ " đã liệt Thanh Ma thủ vào hàng thứ chín, kể cũng là quá.

Người áo xanh hất hất mặt:

- Thế thì nếu ta đem Thanh Ma Thủ để đổi lấy Kim Ty Giáp, thì người có bằng lòng không?

Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan ngó vào ngọn dao trên tay mình và nói chậm chậm:

- Ngọn tiểu đao này là một thứ thép thường bất cứ thợ rèn nào trong vòng đôi ba giờ cũng làm thành được cả, nhưng trong quyển phẩm binh vũ khí trong thiên hạ, Bá Hiển Sinh đã viết: Phi đao họ Lý liệt vào hàng thứ ba.

Người áo xanh thở ra:

- Cứ theo người nói thì binh khí không quan hệ, chủ yếu là phải xem binh khí ấy của ai?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Các hạ quả là người thông minh.

Người áo xanh hỏi:

- Vì thế nên người không bằng lòng đổi?

Lý Tầm Hoan nói:

- Nếu tôi muốn vật đó, thì bây giờ nó đâu lại có trong tay các hạ.

Suy nghĩ một lúc lâu, người áo xanh bèn móc trong lưng ra một chiếc hộp dài đen nhánh và mở hộp ấy ra, lập tức ánh thép rạng ngời, kiếm khí toát ra lạnh ngắt.

Chiếc hộp đen đựng một thanh đoản kiếm sáng ngời.

Người áo xanh nói:

- Kiếm báu tặng anh hùng, thanh Ngư Trường Kiếm vốn là vật trên đời có một, có lẽ rất xứng đáng ở trong tay các hạ.

Lý Tầm Hoan chớp mắt:

- Các hạ là đệ tử của Tàng Long lão nhân ở Tàng Kiếm Sơn Trang sao?

Người áo xanh lắc đầu:

- Không phải!

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Thế thì thanh đoản kiếm ấy các hạ từ đâu có?

Người áo xanh nói:

- Lão Long đã chết rồi. Đây là con lão là Du Long Sinh tặng cho tôi.

Lý Tầm Hoan nói:

- Ngự Trường Kiếm vốn là món binh khí từ thời thượng cổ, nó là một trong số báu vật thứ nhất trong võ lâm. Tàng Kiếm Sơn Trang có nó mà nổi danh, nếu không có sự sinh tử chi giao giữa Tàng Long lão nhân với các chưởng môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân thì kiếm này đã bị người đoạt mất. Tuy nhiên, Tàng Kiếm Sơn Trang cũng đã vì thanh kiếm này mà đã nhiều lần đầm máu, thế thì tại sao Du thiếu trang chủ lại đem vật gia truyền này mà giao cho người khác?

Người áo xanh cười nhạt:

- Đừng nói chỉ thanh kiếm này mà cho dù tôi cần đến chiếc đầu của hắc, hắc cũng phải dâng. Các hạ có tin thế hay không?

Suy nghĩ một chút, Lý Tầm Hoan nói:

- Giá trị thanh kiếm này cao hơn Kim Ty Giáp nhiều lắm, tại sao các hạ lại lấy tiện mà bỏ quý?

Người áo xanh cười:

- Tôi vốn có cái tật, vật gì khó đến tay thì lại muốn cho kì được.

Lý Tầm Hoan cũng cười:

- Thật là tình cờ, tôi cũng có tính như thế.

Người áo xanh ói:

- Nghĩa là các hạ không bằng lòng?

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Phải, không bằng lòng.

Hơi giận, người áo xanh hỏi gặng:

- Nhưng tại làm sao các hạ nhất định phải được Kim Ty Giáp chứ?

Lý Tầm Hoan nói:

- Đó là chuyện riêng của tôi, không can hệ gì đến các hạ.

Người áo xanh ngửa mặt lên cười ha hả:

- Từ lâu, nghe Lý Tầm Hoan là kẻ đạu bạc không màng danh lợi, coi phú quý như phù vân, hai mươi năm trước đây đã xem công danh như phấn thổ, mười năm nữa lại một lần cho hết gia tài ẩn tích mai danh, tách mình ra biên ải. Con người như thế sao lại có thể xem một vật tầm thường như Kim Ty Giáp là trọng như thế nhỉ?

Lý Tầm Hoan nói:

- Nguyên nhân có lẽ giống như các hạ.

Người áo xanh khẽ liếc Lý Tầm Hoan:

- Chẳng lẽ các hạ cũng vì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Lý Tầm Hoan cười:

- Có thể!

Người áo xanh cũng cười:

- Đúng rồi, nghe người ta nói " giai nhân " và " mỹ tửu " là hai điều mà Lý thám hoa không bao giờ từ chối.

Lý Tầm Hoan nói:

- Chỉ tiếc một điều các hạ không phải là " giai nhân ".

Người áo xanh cười nói:

- Tại sao các hạ biết tôi không phải?

Giọng cười của hắn chợt không còn nghe nghèn nghẹt nữa, mà lại vút trong vút như tiếng ngọc khua.

Trong tiếng cười ngây ngất đó, hắn vùng tuộc đôi bao tay ghê gớm để lộ hai bàn tay thật.

Có lẽ trong đời Lý Tầm Hoan chưa bao giờ thấy một bàn tay đẹp như thế.

Ông thám hoa trong thời kì " phong lưu một thừa " đã cùng với không biết bao nhiêu người đẹp hẹn hò, bàn tay vị thám hoa hào phóng này trong lúc không cầm dao khắc, không nâng chén rượu, đã không cầm không biết bao nhiêu là bàn tay đẹp.

Bất cứ người đẹp nào bàn tay cũng có thể coi là đẹp, nhưng trong đời họ Lý đã phát hiện một điều là trong những bàn tay của người đẹp đó, ít nhiều cũng có chỗ thiếu sót, nếu da không xước, có nhiều tàn nhang, thì móng tay quá lớn, quá cứng, hoặc đầu ngón tay hơi to, không được suông múp, hoặc lỗ chân lông hơi hở lớn.

Nhưng bàn tay này, bàn tay đang có trước mặt của họ Lý bây giờ thì...

Lý Tầm Hoan chợt nhớ đến người đàn bà đã làm cho mình trọn kiếp khó quên ấy, bàn ấy cũng không được hoàn toàn...

Có lẽ vì bản tính quật cường, nòng vận động hơi nhiều cho nên tay nàng có hơi to một chút.

Lý Tầm Hoan cắt ngang dòng tư tưởng, tia mắt chăm chú thêm vào hai tay của người áo xanh đang đứng trước mặt mình.

Hai bàn tay đáng được gọi là toàn mỹ, không tìm được một thiếu sót nào.

Có thể tưởng tượng đến hai thẻ ngọc được một người thợ khéo trở thành hai bàn tay. hai bàn tay trắng muốt no đều thon thả. Giá mà thêm một chút thì quá mập, giảm một chút thì quá ốm, ra một chút thì quá dài, thu lại một chút thì quá ngắn....

Hai bàn tay, mà con mắt thẩm mỹ của nhà điêu khắc đại tài, một nhà hoạ sĩ siêu việt cũng khó lòng thêm bớt.

Người áo xanh dịu giọng:

- Các hạ xem hai bàn tay tôi có " dễ thương " hơn cặp Thanh Ma Thủ chút nào không?

Giọng nói của người áo xanh bây giờ cũng được biến đổi theo giọng cười, chẳng những không còn khàn khàn khó chịu mà còn phải lấy chữ " tiếng hót hoàng anh: thì mới có thể làm cho người nghe hình dung, tưởng tượng ra giọng nói ấy.

Lý Tầm Hoan thở ra nhẹ nhẹ:

- Dùng hai bàn tay ấy để giết người, sợ e rằng không một ai chống nổi thì chuyện chi lại phải dùng đến Thanh Ma Thủ.

Người áo xanh cười thật " ngọt ":

- Bây giờ tôi và các hạ bàn đến chuyện trao đổi, có lẽ điều kiện sẽ được tốt hơn nhiều rồi chứ?

Lý Tầm Hoan nói:

- Cũng hãy còn chưa tốt!

Dùng hai bàn tay " thập toàn mỹ " trên lại giật hai ống tay áo, ống tay áo lụa tuột ra để lộ rõ hai cánh tay trong ngọc trắng ngần, Người áo xanh nói tiếp:

- Bây giờ thì sao?

Lý Tầm Hoan ói:

- Vẫn còn chưa đủ!

Người áo xanh cười hăng hắc:

- Đàn ông người nào cũng tham lam, nhất là đàn ông nhiều bản lĩnh. Càng cao bản lĩnh thì sự tham lam càng lớn.

Nàng vừa nói vừa uốn mình, và khi nói xong câu thì vóc thân diễm tuyệt của nàng chỉ còn chiếc áo lót mỏng manh.

Quả thật là chuyện tiên hồn lạc phách.

Lý Tầm Hoan đã rót đầy một chén rượu ở trong bầu rượu không có thuốc độc, nâng chén rượu lên tươi cười:

- Thường hoa không thể không có rượu, xin mời!

Người áo xanh nói:

- Tôi biết các hạ hãy còn cảm thấy chưa đủ phải không?

Lý Tầm Hoan nói:

- Người đàn ông nào cũng quá tham lam!

Giọng cười như ngọc rót lại nổi lên, người áo xanh cười phất đôi giầy.

Bất cứ ai, cho dù người đẹp, khi cởi giày cũng có điểm khó coi, nhưng nàng thì ngoại lệ. Bất cứ người nào nếu hai bàn chân không lớn thì gót cũng hơi dày nhưng nàng cũng là một ngoại lệ luôn. Mất cá của nàng vừa nhỏ lại vừa trơn, mũi chân của nàng vừa đều vừa nhỏ. Nếu nói trên đời này có rất nhiều đàn ông tình nguyện cho hai bàn chân ấy dẫm chết thì cũng không phải là quá đáng. Tiếp theo đó là hai bắp chân nhỏ nhỏ thon thon đậm đuột.

Chỉ trong khoảng khắc, Lý Tầm Hoan chợt như ngừng thở.

Bằng một giọng nói hết sức dịu dàng, người áo xanh khẽ hỏi:

- Bây giờ thì đã đủ hay chưa?

Lý Tầm Hoan ngửa cổ uống cạn một hơi, cười nói;

- Nếu bảo rằng đã đủ thì rằng tại hạ quá ngu chẳng?

Không thể tưởng tượng được mà cũng không thể có lời nào để nói cho đầy đủ.

Cả vóc thân lộ phơi đầy.

Bên cạnh vóc thân dụ cảm, có ba chiếc thây người, thật là một khung cảnh cực kỳ thảm khốc.

Chỉ còn một việc đáng tiếc là chiếc mặt nạ của nàng là chưa chịu bỏ ra, nàng chỉ dùng đôi mắt tiêu hồn nhìn Lý Tầm Hoan và hỏi trong hơi thở có phần gấp rút:

- Sao ? Bây giờ có lẽ quá đủ rồi ?

Nhìn chiếc mặt giả của nàng, Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Chỉ còn một chút nữa thôi, một điểm nhỏ nữa thôi !

Người áo xanh nói;

- Các hạ... có lẽ phải nên “tri túc”!

Lý Tầm Hoan nói:

- Người đàn ông nào cũng dễ dàng “tri túc” thì thường thường hay dễ lỡ mất nhiều điều hay!

Bộ ngực căng đầy nhựa sống phật phồng qua hơi thở, người áo xanh hơi run giọng:

- Chuyện chi các hạ cứ đòi xem bộ mặt của tôi. Cứ thế này có phải sẽ dễ tăng gia ảo tưởng, tăng gia hứng thú hơn không.

Lý Tầm Hoan cười:

-Tôi biết có nhiều người vóc thân đẹp lắm nhưng lại có một gương mặt rất khó nhìn.

Người áo xanh hỏi lại:

- Các hạ cho rằng mặt tôi xấu lắm ư?

Lý Tầm Hoan nói :

- Điều đó cũng chưa biết chừng?

Người áo xanh thở ra:

- Các hạ quả thật đúng là con người có nhiều quả quyết, nhưng tôi khuyên các hạ đừng xem mặt thật tôi là tốt hơn.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Tại làm sao thế?

- Ta và các hạ sau khi trao đổi Kim Ty Giáp thì lập tức ai đi đường nấy sợ rằng sau này vĩnh viễn khó gặp nhau. Các hạ trao tôi Kim Ty Giáp, tôi trao cho các hạ một khoái cảm nhất trong đời, đó là một sự trao đổi rất công bằng, không ai thiệt thòi chi cả. Và vì thế về sau không ai cần phải nhớ đến ai!

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Có lý !

Người áo xanh nói tiếp:

- Nhưng nếu các hạ nhìn thấy mặt ta, sẽ mãi mãi không sao quên được, mà ta... ta thì không thể cùng với các hạ... lâu ngày trọn vẹn, như thế các hạ làm sao khỏi có chuyện tương tư, như thế nghĩ có phiền không!

Lý Tầm Hoan cười:

- Cô nương khá tin tưởng nơi mình.

Người áo xanh khẽ xoa nhẹ lên mình, một cử động tự nhiên nhưng rất ư là dụ cảm:

- Chẳng lẽ tôi lại không thể tự tin sao?

Lý Tầm Hoan nói thật nhẹ:

- Có thể tôi không trao đổi với cô nương.

Người áo xanh hơi sững sốt:

- Không bằng lòng?

Nàng chậm chậm đưa tay gỡ lớp mặt giả và nhìn thật sâu vào mắt Lý Tầm Hoan:

- Như thế thì đã có chịu chưa?

Thấy một cái mặt đẹp, ai ai cũng muốn nhìn lâu nhưng vẻ đẹp của người áo xanh thì chắc chắn không ai dám nhìn mà người ta chỉ liếc.

Vì thoáng liếc qua thì tay chân đã bủn rủn tâm thần đã bấn loạn. nếu nhìn lâu hơn có lẽ sẽ phát điên.

Không thể dùng những tiếng mà người ta thường dùng để nói lên một gương mặt tuyệt trần như: Chiếc mũi dọc dừa, đôi mắt bồ câu, hai má trái đào, vành môi mộng đỏ hoặc nhả như thu thủy, mi tựa xuân sơn. Không thể không dùng những sao ngữ đó. Vì dùng nó để nói đến gương mặt của người áo xanh thì chẳng khác nào đem lọ bôi lên một tờ giấy trắng.

Không, không nên nói gì cả, chỉ cần xác nhận câu nói của nàng lúc này khi nàng nói về thanh kiếm Ngự Trường “đừng nói là của quý mà nếu cần đến chiếc đầu ắt cũng phải dâng”.

Đó, vẻ đẹp của bộ mặt nàng là như thế đó. Một bộ mặt đẹp cộng với vóc thân tiêu hồn lạc phách của nàng, khi nàng yêu cầu một việc gì, không một người đàn ông nào có thể thoảng qua một ý nghĩ cự tuyệt.

Lý Tầm Hoan thở thật nhẹ, nhẹ như sợ đứt hơi:

- Thảo nào con người như Y Khốc lại chẳng đem Thanh Ma Thủ mà giao lại cho nàng, thảo nào Du thiếu trang chủ lại chẳng đem báu vật gia truyền mà dâng dưới chân người đẹp, ai cũng không có thể không tin.

Mỗi một nơi trên thân thể nàng đều y như cũng theo khoe miệng mà cười, nhìn vào chỗ nào y như đều thấy nụ cười ngây ngất.

Nàng nghĩ rằng đã quá đủ rồi. Nếu có một người đàn ông nào có thể nói một câu chưa đủ, người đó là kẻ điên.

Nàng đang chờ đợi, đang thỉnh mời.

Lý Tầm Hoan vẫn cứ ngồi yên không đứng dậy.

Rót đầy một chén rượu giữa cổ uống cạn, rồi lại rót một chén nữa đưa lên, vị Thám Hoa “phong lưu tốt bậc” mỉm cười:

- Đôi mắt của tôi đã quá lâu rồi không được hưởng phước, xin đa tạ cô nương.

Người áo xanh nhẹ cắn môi, mặt hơi cúi xuống.

- Không ngờ một người đàn ông như các hạ mà vẫn còn phải lấy rượu để phấn chấn tinh thần.

Lý Tầm Hoan cười:

- Bởi vì tôi biết rằng một cô gái đẹp cũng rất không dễ dàng thỏa mãn.

Y như một con rắn uốn mình, người đẹp áo xanh lao thẳng vào lòng Lý Tầm Hoan, chén rượu trên tay họ Lý văng ra bể nát.

Lý Tầm Hoan một tay vuốt lấy chiếc lưng thon thả mịn màng của người đẹp, nhưng bàn tay khác vẫn nắm chặt con dao như cũ. Mũi nhọn con dao khắc bén ngót chóp người.

Người đẹp áo xanh khẽ uốn thân mình và cười thật dịu:

- Người đàn ông lúc làm những chuyện như thế này thì không nên cầm dao ở trong tay.

Giọng của Lý Tầm Hoan cũng thật là dịu:

- Trong lúc người đàn ông cầm dao ở trong tay thì cô nương không nên ngồi vào lòng hắn.

Người đẹp cười duyên:

- Muốn giết tôi thật à?

Lý Tầm Hoan cũng cười:

- Một cô gái còn quá trẻ không nên tự tin như thế, lại cũng không nên thoát ý để dẫn dụ đàn ông. Mà một cô gái còn phải giữ y phục của mình cho thật kín đáo để cho người đàn ông dẫn dụ. Nếu không, người đàn ông sẽ không cảm thấy hứng thú gì cả.

Bàn tay của vị thám hoa nắm chặt con dao nhẹ rạch một đường ngắn trên cổ nàng, giòng máu nhỏ có giọt xuống khuôn ngực căng thẳng trắng ngần, y như những cánh hoa hồng rơi trên núi tuyết.

Người đẹp áo xanh chết lặng sững sờ, vóc thân uyển chuyển dịu mềm của nàng y như tê cứng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Bây giờ cô có còn tự tin nữa không? Cô nhận thấy tôi còn chưa nỡ giết cô chăng?

Mũi dao bén ngót vẫn đặt y nơi cổ của nàng.

Người đẹp áo xanh không còn nói được, đôi môi nàng run rẩy...

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Có mấy việc mà tôi mong sau này cô nên nhớ: thứ nhất, người đàn ông thường không thích mình bị động, thứ hai, cô không nên tưởng tượng rằng mình quá đẹp...

Cô gái áo xanh cắn môi run giọng:

- Tôi... tôi đã phục các hạ rồi, xin các hạ hãy lấy dao ra...

Lý Tầm Hoan nói:

- Tôi có việc cần phải hỏi

Cô gái vẫn run run:

- Các hạ...cứ hỏi...

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Cô muốn vật gì thì rất đông người đàn ông dâng hiến, vì lẽ đó nhất thiết cô không phải là kẻ cầu tham tiền tài. Cô là một người đàn bà, tự nhiên sẽ không vì sắc, thế thì tại sao cô lại hy sinh tất cả để mong được bộ Kim Tỳ Giáp?

Cô gái áo xanh nói:

- Tôi đã nói rồi, vật nào càng khó được, tôi càng thêm muốn.

Trầm ngâm một giây, Lý Tầm Hoan mỉm cười điềm đạm:

- Tôi không lấy dao ra khỏi cổ cô, chẳng lẽ cô không lấy cổ khỏi dao tôi sao?

Cô gái áo xanh lập tức khum đầu phóng ra, y như một con mèo bị chủ bóp đầu tai.

Lý Tầm Hoan nói:

- Tiết trời rất lạnh, nên mặc quần áo vào.

Cô gái áo xanh liếc vào mặt Lý Tầm Hoan, tia mắt nàng nẩy lửa...

Nhưng qua một giây, nàng vụt cười:

- Tôi biết, các hạ không nỡ giết tôi mà!

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Hừ? Thật thế à?...

Bàn tay họ Lý vẫn mân mê cán dao và thông thả nói:

- Tôi nói xong câu này, nếu cô không chịu đi ra, thì mũi dao sẽ xuyên qua cổ cô đấy. Cô tin như thế không?

Cô gái nghiêng răng, hai tay gom lệ quần áo, khom mình phóng thẳng ra ngoài như một con thỏ.

Từ ngoài cửa vẫn còn nghe giọng nói rít qua kẽ răng nàng:

- Lý Tầm Hoan, người không phải là đàn ông, người không phải là con người...Thảo nào vợ người lại chẳng cuốn gói theo trai...Bây giờ thì ta biết cả rồi!

Tuyết trắng phản chiếu làm cho mặt đất như sáng rực lên, nhưng trong nhà bếp vẫn u ám như phần mộ.

Lý Tầm Hoan vẫn ngồi im lặng, tư thế không hề thay đổi...

Tia mắt họ Lý nói lên một nỗi thống khổ bi ai tột độ, câu nói sau cùng của người thiếu nữ áo xanh như muôn ngàn mũi kim châm thấu ruột gan.

- Người vợ tương lai... Người bạn thân thiết...

Họ phản bội hay tự mình xô họ vào phản bội.

5. Đêm Trong Gió Tuyết

Cạn thêm một chén rượu đầy, Lý Tầm Hoan lại gập mình ho sặc sụa.

Vò tay lên ngực, họ Lý nói một mình bằng giọng nói thê lương:

- Tiêu Vân, Thi Âm...ta không không trách các người. Bất luận ai nói gì đi nữa, ra ta cũng không trách các người. Ta biết các người không sai, tất cả những việc gọi là sai, đều do ta làm nên tất cả.

Cánh cửa nhà bếp khua lên nhẹ nhẹ, từ bên ngoài một người, không, phải nói là một khối thịt tròn tròn to lớn đang di động thì đứng hơn, vì hắn là một con người no tròn đầy thịt, cái bụng chang chang như chiếc trống, đầu cổ mình mẩy bùn đất lem nhem, y như một kẻ không bao giờ tắm rửa, ở xa vẫn ngửi rõ mùi chua chua khét khét nồng nồng... một mùi cực kì khó gử.

Hắn bò dưới đất mà vô, vì hai chân hắn không có. Đúng là một khối thịt tròn tròn di động. Hắn xứng đáng gọi là quái nhân.

Lý Tầm Hoan khẽ cau mày:

- Nếu cần cơm thì có lẽ bằng hữu đã tới sai chỗ rồi.

Như không nghe thấy và tuy tàn phế nhưng cử động của quái nhân nhanh nhẹn phi thường, hắn chỉ ấn nhẹ hai tay, cả khối thân tròn mập ú của hắn đã bắn thẳng tới bên lò, nơi có cái chảo lớn, nơi có xác của Hồng hán Dân.

Lý Tầm Hoan hơi ngạc nhiên:

- Các hạ chẳng lẽ cũng vì Kim Ty Giáp mà đến nữa ư?

Quái nhân lại ấn hai tay một cái nữa, khối thân mập ú bắn ngược lên miệng lò y như một con tôm bắn lùi nhưng lại rất nhanh. Lý Tầm Hoan trầm giọng:

- Con dao trong tay tại hạ không giết những người không đáng chết, nếu các hạ không chịu dừng bước thì quả là người đáng chết rồi đó.

Quái nhân như không nghe thấy, hai tay cứ cào cào trườn tới, chúi đầu xuống thấy Hồng hán Dân lột phức Kim Ty Giáp.

Lý Tầm Hoan vẫn ngồi yên.

Con dao cầm trong tay, đôi mắt Lý Tầm Hoan nhìn sững quái nhân, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Quái nhân hai tay ôm chặt Kim Ty Giáp ngửa mặt cười ha hả:

- Ngao cò tranh nhau, ngư ông được lợi, không ngờ báu vật đến tay ta.

Lý Tầm Hoan lạnh lùng:

- Tại hạ hãy còn đây, con dao hãy còn đây, các hạ nói như thế sợ e có sớm quá đi chăng?

Quái nhân lại chống hai tay như một con cóc nhảy xồm tới trước mặt Lý Tầm Hoan, hắn cười đưa hàm răng đầy bợn:

- Dao đã nằm trong tay, thế sao lại không phóng ra? Phi đao họ Lý không trật phát nào tung ra đi, ta không tránh khỏi đâu.

Lý Tầm Hoan cũng cười:

- Ta thấy các hạ rất đáng thương nên không nỡ giết.

Quái nhân cười lớn:

- Không nở giết? Hả hả...các hạ không chịu nói thật thì để tại hạ nói dùm cho. Này nhé, người khác tưởng rằng các hạ không bị trúng độc, nhưng ta thì ta biết các hạ đã bị trúng độc rồi. Chỉ có điều các hạ rất khá là bình tĩnh, vì thế cho nên thiên hạ đều mắc bẫy.

Về mặt Lý Tầm Hoan hơi biến đổi:

- Thật thế sao?

Quái nhân cười càng lớn:

- Ta không mắc bẫy như họ đâu. Chỉ vì ta biết thuốc độc đó không màu sắc mà cũng không mùi vị, mũi dù có thính như mũi chó cũng không thể biết.

Nhìn quái nhân một lúc khá lâu, Lý Tầm Hoan điềm đạm mỉm cười:

- Các hạ quả thật biết rõ như thế sao?

Quái nhân cười ha hả:

- Tự nhiên là biết rõ chứ. Thuốc độc chính là của ta mà. Các hạ bị trúng độc hay không, nhìn qua là ta biết liền, lừa ai chứ lừa ta sao được.

Về mặt Lý Tầm Hoan tuy không lộ sự biến động rõ ràng nhưng khóe mắt vành môi có nhiều thay đổi.

Qua một lúc lâu, họ Lý thở dài:

- Chưa trọn một ngày mà ta đã gặp nhiều người nhiều việc ngoài sức tưởng tượng, có lẽ hôm nay vận khí khá may.

Quái nhân nhướng mắt hỏi:

- Các hạ có muốn mình sẽ mất mạng về tay ai không?

Lý Tầm Hoan nói:

- Rất muốn thỉnh giáo!

Quái nhân nói:

- Các hạ là người biết sâu hiểu rộng, lẽ tự nhiên có nghe đến bảy nhân vật ti tiện vô sỉ nhất trong giang hồ...

Lý Tầm Hoan kêu lên:

- Thất Diệu Nhân!

Quái nhân cười ha hả:

- Đúng lắm, bảy con người ấy, nam trộn đạo, nữ dâm loạn cực kì vô sỉ. Võ công thì chẳng là bao, nhưng độc được, mê hương, thuốc độc, gian manh, thì lại ăn đứt thiên hạ.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Các hạ là một trong bảy người ấy?

Quái nhân không trả lời mà lại hỏi:

- Trong Thất Diệu Nhân có một kẻ ti tiện vô sỉ nhất là...

Lý Tầm Hoan nói:

- Là Diệu lang quân Hoa Phong.

Quái nhân cười lớn:

- Chỉ hơi sai chút, vì thiên hạ gọi hắn là Hắc tâm diện lang quân. Con người ấy vô học, bất tài, cho đến việc hái hoa cũng không dám can rõ, chỉ có điều dụ dỗ con gái nhà lành, trộm tiền, trộm sắc, còn kể về việc hạ độc, thì Ngũ độc đồng tử của Cực lạc động đối với hắn là hạng bét.

Lý Tầm Hoan nói:

- Các hạ biết về con người đó rất rõ.

Quái nhân lại cười:

- Rõ chứ không rõ sao được, vì chính ta là hắc đầu mà.

Lý Tầm Hoan thở dài lặng thinh.

Hoa Phong cười:

- Các hạ chắc lấy làm lạ, không ngờ Diệu lang quân lại là một khối thịt ú nữ như thế này hả?

Lý Tầm Hoan nói:

- Con người như các hạ mà lại có thể dẫn dụ được con gái nhà lành, thì những người ấy chắc đôi mắt bị mù.

Hoa Phong cười:

- Các hạ nhầm, chẳng những các cô gái ta dẫn dụ không mù mà lại còn đẹp vô kể. Chỉ có điều nếu một con người bị chặt cả hai chân, nhốt kín trong hầm, mỗi ngày chỉ cho ăn một chén cơm trộn mỡ heo mà không cho ăn muối thì dù cho người ấy đẹp như Phan An, cũng sẽ biến thành một khối thịt úc na úc núc.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Các hạ đã bị vợ chồng Tử diện nhị lang hạ độc thủ?

Trầm ngâm một lúc, Hoa Phong lại cười:

- Vừa rồi Tử diện nhị lang đã nói cho các hạ nghe nhiều chuyện, bây giờ ta kể thêm một chuyện nữa, chuyện này thì khúc chiết hứng thú hơn nhiều. Chẳng là năm xưa trong một lúc xui xẻo ta lại nhờ dẫn dụ cô vợ trẻ đẹp của lão Dương Đại Tử, cái hại hơn hết là ta với nàng lại để lộ ra một thằng con, có lẽ vì đó mà nàng không bỏ đi theo ta không được.

Lý Tầm Hoan ngạc nhiên:

- Té ra con người mà Tử diện nhị lang nói ấy là các hạ, và chính hắc đầu đã thay các hạ mà rước lấy cái bầu ấy à?

Hoa Phong lắc đầu:

- Hắc đầu sai một điểm.

Lý Tầm Hoan gặng lại:

- Sao? Sai à?

Hoa Phong cười:

- Ta không có cướp tài sản của nàng, cho dù lòng ta có định như thế cũng không làm được, bởi cái con mụ Tường Vi ấy là con quỷ cái, nó tinh lắm, ta không có cơ hội làm được việc đó đâu.

Hắc đầu thở ra một hơi rồi nói tiếp:

- Nhưng lúc bấy giờ, Dương Đại Tử phát giác được việc ta dẫn vợ hắc đầu đi, cho nên hắc đầu phải theo gấp lắm. Bị đuổi gấp mà ta vốn lại nhất gan nhưng vì mụ Tường Vi cuồn châu báu của Dương Đại Tử mang theo nhiều quá nên ta bỏ không đành cho nên ta hẹn với nàng là đợi khi nào tình hình nguôi bớt, ta sẽ đến đá hất Tử diện nhị lang ra để ta với nàng lại...

Hắc đầu ngưng lại một hồi lâu như ôn lại quá khứ rồi nói:

- Trong khi ta muốn trút gánh nặng bên mình xui nàng đeo lấy Tử diện nhị lang thì nàng cự nự không chịu, ta phải nói mãi nàng mới bằng lòng. Nhưng ta lại quên, ta quên lòng dạ đàn bà, vì sau khi chung đụng với Tử diện nhị lang nàng lại cảm tình thật sự, cho nên đợi đến khi ta đến thì hai người xúm lại đề ta xuống tiện ngay cặp giò, nhốt vào trong hầm hành tội mười năm.

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Thế sao Tường Vi lại không chịu giết các hạ?

Hoa Phong cười nhún nhó:

- Giá mà ta hiểu được lòng dạ đàn bà thì ta đâu có như thế này!

Hắn thở ra nói tiếp:

- Từ trước ta tự hào rằng rất hiểu rõ tâm sự đàn bà, cho nên ngày nay ta bị báo ứng của sự tự cao đó. Cho nên bây giờ ta dám quả quyết rằng kẻ nào nói hiểu rõ đàn bà là kẻ đó phải chết!

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Câu chuyện này quả thật có nhiều hứng thú hơn chuyện của Tử điện nhị lang vừa kể.

Hoa Phong nói:

- Chưa phải, hãy còn một chuyện hứng thú nữa cơ...

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Còn có chuyện hay nữa à?

Hoa Phong gật đầu:

- Hay, hay gấp đôi. Đó là câu chuyện người trúng độc của ta. Thuốc độc này chẳng những không dùng sức được mà chỉ trong vài ba giờ sau, người ngồi yên một chỗ là chất độc sẽ phát tác. Cho nên ta không giết người đâu, ta sẽ để cho người ngồi đây nếm thử cái mùi vị của kẻ ngồi đợi chết.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Khỏi cần thử, vì mùi vị ngồi đợi chết ấy tại hạ đã có biết rất nhiều lần rồi!

Hoa Phong cười đánh ác:

- Nhưng ta đảm bảo với người rằng đây là lần cuối cùng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đã thế thì xin các hạ cứ tự tiện. Chỉ có điều ngoài kia tuyết rơi lạnh lắm, các hạ như thế thì đi xa sao được?

Hoa Phong xua tay:

- Yên tâm, yên tâm. Không có chân nhưng vẫn có khả năng cưỡi ngựa, nghe thấy tiếng ngựa hí thật mạnh mẽ, tất phải ngựa hay.

Hắn chống tay cựa xôm ra cửa và cười hô hô:

- Xin chào, xin chào.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Cứ chậm chậm mà đi, xin lỗi, tại hạ không tiện đưa xa.

Bên ngoài tiếng ngựa hí vang. Vó ngựa mỗi lúc một xa dần...

Lý Tầm Hoan ngồi yên một chỗ, mắt dăm dăm nhìn bầu rượu trên bàn.

Một bầu đã cạn rồi, còn lại một bầu.

Lý Tầm Hoan cầm bầu rượu còn lại đưa lên mũi ngửi, và thè lưỡi chần chắt, miệng nói thì thào:

- Quả nhiên không mùi không sắc, bản lãnh của người hạ độc quả thật phi thường.

Họ Lý uống thêm một ngụm nữa và nhắm mắt lại:

- Đúng là rượu ngon, một chén cũng hết, hai chén cũng hết. Tại làm sao không uống cho thoả mãn và cũng để không phí rượu!

Một chén, rồi hai chén... cạn bầu.

Lý Tầm Hoan lại nói một mình:

- Lý Tầm Hoan, đáng lý nhà ngươi phải chết sớm hơn, vậy thì bây giờ có chết cũng đâu có gì phải ngại. Huống hồ tại nhà bếp này hãy còn có người chết! Không, không thể cùng chết chung với họ...

Cố gắng đứng lên. Lý Tầm Hoan lão đảo bước ra.

Trên mặt tuyết dấu ngựa hãy còn, dấu ngựa xuôi về hướng đông nam.

Chọn lấy một khối tuyết tương đối ráo, Lý Tầm Hoan ngồi xuống móc ra trong lưng ra một khúc cây khắc hình người còn lỗ dờ.

Hình người đã phác họa vòng ngoài, đôi mắt như đang nhìn sâu vào mắt Lý Tầm Hoan, chuôi mày khéo mắt gượng nét cười u uất.

Lý Tầm Hoan nở một nụ cười buồn:

- Ngang ngo ta làm chi? Ta là một con ma rượu, là một lãng tử vô tài...

Nàng về với Tiêu Vân là phải. Lầm sai ấy chính là ta.

Nâng lấy mũi dao, Lý Tầm Hoan định hoàn thành bức tượng.

Nhưng, khí lực đã hết rồi, mũi dao không còn nghe theo ý muốn.

Vòm trời như thấp xuống, tuyết lại tiếp tục rơi.

Lý Tầm Hoan gặp người ho sặc sụa, từng tiếng ho nghe như phảng phất tiếng gọi: Thi Âm...Thi Âm...

Thi Âm có nghe thấy hay không?

Thi Âm không nghe thấy nhưng có người nghe thấy: Gã đánh xe có bộ râu quai nón, người nghĩa bộc của Lý Tầm Hoan.

Khi gặp được chủ và nghe câu nói sau cùng:

- Nếu trong vòng hai giờ tìm gặp được người chân cụt mất hai chân, thì có hy vọng sống được. Bởi vì người hạ độc tự nhiên có thuốc giải...

Gã đánh xe vội vã công lấy chủ chạy bay theo dấu ngựa.

Gần như trong xương tuỷ còn lại phần tiềm lực nào, Gã đánh xe cùng đều dốc cả xuống đôi chân. Hắn chạy như bay trên tuyết, mặc dù lưng phải mang nặng một người, mặc dù gió lạnh như dao cứ phạt vào đầu vào mặt hắn.

Thình lình trong gió chợt nghe văng vẳng tiếng rú hãi hùng.

Gã đánh xe biến sắc thoáng hơi do dự rồi lao thẳng về phía vừa nghe tiếng động.

Cạnh ven rừng mà ngàn thông đã đơm đầy hoa tuyết, hắn thấy một con ngựa đang vòng quanh ngơ ngác.

Gã đánh xe băng sâu vô một chút, nhưng gã bỗng dừng đứng dừng lại chết lặng người.

Gã nôn nóng đi tìm Hoa Phong, nhưng bây giờ thì một tên cụt hai chân nằm đây, hắn đã thành chiếc thây lạnh ngắt.

Khối thịt to lớn tròn quay của Hoa Phong bây giờ đã biến thành như một con nhím, thân hình của hắn bị ám khí ghim tua tủa: phi tiêu, phóng ngân châm, ngũ mang châu, độc tạt lê...bao nhiêu ám khí chong trên chiếc thây cụt cẳng, trông đến rợn người.

Gã đánh xe bắt nhẩn. Cái chết của con người thê thảm quá.

Nhưng sức nhớ đến thuốc giải độc, Gã đánh xe vụt kêu lên:

- Có phải hần đây không?

Tuy hỏi nhưng gã đánh xe vẫn cố nín một hy vọng mỏng manh. Hy vọng kẻ chết đừng phải là Hoa Phong.

Nhưng Lý Tầm Hoan chợt thở ra một hơi yếu ớt:

- Đúng là hần đây.

Gã đánh xe cắn chặt răng, cởi áo khoác ngoài lột dựa cột thông, đặt Lý Tầm Hoan ngồi xuống và cố nở nụ cười gượng gạo:

- Có lẽ thuốc giải trong mình hần.

Lý Tầm Hoan cũng gượng cười theo:

- Cẩn thận, ám khí ghim trong hần đều có tẩm độc, đừng cho phạm vào da trong.

Thấy sinh mạng của chủ chỉ còn như tơ treo đá, mà vẫn còn đủ tâm trí lo đến sự an nguy cho mình, Gã đánh xe nước mắt doanh tròng, ngồi xuống lục kiếm trong xác Hoa Phong.

Gã tìm mãi bằng đôi tay run rẩy và cuối cùng dừng lại, mồ hôi trên trán gã nhiều xuống ròng ròng.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Không có à?

Ga không dám ngẩng mặt lên, và cổ cũng ghen nói không ra tiếng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Ta cũng biết trước sẽ không có được may mắn thế đâu. Hần bị bỏ dưới hầm suốt mười năm, trong mình làm gì có thuốc.

Gã đánh xe nắm chặt cánh tay đâm vào đầu mình, tức tối:

- Nếu biết kẻ giết hần thì có hy vọng lắm. Chắc bọn người ấy đã cướp cả rồi.

Lý Tầm Hoan nhắm mắt lại, nhưng miệng vẫn mỉm cười nói bằng một giọng như đùa:

- Có lẽ như... có lẽ như thế...

Gã đánh xe nói:

- Chỉ tiếc vì loại ám khí mà hần bị trúng đều là loại thông thường.

Lý Tầm Hoan lặng thinh.

Gã đánh xe cau mặt:

- Ám khí có nhiều, chứng tỏ không phải một người giết hần.

Lý Tầm Hoan vẫn lặng thinh, hơi thở càng lúc càng nặng, nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên, y như xem cái chết sắp đến chẳng nghĩa lý vào đâu.

Gã đánh xe cứ ngồi xoa tay suy nghĩ, đôi mày rậm của gã càng lúc càng sâu.

Thình lình gã đứng phắt lên mừng rỡ:

- Biết rồi, biết rõ người giết hần rồi!

Lý Tầm Hoan hỏi lấy có:

- Ừ...ai?

Gã đánh xe đi lại trước mặt chủ:

- Ám khí tất cả là mười ba món. Chỉ một món thôi cùng thừa làm cho hần chết, nhưng sở dĩ ném cả như vậy là do một thói quen, cái nghiện của kẻ giết người. Kẻ độc ác như diên ấy trên giang hồ chỉ có một.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Đúng, chỉ có một, tức là chỉ có một mình Thiên Thủ La Sát mà thôi. A... Diệu lang quân cuối cùng cũng chết về tay đàn bà.

Gã đánh xe vỗ tay:

- Phải rồi, trừ Thiên Thủ La Sát ra, không ai có thể ném một lượt mười ba món ám khí này cả.

Gã vụt ngừng câu nói và ngó Lý Tầm Hoan:

- Có phải vừa thấy là thiếu gia đã biết rồi không?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Biết cũng chẳng làm chi. Thiên Thủ La Sát như một cái bóng ma, biết đâu mà tìm.

Gã đánh xe mím môi:

- Cho dù thế nào cũng phải đi tìm.

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Không cần tìm. Tìm rượu thì có lẽ tốt hơn. Bây giờ mệt quá rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Gã đánh xe vụt quì xuống, nước mắt rưng rưng:

-Thiếu gia, tôi biết thiếu gia đã mệt lắm. Bao nhiêu năm nay chưa có được một ngày vui vẻ. Sầu khổ bi thương đã làm cho thân thể hao mòn.

Và gã vụt nắm lấy tay Lý Tầm Hoan lắc mạnh và nói lớn:

- Nhưng thiếu gia không thể chết, cần phải phấn chấn hơn lên. Chết một cách vô lối như thế này nhất định sẽ mang lấy tiếng xấu không rửa được. Lãng tử, tử quỷ, hai tên đó nếu thiếu gia chết như thế này thì dưới suối vàng thiếu gia sẽ không nhắm mắt nổi.

Lý Tầm Hoan nhắm mắt, những giọt nước mắt theo khóe mắt trào ra, nhưng miệng vẫn giữ nụ cười:

- Lãng tử, tử quỷ... cũng đâu có gì là không tốt? Nó vẫn còn hơn cái bọn ngụy quân tử, giả đạo đức.

Gã đánh xe khóc rưng rức:

- Nhưng thiếu gia phải sống, Thiếu gia còn nhiều việc cần phải làm, thiếu gia tốt hơn cả thiên hạ. Tại sao thiếu gia lại tự làm khổ cho mình. Tại làm sao thiếu gia phải thương tổn vì Lâm Thi Âm, tại sao phải vì người đàn bà ấy?

Lý Tầm Hoan vụt quắc mắt:

- Câm lại! Người lại nói đến tên nàng?

Gã đánh xe cúi đầu.

Qua một lúc khá lâu, Lý Tầm Hoan lại nhắm mắt thở dài:

- Được rồi, người muốn tìm thì tìm. Nhưng trời đất thênh thang chúng ta có rất ít thời giờ, người sẽ tìm ở đâu đây?

Gã đánh xe đứng lên mừng rỡ:

- Lòng trời không phụ, chúng ta nhất định sẽ tìm gặp...

Gã khom người định công Lý Tầm Hoan, thành linh khối tuyết trên tàng cây bị gió đưa rớt xuống lưng gã. Gã đưa tay lên phủi và trở mắt nhìn sững sột: cục tuyết bị máu đóng lại đỏ lôm!

Gã đánh xe ngược mắt nhìn lên.

Từ trên chạng ba cây, một người đàn bà trần truồng bị một ngọn đoản mâu đâm ngay giữa ngực thủng ra ra sau lưng, ghim luôn vào thân cây cứng ngắc.

Lý Tầm Hoan không chú ý đến thầy người đàn bà, đôi mắt cứ chăm chăm nhìn vào thầy của Hoa Phong.

Gã đánh xe vươn tay ra như vươn, thoăn thoắt lên cây đem cái thầy người đàn bà xuống. Một người đàn bà bị một làn sương mỏng đóng thành băng y như kính đục, trông không thấy rõ nhưng in hình đẹp lắm.

Lý Tầm Hoan cười heo hắt:

- Chúng ta đã tìm được nàng rồi, quả là lòng trời không phụ.

Gã đánh xe nắm cứng hai tay lộ vẻ bất bình:

- Thiên Thủ La Sát tuy ác độc, nhưng kẻ sát nhân tại sao lại nhẫn tâm lột cả y phục của người chết như thế này.

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Chỉ tại nàng mặc y phục quá đắt tiền.

Tia mắt gã đánh xe sáng lên:

- Cứ nghe nói thì Thiên Thủ La Sát rất trọng về ăn mặc, quần áo toàn bằng kim tuyến mà lại còn gắn rất nhiều minh châu, mỹ ngọc.

Lý Tầm Hoan cười buồn:

- Con nai nếu không có nhung, con tê giác nếu không có sừng, thì thợ săn không phải quyết giết cho kỳ được.

Gã đánh xe thắc mắc:

- Nhưng kẻ giết nàng vốn vì Kim Ty Giáp, vậy Kim Ty Giáp được trong tay, có được vật vô lâm chi bảo cũng còn không chịu bỏ qua bộ quần áo. Con người quá tham lam như thế thì quả trên đời chỉ có một.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Phải, chỉ có một.

Gã đánh xe vỗ tay:

- Đúng là Thi Diệu Tiên, một kẻ nằm trong quan tài còn sợ tang gia tổn kém.

Lý Tầm Hoan cười:

- Nhổ cây đoản mâu ra xem.

Gã đánh xe nhổ cây đoản mâu, nước thép thật là tinh tế, nơi cán lại nạm một hạt kim cương khá lớn.

Lý Tầm Hoan nói:

- Thi Diệu Tiên xem tiền như sinh mạng, giết người rồi vẫn không bỏ qua áo quần của nạn nhân, thế thì đâu có chuyện bỏ một vật quý như cây mâu này?

Gã đánh xe cau mày lắm bầm:

- Trong giang hồ, người dùng binh khí có tính cách trang sức như thế này ít lắm, chỉ có... chỉ có Hoa Hoa Đại Thiếu Phan Tiểu An...

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Như thế thì giết Thiên Thủ La Sát gồm có hai người.

Gã đánh xe nói:

- Một kẻ vùng tiền như rác, một kẻ phần gỏi đầu nằm, sao lại có thể đi chung?

Lý Tầm Hoan cười:

- Sao lại không? Đi chung là hợp chứ. Một kẻ vùng tiền ngồi trên, một kẻ vì hơi bạc, hơi đồng mà khúm núm cúi cung tận tụy là hợp chứ!

Gã đánh xe vỗ tay:

- Như thế thì dễ rồi, giữa khí trời lạnh băng tuyết phủ như thế này, Phan Tiểu An nhất định sẽ không bao giờ đi ngựa, nhất định hẳn dùng xe. Ngồi xe thì chúng ta theo kịp.

Đi xỏ ra ven rừng phía trái là con đường lớn, quả nhiên bắt gặp dấu xe.

Theo dấu này, xe thuộc loại lớn, khoảng cách bánh xe rộng tám thước, loại xe hạng sang, bởi vì ngồi trong thùng xe này rất thoải mái như một căn phòng.

Lần đuổi theo dấu này thật dễ, gã đánh xe cứ theo đường cái.

Trời đã về chiều, khung cảnh hoang vắng càng ảm đạm, Gã đánh xe công Lý Tầm Hoan nhưng vẫn nhanh nhẹn phi thường. Không ai có thể nghĩ một tên nô bộc mà khinh công chẳng kém chi kẻ giang hồ lão luyện.

Cứ như thế một lúc sau, gã đánh xe vùng khựng lại. Dấu xe đã mất?

Cỗ xe to như thế tại sao đột nhiên mất tích?

Gã đánh xe quay trở lại. Gã đi chậm hơn và chú ý nhiều hơn. Quả nhiên, cách đó một khoảng, dấu xe quẹo trái.

Bây giờ gã đánh xe mới thấy con đường rẽ, ngã rẽ này dẫn vào một lãng một cửa hạng phú gia. Gã đánh xe cau mặt, tại sao xe lại đi vào phần mộ?

Quả đúng là tử lộ, vì cỗ xe đã dựa vào cửa lãng, nhưng ngựa kéo xe thì không thấy.

Đi đến gần, gã đánh xe càng kinh ngạc hơn lên: bên thùng xe một xác người nằm nghiêng, mình mặc hồ cầu, tuổi khoảng trên dưới bốn mươi nhưng mép râu thì cạo nhẵn thín.

Chỉ cần xem qua trang phục, nhất là viên ngọc sáng chói nơi chiếc nhẫn thì biết ngay người đó là Kim Ngọc Đường Phan Tiểu An.

Bên cạnh hẳn là thân của hai người thiếu nữ ăn mặc cực kì sang trọng, hai thiếu nữ này bị điểm vào tử huyết.

Phía trước xe là ba gã đại hán, ba người này bị chưởng làm nát nội phủ.

- Ai? Ai hạ độc thủ?

Gã đánh xe cau mày:

- Chẳng lẽ là Thi Diệu Tiên?

Nhưng không, xê vào trong, gần chỗ một bia, một xác người trọc đầu nắm sừng xoài, hai tay chới với phía trên đầu y như trước lúc đứt hơi hãy còn nuối tiếc: Thi Diệu Tiên!

Lý Tầm Hoan chợt thở ra:

- Một con người hư đồn trụy lác như thế nào cũng chưa đáng nói, nhưng điều cốt yếu là nên tránh những người bạn bất lương. Nếu không thì sẽ lâm vào trường hợp Phan Tiểu An, đến chết cũng không biết ai là hung thủ!

Gã đánh xe trở mắt:

- Thiếu gia muốn nói hung thủ là Thi Diệu Tiên?

Lý Tầm Hoan nói:

- Người hãy nhìn kỹ sắc diện của Phan Tiểu An, sắc diện thật là an nhiên, chứng tỏ đang vui đùa với người đẹp chợt bị điểm vào tử huyết. Ngồi trong xe này còn có ai đâu, nếu không phải là Thi Diệu Tiên thì ai hạ thủ?

Gã đánh xe cau mặt:

- Nhưng...

Lý Tầm Hoan ngắt lời:

- Trừ Phan Tiểu An ra, các thầy khác, người nào sắc diện cũng kinh hoàng, chứng tỏ họ kinh hoàng tột độ, chứng tỏ trước khi chết vẫn chưa tin Thi Diệu Tiên hạ thủ. Nhất là hai cô gái, có lẽ lúc sống cũng đã từng chung đụng với họ Thi, nên họ cũng không dè như thế.

Gã đánh xe gật đầu:

- Nghe nói Thi Diệu Tiên chỉ lực đứng đầu một giải Sơn Tây, nguyên gốc là Nhất Chỉ Trung Hồn, cứ xem tử huyệt của những người này thì quả là đúng hẵn, nhưng...

Lý Tầm Hoan vụt nói:

- Thi Diệu Tiên ăn của nhà Phan Tiểu An biết là bao nhiêu năm, đáng lý phải nhường cho phải điều, nhưng Kim Ty Giáp đã làm cho hẵn tối mắt nên hẵn phải làm một việc xem như đốt vựa lúa của mình.

Bị ngắt lời hai bạn, lần này gã đánh xe lặng thinh thật lâu mới nói:

- Nhưng Thi Diệu Tiên lại cũng chết?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Chơi dao có ngày đứt tay, lúc Thi Diệu Tiên giết người, có lẽ có ai ở trong lăng mộ này rình thấy. Khi phát giác, họ Thi định giết kẻ ấy để diệt khẩu, nhưng có lẽ chậm tay hơn.

Gã đánh xe cau mặt:

- Nhưng võ công của Thi Diệu Tiên đâu có phải là dễ giết?

Gã đánh xe đi lại gần xác Thi Diệu Tiên, Lý Tầm Hoan vịn vào vai gã dòm xuống.

Nơi yết hầu của Thi Diệu Tiên bị một lỗ thủng, nhưng vết thương không phải do vật nhọn gây ra.

Lý Tầm Hoan buộc miệng kêu lên:

- A... thì ra lại là hẵn!

Gã đánh xe toét miệng cười:

- Kiếm của Phi thiếu gia lẹ như bay, thảo nào Thi Diệu Tiên lại chết!

Lý Tầm Hoan nhắm mắt mỉm cười:

- Rất tốt, rất tốt. Kim Ty Giáp vào tay Tiểu Phi, thật là vật về đúng chủ, như thế này ắt Mai Hoa Đạo quả đã hết thời.

Gã đánh xe nói:

- Chúng ta mau theo Phi thiếu gia, chưa đi xa lắm đâu.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Tìm hẵn làm chi?

Gã đánh xe nói:

- Thuốc giải độc.

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Nếu trong mình Hoa Phong quả có thuốc giải, tự nhiên chuyển qua Thiên Thủ La Sát, chuyển tới Thi Diệu Tiên và ngừng lại đó. Vì Tiểu Phi không bao giờ chịu lấy vật của người khác, trừ Kim Ty Giáp vì hẵn có thể hiểu Kim Ty Giáp đáng lý là của ta.

Nhìn những vòng ngọc, những thỏi vàng rơi bên cạnh xác hai thiếu nữ, gã đánh xe gật gù:

- Đúng, ngay cả vàng bạc này Phi thiếu gia cũng chẳng thèm.

Lý Tầm Hoan nói:

- Cho nên nếu thuốc giải độc trong mình của Thi Diệu Tiên thì tìm Tiểu Phi cũng vô ích.

Kéo tất cả xác người xuống, gã đánh xe đỡ Lý Tầm Hoan ngồi vào xe rồi hối hả lại lục xác của Thi Diệu Tiên.

Hai tay hắn run bần bật, đây là hi vọng cuối cùng.

Nhìn lên thành xe thấy có hai hàng chữ khắc: Ta cười ngựa của người để gọi là lấy công báo thù cho người!

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Đúng là Tiểu Phi rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ có hắn mới không bằng lòng lấy không vật của người đã chết.

Khẽ liếc về phía gã đánh xe đang đứng ủ rú, Lý Tầm Hoan mỉm cười nói tiếp:

- Thật là một chú bé khả ái, chỉ tiếc vì ta...

Họ Lý lặng thinh không nói hết câu nhưng gã đánh xe biết rõ câu chưa nói.

Gã biết chủ mình đã biết thuốc giải độc không có trong mình Thi Diệu Tiên, chủ nhân của gã biết sẽ không còn gặp tên thiếu niên khả ái nữa rồi.

Không dần được nổi xúc cảm, gã đánh xe run rẩy ngồi bệt xuống dưới xe.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đừng nên khổ tâm vì ta. Chết, không có gì đáng sợ như người tưởng tượng đâu. Bây giờ trừ khí lực suy kém ra, tâm thần ta rất ổn định, có uống một chén là hay hơn hết.

6. Trong Quán Rượu Gặp Cứu Tinh

Đang đứng cúi đầu ủ rú gã đánh xe vụt phóng thẳng mình lên cỡi phăng chiếc áo, chụp lấy gióng xe kéo chạy như bay.

Tuyết rơi trắng xóa, gió rét căm căm, nhưng da thịt gã đánh xe y như sắt thép, hai cánh tay gân cốt nổi vồng từng cuộn, gã như không biết lạnh là gì.

Lý Tầm Hoan không cần cản trở, vì không lạ gì tính tình của người nghĩa bộc, nhưng khi cửa xe khép lại họ Lý bất giác rưng rưng nước mắt.

Tuyết đông trên mặt đường thành băng cứng và trơn như mặt kiếng, gã đánh xe chỉ thi triển khinh công chứ không cần dùng sức lắm, cỗ xe cũng cứ lướt nhanh trong gió.

Nửa giờ sau đã đến Ngưu gia trang.

Ngưu gia trang là một thị trấn nhỏ nhưng rất phồn thịnh, lúc bấy giờ trời đã tối, tuyết cũng ngừng rơi, người ở hai bên đường xách chổi ra quét tuyết trước sân nhà.

Chợt thấy một người đại hán mình trần kéo cỗ xe chạy như bay vào thị trấn, họ hoảng hốt quăng cả chổi chạy vô.

Thị trấn tự nhiên là có quán rượu, nhưng khi vừa ngang cửa trốn xe mạnh quá không ngừng lại được...

Gã đánh xe hét lên một tiếng, hai chân chới về phía trước, lưng dựa ngựa ra sau.

Thành xe vốn làm bằng một thứ gỗ dày và chắc, bên trong lại có chấn song bằng sắt, nhưng sức chịu của gã đánh xe mạnh quá làm cho thành xe bị bẻ làm đôi, những thanh sắt gần bằng cổ tay bị uốn cong vòng.

Quán giữa lúc đông người, thực khách nhảy đu nhón nháo, nhiều người vỗ tay hoan hô thần lực của gã đánh xe.

Chạy xông xộc vào quán như một thiên thần giáp sắt bởi làn da đen xạm, gã đánh xe không nói không rằng, nhắc ba cái ghế kê sát mép bàn lấy nệm lót lên rồi mới ra cỡi Lý Tầm Hoan đặt lên trên nệm.

Da mặt Lý Tầm Hoan trắng bệch, làn môi cũng tím xanh, đúng là một kẻ bệnh nặng như sắp chết làm cho thực khách và đám tiểu nhị, luôn đến chủ quán phải ngẩn ngơ. Họ không thể tưởng tượng một con người bệnh hoạn như thế mà còn vào quán ngồi uống rượu.

Gã đánh xe vỗ bàn gọi lớn:

- Dem rượu đây, rượu nhất chứ không pha nghe chưa!

Nhìn trân trân gã đánh xe một lúc lâu, Lý Tầm Hoan bật cười:

- Ngót hai mươi năm nay mới thấy được đôi phần hào khí của Thiết giáp kim cương đấy nhé!

Gã đánh xe nhóng thẳng mình, hai mắt tròn xoe bộc lộ một sự rung động tột cùng. Bốn tiếng "Thiết giáp kim cương" như có một sức mạnh dội vào lòng gã. Hồi lâu gã cũng bật cười:

- Không dè thiếu gia còn nhớ, tôi thì quên bằng nó lâu rồi!

Lý Tầm Hoan nói:

- Quên lâu nhưng nay thì nhớ lại vậy thì Thiết giáp kim cương nên phá lệ luôn bằng cách uống say một bữa đi!

Thiết giáp kim cương gật gật:

- Vâng, bữa nay thiếu gia bao nhiêu thì tôi cũng xin đôi chút.

Lý Tầm Hoan cười lớn:

- Có thể làm cho Thiết giáp kim cương phá bỏ việc giới tửu, âu cũng là vinh hạnh vậy!

Thực khách trong quán nghe thầy trò Lý Tầm Hoan cười sang sảng, họ lại càng nhìn nhiều hơn nữa, vì không ai có thể tưởng tượng một người bệnh sắp chết mà vẫn vui vẻ nói cười.

Tiểu nhị mang rượu tới, quả thật là chiều khách, rượu mang đến toàn là nước nhất chưa pha.

Thiết giáp kim cương nâng chén:

- Xin thiếu gia thứ cho thuộc hạ phóng túng hôm nay!

Lý Tầm Hoan ngửa mặt cạn chén, nhưng vì tay đã hơi run nên rượu bắn ra ngoài áo.

Họ Lý vừa gập mình ho vừa cười:

- Trong đời này ta chưa hề phung phí một giọt rượu nào, không ngờ hôm nay...

Lý Tầm Hoan ngưng lại một giây rồi vụt cười lớn:

- Bộ y phục này đã cùng ta ấm lạnh suốt bao năm, ta chưa mời nó uống một chén nào, vậy bây giờ ta nên kính nó một chén!

Quả nhiên, chén rượu kể đó, Lý Tầm Hoan đổ cả trên áo.

Gã quản lý và bọn tiểu nhị nói thầm:

- Người ấy không những bệnh mà còn điên nữa!

Hai người cứ uống, họ uống không ngừng. Lý Tầm Hoan phải nắm chén rượu bằng cả hai tay thế mà rượu cũng cứ sóng sánh ra ngoài.

Thiết giáp kim cương vụt vỗ bàn ngâm câu thơ cổ:

- Nhân sinh lắm chuyện bi ai, nhưng mong rượu đủ say hoài không thôi.

Lý Tầm Hoan khẽ cau mày nhưng lại cũng cười:

- Hôm nay chúng ta hãy vui say một bữa, ta có nhớ một câu thơ:

Gặp lúc mình vui hãy uống say, đừng để chén rượu không lồng bóng nguyệt.

Thiết giáp kim cương cười ha hả:

- Gặp lúc mình vui hãy uống say... say. Hay lắm...Thiếu gia, thuộc hạ xin kính thiếu gia một chén.

Giọng cười của gã cực kì thô thiết, giọng cười kéo dài như đàn đang rao xuân bỗng xuống khúc nam ai. Thiết giáp kim cương gục đầu xuống bàn khóc ròng.

Về mặt Lý Tầm Hoan chợt có phần ảm đạm:

- Thiết giáp kim cương, hai mươi năm nay người theo ta, người đã khổ quá nhiều, ta biết, nếu không có người chắc ta khó mà sống đến ngày nay. Nhưng... nhưng bây giờ, ta mong người hãy chấn hưng lại uy phong, lấy lại nét hào hùng thuở trước.

Thiết giáp kim cương vùng ngẩng mặt lên cười lớn:

- Thiếu gia, sao khi không lại làm cho mất hứng? Uống nào!

Nhưng khi cạn chén rồi, gã lại vỗ bàn và khóc nữa.

Thoắt cười, thoắt khóc làm cho thực khách ngẩn ngơ.

Gã quản lí lại ngắt nhỏ tên tiểu nhị:

- Không phải một người, mà cả hai đều điên hết!

Ngay trong lúc ấy, chợt có một người loạng choạng bước vô thảng. Gã lại quỳ hàng gục đầu kêu lớn:

- Rượu, rượu, mang rượu ra đây!

Dáng cách của hắn y như nếu không đem kịp rượu chắc là phải chết.

Gã quản lí cau mày nói thì thầm:

- Nữa, lại thêm một người điên nữa!

Kẻ mới vô mặc chiếc áo màu lam, nhưng nhiều chỗ đã bạc màu, hai ống tay áo bụi và mồ hôi đã quết đọng như dầu và hai tay những móng dài đầy đất.

Mặc dù chít chiếc khăn nho sĩ, nhưng đầu tóc rối bời, da mặt đã vàng, gò má lại hóp vô hun hút.

Dáng điệu của hắn y như một hàn nho.

Gã tiểu nhị cau mày mang lại một bầu rượu.

Gã hàn nho không cần rót ra chén, cứ bưng nguyên bầu rượu nghe ừng ực, nhưng chỉ mấy hớp hắn lại phun vãi ra cả, thét lớn:

- Như thế là rượu đấy à? Rượu hay là giấm?

Tên tiểu nhị trừng mắt:

- Quán này không phải thiếu rượu ngon nhưng...

Gã hàn nho giận dữ:

- Nhưng gì? Sợ không có bạc trả hả? Đây, cầm lấy!

Gã móc lưng quăng lên quày hàng một đỉnh năm mươi lượng.

Những cô gái ăn sương và đám tiểu nhị thấy đều biến sắc và tự nhiên lễ là vàng bạc có vạn năng, rượu ngon lập tức mang ra bằng một thái độ lễ phép ân cần.

Gã hàn nho lại cũng chẳng cầm chén, cứ nguyên bầu uống cạn, và khi để bầu rượu xuống hắn lại ngồi không nhúc nhích, lỗ mũi cứ phồng lên xẹp xuống.

Ai cũng đinh ninh rằng gã uống nhiều quá nên bị nghẹn hơi, riêng Lý Tầm Hoan biết gã đang thưởng thức mùi rượu.

Quả nhiên, mắt gã vụt sáng lên và nói một mình:

- Cũng được, tuy không ngon nhưng ở đất này như vậy cũng cho là tạm tạm!

Tên tiểu nhị cười mơn theo nén bạc:

- Vò rượu này chôn đã mười mấy năm rồi đấy, hạng nhất nghe!

Gã hàn nho quắc mắt:

- Hèn chi mà nhạt quá! Chôn mười mấy năm là không dùng được. Đưa thứ khác mới hơn một chút, thêm mấy món dưa cải, mau lên!

Tên tiểu nhị hỏi:

- Chẳng hay lão gia muốn dùng thức nhắm chi ạ?

Gã hàn nho hừ hừ trong miệng và gật đầu coi có vẻ đã hứng chí:

- Ta biết cái đất này thì chẳng có gì ngon, vậy thì người hãy làm ngay cho ta một con gà mái tơ rồi nhúng hèm cho ta. Nhớ hèm mới nghe!

Tên tiểu nhị cúi đầu vâng dạ và vừa quay mình thì gã hàn nho kêu lại:

- Này, nhớ gà mái tơ nghe, cho to đó nghe. Này, để nguyên con cho ta nghe!

Gã hàn nho dáng cách thì nghèo lắm, nhưng ăn uống thì có vẻ sang, có vẻ đỉnh đặc chứ chẳng lôi thôi tí nào. Lý Tầm Hoan cảm thấy hơi thích thích, giá như bình thường thì có lẽ đã làm quen để uống rượu với gã một tiệc gọi là bình thủy tương giao, nhưng bây giờ tay nâng chén rượu còn không ổn thì cụng chén làm sao được? Cho nên họ Lý đành đưa mắt ngó, thở dài tiếc rẻ.

Gã hàn nho thì y như chẳng hề thấy một ai, hắn chỉ chăm chú đến bầu rượu chứ không thèm liếc đến bàn khác cả.

Ngay lúc đó, chợt nghe tiếng vó ngựa khua vang và dừng ngay trước gian quán, gã hàn nho đang uống dở chén rượu vùng ngừng lại đứng phắt lên, mặt hơi biến sắc.

Hình như gã định đi ra, nhưng liếc lại bầu rượu thì y như là hơi tiếc nên quay lại bưng bầu rượu uống cạn một hơi, đưa hai ngón tay kẹp lấy đuôi gà nhai ngồm ngoàm.

Gã vừa nhai vừa ngậm nga:

- Rượu là bạn thiết ai đành bỏ, lầu rồng gác phượng cũng không tham.

Từ bên ngoài có tiếng vang lên:

- Tên tửu quỷ còn muốn chạy đâu nữa đó?

Một tên khác quát theo:

- Ta biết đến đây là gặp hắn chứ khỏi phải tìm lâu mà!

Cùng với tiếng quát, năm người đại hán xông xộc xông vô vây lấy gã hàn nho.

Cả năm người đều ăn mặc võ phục, lưng đeo đao kiếm sáng ngời.

Một tên cao cao cầm roi ngựa, chỉ vào mặt gã hàn nho:

- Thực nhận tài, cứu nhân tai, đã lấy tiền chẩn mạch rồi mà không lo trị bệnh cho người là nghĩa lý làm sao chứ?

Gã hàn nho cười hề hề:

- Nghĩa lý làm sao các vị còn chưa biết à?

Gã chỉ bầu rượu và cười nói tiếp:

- Con nghiện đã tới rồi, con sâu rượu nó ngộ nguậy chịu không nổi!

Và gã lại gật gù lăm bắm:

- Mai Nhị tiên sinh khi mà bị cơn nghiện nó hành rồi thì cho dù trời sập cũng chẳng cần biết chứ đừng nói chỉ chỉ chú ý đến bệnh của người khác.

Một tên mặt rỗ trong bọn nói gần gần:

- Triệu lão đại, có nghe cái gã họ Mai này nói chưa? Ta đã biết tên tử quỷ này chẳng ra gì mà, bạc đưa cho hắn kể như đổ sông đổ biển.

Triệu lão đại giận dữ:

- Tên tử quỷ này sau rồi sẽ hay, bây giờ lão tứ đang bệnh nặng thì phải lo trị trước đã.

Lý Tầm Hoan bật cười, thì ra không phải họ tìm để thanh toán cừu nhân, mà là do cái lão họ Mai thầy thuốc này chớp tiền rồi không lo trị bệnh!

Nhưng mà cái lão Mai Nhị tiên sinh này cũng lạ, hồi mới nghe tiếng ngựa thì hơi giật mình, nhưng bây giờ thiên hạ hằm hằm làm dữ thì lão lại ngồi yên nhip uống rượu.

Triệu lão đại giận quá vong roi ngựa vút qua đầu, bầu rượu văng tung rơi xuống nền bể nát:

- Không có gì lôi thôi cả, người phải theo chúng ta để lo chữa bệnh, khi nào lão tứ mạnh rồi ta sẽ cho uống.

Nhìn những mảnh vụn của bầu rượu, Mai Nhị tiên sinh thở dài:

- Các người thật không hiểu gì cả. Có ba việc mà ta không bằng lòng trị bệnh, ta gọi là tam bất trị.

Triệu lão đại trừng mắt:

- Sao? Cái gì tam bất trị?

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Thứ nhất, tiền chẩn mạch không trao trước, bất trị. Mà giao thiếu một phân cũng bất trị!

Tên mặt rỗ sùng sộ:

- Nhưng chúng ta đã có giao thiếu phân nào chưa?

Mai Nhị tiên sinh điềm nhiên nói tiếp:

- Thứ hai, thái độ lời lẽ thất kính, bất trị. Thứ ba, trộm cướp giết người càng... bất trị!

Và không đợi phản ứng, Mai Nhị tiên sinh nói luôn:

- Các người đã phạm vào những điều đó thì đừng mong đến chuyện ta trị bệnh.

Mấy tên đại hán hùng hổ gầm lên:

- Không trị thì mất mạng.

Mai Nhị tiên sinh điềm nhiên:

- Mất mạng cũng bất trị như thường.

Tên mặt rỗ vung tay, cả chiếc ghế, cả Mai Nhị tiên sinh văng ra bảy tám thước, lăn cù dưới đất.

Thấy thái độ điềm tĩnh của Mai Nhị tiên sinh, Lý Tầm Hoan tưởng đâu lão thầy thuốc này hắc bản lĩnh cứng lăm, thế mà không dè lão chỉ cứng miệng chứ tay chân thì lại mềm như... thầy thuốc!

Triệu lão đại rút đao quát lớn:

- Người nói nửa chữ bất nửa thì ta tiện cổ mi ngay.

Mai Nhị tiên sinh vò vò mặt:

- Sợ cái đám chó này à? Mai Nhị tiên sinh nói bất trị là bất trị.

Triệu lão đại thét lên xông tới.

Thiết giáp kim cương vỡ bàn quát lớn:

- Đây là chỗ uống rượu, kẻ nào không uống rượu thì cút đi.

Tiếng quát của Thiết giáp kim cương y như một tiếng gầm vang, làm cho Triệu lão đại giật mình lui lại mấy bước, nhưng gã lại định thần sừng sộ:

- Người... người là cái giống gì mà lộn xộn thế ?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Cút đi vẫn chưa thích, bò ra cả mới thích.

Thiết giáp kim cương hất hàm:

- Thiếu gia ta bảo chúng bay bò ra đó nghe không?

Thấy một người thì bệnh hoạn, một người say lừ nhừ, Triệu lão đại coi thường xốc tới:

- Không thích hả? Không thích thì lão gia giúp cho một đao cho thích!

Hắn nói xong thì ánh đao cũng đã loé lên giáng xuống ngay giữa đầu của Lý Tầm Hoan.

Thiết giáp kim cương đưa cánh tay lên.

Thực khách trong quán và đám tiểu nhị kia hết hồn. Họ nghĩ con người này quả là điên thật, ai đòi thanh đao sắt thép ngồi ngồi mà lại đưa cánh tay bằng xương thịt lên đỡ!

Nhiều kẻ nhất gan đã phải bụm mặt vì họ tưởng tượng sẽ có một cánh tay rơi mà máu sẽ xối ra.

Nhưng, một tiếng khua thật nhẹ như đao chém chiếc gối, cánh tay không bị một dấu vết nào mà thanh đao lại bật văng ngược lại. Triệu lão đại lão đảo thụt lui.

Biết chuyện không êm, gã mặt rỗ bước tới cười mơn:

- A... chẳng hay bằng hữu cao danh quý tính là chi? Chúng ta là những kẻ không đánh không quen mà... trước không biết nhưng sau là bằng hữu cả...

Thiết giáp kim cương lạnh lùng:

- Bằng các người mà xứng là bằng hữu của ta à? Cút đi!

Triệu lão đại nóng mặt:

- Sao bằng hữu khi người quá thế? Nên biết rằng Hoàng Hà Thất Giao này cũng đâu phải dễ chọc...

Hắn nói chưa dứt lời thì gã mặt rỗ đã kéo hắn lại nói nho nhỏ mấy câu, vừa nói vừa liếc chừng con dao nhỏ để cạnh chén rượu của Lý Tầm Hoan.

Triệu lão đại cũng hơi run giọng:

- Không phải hấn đâu...

Gã mặt rỗ cau mặt:

- Không phải hấn chứ còn ai nữa! Hồi nửa tháng trước tôi nghe lão thầy bói ở miếu Long Thần nói hấn từ biên giới về rồi. Lão thầy bói đó biết hấn nhiều lắm, không sai đâu!

Triệu lão đại nói:

- Sao xem bệnh hoạn....

Gã mặt rỗ gắt:

- Ấy, từ trước đến giờ là vậy à, coi thế nhưng ngọn đao...

Nghe đến ngọn đao, cả bọn lập tức tái mặt thụt lui.

Triệu lão đại đứng hắng vài tiếng hai ba tiếng rồi bước lại cóm róm cười mơn:

- Chúng tiểu nhân có mắt không trông, không nhận biết lão gia, quấy rầy lão gia trong lúc tửu hứng, thật tội đáng chết, xin lão gia dung thứ...

Không đợi vị lão gia đáp lời, bọn Hoàng Hà Thất Giao rón rén như chuột.

Không biết có nghe thấy không, Lý Tầm Hoan cứ tiếp tục uống rượu và tiếp tục ho, y như là không thấy chuyện gì xảy ra cả.

Cái vị Mai Nhị tiên sinh không thêm cảm ơn ai, mà vừa đứng lên là lại nhảy phóc ngồi chéo chân trên ghế võ bàn quát lớn:

- Rượu, rượu đâu, đem đây cho mau!

Bọn tiểu nhị trở mắt nhìn lão trăn trăn, không ai có thể nghĩ rằng cái kẻ đang quát tháo gọi rượu bây giờ là cái người vừa bị té lăn chiêng.

Câu chuyện náo nhiệt trôi qua, thực khách lần lượt ra về, trong quán chỉ còn lại hai thầy trò Lý Tầm Hoan và lão Mai Nhị tiên sinh ngồi uống hết chén này sang chén khác.

Lý Tầm Hoan nhìn bầu trời qua cửa sổ gật gù:

- Rượu quả là kì diệu, lúc không muốn say thì lại say mau, nhưng lúc muốn uống cho say thì không bao giờ say cả!

Mai Nhị tiên sinh vụt ngược mặt cười ha hả:

- Say giải muộn sâu, say khoái hơn công hầu . Rất tiếc có kẻ muốn say cho đến chết thể mà trời lại không cho chết như ý muốn!

Thiết giáp kim cương khẽ cau mày, nhưng Mai Nhị tiên sinh loạng choạng bước qua.

Lão ta nhướng nhướng nhìn Lý Tầm Hoan:

- Các hạ biết mình sẽ uống được bao lâu nữa không?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Có lẽ không lâu!

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Biết không sống lâu sao không lo hậu sự mà lại còn đến đây ngồi uống rượu?

Lý Tầm Hoan cười:

- Chết là sự thường, giả vì chuyện ấy mà làm lỡ dở tửu hứng hay sao?

Mai Nhị tiên sinh vỗ tay cười lớn:

- Đúng, đúng, chết sống là sự thường, uống rượu là đại sự. Lời của các hạ thật đúng với ý ta!

Lão ta lại nhướng nhướng mắt hỏi:

- Các hạ có lẽ biết ta là ai chứ?

Lý Tầm Hoan cười:

- Chưa được hân hạnh.

Mai Nhị tiên sinh trở mắt:

- Không biết thật à?

Thiết giáp kim cương cau mặt:

- Không biết là không biết chứ chuyện chi phải thật hay giả.

Như không nghe thấy, Mai Nhị tiên sinh cứ ngó chằm chằm Lý Tầm Hoan:

- ừ, như vậy không phải các hạ vì muốn ta trị bệnh mà cứu các hạ cứu ta lúc này à?

Lý Tầm Hoan cười

- Nếu muốn uống rượu, tôn giá cứ tự nhiên ngồi uống cho vui, bằng như muốn trị bệnh thì xin mời đi nơi khác, đừng làm mất tử hống!

Mai Nhị tiên sinh cứ nhìn Lý Tầm Hoan trân trân, miệng thì cứ lẩm bẩm:

- May lắm nghe, may lắm nghe... các hạ mà gặp ta thì may lắm nghe...

Lý Tầm Hoan nói:

- Tại hạ không có trao tiền chẩn mạch, mà lại không hơn bọn cường đạo là mấy, xin mời tôn giá trở về bàn!

Mai Nhị tiên sinh lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, không được. Bệnh người khác thì không đáng kể, nhưng bệnh của các hạ ta không trị không được. Muốn ta không trị thì trừ phi các hạ phải giết ta.

Thật là dị đời!

Hồi này, người ta đòi giết lão, lão ta nhất định không trị bây giờ gặp kẻ không cần thì nằng nặc đòi trị.

Đám tiểu nhị ngủ gà ngủ gật bây giờ cũng choàng mình tỉnh dậy, chúng nhìn lão Mai Nhị tiên sinh trân trời. Có lẽ lão này điên thật rồi.

Thiết giáp kim cương nhồm mình lên hỏi tới:

- Các hạ quả thật trị được à?

Mai Hoa Đạo rùn vai:

- Trừ Mai Nhị tiên sinh này ra, bệnh này trong thiên hạ sợ không có ai trị được!

Thiết giáp kim cương đứng phắt lên nắm lấy cổ tay lão:

- Nhưng các hạ có biết người bệnh này bệnh gì không?

Mai Hoa Đạo trừng mắt:

- Ta không biết thì ai biết chứ? Bộ tướng Hoa lão lục chế được "Hàn Kê Tán" à?

Thiết giáp kim cương kêu lên:

- "Hàn Kê Tán"? Thuốc độc đó là "Hàn Kê Tán"?

Mai Nhị tiên sinh cười đắc ý:

- Trừ "Hàn Kê Tán" của Mai gia ra, trên đời này còn có thuốc độc nào làm chết được Lý Tầm Hoan!

Thiết giáp kim cương vừa sợ vừa mừng:

- Như vậy "Hàn Kê Tán" của Hoa Phong là do các hạ chế?

Mai Nhị tiên sinh ười lớn:

- ủa, ngoài Diệu lang trung Mai Nhị tiên sinh này thì còn ai chế được "Hàn Kê Tán"? Các hạ xem chừng quê mùa quá vậy? Chuyện như thế mà không biết nữa à?

Thiết giáp kim cương vỗ tay nhày dựng lên:

- Trời ơi, gặp rồi... gặp rồi... Thiếu gia không chết... thiếu gia không chết...

Hắn cười nhưng nước mắt tuôn ràn rụa...

Lý Tầm Hoan gượng cười:

- Xem ra muốn sống rất khó, mà muốn chết cũng chẳng dễ chi!

Cỗ xe bây giờ đã thẳng ngựa chạy băng băng trong tuyết.

Một điểm khác hơn nữa là bây giờ họ mượn một phu xe. Thiết giáp kim cương ngồi trong xe chăm sóc cho Lý Tầm Hoan và cũng vừa để canh phòng Mai Nhị tiên sinh

Thiết giáp kim cương xem ra cũng chưa được an lòng, hần hỏi:

- Tự tiên sinh đã có thể giải được độc, sao lại còn phải đi tìm người khác? Mà người ấy là ai? ở đâu? biết đến có kịp hay không?

Mai Nhị tiên sinh cau mày:

- Ta tìm Mai Đại tiên sinh mà, ông anh của ta mà ở gần đây thôi, yên lòng đi, Mai Nhị tiên sinh này đã bằng lòng trị bệnh thì không có chết đâu.

Thiết giáp kim cương hỏi:

- Nhưng phải tìm ông ấy làm chi?

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Bởi vì thuốc giải " Hàn Kê Tán " cất tại nhà ông ấy mà .

Thiết giáp kim cương nín miệng lặng thinh.

Mai Nhị tiên sinh hỏi lại :

- Môn công phu của các hạ là " Thiết bố sam " hay là " Thập tam thái bảo "?

Thiết giáp kim cương trừng trừng mắt nhưng vẫn đáp:

- Thiết bố sam !

Mai Nhị tiên sinh mỉm cười lắc đầu:

- Thật trên đời này không ngờ có kẻ lại bằng lòng khổ luyện cái công phu điên ấy, bởi vì nó chỉ để hù dọa bọn anh hùng rơm thôi chứ chẳng có ích chi cả.

Thiết giáp kim cương lạnh lùng:

- Công phu điên cũng còn hơn chẳng có công phu nào!

Mai Nhị tiên sinh không giận mà cứ lắc đầu cười :

- Nghe nói muốn luyện Thiết bố sam thì phải là đồng tử còn trinh trắng, và phải giữ mãi sự trinh trắng đó, không được gần phái yếu, cái hy sinh đó lớn quá, có phải thế không?

Thiết giáp kim cương lặng thinh.

Mai Nhị tiên sinh lại nói :

- Nghe nói trong vòng năm mươi năm nay chỉ có một người bằng lòng luyện môn công phu điên đó mà thôi, người ấy nghe nói tên Thiết giáp kim cương Thiết Phó Giáp nhưng hai mươi năm trước đây bị một chưởng rơi xuống vực sâu, không biết đã chết mất xác rồi hay còn sống nhăn răng ngồi uống rượu?

Thiết giáp kim cương cứ như điếc, mặc cho lão thầy thuốc đó gọi bằng cách nào cũng một mực lặng thinh.

Nhưng đến khi Mai Nhị tiên sinh nhắm mắt dưỡng thần thì hần lại hỏi :

- Nghe nói Thất Diệu Nhân người nào cũng ti tiện vô sỉ, thế sao tiên sinh lại không giống như thế?

Mai Nhị tiên sinh miệng nói mà mắt cứ nhắm:

- Lấy tiền chẩn mạch mà không thèm trị bệnh cho thiên hạ, chẳng phải là ti tiện vô sỉ à ?

Thiết giáp kim cương nói cười :

- Nếu bằng lòng trị bệnh cho bọn đó mới là vô sỉ chứ. Lấy tiền và trị bệnh là hai việc khác nhau mà!

Mai Nhị tiên sinh vỗ tay cười :

- A... luyện công phu điên, thế mà con người không điên hé!

Thiết giáp kim cương thở ra:

- Hạng tiểu nhân dưới con mắt của người đời chưa chắc là tiểu nhân tất cả, còn hạng quân tử thì cũng chưa chắc là quân tử hoàn toàn.

Lý Tầm Hoan ngồi dựa vào thành xe, trên môi phảng phất nụ cười y như có nghe họ nói chuyện mà cũng y như là tâm thần lãng đãng xa...

Tất cả sự nhơ nhớp trên mặt đất này đều bị tuyết chôn vùi tất cả, từ cửa xe dòm ra trời đất một màu trắng xóa.

Tâm trí Lý Tầm Hoan chợt chấp chờn một bóng hình...

Y phục của nàng là màu tím nhạt, giữa bãi tuyết trắng phau xem nàng như một đoá Tử la lan...

Nhớ rằng nàng rất ưa tuyết. Lúc tuyết xuống là lúc mà nàng thường kéo tay chàng chạy ra sân vô tuyết chọi nhau... Nàng cười như nức nẻ...

Nhớ lúc chàng mang Tiêu Vân về cũng chính là lúc tuyết đang xuống, lúc đó nàng đang ngồi nơi nhà thủy tạ xem hoa tuyết đáp hoa mai...

Nàng ngồi tựa lan can, lan can nhà thủy tạ sơn màu đỏ, hoa mai rực nhá hồng, nhưng chàng cảm thấy có mặt nàng, màu thắm của hai vật đỏ thắm, trở thành nhợt nhạt.

Lúc đó chàng không thấy sự biểu lộ tình cảm gì của Long Tiêu Vân , nhưng sau này chàng tưởng tượng thấy. Lần thứ nhất gặp nàng, có lẽ Long Tiêu Vân đã ngây ngất đắm say....

Bây giờ, bây giờ thì ngôi nhà thủy tạ ấy có còn không? Hoa mai còn có đón mừng hoa tuyết không? Nàng có còn ngồi dựa lan can hồng để xem hoa tuyết hay không?

Lý Tầm Hoan ngẩng mặt ngó Mai Nhị tiên sinh:

- Trong xe có rượu, chúng mình uống một chén cho ấm!

Gió khi mạnh khi yếu, tuyết rơi lúc ngừng...

Theo tay chỉ của Mai Nhị tiên sinh, cỗ xe rẽ vào con đường nhỏ ven sườn núi, qua một cái cầu nhỏ và xe ngừng nơi đó.

Mặt cầu nhỏ tuyết trải mới nguyên không một dấu người, chỉ thấy hàng dấu chân của chó nhà in rõ, mà dưới mắt Lý Tầm Hoan thì y như những đoá hoa mai bắn rớt tựa dựa lan can.

Thiết giáp kim cương vịn Lý Tầm Hoan đi lên tiểu kiều là chợt thấy rừng mai trước mắt và năm ba gian nhà đã dựa bên.

Hoa hồng đã trắng, gió tuyết rập rờn y như một bức hoạ lung linh.

Từ trong rừng mai vắng vắng như có tiếng người, khi đến gần mới thấy một lão già quắc thước đang chỉ cho hai gã đồng tử rửa hoa cho sạch tuyết.

Thiết giáp kim cương hỏi nhỏ:

- Có phải Mai Đại tiên sinh đấy không?

Mai Nhị tiên sinh cười:

- Trừ cái lão điên ấy ra thì có ai mà đem nước đi rửa tuyết bao giờ?

Thiết giáp kim cương cũng bật cười:

- ông ấy chẳng lẽ không biết rằng sau khi rửa rồi tuyết sẽ đông lại như đá sao? Bởi vì nước rồi cũng đóng thành băng tuyết?

Mai Nhị tiên sinh cười:

- Lão có thể xem hai bức họa giống nhau để phân biệt giả thật trong tức khắc, có thể chế thuốc cực kì độc hại, có thể chế ngay thứ thuốc giải . Thế nhưng câu chuyện quá tầm thường ấy mà lão lại không biết mới tức chứ!

Đang làm việc nghe tiếng người, Mai Đại tiên sinh quay ra vừa thấy em thì chạy tuốt vô trong lão bỏ chạy như gặp quỷ.

Lão vừa chạy vừa hô lớn:

- Đẹp, đẹp... dấu hết đi... đừng để lộ một bức họa , một quyển sách nào cả... coi chừng, coi chừng cái thằng quỷ ấy đánh cắp mang đi đổi rượu hết bây giờ.

Mai Nhị tiên sinh cười ha hả:

- Khỏi, khỏi... Lão Đại yên lòng đi, bữa nay tôi mới có được một chư tiệc rồi, nên mới đưa hai vị bằng hữu đến đây.

Nghe vừa đến đó, Mai Đại tiên sinh đã vội đưa tay bịt mắt:

- Thôi, thôi... cảm ơn, cảm ơn, bằng hữu của người, người nào người ấy lấy thấy một lần là giảm thọ ba năm!

Mai Nhị tiên sinh nhảy đồng lên:

- Được, được rồi, đã khinh kẻ này thì kẻ này đâu có giới thiệu bạn làm chi. Lý thám hoa, lão đã chẳng muốn tiếp bọn mình thì đi vậy!

Mai Đại tiên sinh vụt quay đầu lại rồi hai tay ngoắc lia ngoắc lịa:

- Khoan, khoan....Thám hoa nào? Có phải họ Lý một nhà bảy đời tiến sĩ ba đời thám hoa đó không?

Mai Nhị tiên sinh hừ một tiếng:

- Còn ai nữa? Chẳng lẽ có một Lý thám hoa nữa à?

Mai Đại tiên sinh xôm tới ngó Lý Tầm Hoan:

- Vụ này đây? Lý thám hoa đây?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Không dám, tại hạ tên là Lý Tầm Hoan!

Mai Đại tiên sinh nhìn sững một hồi rồi chụp lấy tay áo Lý Tầm Hoan:

- Uý cha, ngưỡng mộ hai mươi năm nay, không dè bây giờ gặp được... Lý huynh, xin lỗi... xin lỗi.

Trước thì xua đuổi, sau thì cung kính mà lại có vẻ hết sức thân tình, thái độ của Mai Đại tiên sinh làm cho Lý Tầm Hoan ngờ ngợ.

Mai Đại tiên sinh lại vòng tay mọp mình gần sát đất:

- Lý huynh đừng trách tội nghiệp nhé. Tại vì vị lão đệ của tôi đây hai năm trước có đưa về một người bạn, bảo là một họa sư, yêu cầu tôi cho xem những bức họa, không dè hai ông ấy lại tráo giấy trắng để lấy mắt của tôi hai bức, báo hại tôi suốt ba tháng mất ăn mất ngủ!

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Xin tiên sinh đừng trách Mai Nhị tiên sinh , bởi vì một khi con sâu rượu nó nổi dậy mà trong lòng không có tiền thì thật là khó chịu lắm!

Mai Đại tiên sinh cũng cười:

- Té ra Lý huynh cũng có chân trong tửu đạo à?

Lý Tầm Hoan cười:

- Vua gọi không vâng, chứ nghe hơi rượu là đến ngay lập tức.

Mai Đại tiên sinh vỗ tay cười lớn:

- Hay lắm, hay lắm. Kỵ Hạc, bỏ bỏ, đừng rửa hoa nữa. Mau vào quật tửu phần, nhớ đào cái chén " Trúc Diệp Thanh " chôn đã hai mươi năm đây nhé.

Lão lại vòng tay:

- Hoa đẹp tặng giai nhân, rượu ngon mời danh sĩ. Hai chén rượu chôn hai mươi năm nay cốt dành để thết đãi đại danh sĩ là Lý huynh đây!

Mai Nhị tiên sinh chen vô:

- Đó là lời nói thật đấy, khách nào khác tới đừng nói rượu mà luôn cả một nhiều giấm lão không cho nữa là...

Và quay sang ông anh, Mai Nhị tiên sinh nói tiếp:

- Nhưng Lý huynh hôm nay đến đây không phải là để uống rượu đâu!

Mai Đại tiên sinh nhìn Lý Tầm Hoan cười:

- Ôi, cái chuyện Hàn kê nhỏ nhít ấy kể làm gì. Lý huynh cứ việc uống cho thật khoái một bữa đi, còn cái chuyện bày bạ đó, để sẽ thu xếp an bài.

Mai Đại tiên sinh mời khách vào thảo đường.

Khách thính cực kì trang nhã và mùi rượu Trúc Diệp Thanh cũng đã sự nức quanh phòng.

Rượu qua ba tuần, Mai Đại tiên sinh chợt nói:

- Nghe nói bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong đại nội vốn là từ tôn phủ Lý huynh, chẳng hay chuyện đó có đúng thế không nhỉ?

Hiểu ra chuyện ân cần đãi khách này nguyên nhân xuất phát từ nơi đó, Lý Tầm Hoan cười:

- Vâng quả có như thế.

Mai Đại tiên sinh mừng ra mặt:

- Giá mà Lý huynh cho đệ mượn xem thì đệ cảm kích biết bao!

Lý Tầm Hoan nói:

- Mai Đại tiên sinh đã có ý đó, tại hạ dám đâu lại chối từ, chỉ tiếc vì tại hạ vốn là kẻ táng gia bại sản, mười năm trước đây gia tài khánh tận, luôn cả bức họa ấy cũng đã về tay người khác!

Mai Đại tiên sinh ngồi lặng như tượng gỗ, cảm nghe như ai giáng xuống đầu mình một cây búa nặng, một lúc thật lâu lão mới chép miệng:

- Rất tiếc, rất tiếc... rất tiếc...

Nói luôn một hơi " rất tiếc " rồi lão vùng đứng dậy gọi vào trong:

- Kỵ Hạc, còn số rượu trong vò này đem chôn lại đi nghe, Lý thám hoa uống đã vừa rồi!

Mai Nhị tiên sinh cau mày:

- Không có Thanh Minh Thượng Hà Đồ rồi không có rượu nữa?

Mai Đại tiên sinh nói một cách lạnh lùng:

- Rượu ấy vốn ta không phải để mời uống!

Lý Tầm Hoan không đổi sắc, vẫn cứ cười vui vẻ.

Hắn cảm thấy người này tuy khó tánh, nhưng lại rất thẳng thắn, ít nhất cũng không phải là hạng nguy quân tử.

Nhưng Thiết giáp kim cương thì không chịu nổi, la lên:

- Không có Thanh Minh Thượng Hà Đồ rồi thuốc giải độc cũng không có nữa sao?

Tiếng hét của hắn lớn quá làm cho tiếng dội ong ong, cảm nghe như nhà cửa rung rinh...

Mai Đại tiên sinh vẫn cứ lạnh lùng:

- Rượu không còn thì làm gì lại có thuốc giải!

Thiết giáp kim cương nắm chặt hai tay giận dữ, nhưng Lý Tầm Hoan khẽ nín áo lại, mỉm cười:

- Mai Đại tiên sinh với ta vốn không quen biết, do đó mình không nên quấy rầy người.

Thiết giáp kim cương cau mặt:

- Nhưng, thiếu gia...

Lý Tầm Hoan khoát tay và vòng tay tươi cười:

- Tiếc vì không gặp nhau đúng lúc, chúng tôi xin cáo biệt vậy!

Mai Nhị tiên sinh vụt hỏi:

- Vậy là không cần thuốc giải nữa à?

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Vật nào có chủ ấy, tại hạ từ xưa nay rất không thích có việc ép buộc nào cả.

Mai Đại tiên sinh hỏi:

- Các hạ có biết không thuốc giải là chết không?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Sinh tử hữu mạng, tại hạ không hay để ý những chuyện đó!

Mai Đại tiên sinh trở mắt nhìn Lý Tầm Hoan, miệng nói lầm thầm:

- Phải rồi, phải rồi... luôn cả Thanh Minh Thượng Hà Đồ mà cũng trao cho người khác thì huống hồ là sinh mạng, người như thế trong thiên hạ thật là ít có... ít có...

Và lão vụt quay vào trong lớn:

- Kỵ Hạc, quật tửu phần, quật tửu phần, trừ con người như thế này ra, không ai xứng đáng uống rượu ta cả!

Thiết giáp kim cương vội hỏi:

- Thế còn thuốc giải?

Mai Đại tiên sinh trừng mắt:

- Đã có rượu mà không có được thuốc giải à?

7. Di Tích Cổ Nhân

Uống xong tiệc rượu thứ hai, thuốc giải độc bắt đầu công hiệu. Chỉ không đầy sáu giờ sau, Lý Tầm Hoan cảm thấy khí lực dần dần khôi phục.

Tuy phải thức trắng đêm, nhưng vì quá vui mừng nên Thiết giáp kim cương không thấy gì là mệt mỏi cả. Chỉ có điều bỏ rượu lâu quá, nay uống lại mà uống hơi nhiều nên cảm thấy hơi nặng đầu.

Mai Nhị tiên sinh cũng vỗ trán lẩm bẩm:

- Chết rồi, chết rồi, trời sáng hết rồi!

Thiết giáp kim cương hỏi:

- Sáng thì sáng chứ gì mà chết?

Mai Nhị tiên sinh thở ra:

- Ta uống rượu vô rất sợ trời sáng lắm, nếu chưa sáng ta uống bao nhiêu cũng không sao, nhưng nếu trời sáng là nhức đầu, không làm sao uống nổi nữa!

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Lý Tầm Hoan nghe nói bật cười:

- Đâu phải riêng tiên sinh, mà sợ trời sáng là cái bệnh của những con sâu rượu đấy chứ!

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Đã vậy, trong lúc trời chưa sáng tỏ, uống đại vài chung nữa cho đã.

Lý Tầm Hoan nói:

- Mình "ngựa ầm" như thế sợ Mai Đại tiên sinh đau lòng đấy!

Mai Nhị tiên sinh cười lớn:

- Vì thế cho nên lão mới trốn ngủ mất trong phòng cho mắt đỡ xốn, cho lòng đỡ xót.

Uống xong chén rượu, Lý Tầm Hoan gập mình ho rũ rượi.

Mai Nhị tiên sinh nhìn sững hỏi:

- Cái chứng ho của các hạ đã có bao lâu rồi vậy?

Lý Tầm Hoan nói:

- Y như là đã mười năm.

Mai Nhị tiên sinh cau mày:

- Như thế thì đáng lý phải ngưng, vì uống nữa ho nữa, mà ho lâu quá e...

Lý Tầm Hoan cười:

- E lao phổi hả? Có sao, phổi tôi đã mất cả rồi, còn sợ gì nữa!

Tia mắt Lý Tầm Hoan vụt sáng lên và trầm giọng:

- In là có khách.

Mai Nhị tiên sinh trở mắt:

- Đêm chưa sáng chắc không phải khách của lão Đại đâu, chắc có người tìm tôi đấy.

Thật ra thì đến bây giờ Mai Nhị tiên sinh mới thoáng nghe tiếng bước chân, mà tiếng động chứng tỏ không phải một người...

Chợt nghe có tiếng:

- Không biết nơi đây có phải Mai Hoa Thảo Đường chăng?

Qua một lúc nghe tiếng Mai Đại tiên sinh :

- Đang đêm vào đây, chẳng hay trộm hay cướp?

Có tiếng trả lời:

- Chúng tôi đến đây không phải trộm hay cướp, mà là đến để dâng lễ mọn.

Mai Đại tiên sinh cười nhạt:

- Đang đêm các vị dâng lễ đó đã không phải là ý tốt, xin chư vị hãy trở ra ngay.

Người ấy cười;

- Đã thế thì chúng tôi đành mang bức hoạ " Vương Ma Kiết " trở về vậy.

Mai Đại tiên sinh kêu lên:

- " Vương Ma Kiết " à?

Tiếng nói chưa dứt thì cửa đã vội mở ra...

Mai Nhị tiên sinh khẽ cau mày:

- Những kẻ này đã gài đúng chỗ ngựa của lão Đại. Nếu quả thật đáng lẽ thì phải có chuyện cầu. Bọn mình hãy xem đó là bọn nào.

Nói xong đứng lên vén màn lên dòm ra.

Số người mới tới gồm có ba người. Người thứ nhất là một gã trạc ba mươi tuổi, người hơi thấp nhưng đôi mắt sáng quắc dữ dằn, tay hằn bưng một cái hộp dài dài.

Người thứ hai mặt đỏ hằm, râu dài tới bụng, mặc áo choàng màu đỏ tía, đôi mắt rất có thần, dáng cách đứng là kẻ chỉ huy.

Thứ ba là một chú bé độ chừng hơn mười tuổi, gò má bầu bĩnh, đôi mắt tròn xoay, đội chiếc mũ trắng thêu chỉ hồng thật đẹp, ăn mặc y như là Hồng Hải Nhi. Trừ chú bé này ra, hai người kia có vẻ mặt rầu rầu.

Gã lùn ôm hộp bước tới vòng tay nói:

- Bức hoạ này chủ nhân tôi phải bỏ khá nhiều vàng bạc mới mua được và đã qua nhiều danh gia xem xét xác định là bản thực, xin Mai Đại tiên sinh nhận cho.

Đã dán mắt vào chiếc hộp từ này đến giờ, nhưng Mai Đại tiên sinh vẫn nói:

- Không có công thì không có thọ lộc, chẳng hay các vị muốn cần chi?

Người ấy cười:

- Chúng tại hạ đây chỉ cần Mai Đại tiên sinh chỉ đường đi tìm Mai Nhị tiên sinh.

Mai Đại tiên sinh thở phào một cái như trút gánh nặng và tươi sắc mặt:

- à, cái đó thì không khó.

Lão ta tiếp lấy cái hộp và kêu lớn:

- Lão Nhị, ra đây có người tìm đây!

Mai Nhị tiên sinh lắc đầu thở ra:

- Lão gia ác hại, có được bức hoạ là không còn nghĩ đến sự an nguy của anh em gì cả!

Lão già áo tía và gã đại hăn lùn thấy Mai Nhị tiên sinh là mừng ra mặt, chỉ có chú bé Hồng Hải Nhi là cau mày:

- Người dơ dáy như thế mà là thầy thuốc trị bệnh à?

Mai Nhị tiên sinh cười hì hì:

- Có sao, trị bệnh có phải lễ thánh chi mà sợ dơ dáy!

Sợ chú bé nói bậy mất lòng, lão già áo tía đằng hắng lên tiếng:

- Chúng tôi nghe tiên sinh là một lương y cho nên đặc biệt cốt ý thỉnh cho được, bất luận tiền chẩn mạch bao nhiêu cũng xin trao trước.

Mai Nhị tiên sinh cười:

- Té ra các vị cũng biết tính tình ta rõ quá, nhưng các vị không sợ ta lấy tiền chẩn mạch rồi chạy đi à?

Lão già áo tía lừ lừ đôi mắt, lão không nói bằng lời nhưng tia mắt ấy đã nói lên rằng: nhà ngươi có chạy cũng không thoát?

Gã đại hán cười nói:

- Nếu tiên sinh bằng lòng đi thì ngoài tiền chẩn mạch giao trước, sau này chúng tôi sẽ còn nhiều hậu tạ.

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Các vị có biết tại hạ có lệ " tam bất trị " chẳng? Ngoài tiền chẩn mạch giao trước và lễ nghĩa đằng hoàng, nếu là trộm cướp sát nhân cũng thuộc về " bất trị ".

Gã đại hán lùn nói:

- Xin tự giới thiệu với tiên sinh, kẻ hèn này tên là Ba Anh, tuy là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng chủ nhân tôi, Tàn Hiếu Nghĩa lão gia, một người trong giang hồ chắc tiên sinh đã cũng có nghe!

Mai Nhị tiên sinh hướng mắt:

- Tàn Hiếu Nghĩa nào? Có phải Thiết Đảm Chấn Bát Phương không?

Ba Anh đáp:

- Vâng, chính là lão gia tôi đấy!

Mai Nhị tiên sinh gật gù:

- Có, có biết. Được rồi, qua vài hôm nữa, các vị đến đây, nếu có thì giờ, có lẽ ta sẽ cùng đi với các vị.

Chú bé Hồng Hải Nhi nhảy dựng lên:

- Lớn gan hé? Trói quách lão mang đi, còn nói qua nói lại làm gì cho mất công!

Ba Anh lật đật kéo tay cậu bé và cười khoả lấp:

- Nếu là bệnh không gấp thì qua đôi ba ngày cũng chả sao, ngặt vì bệnh đang hấp hối, đừng nói vài ba ngày, vài ba tiếng sợ cũng không xong!

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Bệnh nhân của các vị gấp, thế bệnh nhân ở đây lại không gấp sao?

Ba Anh hỏi:

- Tiên sinh ở đây cũng có bệnh sao?

Mai Nhị tiên sinh gật đầu:

- Phải, ở đây có bệnh nhân và nếu bệnh nhân chưa trị lành bệnh thì ta sẽ không đi đâu cả.

Ba Anh sững sốt ngập ngừng:

- Nhưng... nhưng bệnh nhân của chúng tôi là đại thiếu gia của nhà họ Tàn và cũng là tước gia đệ tử duy nhất của Thiếu Lâm chương môn.

Mai Nhị tiên sinh cau mặt:

- Con trai của Tàn Hiếu Nghĩa thì sao? Đệ tử tước gia hoà thượng Thiếu Lâm thì sao? Chẳng lẽ mạng nó đáng đồng tiền bát gạo hơn bệnh nhân ở đây à?

Ba Anh khê liếc chủ nhân. Mai Nhị tiên sinh hình như cũng biết lão già áo tía đó là " Thiết Đảm Chấn Bát Phương " Tàn Hiếu Nghĩa nhưng lão thấy thuốc cứng đầu vẫn lờ đi.

Tàn Hiếu Nghĩa mặt có sắc giận nhưng vẫn đứng yên không nói.

Hồng Hải Nhi đảo tròn đôi mắt:

- Nếu bệnh nhân ở đây chết thì sao?

Mai Nhị tiên sinh cười nhạt:

- Chết thì tự nhiên ta khỏi trị, chỉ tiếc là hắn không chết nổi!

Hồng Hải Nhi cười hắc lên một tiếng:

- Chưa chắc!

Vừa nói dứt chú bé vụt bắn mình tới y như một mũi tên thoát khỏi dây cung lao vút vào gian phòng bên cạnh. Thân pháp của cậu bé quá nhanh làm cho Thiết giáp kim cương cũng phải giật mình.

Ba Anh khẽ liếc Tần Hiếu Nghĩa, cả hai yên lặng.

Vừa vào tới bên trong, Hồng Hải Nhi nhìn chằm chập Lý Tầm Hoan, hỏi lớn:

- Người có phải là bệnh nhân đây không?

Lý Tầm Hoan cười:

- Người bạn nhỏ, chẳng lẽ bạn muốn tôi chết sớm đi à?

Hồng Hải Nhi trợn đôi mắt tròn xoe:

- Đúng, người chết sớm chừng nào thì lão thầy thuốc tèm lem ấy mới bằng lòng đi chữa bệnh cho Tần đại ca của ta!

Cậu bé vừa nói vừa vung tay áo, từ trong tay áo thoáng ra ba mũi tên tụ tiễn bắn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan như điện chớp:

Tụ tiễn của cậu bé chẳng những chính xác mà kinh lực lại uy mãnh khác thường.

Không ai có thể ngờ một cậu bé mười tuổi mà lại dữ dằn như thế, nếu không phải là Lý Tầm Hoan mà là một người nào khác thì có lẽ sẽ dễ dàng mất mạng.

Nhưng đối với một người như Lý Tầm Hoan thì đó chỉ là một trò đùa, chỉ đưa nhẹ tay ra là đã nắm cứng ba mũi tụ tiễn.

Bắn xong ba mũi tên, Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Nhỏ mà quá độc như thế thì lớn lên sẽ ra làm sao?

Hồng Hải Nhi cười nhạt:

- Người tưởng bắt được ba mũi đó rồi dạy đời ta được hả?

Không đợi nói dứt câu, cậu bé tung mình lên, trên tay đã có hai thanh đoản kiếm, và chỉ trong một cái phóng tới đã công luôn liên tiếp bảy chiêu.

Đánh ra thật lẹ mà biến thế lại càng lẹ hơn nữa, cậu bé đánh ra toàn những đòn hiểm ác, cho dù người lịch lãm giang hồ cũng đến thế thôi. Điều đáng nói là những đòn tối độc ấy lại nhằm vào một người không thù oán.

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Cậu bé này lớn lên sẽ âm hiểm vô cùng?

Đôi mày rậm của Thiết giáp kim cương cau lại:

- Cực kỳ âm hiểm đến nỗi danh là Huyết Kiếm thế nhưng vẫn không bao giờ giết người vô tội, nhưng cậu bé này...

Hồng Hải Nhi cười nhạt:

- Âm hiểm thì lạ làm sao? Ta đây, bảy tuổi đã giết người đấy.

Hai thanh đoản kiếm lại loé lên.

Thấy đối phương ngồi yên một chỗ, mà những đòn ác liệt của mình vẫn không làm gì được, Hồng Hải Nhi như càng lồng lộn hơn.

Lý Tầm Hoan gượng cười:

- Âm Vô Cực lúc ấy thời cũng không ác quá như thế đâu!

Thiết giáp kim cương trầm giọng:

- Tên oắt con này lớn lên sẽ gây họa vô lâm thôi...

Lý Tầm Hoan chép miệng:

- Ta thật tình không nhớ...

Đánh luôn một lúc ngót trăm chiêu vẫn không động đến mảnh lông đối phương, cậu bé biết đã gặp tay khó chọc. Đôi mắt chợt đỏ lên và cậu bé nghiêng răng:

- Các người có biết cha mẹ ta là ai không? Các người mà động đến chân lông ta thì cha mẹ ta sẽ chặt các người ra trăm mảnh!

Lý Tầm Hoan trầm giọng:

- Như vậy nghĩa là chỉ bằng lòng cho giết người, chứ không cho ai động đến người à?

Hồng Hải Nhi hất mặt:

- Người có gan lý thì cứ giết ta đi?

Trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan nói thật chậm:

- Đến bây giờ ta vẫn không xuống tay, đó là vì ta thấy người còn nhỏ quá. Tuổi đó nếu có người nghiêm dạy, ắt sẽ nên người. Bây giờ, ngay lúc ta chưa đổi ý, người hãy lui ra sớm đi!

Biết không thể làm gì được, Hồng Hải Nhi thu kiếm vừa thở vừa nói:

- Võ công của người khá lắm, nhưng người tên gì thế? Tại sao từ trước đến nay ta lại chưa từng gặp người cả?

Lý Tầm Hoan hỏi lại:

- Hỏi tên làm chi, muốn báo thù à?

Hồng Hải Nhi cười, nét mặt và giọng cười của chú bé thật hết sức ngậy thơ:

- Người tha mạng ta, thì ta sao lại có chuyện báo thù? Ta phục người chứ, ta đánh tất cả một trăm lễ bảy kiếm thế mà người vẫn ngồi yên, phục lắm, phục lắm.

Đôi mắt Lý Tầm Hoan chớp sáng, cười hỏi:

- Chú muốn học không?

Mặt cậu bé lộ vẻ mừng:

- Người... ông... ông chịu thu tôi làm đệ tử à?

Lý Tầm Hoan cười:

- Nếu ta có thể thay cha mẹ người để dạy dỗ người, thì sau này người có rất nhiều hy vọng.

Không chờ Lý Tầm Hoan nói hết, Hồng Hải Nhi đã vòng tay:

- Xin sư phụ nhận cho đệ tử một lạy...

Câu nói của Hồng Hải Nhi cùng lướt với cái khom mình, và cùng một lượt với cái khom mình là từ trên lưng ba vật sáng chói vút ra: ba mũi "Khẩn bối để đầu hoa trang nổ".

Rõ ràng toàn thân cậu bé đều là ám khí.

Bây giờ thì Lý Tầm Hoan mới thật sự hết hồn, giả như không nhờ kinh nghiệm bách chiến phản ứng rất nhanh, thì lần này chàng phải chết dưới tay một cậu bé.

Thấy ám khí lợi hại vẫn không trúng được đối phương, Hồng Hải Nhi phóng tới thét lên:

- Người là giống gì mà đòi thay cha mẹ ta để dạy ta? Người xứng đáng thu ta làm đồ đệ à?

Thấy đã không chịu lui mà cậu bé lại còn làm dữ, Thiết giáp kim cương xạm mặt quát lớn:

- Thằng nhãi con tính tình quá ác, không thể để nó được vô lễ.

Lý Tầm Hoan thở dài phất nhẹ cánh tay...

Biết Hồng Hải Nhi sẽ giết người, nhưng Ba Anh và Tần Hiếu Nghĩa vẫn điềm nhiên.

Mai Đại tiên sinh được bức hoạ cứ ngồi xem như chết, có lẽ trời sắp cũng không hay biết.

Chỉ có Mai Nhị tiên sinh là lộ vẻ bất bình:

- Các người đến đây mang theo đứa nhỏ muốn giết người, thế mà các người lại làm ngơ à?

Ba Anh cười và xòe ngửa hai bàn tay ra làm một cử chỉ bất khả kháng:

- Phải nói thật tình, chuyện của cậu bé ấy thì không ai can thiệp được cả!

Mai Nhị tiên sinh cười lạt:

- Nhưng nếu đứa nhỏ ấy bị giết thì sao?

Ba Anh cười nhưng không trả lời.

Mai Nhị tiên sinh lại nói:

- Các người điềm nhiên như thế, có lẽ các người cho rằng đứa trẻ ấy võ công giỏi lắm, chỉ giết được người chứ không thể bị người giết, có phải thế không?

Như không nín được Ba Anh bật cười:

- Nói thật tình cậu bé ấy võ công cao lắm, đã có nhiều cao thủ giang hồ chết vì tay hắn. Huống chi hắn lại có người cha tốt, người mẹ tốt, ai bị thiệt hại gì cũng đành chịu thôi!

Mai Nhị tiên sinh hỏi:

- Thế cha mẹ hắn cũng không nghiêm dạy à?

Ba Anh nói:

- Có một đứa con thông minh như thế, cha mẹ nào lại nỡ đi nghiêm khắc cho đành.

Mai Nhị tiên sinh cau mặt:

- Phải, thấy con giết người, có lẽ cha mẹ hắn cũng mắng mấy câu lấy lệ, chứ thật trong bụng thích thú lắm, chỉ tiếc vì hôm nay gặp bệnh nhân này thì cha mẹ hắn hết cười!

Ba Anh nhướng mắt:

- Sao?

Mai Nhị tiên sinh nói:

- Bệnh nhân này chỉ cần run run mấy ngón tay là kể như sinh mạng chú bé ấy già từ thể xác.

Ba Anh bật cười:

- Run run mấy ngón tay là sẽ kết liễu đời hắn? Cái đó thì hơi khó tìm... Chẳng lẽ bệnh nhân này học được lối " Vung một ngọn đao không hề sai chạy " của Lý thắm hoa hay sao?

Mai Nhị tiên sinh nói một cách hết sức điềm nhiên:

- Đâu có, đâu có học của ai! Vì chính bệnh nhân ấy là Lý thám hoa mà.

Ba Anh tái mặt nhưng rồi lại cười:

- Tiên sinh, tiên sinh định đùa đấy à.

Mai Nhị tiên sinh càng điềm nhiên hơn nữa:

- Đùa làm chi? Vô xem đi?

Nhìn vào thái độ biết không phải lối nói chơi, Ba Anh lao lẹ vào trong kêu lớn:

- Lý thám hoa, Lý đại hiệp... lưu tình... lưu tình.

Mai Nhị tiên sinh thở ra, lẩm bẩm một mình:

- Những kẻ hiệp nghĩa nên dành thì ra như thế! Chỉ có mình là trọng còn ai cũng như cỏ rác. Chỉ thích giết người chứ không thích ai động tới mình!

Vẻ mặt uy nghiêm đến nặng nề của Tần Hiếu Nghĩa chợt gọn lên một nụ cười hiểm ác.

Nhưng lão cố gắng che dấu nụ cười đó để có thể buông tiếng thở dài:

- Lý Tầm Hoan giết đứa bé đó thì hẳn sẽ ân hận suốt đời.

Chưởng thế của Lý Tầm Hoan đánh ra xem rất thông thường chứ không có gì kỳ ảo lắm.

Riêng Hồng Hải Nhi thì tuổi nhỏ nhưng khi lâm trận thì mọi thế đánh hết ỨC GIÀ DẶN. Khi thấy trê chưởng đối phương, cậu ta không tránh, vì cậu ta nghĩ rằng cái đánh đó chỉ là cái dứ, chiêu sinh tử hãy còn ở tiếp đẳng sau, vì thế cậu ta chỉ nghiêng mũi kiếm hơi xeo xéo xem như gài độc thủ. Thế kiếm cài đó cũng là hư chiêu.

Nếu đối phương biến ra thực chiêu, thế kiếm gài đó sẽ lập tức biến theo.

Bằng như chiêu đánh ra là chiêu chiêu thật, thì thế kiếm gài của cậu bé cũng là thế thực.

Thế kiếm gài ngang của cậu bé quả cực kỳ lợi hại, bởi thế kiếm đó sẽ chuyển bất cứ lúc nào và bất cứ trong hoàn cảnh nào, khi cần biến thế thì vị trí, thời gian, phản lực đều hoàn toàn vừa vặn, trong giang hồ ai có thể sử dụng kiếm thế đó khi lâm trận thì quả là rất ít. Lẽ tự nhiên cậu bé này đã được danh gia truyền thụ bí quyết, nhưng không phải ai cũng được chỉ điểm cũng đều có thể trở nên như thế, mà nó phải được đến với một người có sẵn thiên tư. Người đó bẩm sinh có những đặc điểm hơn người. Vì lẽ đó mà nhiều trường hợp người thầy phải chịu kém hơn trò.

Cậu bé này đã có một bẩm sinh như thế.

Chỉ tiếc đối thủ hôm nay của cậu là Lý Tầm Hoan.

Chưởng thế của Lý Tầm Hoan đánh ra, đã không kỳ ảo cũng không biến thế. Đánh ra là đánh thực chiêu. Chỉ có điều là đánh quá nhanh, nhanh hơn ý nghĩ. Do đó tất cả đối cách dù hư dù thực của cậu bé đều không làm sao dùng được, bởi vì khi cảm thấy, cảm thấy theo nhãn quang võ học, chứ chưa thấ kịp cánh tay may động, thì chưởng đã trúng vào người rồi. Cho dù nhanh như gió, cũng không làm sao phản ứng.

Bị trúng chưởng, cậu bé không đau đớn chi cả, chỉ nghe hơi nóng hừng hừng từ trong lòng tay của đối phương bật ra xâm nhập vào cơ thể, chạy ra khắp tứ chi, giống như giữa trời giá tuyết mà uống vào một ngụm rượu hâm nóng.

Ngay lúc đó chính là lúc mà tiếng Ba Anh từ ngoài cửa vọng vào:

- Lý đại hiệp lưu tình...

Nhưng khi Ba Anh vào tới thì Hồng Hải Nhi đã nằm dài dưới đất như người say rượu, toàn thân mềm nhũn.

Ba Anh hốt hải kêu lên:

- Vân thiếu gia, trời ơi...thiếu gia...

Tự nhiên Hồng Hải Nhi đã biết lâm vào nguy hiểm, đôi mắt cậu ta mọng đỏ rúng sức kêu lên:

- Ta... Ta đã bị độc thủ... Kêu cha mẹ ta đến báo thù cho ta!

Nói chưa dứt câu, cậu ta đã khóc ré lên.

Ba Anh quỳnh quýt tay chân, mồ hôi nhỏ giọt.

Thiết giáp kim cương mím miệng lạnh lùng:

- Thằng ranh con đó tuy bị phế võ công nhưng nó không chết đâu. Đó là thiếu gia của ta còn rủ lòng thương hại chứ nếu tay ta thì nát thịt.

Ba Anh nắm chặt hai tay run rẩy cơ hồ không còn nghe gì cả.

Thiết giáp kim cương quát lên:

- Muốn báo thù thì cứ việc ra tay!

Ba Anh trừng trừng đôi mắt mất thần và bỗng xụp lạy Lý Tầm Hoan.

Cảm thấy chuyện hơi lạ, Lý Tầm Hoan cau mày:

- Các hạ là gì của chú bé này?

Ba Anh nói như khóc:

- Kẻ tiểu nhân tên là Ba Anh, Lý thám hoa không biết tiểu nhân nhưng tiểu nhân biết Lý thám hoa.

Lý Tầm Hoan điềm đạm:

- Nếu biết được ta thì tốt lắm. Nếu cha mẹ cậu bé này hỏi thì các hạ cứ bảo họ đến tìm ta. Bây giờ các hạ hãy mau đưa cậu bé này về điều trị, tính mạng cậu ấy không bị hăm dọa lắm đâu. Một chưởng của ta chỉ phế võ công cậu ấy, chứ thân thể không sao cả.

Chú bé khóc rống lên và la lớn:

- Con người ác độc... người phế võ công của ta... ta không thể sống... ta không sống...

Thiết giáp kim cương gần gần:

- Đó là cách dạy cho người về sau đừng có giết người vô cớ, có thể nhờ đó mà người sống được lâu hơn. Bởi vì tính tình và thủ đoạn ác độc của người nhất định sẽ sớm bị nát thây.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng người lanh lảnh:

- Đã thế thì sao Lý thám hoa đến nay vẫn chưa bị nát thây?

Câu nói đó ám chỉ rằng Lý Tầm Hoan lòng dạ và thủ đoạn cũng ác độc.

Thiết giáp kim cương quát lớn:

- Kẻ nào?

Lão già mặt đỏ Tần Hiếu Nghĩa bước vô thư thái và cũng thư thái hỏi:

- Đã mười năm không gặp, Lý thám hoa không nhận được cố nhân à?

Lý Tầm Hoan cau mày nhưng mím cười:

- à..." Thiết đảm chắn bát phương " Tần đại hiệp. Thảo nào cậu bé này lại chẳng có hành động tùy tiện giết người như thế! Có Tần đại hiệp đứng sau lưng thì giết ai lại chẳng được!

Tần Hiếu Nghĩa cười khẩy:

- Số người của tại hạ giết sợ e không được bằng phân nửa của Lý huynh.

Lý Tầm Hoan điềm đạm:

- Tần đại hiệp không cần phải tự khiêm. Có thể nói tại hạ giết người là do lòng dạ hung dữ, còn đại hiệp giết người là vì để trừ loạn cho giang hồ, vì phải "thể thiên hành đạo"...

Họ Lý mỉm cười nói tiếp:

- Chẳng hạn như hôm nay, nếu cậu bé này giết được tại hạ, thì tự nhiên câu chuyện sẽ được truyền ra:" Cậu bé và Tần đại hiệp đã vì giang hồ mà trừ hại"! Có phải thế không!

Là một con người vốn đã luyện được tính trầm ổn, nhưng câu nói của Lý Tầm Hoan cũng làm cho Tần Hiếu Nghĩa đỏ mặt.

Hồng Hải Nhi lặng nghe như sững sốt, nhưng khi Lý Tầm Hoan nói xong, cậu ta lại khóc ré lên:

- Tần lão bá, lão bá chưa chịu giết hần để báo thù cho cháu?

Tần Hiếu Nghĩa cười khẩy:

- Nếu người khác làm người bị thương, là tự nhiên sẽ có kẻ báo thù, nhưng Lý thám hoa dù có giết người thì có lẽ cũng đành chịu thôi.

Hồng Hải Nhi nín khóc, mắt mở tròn xoe:

- Tại...tại sao vậy?

Tần Hiếu Nghĩa liếc Lý Tầm Hoan và gã đánh xe hỏi cậu ta:

- Người có biết kẻ đánh người là ai không?

- Hần là ác đồ, là quỷ độc, là...là kẻ giết người.

Tần Hiếu Nghĩa hé nụ cười thật đáng ác:

- Vị ấy là người danh chấn võ lâm, là thiên hạ đệ nhất đao Lý Tầm Hoan, là bạn sinh tử chi giao với cha người đó.

Hồng Hải Nhi mở to mắt sững sờ. Lý Tầm Hoan giật mình giật lại:

- Cậu này là... là con ai?

Ba Anh lắc đầu thở ra:

- Cậu ấy là Long thiếu Vân, con trai lớn của lão gia Long Tiêu Vân.

Lý Tầm Hoan chợt nghe như một tiếng sét ngang đầu.

Vẫn ngồi yên như tượng gỗ, đôi mắt tinh anh của họ Lý như mắt người sắp chết. Vành môi giật giật run run, mồ hôi từ trán vịn tràn ướt mắt.

Thiết giáp kim cương cũng tái mặt lặng thinh.

Ba Anh cũng lắc đầu:

- Thật không ngờ... không ngờ... Ngọc diện thần quyền Tần Trọng, con trai của Tần lão gia bị Mai Hoa Đạo gây thương tích, nhờ hoàn đơn của Thiếu Lâm cầm hơi thở để đi tìm Mai Nhị tiên sinh. Không ngờ...không ngờ Tần công tử chưa cứu được mà Long tứ gia lại gây ra cơ sự như vậy.

Hần lăm thẳm như rên rỉ, như than vãn một mình.

Mai Nhị tiên sinh như đã đọc thấy sự đau khổ của Lý Tầm Hoan bèn bước ngồi xuống cạnh Hồng Hải Nhi lần tay ấn mạch.

Một hồi lâu, Mai Nhị tiên sinh đứng lên nói lớn:

- Tôi đảm bảo sinh mạng đứa bé này. Kinh mạch như thường, không sao cả.

Ba Anh mừng hỏi:

- Thế còn võ công?

Mai Nhị tiên sinh cau mày:

- Tại sao cứ phải lo đến võ công? Muốn sau này hấn giết người nữa à?

Ba Anh thở ra:

- Tiên sinh có chỗ chưa rõ. Bởi vì Long lão gia chỉ có một cậu con trai mà lại là kỳ tài võ học, vì thế mà vợ chồng Long lão gia quý hơn vàng bạc, sau này cậu ấy sẽ làm rạng rỡ gia môn. Nếu bây giờ không còn luyện võ được thì chắc chắn vợ chồng Long lão gia sẽ đau lòng lắm!

Mai Nhị tiên sinh cười khẩy:

- Đó là vì tại họ sinh con mà không dạy, để con hành hung thiên hạ, họ phải tự trách họ chứ trách ai.

Mặc cho ai nói gì thì nói, Lý Tầm Hoan không nghe gì nữa cả.

Không hiểu tại một xúc động nào, tâm trí họ Lý lại lù sâu vào dĩ vãng.

Ngày đó...

Cũng là khoảng mùa tuyết xuống...

Nơi tiểu viện, Lâm Thi Âm bày một tiệc rượu tiễn hành Lý Tầm Hoan bận một việc quan trọng phải ra ngoài biên ải...

Từ lúc mới sinh cho đến ngày khôn lớn, Lâm Thi Âm sống nơi nhà họ Lý. Cha của nàng và cha của Lý Tầm Hoan khi sinh tiền đã đính hôn cho hai trẻ, vì thế mà tình thân lại càng được thân hơn.

Lý Tầm Hoan và Lâm Thi Âm không như những cặp tình nhân khác. Họ là cặp vợ chồng chưa cưới mà lại là đôi tri kỷ tam giao.

Đã hơn mười năm rồi, nhưng Lý Tầm Hoan vẫn còn nhớ rõ ngày hôm ấy...

Hôm ấy là ngày hoa mai nở rộ, nàng cùng chàng uống chén rượu tiễn đưa. Đôi má nàng hồng và chàng đã ví như cánh hoa đương nhụy. Hạnh phúc đang tay mở rộng chờ đón hai người...

Nhưng bất hạnh lại xảy ra...

Từ biên ải trở về, chàng bị cừu nhân kết đảng vây công...

Tuy đánh rập được gần hết kẻ địch nhưng chàng lại bị thương nặng mà kẻ địch không phải kẻ tầm thường...

Long Tiêu Vân, một tiểu anh hùng hiên ngang xuất hiện cứu chàng và về đưa đến tận nhà...

Từ đó, họ Long là ân nhân, là bằng hữu mà Lý Tầm Hoan đã thương kính gọi là đại ca!

Tình của hai người càng lúc càng thân thiết, tưởng đâu rằng sống chết sẽ mãi bên nhau...

Không ngờ biến cố lại xảy ra...

Long Tiêu Vân ngộa bệnh...

Bệnh tình phát khởi không trầm trọng, nhưng càng ngày vóc dáng hiên ngang lực lưỡng của chàng trai ngang dọc càng tóp lại như cái que.

Thương bạn nhưng bao nhiêu phương thuốc cũng đều vô hiệu và cuối cùng Lý Tầm Hoan ìm ra được bệnh căn: Long Tiêu Vân đã bệnh vì tương tư Lâm Thi Âm, vị biểu muội của người bạn tâm giao!

Chưa có dịp thổ lộ, cho nên từ lúc gặp Lý Tầm Hoan cho mãi về sau, Long Tiêu Vân chỉ biết Lâm Thi Âm là biểu muội của họ Lý chứ không hề biết thêm rằng cha mẹ họ đã đính hôn!

Cho nên trong lúc bệnh tình đến nước trầm kha, Long Tiêu Vân ngỏ lời nhờ Lý Tầm Hoan tác hợp cho mình với Lâm Thi Âm.

Lý Tầm Hoan làm sao từ chối?

Làm sao nhìn người ân, người bạn của mình chết lần chết mòn trong tuyệt vọng vì tình, nếu mình nói thật?
Mà Lý Tầm Hoan không làm sao nói cho Lâm Thi Âm bằng lòng, chẳng những chàng nói ra Lâm Thi Âm không bằng lòng mà lại còn có thể tủi nhục vì hiểu lầm thái độ...

Lý Tầm Hoan bị đặt vào nghịch cảnh.

Cuối cùng chàng hạ quyết tâm: Rượu!

Một mặt lấy tư cách thâm giao, chàng nhờ Lâm Thi Âm sang chăm sóc cho bạn trong cơn bệnh ngặt, một mặt chàng bắt đầu đi vào con đường truy lác: Rượu chè, cờ bạc và gái đẹp!

Lý Tầm Hoan chọn một con đường tự vui dập phẩm giá của mình để bôi xoá hình ảnh đẹp trong lòng Lâm Thi Âm và chàng đã toại nguyện.

Cuối cùng chàng đem cả tài sản cho Lâm Thi Âm làm của hồi môn khi về với họ Long.

Một mình với bầu rượu ra đi, Lý Tầm Hoan nguyện với lòng sẽ không bao giờ nhìn lại một lần hạnh phúc của người yêu và bạn...

Nhưng bây giờ...

Bây giờ, Lý Tầm Hoan chầm chậm đứng lên nói với Ba Anh :

- Long tứ gia ở đâu? Các hạ hãy đưa tôi đến đó!

Lý Viên ngày xưa, bây giờ nghiêm nhiên là Hưng Vân Trang, nhưng tâm đã biến vào cửa ngõ còn y:

” Nhất môn thất tiến sĩ

Phụ tử tam thám hoa ”

Nhìn vào nét chữ ngày xưa, Lý Tầm Hoan nghe như muôn ngàn ngọn chùy nện ngay giữa ngực...

Lý Tầm Hoan đứng sững ngay cổng như trời trồng...

Ba Anh đã bỗng Hồng Hải Nhi đi vào. Tần Hiếu Nghĩa cũng đã kéo Mai Nhị tiên sinh vô cửa, bọn tráng đinh ngơ ngác ngó Lý Tầm Hoan...

Chúng hết sức lạ lùng, tại sao lại có một kẻ không quen mà cứ đứng trân ngay cửa?

8. Bỏ Qua Chuyện Cũ

Bọn gia đình lấy làm lạ cũng phải . Họ làm sao biết được người đứng đây là chủ của trang trại này.

Lý Tầm Hoan đã sinh nơi đây, đã lớn khôn ở nơi này, đã hưởng trọn vẹn hạnh phúc từ thừa niên thiếu.

Họ Lý cũng không tưởng tượng rằng có một ngày, hôm nay, có một ngày mà đối với sản nghiệp đồ sộ của mình, mình lại trở thành một kẻ lạ hoắc!

Lý Tầm Hoan cất giọng cười ảo não, và bên tai thoáng nghe giọng hát thê lương.

Trước thềm hoa nở đầy sân.

Hỏi người năm cũ chủ nhân đâu rồi.

Họ Lý chép miệng như nhắm nháp mùi vị của thê lương, của ảo não, lặng hồn nghe tâm tư tiêu sơ.

Thiết giáp kim cương dầu dầu nói nhỏ:

- Thiếu gia, chúng ta vào.

Lý Tầm Hoan thở dài thườn thượt:

- Đã đến rồi thì sớm muộn cũng phải vào, có phải thế không?

Nhưng hai người vừa đặt chân lên tảng đá, chợt nghe tiếng quát:

- Những kẻ lạ mặt đi đâu mà xõng xộc thế? Không biết đây là nhà Long tứ gia à?

Một gã ăn mặc theo lối giai nhân, thân hình lực lưỡng nâng mặt lại rõ chần, xốc ra chắn ngang trước mặt...

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Các hạ là...

Gã mặt đỏ chổng nạnh hai tay hất mắt:

- Lão gia là quản gia của nhà này, con gái ta là em nuôi của Long phu nhân, nghe rõ chưa? Các người muốn gì?

Lý Tầm Hoan mỉm cười, nụ cười pha đậm chua cay:

- à... đã thế thì tại hạ xin đợi ở đây vậy.

Gã quản gia cười khẩy:

- Đợi? Hừ, cửa nhà của Long đại gia lại để cho bọn bá vợ muốn đứng đợi ai là đứng à?

Thiết giáp kim cương giận lắm, nhưng thấy Lý Tầm Hoan điềm nhiên nên hắn cũng phải làm thinh.

Gã quản gia lại trợn mắt quát lớn:

- Còn chưa đi à? Đợi lão gia nổi giận phải không?

Lý Tầm Hoan vẫn làm thinh, nhưng Thiết giáp kim cương thì không dần nổi nữa. Cũng may, ngay lúc ấy chợt có tiếng kêu rộn rã:

- Lý Tầm Hoan... Lý Tầm Hoan. Trời ơi, hiền đệ về thật ư?

Một con người tầm thước, vóc dáng uy nghi, ăn mặc cực kì sang trọng...

Sắc mặt người ấy mừng rỡ khôn cùng, khi vừa thấy Lý Tầm Hoan, hắn đã chạy lại ôm chầm, la lớn:

- Trời ơi... không phải là chiêm bao mà... Lý hiền đệ đã về thật đây rồi.

Nước mắt hắn vọt trào ra theo câu nói...

Lý Tầm Hoan ứa nước mắt nghẹn ngào:

- Đại ca... Long Tiêu Vân.

Chỉ nói được mấy tiếng rồi họ Lý nghẹn ngang...

Gã quản gia tái mặt. Hắn không biết làm sao lấy lại được những lời quát mắng vừa rồi.

Long Tiêu Vân nức nở:

- Lý hiền đệ... Sao mà tệ với nhau như thế... Nhớ muốn chết...Thật là muốn chết!

Cứ một câu nói đó, Long Tiêu Vân nói đi nói lại không biết mấy lần mà vẫn không sao nói cho hết ý, cuối cùng hắn bật cười đầm Lý Tầm Hoan thùi thùi:

- Anh em mình gặp lại nhau, đáng lý phải cười chứ sao lại khóc? Làm y như đàn bà con gái vậy!

Vừa nói, vừa cười, vừa khóc, Long Tiêu Vân và Lý Tầm Hoan đẩy lẫn vào nhà và kêu lớn:

- Mua thỉnh phu nhân lên đây, tất cả đều lên đây, giai nhân lớn nhỏ đều lên đây hết... lên hết để ra mắt em ta... Biết không? Biết em ta là ai không. Ta nói ra các người sẽ hết hồn hết vía...

Thiết giáp kim cương thấy tình cảm của hai người vọt rơi nước mắt. Hắn cũng không biết chính mình đang chua xót hay vui mừng.

Gã quản gia mặt đỏ vò đầu bức tóc, dậm cẳng nói một mình:

- Chết rồi, phen này thì chết rồi. Nghe nói gia tài nhà cửa này đều là của ông ta, thế mà mình lại không cho ông ta vào. Chết rồi, phen này thì mất việc mà chắc phải đau đòn!

Hồng Hải Nhi Long Thiều Vân đang bị gia nhân vây quanh sẵn sóc. Cậu ta ngồi trên chiếc ghế bành tức tuổi, càng biết sự qua hệ giữa cha mẹ mình và Lý Tầm Hoan, cậu ta càng sợ sệt không dám khóc to.

Long Tiêu Vân cùng Lý Tầm Hoan vừa vào tới, hai gã đại hán đứng cạnh Hồng Hải Nhi vụt nhảy phắt ra chỉ vào mặt Lý Tầm Hoan:

- Phải tên này đã thương thiếu gia đây không?

Lý Tầm Hoan thở ra gật đầu.

Hai gã đại hán gầm lên một tiếng nhảy ào tới, mỗi người một bên vung tay đánh Lý Tầm Hoan.

Một tay gạt một bên, chân đá một tên văng vô góc tường Long Tiêu Vân giận dữ:

- Vô lễ, chúng bay có biết ai đây không?

Hai gã đại hán bò còng nhả nhó.

Long Tiêu Vân hơi giận chưa nguôi, quát mắt hầm hầm:

- Ta báo cho mà biết, con của Long Tiêu Vân là con Lý Tầm Hoan, đừng nói chi một lần răn dạy như thế mà cho dù có giết chết cái thằng súc sinh ấy cũng là đáng nữa kia!

Và hán lại điểm chung quanh và nói bằng một giọng trầm trầm:

- Từ rày sắp sau, bất cứ một ai còn lải nhải chuyện này nữa là ta chém bay đầu nghe chưa?

Tất cả gia nhân khê liếc nhìn Lý Tầm Hoan và cúi đầu sợ sệt.

Giá như mà Long Tiêu Vân trách cứ đôi điều thì còn dễ chịu hơn, đằng này Long Tiêu Vân lại lấy nghĩa mà đãi, xem tình bạn là trọng, mừng vì gặp bạn hơn là lo lắng đến con, thật sự đã làm cho Lý Tầm Hoan bùi ngùi:

- Đại ca, đệ thật không hiểu...

Long Tiêu Vân vỗ vỗ vai Lý Tầm Hoan và cười vui vẻ:

- Nữa, lại đàn bà nữa, cái thằng súc sinh đó được mẹ nó nuông chiều hư hỏng quá rồi, thật đáng lý tôi không nên truyền dạy võ công cho nó!

Rồi như để lấp đi, Long Tiêu Vân gọi lớn gia nhân:

- Mau, mau dọn dẹp cho mau, để anh em ta say một bữa gọi là chén tẩy trần. Này, cho tất cả đều vui nghe, bất cứ kẻ nào có thể làm anh em ta say trước là ta sẽ thưởng cho năm trăm lượng bạc.

Không khí trong nhà Long Tiêu Vân chợt trở nên huyền ảo khác thường, gia nhân, vệ sĩ, lãnh xăng lít xít như ngày đại hội. Lẽ tự nhiên kẻ nào cũng muốn bá kiến trước Lý Tầm Hoan.

Chợt có tiếng hô:

- Cuốn rèm lên, thái thái ra chào khách.

Hai gã đồng tử đứng bên trong lật đặt cuốn rèm.

Cuối cùng họ lại gặp lại nhau.

Lâm Thi Âm cũng có thể không phải là một người đàn bà đẹp thập toàn mỹ nhưng ai cũng phải công nhận đây là một người đàn bà đẹp.

Da mặt của nàng vẫn trắng như xưa, nhưng vẻ hồng thắm cũng đã có đôi phần nhợt nhạt, đôi mắt nàng vẫn sáng nhưng hơi lạnh, dù sao, phong tư thái độ vẫn không khác ngày nào.

Như mọi người đàn bà đẹp khác, nhưng Lâm Thi Âm chỉ có một nét, có thể gọi là một hấp lực đặc biệt mà bất cứ ai nhìn qua một lần đều phải ít nhất một lần nhìn lại và vĩnh viễn sẽ không làm sao quên được.

Gương mặt đó đã hiện lên trong mộng của Lý Tầm Hoan không biết mấy vạn lần.

Mà mỗi lần là thấy chập chờn xa cách, như ảo như hiện, lảng đãng, lơ mơ.

Cứ mỗi lần Lý Tầm Hoan xốc tới ôm nàng là nàng biến mất và mỗi lần như thế là Lý Tầm Hoan tỉnh dậy, tỉnh dậy trong mồ hôi lạnh lẽo.

Và bất cứ giờ nào, tỉnh dậy như thế là đôi mắt của Lý Tầm Hoan cứ thao thao nhìn màn trời đen tối qua cửa sổ, không bao giờ chớp mắt lại được cho đến khi trời sáng.

Bây giờ thì người trong mộng đang đứng ngay trước mặt, đang gần trong gang tấc, nhưng chính tay chàng cảm thấy như diệu vợi muôn trùng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười, nụ cười che dấu thiên hạ mà cũng là che dấu chính mình:

- Đại tẩu!

Trời ơi, lại có thể gọi là "Đại tẩu"!

Người vợ hứa hôn, người tình nhân trong mộng mà khi mặt thật nhìn nhau thì lại là "Đại tẩu".

Thiết giáp kim cương quay mặt qua chỗ khác, không nỡ nhìn một cảnh mà hắn đã biết sẽ không chịu nổi từ lâu.

Hai tiếng "Đại tẩu" từ cửa miệng của Lý Tầm Hoan làm cho người nghĩa bộc nghe đau nhói, một dsự chua cay dâng lên mi mắt.

Nhưng Lâm Thi Âm thì như không nghe điều gì cả. Hình như tâm trí của nàng đang chăm chú đến đứa con.

Vừa thấy mặt mẹ, chú bé Hồng Hải Nhi chợt khóc ré lên, hắn chạy lại vô lòng mẹ khóc ồ ồ:

- Mẹ... Con không còn luyện võ được nữa. Con đã tàn phế... Con sống không nổi nữa mẹ ơi.

Lâm Thi Âm ôm lấy con, dịu giọng:

- Ai... ai đã làm cho con mang thương thế?

- Người đó...

Theo tay chỉ của con, tia mắt Lâm Thi Âm rời qua phía Lý Tầm Hoan.

Nàng nhìn sững nhưng in hình xa lạ, cuối cùng mnàng bộc lộ đầy phần nộ:

- Là người? Người đã thương con ta?

Lý Tầm Hoan khẽ gật đầu.

Không hiểu một sức mạnh tinh thần nào đã giúp cho hắn đứng vững, vì thái độ của Lâm Thi Âm quả thật như chùy sắt nện ngang đầu...

Lâm Thi Âm trừng trừng đôi mắt nghiêng rằng:

- Được, tốt lắm, ra đã biết người không để cho ta yên lành. Luôn cả một chút hạnh phúc cuối cùng của ta người cũng đang tâm huỷ hoại, người...

Long Tiêu Vân đằng hắng ngắt lời:

- Phu nhân không nên đối với Lý đệ như vậy, việc này là do Vân nhi tự gây họa cho mình huống chi làm sao Lý đệ biết nó là con ta!

Hồng Hải Nhi la lên:

- Biết, biết.. đáng lý hắn không đánh con, nhưng khi nghe con nói con là con của cha mẹ thì hắn hăm hăm tung chưởng!

Thiết giáp kim cương giận dữ, bao nhiêu máu nóng như dồn cả lên đầu.

Nhưng Lý Tầm Hoan thì vẫn lặng yên không biện bác một lời.

Bao nhiêu sự thống khổ trên đời, hẳn đã kê vai gánh trọn, lẽ đâu vì một đứa bé mà đỏ mặt tía tai?

Long Tiêu Vân nạt lớn:

- Súc sinh, người dám nói láo à?

Hồng Hải Nhi dĩa khóc:

- Con không nói láo... Mẹ, con không có nói láo!

Long Tiêu Vân giận quá định kéo Hồng Hải Nhi qua, nhưng Lâm Thi Âm cản trước mặt thét lên:

- Ông muốn làm gì nó nữa?

Long Tiêu Vân trừng mắt:

- Đồ súc sinh quái ác, ta giết nó!

Lâm Thi Âm đỏ mặt rống lên:

- Được rồi, giết luôn ta đi!

Và nàng quay qua ngó Lý Tầm Hoan, cười nhạt:

- Máy người đều là kẻ có bản lĩnh, muốn giết một đứa con nít có khó gì, giết luôn một người đàn bà nữa càng dễ...

Long Tiêu Vân cau mặt:

- Thi Âm, tại sao nàng lại biến tính dị kỳ như thế?

Lâm Thi Âm không nói, ngang ôm xốc Hồng Hải Nhi đi thẳng vào trong.

Bước đi của nàng tuy nhẹ, nhưng Lý Tầm Hoan nghe như từng chiếc đầm sắt nện nát tâm hồn.

Long Tiêu Vân quay lại vỗ vai bạn, thở dài:

- Tầm Hoan, thôi đừng chấp Thi Âm, nàng đáng nóng ruột con nàng...

Lý Tầm Hoan buồn buồn:

- Tôi biết, một người vì con, có thể làm bất cứ chuyện gì...

Và họ Lý lại gượng mỉm cười:

- Tôi tuy chưa làm mẹ của một đứa con, nhưng tôi đã từng làm một đứa con của người mẹ...

"Mượn hoa mượn rượu giải sầu

Sầu làm rượu nhạt, mượn làm hoa ôi "

Câu thơ đó đúng.

Vì một khi mang nặng mối sầu, rượu uống vô sầu lại càng tăng.

Nhưng ý nghĩ ấy chưa hoàn toàn chính xác.

Vì uống thì sầu tăng, nhưng nếu uống thật nhiều thì cảm giác sẽ trở thành tê liệt.

Khi uống rượu vào được thật nhiều, thì bất cứ chuyện gì cũng không làm thống khổ.

Có lẽ chân lý đó Lý Tầm Hoan thấu triệt cho nên hẳn uống thật nhiều, uống không ngừng chén.

Uống cho say là một chuyện không khó, nhưng một người tâm sự càng nhiều thì số lượng rượu cần thiết để say càng không ít được. Càng muốn say thì càng lâu say.

Đêm càng phút càng sâu.

Bao nhiêu rượu đã cạn dần mà Lý Tầm Hoan vẫn chưa nghe thấm. Và Lý Tầm Hoan phát giác ra rằng: những thực khách bồi tiếp trong tiệc rượu này, những người bạn giang hồ, kể cả những người thân tín của Long Tiêu Vân đều không ai say cả. Thật là một chuyện phi thường.

Đêm càng về khuya, mọi người vẻ mặt càng trầm trọng. Hầu hết mọi người đều thỉnh thoảng dòm ra như chờ đợi một người nào.

Tiếng trống điểm canh ba.

Tất cả đều đổi sắc, nhiều người lập đi lập lại một câu:

- Đã canh ba rồi sao Triệu đại gia chưa về đến?

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Triệu đại gia là ai? Hình như các vị đợi người ấy rồi mới uống à?

Một người lên tiếng:

- Thật không dấu Lý thám hoa, nếu Triệu đại nhân chưa về quả thật tụi này uống không vô.

Một người khác nói:

- Triệu đại gia tức là "Thiết diện vô tư" Triệu Chính Nghĩa, chính là người đại ca kết nghĩa của Long tứ gia. Lý thám hoa không biết sao?

Lý Tầm Hoan nâng chén cười:

- Mười năm không gặp, không dè ại ca đã kết giao khá nhiều bậc hào kiệt trên giang hồ, tiểu đệ xin kính mừng đại ca một chén.

Long Tiêu Vân gượng cười theo:

- Anh em của ta, cũng là anh em của đệ, vậy cũng xin kính Lý đệ một chén.

Lý Tầm Hoan nói:

- Thế thì hay lắm, tự nhiên đệ lại có thêm nhiều đại ca, nhưng không biết chư vị anh hùng có nhận cho đệ vào hàng bằng hữu không?

Long Tiêu Vân cười ha hả:

- Muốn còn không được chứ sao lại chối từ!

Lý Tầm Hoan nói:

- Chỉ có điều...

Không biết định nói gì, cũng không biết tại sao Lý Tầm Hoan lại nói sang chuyện khác:

- Triệu đại gia vốn là "Thiết diện vô tư", cứ nghe nói suốt năm không hề cười một tiếng, nếu ông ta đến, e rằng đệ sẽ giật mình đổ rượu, thế mà không dè chư vị lại chờ Triệu đại gia đến mới là chịu uống!

Trầm ngâm một lúc, Long Tiêu Vân chợt nghiêm giọng nói nhỏ với Lý Tầm Hoan:

- Mai Hoa Đạo lại xuất hiện.

Lý Tầm Hoan chậm nói:

- Đệ đã có nghe.

Long Tiêu Vân hỏi:

- Nhưng hiền đệ có biết Mai Hoa Đạo hiện ở đâu không?

Lý Tầm Hoan nói:

- Cứ nghe nói thì hành tung của hắn bí mật lắm.

Long Tiêu Vân gật đầu:

- Đúng, hành động của hắn khi ẩn khi hiện bất thường, nhưng tôi biết hiện hắn có mặt tại Bảo Định Thành này, mà không chừng ở gần quanh đây.

Mọi người nghe nói đều rúng động, lò sưởi đang hừng hừng nhưng y như hơi lạnh cứ len vào.

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Hắn lộ diện ở đây rồi à?

Long Tiêu Vân thở ra:

- Đúng, con trai của Tần Hiếu Nghĩa hôm qua vừa bị hắn hạ thủ.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Hắn hạ thủ ở đâu?

Long Tiêu Vân nói:

- Tại Mai Hoa Lâm, trước Lãnh Hương Tiểu Trúc, ở sau vườn chúng ta đây.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Còn có ai bị thương về tay hắn nữa không?

Long Tiêu Vân nói:

- Có lẽ hiền đệ chưa rõ, Mai Hoa Đạo mỗi đêm chỉ hạ một người, và không bao giờ ra tay trước canh ba.

Họ Long mỉm cười:

- Người này sát nhân mà tính lại như uống rượu, chẳng những định giờ mà lại định số.

Lý Tầm Hoan cũng cười, nhưng giọng cười có vẻ trầm trầm:

- Thế còn đêm rồi?

Long Tiêu Vân nói:

- Có vẻ hơi yên ổn.

Lý Tầm Hoan nói:

- Như vậy thì đối tượng ở đây có lẽ chỉ là Tần thiếu gia, sau đó có lẽ hắn không đến nữa.

Long Tiêu Vân lắc đầu:

- Sớm muộn gì rồi hắn cũng sẽ đến.

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Tại sao vậy? Hắn có xích mích với đại ca à?

Long Tiêu Vân lại lắc đầu:

- Đối tượng của hắn không phải là Tần Trọng mà cũng không phải là tôi.

Lý Tầm Hoan trố mắt:

- Chứ ai?

Long Tiêu Vân nói:

- Đối tượng của hắn là Lâm...

Chỉ nghe đến tiếng "Lâm" là Lý Tầm Hoan tái mặt. Nhưng Long Tiêu Vân không phải nói Lâm Thi Âm mà là nói "Lâm Tiên Nhi".

Lý Tầm Hoan thở phào và hỏi lại:

- Lâm Tiên Nhi là ai?

Long Tiêu Vân cười lớn:

- Luôn cả Lâm Tiên Nhi mà không biết thì quả là hiền đệ đã lão đứt đi rồi. Nếu mười năm trước, cái tên Lâm Tiên Nhi e rằng không ai biết rõ hơn hiền đệ.

Lý Tầm Hoan cười:

- Như vậy là người ấy đẹp lắm?

Long Tiêu Vân nói:

- Nói đẹp không chưa đủ. người ấy đã được thiên hạ mệnh danh là " Vô lâm đệ nhất mỹ nhân " không biết bao nhiêu kẻ hiệp khách phong lưu trong giang hồ đã vì nàng mà xiêu hồn lạc phách đấy nghe!

Chỉ một số người có mặt trong tiệc, Long Tiêu Vân cười lớn:

- Hiền đệ tưởng chư vị vì tôi mà đến à? Hà hà... Không có đâu, nếu không có Lâm Tiên Nhi ở đây thì cho dù họ Long này có trải gấm lót đường cũng không ma nào thêm chiếu cổ nghe.

Nhiều người đỏ mặt, nhất là hai vị thiếu niên áo gấm ngồi gần Long Tiêu Vân lại càng đỏ dứ hơn nữa:

- Kể ra thì chư vị còn nhiều vận khí đấy, chứ giá như hiền đệ tôi đây mà như mười năm về trước, thì vụ này chư vị chen không lọt nổi đâu!

Lý Tầm Hoan cũng cười:

- Đại ca cho rằng đệ cũng đã " lão " thật rồi à? Người già nhưng lòng chưa già đâu!

ánh mắt Long Tiêu Vân chợt sáng ngời lên, cười nói:

- Đúng, đúng, thần phục dưới chân nàng thật đông như kiến cỏ nhưng trừ hiền đệ ra thì sợ không ai có triển vọng lắm đâu!

Lý Tầm Hoan cười gượng:

- Chỉ tiếc vì đệ lặn hụp trong biển rượu suốt mười năm rồi, bản lĩnh không còn được như trước nữa!

Nắm chặt tay Lý Tầm Hoan , Long Tiêu Vân nói:

- Hiền đệ còn chưa biết, vị Lâm cô nương ấy chẳng những đẹp như tiên mà con người chí khí khá cao nữa. Nàng không chịu ứng ai cả, mà chỉ nguyện rằng ai trừ được Mai Hoa Đạo thì cho dù người tật nguyên hay lớn tuổi đi nữa, nàng cũng sẽ bằng lòng làm vợ.

Lý Tầm Hoan nói:

- Có lẽ vì nguyên nhân đó mà Mai Hoa Đạo nhất quyết trừ nàng.

Long Tiêu Vân thở ra:

- Đúng như thế, hôm qua Mai Hoa Đạo đến Lãnh Hương Tiểu Trúc là vốn để tìm nàng, không dè lại gặp Tần Trọng...

Lý Tầm Hoan cười hỏi:

- Có lẽ Tần thiếu hiệp có lẽ cũng là người gấm ghé Lâm cô nương?

Long Tiêu Vân cười:

- Đối với Tần Trọng hình như nàng có đặt ít nhiều hy vọng nhưng bây giờ....

Lý Tầm Hoan nói:

- Lãnh Hương Tiểu Trúc đã bị tịch mịch bao nhiêu năm, bây giờ có lẽ Lâm cô nương đã mang lại nhiều náo nhiệt. Có lẽ bán dạ thâm canh hầy còn có khách đa tình thao thức qua lại bồi hồi!

Long Tiêu Vân hơi ngại ngùng, cười gượng:

- Lãnh Hương Tiểu Trúc vốn được xem là thư phòng riêng biệt của hiền đệ ngày xưa, đáng lý ngu huynh không được cho ai bén mảng. Nhưng nhưng...

Lý Tầm Hoan xua tay:

- Nơi đó mà có được mỹ nhân để mắt thì đúng là nhà tranh rạn ngọc. Như vậy là xứng đáng chứ để một kẻ ho lao gần chết này trở lại thì thật quá uổng phí.

ánh mắt của Lý Tầm Hoan thật sáng, ngó Long Tiêu Vân mà cười:

- Nhưng vị Lâm cô nương ấy quan hệ như thế nào với đại ca vậy?

Lý Tầm Hoan cười:

- Cô ta là bạn của Thi Âm. Nhân một cuộc hành hương tại phố đà, hai người gặp nhau tâm đầu ý hợp kết làm chị em, cũng giống như ta và hiền đệ vậy mà!

Lý Tầm Hoan hơi sững sốt:

- Cha của nàng có phải vị quân gia mà đệ gặp khi nãy ở ngoài cổng ấy không?

Lý Tầm Hoan cười gượng:

- Hiền đệ không thể tưởng tượng à? Sự thật thì không ai có thể tưởng tượng được người như thế mà có con như thế quả đúng là gà sinh phượng đó!

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Còn vị Thiết diện vô tư Triệu đại gia có phải đi ước hẹn người giúp sức cho để bảo hộ nàng không? Triệu đại gia ngày nay cũng lân hương tích ngọc đến thế à?

Như không nghe thấy ý chế nhạo đó, Long Tiêu Vân nói:

- Ngoài việc bảo hộ cho nàng, Triệu đại gia còn có ý thừa cơ hội trừ khử Mai Hoa Đạo. Huống chi rất nhiều danh gia vọng tộc Trung Nguyên đề bỏ tiền của ra để diệt cho được hắn, số vàng bạc đó hiện tập trung ở đây nếu có gì thất thổ thì thật là nguy hiểm.

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Sao đại ca đi gánh lấy chuyện ấy làm chi?

Long Tiêu Vân thở ra:

- Đã có gánh thì phải có người kê vai chứ biết làm sao?

Lý Tầm Hoan có vẻ trầm ngâm:

- Bây giờ đã quá canh ba, không biết Mai Hoa Đạo đêm nay có đến hay không?

Và không đợi ai trả lời, Lý Tầm Hoan đứng dậy:

- Triệu đại gia chưa đến, chừ vị rượu cũng uống chưa ngon, nhân còn thời giờ tại hạ xin phép ra ngoài đón gió, nhân tiện xem lại vườn hoa mai cũ.

Long Tiêu Vân cau mày:

- Chắc không phải vì xem hoa mai, mà có lẽ hiền đệ muốn xem Mai Hoa Đạo.

Lý Tầm Hoan chỉ cười không đáp.

Long Tiêu Vân lại hỏi:

- Hiền đệ muốn một mình đi vào chỗ nguy hiểm hay sao?

Lý Tầm Hoan lại cười nhưng vẫn làm thinh.

Nhìn bạn một lúc, Long Tiêu Vân vùng cười lớn:

- Hay, hay lắm, ta biết nếu hiền đệ đã quyết tâm làm một chuyện gì thì không ai ngăn được. Huống chi, nếu Mai Hoa Đạo biết có Lý Tầm Hoan ở đây thì có lẽ hẳn sẽ cứt luôn.

Vườn Mai ở sau vườn vẫn như cũ, mà còn có vẻ sung túc hơn mười năm về trước, nhưng người của vườn xưa thì sao?

Cho dù được cốt cách như hoa mai nhưng biết có chịu nổi sự tiêu ma của tuế nguyệt.

Hoa tàn rồi hoa nở, thế còn người? Tuổi xanh bước qua làm sao trở lại?

Lý Tầm Hoan đứng im lìm ở cạnh vườn hoa, sững sờ nhìn ánh đèn lập lòe trên lầu và lòng thấy bồi hồi.

Mười năm trước, toà lầu nhỏ này thuộc về mình, người trong lầu cũng thuộc về mình, nhưng bây giờ.

Bây giờ thì tất cả đều đi theo năm tháng. Đi qua không bao giờ trở lại. Có còn chăng là một chút tâm tư đối cảnh tịch liêu.

Vẫn biết sống với quá khứ là phiến não nhưng không sống vì quá khứ thì có lẽ chết rồi.

Bước qua khỏi tiểu kiều là đến sát vườn mai.

Trong vườn mai, đứng ngoài nhìn vào, thấy bóng một góc lầu cong vút. Chính là nơi mà ngày nào Lý Tầm Hoan luyện kiếm ngâm thơ .

Ngôi lầu nhỏ này đối diện với một ngôi lầu nhỏ khác, mà trong lúc tuyết tan, chàng vén cửa sổ thì luôn bắt gặp ánh mắt nàng bên kia chờ đợi...

Nhưng bây giờ...

Bây giờ thì tất cả đều là quá khứ.

Lý Tầm Hoan lặng lẽ thơ r dài, lặng lẽ bước lên cầu. Bàn chân đập nát mặt băng tuyết đóng.

Vườn sau không một bóng người, không nghe tiếng nói. Sau canh ba là Mai Hoa Đạo có thể bắt thàn xuất hiện, còn một ai dám lãng vãng bên ngoài.

Lý Tầm Hoan chậm chậm bước qua khỏi cầu, chậm chậm đi vào Lánh Hương Tiểu Trúc.

Họ Lý không có ý muốn gặp Lâm Tiên Nhi vì thừa biết rằng giờ khắc này không bao giờ nàng còn nơi đó, mà chỉ muốn nhìn lại một phút của ngày xưa.

Con người trong lúc cô đơn chỉ muốn hướng về ngày xưa mà lưu luyến.

Những người thì cô đơn, nhưng cảnh không tịch mịch, vì ngay trong lúc đó trong rừng mai chợt có tiếng cười nho nhỏ .

Con người của Lý Tầm Hoan lập tức biến đổi ngay....

Từ dáng cách của một văn nhân đang đêm ngoạn cảnh, họ Lý chợt như một con cheo nhành nhện dị thường, lao vút về phía có tiếng cười nho nhỏ...

Trong khi lao nhanh về hướng đó, Lý Tầm Hoan phảng phất nghe như có mùi hương thoang thoảng trong gió. Mùi hương này chắc hẳn không phải được thoát ra từ những cành hoa mai trong vườn, bởi vì Lý Tầm Hoan nghe quen quen, như đã từng được thưởng thức, mặc dù chỉ được một lần.

Quả đúng như vậy, trong rừng mai đang có hai người, xem ra đang bàn chuyện gì bí mật và rất đặc ý.

Hai người này là ai mà gan lì thật? Không sợ Mai Hoa Đạo ư?

Hay là họ là người của Mai Hoa Đạo?

Vô lý! Nghe nói Mai Hoa Đạo xưa nay chỉ hành sự một mình và hành sự thì rất bí mật, rất khó ai có thể tìm thấy hành tung của Mai Hoa Đạo mà còn sống sót.

Đang suy nghĩ , Lý Tầm Hoan chợt thoáng nghe tiếng lá rung nhè nhẹ.

Lý Tầm Hoan vuốt vuốt con dao khắc thì thầm:

- Đây đúng là Mai Hoa Đạo?

Chưa kịp nghĩ xong, Lý Tầm Hoan nhanh nhẹn vụt nghiêng mình sang bên tả. Vừa vặn tránh được một bàn tay chop tới từ phía đằng sau.

Bộp. Bàn tay phóng ra hệt Lý Tầm Hoan chop ngay vào cành mai gây lên tiếng động khá lớn, làm mất đi sự tịch mịch trong đêm tối.

Lý Tầm Hoan rung nhẹ cánh tay, lưỡi dao khắc vụt rời khỏi tay chủ và cắm sâu vào cổ họng tên ám toán.

Lý Tầm Hoan toan cúi lật xác chết lên để xem hắn là ai thì nhận ra cánh tay xác chết có đeo Thanh Ma Thủ.

Khuư Độc?

Nhận ra kẻ ám toán, Lý Tầm Hoan như chợt nghĩ ra điều gì. Họ Lý chậm chậm ngẩng lên và nói vọng về phía sau lưng:

- Cao nhân nào còn ẩn núp trong rừng mai xin xuất hiện để tại hạ có dịp diện kiến!

Một tiểu niên từ trong rừng mai bước ra đến trước mặt Lý Tầm Hoan và cười khinh khỉnh:

- Các hạ đến từ bao giờ mà biết được ta đang ở trong rừng mai này?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Tại hạ là khách của trang viện, vừa tình cờ đi dạo ngang qua đây, vô tình nghe thấy tiếng cười. Tại hạ định vào xem thử thì bị kẻ gian ám toán.

9. Nơi Nào Chẳng Gặp Nhau

Câu nói của Lý Tầm Hoan làm cho gã thiếu niên hơi khựng nhưng rồi gã lại cười sảng sặc:

- Thật là thú vị, chiếc áo lạnh của các hạ lại có hai con mắt.

Lý Tầm Hoan lại mỉm cười đậm đậm:

- Nếu chiếc áo của tại hạ không có hai con mắt thì làm sao thấy được thanh kiếm báu của các hạ? Bởi vì thanh kiếm đó được đưa từ phía sau lưng.

Mặt gã thiếu niên biến đổi từ xanh đến đỏ, bây giờ lại đến màu xám xịt, hai tay gã nắm cứng run run. Gã đang bực tức lắm...

Long Tiêu Vân xoa tay cười lớn cổ làm cho khỏ lấp:

- Đùa như thế đã chưa? Hà hà, đời nào thiếu trang chủ của "Tàng kiếm sơn trang" không hề tiếc kiếm báu, mà Lý thám hoa cũng đời nào tiếc chiếc hồ câu!

Nghe ba tiếng "Lý thám hoa", gã thiếu niên áo gấm vụt biến sắc, đôi mắt đang trừng trừng ngó Lý Tầm Hoan như hốt hải đời xuống trần trời nhìn con dao nhỏ.

Lý Tầm Hoan cũng cau mày:

- A... thì ra Du thiếu hiệp đây sao?

Long Tiêu Vân gật đầu cười:

- Phải, đây là Du Long Sinh, công tử của Tàng kiếm lão nhân mà cũng là đệ tử duy nhất của Tàng long kiếm khách Thiên Sơn Tuyết Ưng Tử tiên bối đấy.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Quả là một danh gia đệ tử!

Ngay lúc đó có một người xông vô hấn học:

- Ai giết Khuru Độc ? Ai giết Khuru Độc thế?

Lý Tầm Hoan quay lại thấy một lão già cao lớn, hàm râu thưa để lộ chiếc miệng thật rộng, sát khí đằng đằng đúng là ” Thiết diện vô tư ”.

Lý Tầm Hoan cười cười:

- Tôi đây, Triệu đại gia!

Triệu Chính Nghĩa quắc đôi mắt sắc như gươm:

- à... rõ ràng nói không ngoa mà, các hạ đến đây là máu rơi đến đó.

Lý Tầm Hoan đáp:

- Khuru Độc không đáng giết à?

Triệu Chính Nghĩa hỏi lại:

- Các hạ biết hấn là ai không?

Lý Tầm Hoan cười:

- Không biết thì làm sao lại nói tên? Chỉ tiếc một điều là hấn không phải là Mai Hoa Đạo!

Triệu Chính Nghĩa cau mày:

- Đã biết không phải là Mai Hoa Đạo thì lại làm sao còn hạ độc thủ?

Lý Tầm Hoan nói:

- Tại hạ không muốn giết hấn, nhưng cũng không muốn bị hấn giết. Dù sao giết người cũng hơn để người giết. Triệu lão gia mà không biết cái lẽ quá tầm thường ấy hay sao?

Triệu Chính Nghĩa vùng vằng:

- Vô can vô có thì tại sao lại hành hung các hạ?

Lý Tầm Hoan nói:

- Làm sao biết được vô can vô có? Có thể bình thường thì không sao nhưng trong trường hợp nào đó, người ta cần giết người để bịt miệng đó là cái có rồi còn gì nữa?

Triệu Chính Nghĩa vặn lại:

- Tại sao không để hấn sống để hỏi cho rõ ràng?

Lý Tầm Hoan nói:

- Tôi cũng muốn thế nhưng ngọn dao của tôi bung ra thì vấn đề sống chết của đối phương không phải do tôi muốn nữa. Do đó, trừ trường hợp bất khả kháng, còn thì tôi rất cẩn thận.

Vừa nói Lý Tầm Hoan vừa liếc Du Long Sinh.

Triệu Chính Nghĩa dậm chân:

- Các hạ đã ra biên giới rồi còn trở về làm chi nữa?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Nhớ Triệu đại gia mà. Nhớ quá về thăm một chút không được ư?

Triệu Chính Nghĩa tức tối đến cực điểm nói với Long Tiêu Vân:

- Thấy không... bạn của tứ gia như thế đó, được rồi, đã gây tai họa thì tự lo lấy!

Long Tiêu Vân cười hòa:

- Có gì cứ nói, chuyện gì mà đại ca phải giận dữ như thế?

Triệu Chính Nghĩa trừng trừng mắt:

- Nói gì bây giờ? Đối phó với một Mai Hoa Đạo đã điên đầu rồi, bây giờ lại đến " Thanh ma " Y Khốc thì ai chịu nổi...!

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Phải rồi, Thanh ma Y Khốc dữ lắm, nhất định hắn sẽ tìm đến làm cỏ ở đây, kẻ thức thời tránh trước là vừa.

Triệu Chính Nghĩa giận quá bỏ đi.

Du Long Sinh cười khẩy:

- Triệu đại gia già rồi mà tính tình nóng nảy quá. Thanh ma Y Khốc mà sợ gì dữ vậy. Không đợi hắn đến mà xem phi đao của Lý thám hoa!

Lý Tầm Hoan cũng cười:

- Du thiếu hiệp muốn xem thì cũng không cần phải đợi Thanh Ma Y Khốc đến!

Du Long Sinh mím môi định nói một câu gì nữa, nhưng lại liếc vào ngọn tiểu đao nơi tay của Lý Tầm Hoan rồi quay mặt bỏ đi luôn.

Long Tiêu Vân hình như muốn theo kêu lại nhưng lại đứng lại lắc đầu:

- Hiền đệ, không muốn kết bạn với họ thì thôi, chọc giận họ làm gì?

Lý Tầm Hoan cười:

- Họ đã xem đệ không ra gì rồi, có chọc giận họ hay không cũng thế thôi. Những con người như thế có đi cùng là dở mắt.

Long Tiêu Vân nói:

- Dù sao có thêm một người bạn vẫn hơn...

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Nhưng trên đời này được mấy người xứng đáng mang tiếng " bạn ". Đệ thì cảm thấy nếu chỉ có một người bạn, bạn như đại ca thì cũng quá đủ rồi.

Long Tiêu Vân vỗ vai Lý Tầm Hoan cười nói:

- Cám ơn hiền đệ đã dành cho huynh một chỗ đứng như thế. Được rồi, họ muốn bỏ đi thì cứ để họ đi!

Lý Tầm Hoan cảm động và vụt gấp mình ho sặc sụa...

Long Tiêu Vân cau mày vịn lấy Lý Tầm Hoan:

- Mấy năm nay, chứng ho của hiền đệ...

Như không muốn nói tới chuyện đó, Lý Tầm Hoan ngắt ngang:

- Đại ca, đệ muốn gặp một người.

Long Tiêu Vân nói liền:

- Lâm Tiên Nhi có phải không?

Lý Tầm Hoan cười:

- Quả đúng là tri kỷ...

Long Tiêu Vân cười lớn:

- Không đúng sao được? Luôn đến một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà không muốn gặp thì Lý Tầm Hoan đâu có còn là Lý Tầm Hoan nữa!

Lý Tầm Hoan mỉm cười lặng lẽ.

Ai biết? Nhất là Long Tiêu Vân lại càng không thể biết trong góc kín tận đáy lòng của người bạn thân giao trừ Thiết giáp kim cương ra, không còn ai có thể biết trong lòng Lý Tầm Hoan đang chứa đựng những gì?

Long Tiêu Vân vừa kéo bạn vừa đi vừa cười:

- Tìm nàng mà tìm ở đây là trật rồi, từ đêm qua có xảy ra lộn xộn đến nay, nàng đâu có dám ở Lãnh Hương Tiểu Trúc!

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Chứ ở đâu?

Long Tiêu Vân nói:

- Cứ tối là đến với Thi Âm. Hiền đệ cũng nên đến an ủi Thi Âm, vì dù sao nàng cũng là đàn bà. Vả lại nàng cũng có biết Vân Nhi quá ác, nàng không giận hiền đệ đâu.

Lý Tầm Hoan gượng cười:

- Nhưng đã đến đây cũng nên ghé ngang Lãnh Hương Tiểu Trúc để đệ nhìn lại nơi xưa một chút. Mà cũng chưa biết chừng bây giờ Lâm Tiên Nhi cô nương ở đó cũng nên...

Long Tiêu Vân gật đầu:

- Cũng được, xem chừng đêm nay không thấy mặt nàng là hiền đệ khó ngủ lắm đó?

Lý Tầm Hoan cười không nói...

Nhưng tia mắt họ Lý lại ngời ngời như chợt phát giác được một việc gì bí mật...

Lãnh Hương Tiểu Trúc quả không có một ai.

Vừa vào đến đó, Lý Tầm Hoan đã dẫm phải kí ức mười năm về trước.

Tất cả những gì trong gian phòng này đều không thay đổi, từ chiếc ghế đến mặt bàn, vị trí vãn y nguyên, nghiên ống mực của mười năm xưa còn nằm đó...

Lý Tầm Hoan cảm thấy như sống lại những ngày xa lắm, ngày mà nàng và chàng còn đua nhau thử đếm hoa mai, ngày mà chàng âu yếm phủ trên vai nàng chiếc hồ cầu và khẽ ngâm những câu thơ tình tứ...

Bây giờ muốn sớm quên lại không làm sao quên được, như thế chàng sẽ không viết nó ra làm chi để bây giờ phải nặng lòng.

Ngoài trời tuyết lại lả tả rơi. Hoa tuyết lách tách bên khung cửa sổ như giọng thì thầm tỉ tê của người ngọc...

Lý Tầm Hoan bất giác thở dài:

- Mười năm rồi... mà có lẽ không chỉ mười năm. Nhiều lúc thời gian như đọng lại, nhưng khi cảm thấy tuế nguyệt trôi qua thì lại như giòng nước phẳng phẳng và nhân sinh cứ ngồi mãi trên bờ.

Long Tiêu Vân có nhiều cảm khái nhưng lại phá lên cười:

- Hiền đệ có nhớ cái ngày mà ngu huynh mới đặt chân đến nơi này không? Hồi ấy in như cũng gặp lúc tuyết rơi...

Lý Tầm Hoan lơ đãng:

- à... làm sao quên được...

Long Tiêu Vân lại cười lớn:

- Nhớ hôm đó bao nhiêu tửu phần trong nhà này hai đứa mình đều quật lên tất cả, mà cũng là lần thứ nhất ngu huynh thấy hiền đệ uống rượu say. Thế nhưng hiền đệ một mực bảo không say, lại còn bảo có thể viết tất cả tám bài ” tửu hứng ” không sai một chữ...

Với tay lấy cây bút cắm trong ống, Long Tiêu Vân nói tiếp:

- Đây này, in như là cây bút này đây nhé, hiền đệ lúc đó viết bằng cây bút này đây!

Tuy gắng gượng, nhưng nụ cười của Lý Tầm Hoan vẫn phải cố nở cho toàn vẹn:

- Và nhớ rằng bạn đánh cá ấy đệ thắng?

Long Tiêu Vân:

- Nhưng có lẽ hiền đệ không thể ngờ rằng qua mười năm tuế nguyệt, cây bút ấy vẫn còn đây!

Lý Tầm Hoan mỉm cười không nói, trong lòng chợt nổi lên nỗi niềm cay đắng...

Và họ Lý đảo mắt nhìn quanh:

- Bút mực vẫn còn đây nhưng chủ nhân đã thay đổi...

Long Tiêu Vân gật gù như đang trầm một ý gì:

- Kể ra cũng lạ, y như Lâm Tiên Nhi đoán chắc hiền đệ sẽ trở về, cho nên tuy ở đây mấy năm trời nàng không động đến vật gì nơi đây cả.

Lý Tầm Hoan nói:

- Nàng cũng không cần phải làm thế.

Long Tiêu Vân cười:

- Bọn này cũng không bảo nàng thế, nhưng nàng lại nói...

Long Tiêu Vân nói chưa dứt câu, chợt nghe ngoài cửa có tiếng kêu hối hả:

- Tứ gia... tứ gia...

Long Tiêu Vân bước ra cau mày:

- Chuyện gì thế?

Người ấy vừa thở vừa nói:

- Tàn thiếu gia chắc... không xong, cho nên Tàn lão gia cho thỉnh Tứ gia...

Long Tiêu Vân biến sắc:

- Hiền đệ...

Lý Tầm Hoan:

- Đại ca đến đó xem ra sao, đệ đang còn muốn ở lại chỗ này một chút, không biết thế có nên không?

Long Tiêu Vân cười:

- Sao lại không? Đây vốn là chỗ của đệ mà, nếu Lâm Tiên Nhi có đến chắc nàng sẽ hoan nghênh lắm đấy!

Nói xong, Long Tiêu Vân vội vã ra đi...

Còn lại một mình, Lý Tầm Hoan ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế bành bao da hổ. Chiếc ghế này có từ lâu lắm, có lẽ tuổi còn hơn Lý Tầm Hoan.

Nhớ lúc còn nhỏ Lý Tầm Hoan rất thích bò trên chiếc ghế này để mài mực cho cha, lúc bấy giờ ý nghĩ của chàng lạ lắm...

” Bé Lý hồi đó muốn mình mau lớn, mau cao để có thể leo lên chiếc ghế cho dễ, nhưng rồi lại lo chiếc ghế cũng như người cũng càng ngày càng lớn càng cao...

Cho đến một ngày, chàng Lý có thể ngồi lên chiếc ghế dễ dàng thì mới nhận ra rằng chiếc ghế không bao giờ cao lớn... Chàng chợt cảm thấy thương hại cho nó quá, cảm thấy nó thật đáng thương...

Và bây giờ chàng lại mong cho mình được như chiếc ghế, đứng mãi mãi như thế, đừng phải qua một tang thương biến đổi gì cả...

Nhưng bây giờ thì không còn nghĩ như thế được, chiếc ghế ngày xưa vẫn y nguyên nhưng người thì đã già rồi!

- Già rồi... già rồi...

Lý Tầm Hoan lẩm bẩm một mình, nhưng bên ngoài vụt có tiếng cười nho nhỏ:

- Ai nói đã già?

Người còn ở ngoài, nhưng giọng cười đã mang hơi ấm áp vào tận trong phòng, người chưa bước vào nhưng giọng cười đã đưa thanh xuân về giữa trời đông giá tuyết...

Giọng cười như thế đủ giới thiệu con người...

Lý Tầm Hoan tia mắt sáng lên, nhưng vẫn ngồi một chỗ, không đứng dậy mà cũng không nói một lời.

Nàng: Lâm Tiên Nhi chậm chậm bước vô...

Thiên hạ vô lâm quả là có con mắt tinh đời, nàng quả là một tuyệt sắc giai nhân. Nếu có ai đem hoa mà ví với nàng thì quả là người ấy cố tình sỉ nhục.

Trên đời, không có một loài hoa nào có thể làm kinh động một con người như thế.

Toàn thân nàng không một chỗ nào không làm cho người kinh hồn lạc phách, nhưng đôi mắt, chính là đôi mắt quả là chỗ khiến người điêu đứng.

Chính đôi mắt đó mới là đôi mắt làm cho con người dễ dàng phạm tội.

Thái độ của nàng thật là thân thiết, thật là tự nhiên. Nàng không một chút mảy may có một chút gì khêu gợi, không chút gì dụ cảm. Nàng thật nhu mì, thuần khiết, trong phong thái của một cô gái bước vào tuổi dậy thì.

Nhưng bất luận thế nào, ấn tượng của Lý Tầm Hoan cũng không hề cải biến vì đây không phải là lần thứ nhất gặp nàng.

Tại gian nhà bếp của ngôi quán vắng vẻ, tại gần bên xác chết của mục Tường Vi, Lý Tầm Hoan đã từng chứng kiến vẻ “nhu mì, thuần khiết” của nàng...

Thật tình, Lý Tầm Hoan không muốn tin lắm, không muốn tin cô gái trước mắt mình bây giờ chính là “người đẹp áo xanh” muốn đem cái nhu mì, thuần khiết của nàng để đổi lấy bộ Kim Ty Giáp.

Nhưng không tin không được, Lý Tầm Hoan thở dài nhắm mắt...

Lâm Tiên Nhi chớp viền mi dịu giọng:

- Tại sao lại nhắm mắt? Không muốn nhìn tôi à?

Lý Tầm Hoan cười:

- Tôi đang hồi tưởng y phục của cô ném bữa bãi trong gian nhà bếp hôm nào!

Lâm Tiên Nhi đỏ mặt thở dài:

- Tôi vốn mong các hạ không nhận ra tôi. Tôi cũng biết hy vọng đó mỏng manh...

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Nhưng nếu tôi sớm quên cô như thế, cô há lại chẳng thất vọng sao?

Lâm Tiên Nhi cười:

- Nhưng các hạ thấy tôi mà vẫn điềm tĩnh, há chẳng phải các hạ tưởng rằng tôi là ai khác hay sao?

Lý Tầm Hoan nói:

- Cũng có lẽ là người trong võ lâm đã tôn xưng cô là " người đẹp " không nhiều lắm!

Lâm Tiên Nhi lại cười:

- Nhưng cũng có lẽ khi thấy đồ đệ của Y Khốc là các hạ nhớ tới Thanh Ma Thủ và khi thấy Du Long Sinh là các hạ lại nhớ tới thanh đoản kiếm Ngư Trường có phải thế không?

Lý Tầm Hoan nói:

- Tôi cũng hơi lấy làm lạ là tại sao có biết tôi ở đây mà cô còn đủ cam đảm đến?

Lâm Tiên Nhi cắn môi:

- Nàng dâu có xấu nhưng mà không thể không gặp mẹ chồng. Có muốn trốn chẳng ích chi, cho nên khi nghe Long tứ gia gọi là tôi lật đặt đến ngay.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- à...thì ra hần bảo cô đến?

Lâm Tiên Nhi cười:

- Chẳng lẽ các hạ không biết ý Long tứ gia à? Hần muốn cho mình xích lại gần đây. Hình như hần có cảm thấy đã ở không phải với các hạ... đã cướp của...

Sắc mặt của Lý Tầm Hoan hơi nặng xuống, vì biết ý nàng đã muốn nói gì...

Và Lâm Tiên Nhi vội ngưng lại không nói tiếp, khi thấy bộ mặt nặng đó của Lý Tầm Hoan.

Hình như nàng không muốn nói những gì mà người đối diện không muốn nghe.

Thế nhưng Lý Tầm Hoan lại lặng yên như đang chờ xem nàng nói tiếp. Qua một hồi lâu, họ Lý mới nói, mà như nói từng tiếng một:

- Hần không có gì không phải với tôi, không có người nào không phải với tôi cả. Chỉ có tôi đối không phải với người khác mà thôi.

Lâm Tiên Nhi nhìn Lý Tầm Hoan hồi hộp:

- Các hạ đối không phải với ai?

Lý Tầm Hoan lạnh lùng:

- Tôi đối không phải với rất nhiều người, mà chính tôi, tôi cũng không nhớ rõ!

Lâm Tiên Nhi dịu giọng:

- Tuy các hạ muốn nói sao thì nói, nhưng tôi biết các hạ không phải người như thế ấy.

Lý Tầm Hoan nói:

- Cô biết tôi là người như thế nào?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tự nhiên tôi phải biết chứ. Hồi lúc tôi còn nhỏ, rất nhỏ, thì đã nghe chuyện của các hạ rồi. Cho nên khi tôi biết đây là nơi ở của các hạ thì tôi không tài nào dễ yên giấc ngủ.

Nàng xoay mình thật nhẹ, đưa bàn tay dịu nhiễu chỉ xung quanh:

- Các hạ xem tất cả những gì ở nơi đây có gì thay đổi khác hơn mười năm về trước không? Luôn cả chiếc bình rượu mà các hạ để trong kệ sách, tôi cũng không hề dời chỗ, các hạ có biết tại vì sao không?

Lý Tầm Hoan chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lùng mà không nói.

Lâm Tiên Nhi lại cười:

- Lẽ tự nhiên là các hạ không biết. Nhưng tôi có thể nói cho các hạ biết . Bởi vì chỉ như thế tôi mới có thể cảm giác rằng đây là chỗ các hạ có lúc phảng phất tôi thấy như các hạ đang ở trong nhà này, đang ngồi trên ghế này... ngồi lặng lẽ nhìn tôi, cùng với tôi trò chuyện...

Đôi mắt nàng chợt trở nên xa xôi và giọng nói nàng hạ thấp xuống:

- Có lúc nửa đêm tôi thức dậy, cảm thấy phảng phất như các hạ nằm kề bên, trên chăn gối còn phảng phất nghe hơi thở.

Lý Tầm Hoan vụt cười:

- Trừ cái bóng hình của tôi ra, còn có bóng hình ” thật sự ” nào khác không?

Lâm Tiên Nhi cắn môi:

- Các hạ cho rằng nhà này có ai đến nữa à?

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Nơi đây đã thuộc về cô, cô muốn cho ai vào lại chẳng được!

Lâm Tiên Nhi ỏi:

- Các hạ cho rằng Du Long Sinh, Khuru Độc những người ấy đều có đến đây ư?

Lý Tầm Hoan không trả lời và đôi mắt nàng vụt ửng đỏ:

- Tôi cần nói để cho các hạ biết, từ trước đến nay tôi chưa từng cho một ai bước vào ngưỡng cửa này cả, vì thế cho nên họ cứ chực mãi ở vườn mai. Nếu tôi cho họ vào thì có lẽ Khuru Độc và Tần Trọng không phải chết.

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Đã thế thì sao cô nương không cho họ vào đây thì có phải hơn không?

Lâm Tiên Nhi cắn môi:

- Bởi vì nơi đây là của các hạ, tôi cần phải thay các hạ mà giữ gìn, tôi không bằng lòng cho một người đàn ông nào đến, tôi không bằng lòng cho ai làm mất vết tích và...

Nàng không nói được nữa. Có thể nàng ngại mở miệng mà cũng có thể không biết lời nào đạt ý.

Nhưng Lý Tầm Hoan đã mỉm cười và nói thế cho nàng:

- và hơi hóm, có phải ý cô muốn nói như thế không?

Lâm Tiên Nhi đỏ mặt cúi đầu:

- ý của tôi như thế nào, các hạ có rõ không?

Lý Tầm Hoan lại mỉm cười:

- Cho đến bây giờ tôi mới hay rằng nơi con người của tôi có... hơi hóm. Nhưng hơi hóm ra sao? Biết có thơm tho gì không hay là ngược lại?

Lâm Tiên Nhi cúi đầu thật thấp:

- Tôi nói nhưng điều đó không phải để các hạ cười nhạo đâu.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì?

Lâm Tiên Nhi ỏi lại:

- ý của tôi các hạ còn chưa biết sao?

Lý Tầm Hoan cười:

- Như vậy thì không cần ai mai mối loanh quanh, tôi cũng có nhiều hy vọng!

Lâm Tiên Nhi nói:

- Nếu tôi đã không sớm biết các hạ... không sớm biết ở đây...thì hôm đó...tôi đâu có.

Nàng nói một câu không đầu không đuôi, một câu không đủ ý mà thật ra có lúc không cần phải nói cho đủ lời, nhưng ý vẫn diễn đạt được một cách không hề thiếu sót.

Lý Tầm Hoan cười:

- Như vậy bữa đó chỉ vì nàng đã biết tôi, đã thích tôi chứ không phải vì Kim Ty Giáp?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tự nhiên là cần Kim Ty Giáp, nhưng nếu đối tượng không phải là các hạ thì... thì tôi... đâu có...

Lý Tầm Hoan cười:

- Như vậy là nhất cử lưỡng tiện!

Lâm Tiên Nhi vụt hỏi:

- Tôi còn một việc hơi lạ, là không hiểu tái sao, các hạ lại cũng cần Kim Ty Giáp?

Lý Tầm Hoan nói:

- Tôi cũng có việc lấy làm lạ.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tôi cần Kim Ty Giáp vì tôi muốn chính tay tôi giết Mai Hoa Đạo?

Lý Tầm Hoan nói:

- Tại sao thế?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Các hạ phải biết bất cứ ai giết Mai Hoa Đạo thì tôi phải làm vợ người ấy. Chuyện đó tuy tự tôi giao hẹn, nhưng tôi rất khổ trong lòng.

Lý Tầm Hoan cười:

- Cô muốn chính tay cô giết Mai Hoa Đạo, chẳng lẽ cô muốn cô... làm vợ chính cô à?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tôi muốn chính tay tôi giết Mai Hoa Đạo là vì tôi không muốn làm vợ ai hết.

Nàng chợt ngẩng mặt nhìn Lý Tầm Hoan và nói giọng buồn buồn:

- Bởi vì tất cả đàn ông trên thế gian này tôi không bằng lòng ai cả.

Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Thế còn tôi?

Lâm Tiên Nhi cười:

- Tự nhiên các hạ là ngoại lệ.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Tại là sao vậy?

Lâm Tiên Nhi nói bằng một giọng thật dịu dàng:

- Bởi vì các hạ không như những người đàn ông khác. Họ không khác gì giống chó, bất cứ tôi đối với họ như thế nào họ cũng cứ quấn quýt theo tôi, chỉ có các hạ...

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Thế thì tại sao cô không cứ để Kim Ty Giáp cho tôi, cứ để cho tôi giết Mai Hoa Đạo rồi cô giữ lời hứa lấy tôi làm chồng, như thế có phải nhất cử lưỡng tiện không?

Y như có phần sững sốt nhưng Lâm Tiên Nhi lại cười:

- à à...như thế thật là hay, thế nhưng tại sao tôi lại không nghĩ ra?

Lý Tầm Hoan chớp mắt mỉm cười:

- Đó là một điều hay, ngoài tôi ra còn ai có thể nghĩ được?

Như không thấy câu nói với những ý nghĩ chế giễu ấy, Lâm Tiên Nhi xịch lại nắm tay Lý Tầm Hoan:

- Tôi biết Mai Hoa Đạo sẽ đến đây, vậy ngày mai tôi sẽ ở đây đợi hắn.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Và cô nương muốn ngày mai tôi cũng đến đây, có phải không?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Tôi sẽ làm miếng mồi nhử hắn đến đây, các hạ có Kim Ty Giáp trong mình sẽ rất dễ dàng chế ngự hắn, hắn có lợi hại mấy cũng không làm gì các hạ được, nếu các hạ chế ngự hắn được rồi thì...

Nàng đỏ mặt cúi đầu, đôi mắt tiêu hồn lạc phách của nàng không ngừng len lén ném một cách cố ý liếc Lý Tầm Hoan, nàng không nói với Lý Tầm Hoan bằng lời mà là bằng đôi mắt.

Lý Tầm Hoan chớp mắt mỉm cười:

- Tốt lắm, ngày mai tôi nhất định sẽ đến, nếu tôi không đến thì tôi quả là một thằng ngu.

Lâm Tiên Nhi he khe rút tay về, nhưng đầu ngón tay lại vuốt thật nhẹ trên mu bàn tay cầu Lý Tầm Hoan bằng một cử chỉ tự nhiên. Tự nhiên mà cố ý vuốt qua tim chàng...

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Kể ra thì cô học được cái ngoan.

Lâm Tiên Nhi ửng hồng đôi má:

- Tôi vẫn là ngoan mà.

Lý Tầm Hoan nói:

- Tôi muốn nói cô học được cái ngoan là cố để cho đàn ông chủ động.

Hơi thở của Lâm Tiên Nhi dồn dập và giọng nàng phát run:

- Nhưng... nhưng các hạ sẽ không...

Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mắt nàng bằng tia mắt lạnh lùng, nhưng miệng vẫn nở nụ cười bình thản:

- Tại sao cô biết rằng tôi sẽ không?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bởi vì các hạ là người quân tử. Có phải thế không?

Lý Tầm Hoan lại mỉm cười:

- Bình sinh, tôi chỉ làm có một lần... quân tử, và tôi ân hận suốt ba ngày...

Lâm Tiên Nhi cười, giọng cười của nàng cố làm cho tự nhiên, nhưng chân nàng dậm chạy...

Nhưng Lý Tầm Hoan đã nắm nàng lại và nói:

- Thì ra chẳng những cô học được cách để cho đàn ông chủ động, mà còn chạy nữa!

Lâm Tiên Nhi hơi run:

- Đó... đó là do các hạ dạy tôi... dạy tôi cách dẫn dụ các hạ... có... có phải thế không?

10. Mười Tám Năm Oán Cũ

Lý Tầm Hoan thở dài:

- Tôi dạy cô khá nhiều mà cô học cũng khá mau!

Đẩy nhẹ nàng ra, Lý Tầm Hoan đứng dậy phúi phúi quần áo và quay mặt ra hướng cửa sổ:

- Thôi, màn kịch bữa nay diễn đã xong rồi, nếu các hạ cảm thấy xem chưa đã thì ngày mai mời đến xem nhé!

Phía ngoài cửa sổ có tiếng cười khẩy:

- Các hạ thủ đoạn khá cao minh, mong rằng phi đao của các hạ cũng cao minh như thế!

Tiếng nói sau nghe văng vẳng xa ngoài mười trượng...

Lâm Tiên Nhi biến sắc:

- Du Long Sinh!

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Cô sợ hắn ghen à?

Lâm Tiên Nhi bĩu môi, giọng nàng bực tức:

- Tư cách gì mà ghen? Hừ, không ngờ cái thứ tự xưng thế gia đệ tử mà lại làm một chuyện đê tiện như thế. Thứ đó thì đừng có mong gì tôi bằng lòng tiếp chuyện.

Lý Tầm Hoan cười:

- Cô không sợ hắn đòi lại thanh Ngự Trường kiếm à?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tôi ném trước mặt hắn còn không dám nhặt nữa là...

Và nàng bật cười:

- Tôi đã nói cái thứ người như vậy, có mắng có chửi hắn cũng trơ mặt mo của hắn. Y như giống chó bị chủ đánh vẫn ngoắc đuôi.

Lý Tầm Hoan nói:

- Nhưng có một con chó theo sau ngoắt đuôi hính mũi thì cũng thích thú!

Lâm Tiên Nhi vụt nắm lấy tay Lý Tầm Hoan:

- Các hạ định đi liền à? Không thể ngồi thêm được nữa sao?

Lý Tầm Hoan nói:

- Cô xúi tôi ngồi lại cho chó cắn à?

Lâm Tiên Nhi mới hừ có một tiếng thì nghe tiếng Du Long Sinh văng vẳng:

- Tấn kịch bản này vẫn thì tấn kịch bản kia lại mở màn, các hạ không đi xem à?

Lý Tầm Hoan bật cười ngó Lâm Tiên Nhi:

- Cô xem, tôi nói có sai đâu, hắn đâu có để tôi ngồi nữa?

Lâm Tiên Nhi tức tối:

- Thật rõ chán!

Nhưng rồi nàng lại cười, kéo tay Lý Tầm Hoan:

- Nhưng hãy còn ngày mai. Tối mai các hạ đến sớm nhé!

Lý Tầm Hoan ra khỏi vườn mai thì nghe xa xa có tiếng quát tháo ầm ĩ...

Trong tiếng ồn ào đó, Lý Tầm Hoan nghe có giọng của Thiết giáp kim cương. Họ Lý lập tức thi triển "Yến tử tam sào thủy" và chỉ trong ba cái dặm chân là đã đến nơi xảy ra tiếng động.

Sau hòn giả sơn có ba gian nhà trống, trước sân đang diễn ra trận đấu giữa Thiết giáp kim cương và Tần Hiếu Nghĩa.

Thiết giáp kim cương vừa vùng vẫy vừa hăm hăm hét lớn:

- Họ Tần, người tự xưng là hiệp nghĩa, thế mà hành động không đáng như một đứa con nít. Con của người không trị được thì thôi chứ sao người lại hại người ta.

Tần Hiếu Nghĩa nói:

- Người là cái giống gì mà can thiệp vào chuyện của ta? Ta giết người luôn!

Long Tiêu Vân dặm chân cố tìm lời khuyên giải còn Du Long Sinh chấp tay sau lưng nhịp cẳng đứng coi.

Lý Tầm Hoan vút tới, Long Tiêu Vân lập tức đón lại:

- Hiền đệ, can họ đi.

Du Long Sinh cười nhạt:

- Tướng giỏi thì binh đâu có yếu. Không dè môn hạ của Lý thám hoa bản lãnh quả nhiên hung hãn.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Phải, hãn rất hung hãn. Nhưng nếu đừng ai ghẹo hãn, thì nhất định hãn rất hiền.

Không đợi Du Long Sinh nói, Lý Tầm Hoan quay hỏi Long Tiêu Vân :

- Tại sao chuyện xảy ra như thế?

Long Tiêu Vân nói:

- Chỉ vì Tần Trọng không chữa được nên Tần tam ca...

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Thương nặng không chữa được thì sao làm dữ với Mai Nhị tiên sinh.

Long Tiêu Vân gượng:

- Phụ tử tình thâm, vì đau lòng quá nên Tần tam ca lỡ tay với Mai Nhị tiên sinh, nhưng không có gì nặng lắm đâu!

Lý Tầm Hoan cười nhẹ làm thinh.

Long Tiêu Vân nhăn nhó:

- Hiền đệ khuyên hãn một tiếng, tôi biết chỉ có hiền đệ nói hãn mới nghe thôi.

Lý Tầm Hoan lạnh lùng:

- Tại sao lại khuyên hãn? Hãn không ra tay thì tôi cũng phải ra tay.

Long Tiêu Vân khựng lại, không biết phải nói ra sao.

Quyền phong của Thiết giáp kim cương cuốn gió ồ ồ, chiêu thức tuy không tinh diệu nhưng sát khí kinh hồn.

Tần Hiếu Nghĩa bị bức rất quá thở nghe hồng hộc.

Du Long Sinh cười nhẹ:

- Chiêu thức của quý thuộc hạ thật quả là ít thấy.

Lý Tầm Hoan nheo mắt:

- Sao?

Du Long Sinh nói:

- Mỗi chiêu của hần đánh ra y như là sửa soạn đưa lưng ra hứng một cú đâm của người khác, thứ quyền pháp đó thật làm cho người khó hiểu.

Lý Tầm Hoan nói rất thông thả:

- Kỳ thực thì chuyện đó cũng quá dễ hiểu.

Du Long Sinh nhú mắt:

- Sao?

Lý Tầm Hoan nói:

- Bởi vì người khác đánh hần một quyền hần coi chẳng vào đâu hết. Nhưng bị hần đánh trúng một quyền thì người đó kể như hừ hỉ.

Du Long Sinh hơi ngán, nhưng hần chưa nói thì vụt nghe tiếng quát:

- Quân đầy tớ chó má dám phạm thượng hãy để lão phu trị nó.

Cùng với tiếng quát, Triệu Chính Nghĩa hăm hăm lao tới.

Lão đâm sầm xông vô đánh Thiết giáp kim cương chợt nghe tiếng Lý Tầm Hoan:

- Bất cứ ai muốn dùng hai đánh một, ngọn dao của tại hạ buộc lòng phải giúp phía một người.

Triệu Chính Nghĩa trơ chân đứng lại, nắm tay đưa lên khỏi đầu nhợn lại và buông thông xuống luôn.

Nhưng miệng lão ta vẫn quát:

- à, người cho đầy tớ phạm tới người trên, người không dạy hần mà lại bênh hần, người tưởng giang hồ không có lẽ công bình à?

Lý Tầm Hoan lạnh lùng:

- Sao gọi là công bình? Hai người đánh một gọi là công bình à?

Triệu Chính Nghĩa trừng mắt:

- Người phải biết đây không... không phải là giao đấu mà là thế người để dạy bọn đầy tớ.

Lý Tầm Hoan nói:

- Hần từ trước đến nay không cần ai dạy cả. Nhưng nếu Triệu đại gia muốn đánh với hần thì cứ đổi cho Tần tam gia đi.

Triệu Chính Nghĩa giận dữ:

- Hần là cái giống gì mà xứng đáng giao đấu với ta chứ.

Lý Tầm Hoan điềm nhiên:

- Hần quả không phải là cái giống gì cả, hần là người.

Và họ Lý lại nhìn thẳng vào mặt Triệu Chính Nghĩa:

- Thế còn Triệu đại gia là " cái giống gì " đấy à?

Triệu Chính Nghĩa iận run nhưng không biết nói làm sao.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng ” bốp ” thật lớn, hai quyền chạm trúng vào nhau. Tần Hiếu Nghĩa văng ra chúi nhủi trên mặt đất.

Long Tiêu Vân và Triệu Chính Nghĩa lật đật chạy ôm đỡ dậy.

Thiết giáp kim cương gần gần:

- Còn ai muốn ” giáo huấn ” ta nữa thì cứ việc nhào vô!

Du Long Sinh đứng ngoài xa cười khẩy:

- Hôm nay thì không phải chủ dạy tớ mà là tớ dạy chủ.

Tần Hiếu Nghĩa vừa thở vừa thì thầm với Triệu Chính Nghĩa và họ Triệu vụt la lên:

- à, thì ra người bạn này luyện được môn công phu ít thấy, thế mà lão phu lại xem thường. Thảo nào, Tần tam gia không để ý nên bị ám toán.

Thiết giáp kim cương rùn vai:

- Ta thua thì lại nói tại ta học nghệ không tinh, còn các người thua thì bảo tại ta ám toán. Hà hà, cái lý lẽ đó người ta đã quá nhàm rồi còn ráng nói làm chi.

Triệu Chính Nghĩa vùng trợn mắt:

- Họ Thiết, lão phu niệm tình, nghĩ người cũng là hảo hán, nên có ý dung cho, đừng có tự kiêu.

Thiết giáp kim cương ngang nhiên:

- Họ Thiết này đâu có cần Triệu đại gia dung túng gì đâu, thế mà vẫn sống đến ngày nay và sống rất thông dong, nếu Triệu đại gia có ngón gì hay thì cứ đưa ra xem chơi.

Triệu Chính Nghĩa trừng đôi mắt như muốn phụt lửa:

- Được được...Tốt lắm, tốt lắm...

Vừa nói vừa dìu Tần Hiếu Nghĩa bỏ đi một nước.

Long Tiêu Vân vội theo nói:

- Anh em có gì thì nói với nhau, chứ giận...

Tần Hiếu Nghĩa cười lấy:

- Cha con ta đã ngã ở đây còn có gì nói nữa!

Long Tiêu Vân cúi mặt không nói.

Cho đến lúc hần ngừng lên thì Tần Hiếu Nghĩa và Triệu Chính Nghĩa đã bỏ đi xa.

Lý Tầm Hoan thở dài:

- Đại ca, tôi trở về liền gây cho đại ca nhiều phiền phức, tôi nếu sớm biết...

Long Tiêu Vân vụt cười:

- Hiền đệ, đừng có nói điều đó, chúng ta đâu có bao giờ sợ phiền phức đâu.

Lý Tầm Hoan cười gượng:

- Nhưng đệ biết đại ca rất khó xử ...

Long Tiêu Vân cười lớn:

- Hiền đệ, đừng có nghi ngại gì cả, bất luận hiền đệ làm chuyện gì, ngu huynh đều nguyện đứng về phía hiền đệ.

Lý Tầm Hoan nghe một luồng nóng dâng lên ngang ngực và nước mắt tràn ra...

Long Tiêu Vân nhìn Thiết giáp kim cương như định nói gì, nhưng rồi lại nói lảng ra:

- Trời sắp sáng rồi, Mai Hoa Đạo đêm nay có lẽ không đến, chúng ta nên đi nghỉ một chút .

Lý Tầm Hoan gật đầu.

Long Tiêu Vân nói tiếp:

- Huynh đã sai người quét dọn Thỉnh Trúc Hiên nhưng nếu hiền đệ thích chỗ cũ thì ngu huynh sẽ bảo Lâm Tiên Nhi đến ở với Thi Âm.

Lý Tầm Hoan nói:

- Thôi, được rồi. Thỉnh Trúc Hiên thì tốt rồi.

Long Tiêu Vân lại liếc Thiết giáp kim cương nhưng vẫn không nói một lời, sắc mặt có vẻ buồn buồn .

Gió mạnh đưa cành trúc nghe như sóng biển rạt rào liên miên không dứt...

Đang đêm nghe tiếng trúc xạc xào cho dù người đang vui cũng chợt cảm thấy thê lương.

Một lần ra đi mười năm biệt nay một chuyến trở về, tâm sự như đồng tro tàn.

Dưới ánh sáng chập chờn của ngọn đèn, những vết nhăn trên trán của Lý Tầm Hoan càng như đặc lại.

Thiết giáp kim cương ngồi trơ ảm đạm, lòng nghe nặng trĩu như đá lặn.

Một lúc thật lâu, hần nghiêng răng đứng dậy, như đã hạ quyết tâm, hần nói với Lý Tầm Hoan bằng một giọng buồn buồn:

- Thiếu gia, tôi thấy rằng đã đến lúc buộc lòng phải đi.

Lý Tầm Hoan trở mặt:

- Thiết ca đi? Sao lại đi?

Thiết giáp kim cương thở dài:

- Tôi đã mang nặng đại ân của lão gia và thiếu gia, tôi thề suốt trọn đời báo đáp nhưng bây giờ...

Thiết giáp kim cương nghẹn ngào...

Đêm vắng, ngoài xa vắng vắng nghe tiếng vó ngựa phi mau.

Thiết giáp kim cương cười thê thiết:

- Bọn Triệu Chính Nghĩa đã nhìn ra lai lịch của tôi rồi, tự nhiên chúng sẽ đi thông báo cho những kẻ thù của tôi biết. Lâu rồi tôi không hề xem chuyện sống chết vào đâu nhưng bây giờ...

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Thiết ca sợ liên lụy đến tôi phải không.

Thiết giáp kim cương thở dài:

- Tôi biết thiếu gia không phải là người sợ liên lụy nhưng vụ án mười tám năm về trước, căn nguyên là do ở nơi tôi. Tôi làm sao để cho thiếu gia cũng đứng cạnh bên tôi để nghe tiếng người xỉ vả!

Lặng im một lúc, Lý Tầm Hoan cũng thở ra:

- Đó là cái lỗi nhất thời vô ý của Thiết ca, suốt mười tám năm nay, sự chịu khổ của Tghiết ca cũng là bù đắp quá đủ rồi, họ cũng không thể bức người thái quá.

Thiết giáp kim cương cười buồn:

- Thiếu gia nghĩ thế nhưng người ta không chịu nghĩ thế. Nợ máu trong giang hồ phải dùng máu mà rửa mới mong sạch được.

Không đợi Lý Tầm Hoan nói, Thiết giáp kim cương tiếp luôn:

- Huống chi, tôi còn phải đến thăm Mai Nhị tiên sinh, hấn bị thương rồi giận dữ bỏ đi, không biết có đi xa được không? Dù sao hấn cũng có vì chúng ta nên mới đến đây.

Lý Tầm Hoan nói bằng một giọng thật buồn:

- Rồi sau đó, Thiết ca lại đi đâu?

Thiết giáp kim cương thở hắt ra:

- Tôi cũng chưa biết đi đâu nhưng...

Hấn chợt cười:

- Nhưng tôi nhất định không đi xa, mỗi lúc gặp đêm trong trăng tôi nói không chừng tôi sẽ mang bầu rượu đến đây tìm thiếu gia để cùng túy lúy với nhau.

Mắt vụt ngời lên, Lý Tầm Hoan đứng dậy:

- Một lời nói làm cho chắc nghe.

Thiết giáp kim cương gật đầu:

- Một lời làm chắc.

Bốn mắt bắt gặp nhau, Bốn vành mi của người anh hùng chợt long lanh ngấn lệ. Anh hùng ly biệt có đôi khi chót lưỡi cũng tê đi. Họ mang men nhiều lời nhưng không chịu nói ra bằng tiếng.

Thật lâu, Lý Tầm Hoan khẽ nói:

- Thiết ca đã quyết, tôi không cản trở nhưng xin Thiết ca hãy để tôi được tiễn một đôi đường.

Đường sạch như rửa, tuyết rơi xuống đêm được quét ra hao bên. Dọc theo vệ đường từng khối đá xanh xếp thẳng, ánh sáng ban mai rọi vào trông thấy cũng vui vui...

Xa xa tiếng chợ nhóm ồn ào, mặt đất sau một đêm dài yên ngủ đã bắt đầu sống động.

Trời chưa tỏ hấn, con đường rộng hầy còn vắng tanh, vắng vắng tiếng gà eo óc hoà với tiếng ho rũ rượi của Lý Tầm Hoan như đánh thức những nhà nhỏ ở dựa ven đường.

Thiết giáp kim cương chợt đứng lại gượng cười:

- Ngàn dặm đưa nhau, rồi cũng phải tới đoạn đường chia biệt, thiếu gia thôi hãy trở về.

Bước thêm mấy bước nữa, Lý Tầm Hoan mới dừng lại quay mặt nhìn hàng cây rũ tuyết đăm đăm và nói với Thiết giáp kim cương bằng một giọng thật buồn:

- Thôi, được rồi, tôi về...Thiết ca hãy bảo trọng.

Thiết giáp kim cương cúi đầu không nói mà cũng không nhìn Lý Tầm Hoan, qua một lúc thật lâu, hấn cúi đầu thấp hơn nữa và bước qua mặt người thiếu chủ...

Đi được mấy bước hấn vụt quay lại nói:

- Thiếu gia, nếu không có chuyện gì khác nữa, xin thiếu gia hãy tạm ở lại ít lâu, dù sao Long đại gia cũng quả là một người hảo hán và là một người bạn tốt!

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Được một người bạn như Long Tiêu Vân thì còn gì hơn nữa.

Thiết giáp kim cương nói:

- Nếu thiếu gia quyết ở lại, thì không chừng tôi cũng sẽ sớm trở về tìm thiếu gia...

Lý Tầm Hoan cười:

- Có lẽ tôi trở lại, thật ra bây giờ tôi cũng không có nơi nào đi nữa.

Tuy cười, nhưng giọng cười của họ Lý nghe cực kỳ ảo não...

Thiết giáp kim cương cắn răng đi thẳng...

Trời lần lần sáng tỏ, tuyết càng phút càng nhiều.

Bầu trời trắng đục nặng quẩn như muốn đè bẹp nhân gian. Nhưng tâm tính của Thiết giáp kim cương nghe càng nặng nề hơn nữa.

Cho di thể nào hấn cùng làm một chuyện trốn tránh, bắt đầu một cuộc sống trốn tránh không có hạn kỳ.

Hấn đã từng với Lý Tầm Hoan trốn tránh suốt mười năm, không ai rõ hơn nỗi đau khổ của một cuộc sống trốn tránh, thật là giống y như một cơn ác mộng dài đằng đẳng.

Nhưng trong mười mấy năm ít nhất cũng có một người chiếu cố tâm tình, hãy còn có người khác để ký thác.

Bất giờ làm lại cuộc sống đào vong, hấn hoàn toàn cô độc.

Nếu là một kẻ tầm thường thì có lẽ hấn sẽ không trốn tránh. Vì hấn biết hơn ai hết sự đau khổ của một người đào vong cô độc.

Nhưng bây giờ, hấn thấy cuộc sống của Lý Tầm Hoan có nhiều tiếng ồn, hấn phải đi dù phải chịu muôn vàn đau khổ còn hơn khuấy động trở lại cuộc sống có an định của Lý Tầm Hoan.

Đáng lý bây giờ hấn nên để cho lòng mình ổn định để nghĩ cho kỹ con đường sắp đến, nhưng hấn không dám để cho lòng ổn định vì hấn sợ yếu mềm.

Thiết giáp kim cương cứ để cho bước chân vô định đẩy mình, hấn chợt mỉm cười...

Trong đời hấn, hấn đã đi nhiều quá... Đã sống nhiều nơi quá...

Từ những chỗ thế gia vọng tộc cho đến một nơi mặt hạn cùng đình, từ nơi khuê các của thiên kim tiểu thư cho đến xóm bình khang kỹ viện.

Từ những vùng đất đất quanh năm lạnh lẽo của Hắc Long Giang cho đến miền đất nóng bỏng đá của xứ Thổ Phần...

Hấn thường lên đỉnh Thái Sơn để đón mặt trời lên và cũng từng ở dưới bờ bể không một bóng người để xem mặt trời lặn xuống...

Hấn từng bị sông nước Tiền Đường đánh giặt, cũng từng khát nẻ bờ môi giữa sa mạc mênh mông... Đã từng với giống người man rợ chốn hoang sơ ăn thịt sống thú rừng máu đọng quanh mép...

Nhưng bây giờ trước mắt hấn, hấn thấy một khu rẫy rau cải và hấn bật cười. Đã sống đủ cả, chỉ chưa sống ở một nơi trồng rau cải.

Buổi sáng mùa đông, trên trái đất có lẽ không có nơi nào đông người bằng ở những khu trồng rau cải, nơi đó náo nhiệt phi thường, bất cứ một ai lọt vào nơi đó sự không còn cảm thấy cô độc nữa.

Những người thiếu phụ đai con, những lão bà tay chống gậy, những anh đầu bếp mình đầy dầu mỡ, cho đến những cô nàng tóc hắc mùi thơm...

Muôn người muôn dạng khác nhau, họ đổ xô đến đây tạo thành luôn khu chợ, và dài dài theo đó là những khu chợ bán buôn thứ khác...

Họ thách, họ trả nhau từng xu, từng đồng, có người chỉ vì một bó cải, một tiền rau mà cãi nhau đến đỏ mặt tím tái...

Hết chợ rau là chợ cải, mùi tanh hôi nồng nặc, khó tưởng tượng đó sẽ là những thức ăn ngon...

Thiết giáp kim cương bị không khí ồn ào lấn hết niềm cô tịch, chợt thấy mình cũng rộn rã như mọi người.

Bởi vì dù cho có nhiều người muốn chết, họ nhảy lầu, họ treo cổ, trầm mình... Nhưng chưa từng nghe có người tự tử ngay giữa chợ.

Lần mình trong đó, Thiết giáp kim cương cơ hồ đã đem tất cả chuyện đẫm máu giang hồ bỏ lại đằng sau...

Phía trước có tiếng rao như rống:

- Ai mua thịt không? Thịt mới ra...thịt còn tươi rói... ai mua không!

Tiếng rao vụt bị tiếng người la hoảng làm át mất....

Phía trước la, phía sau chạy ngược, mặt người nào người ấy cũng tái xanh, con nít khóc la ơi ới...

Từ phía xa có người chen lên hỏi:

- Chuyện gì thế?

Phía trước có một người chạy dội, vừa thở vừa trả lời:

- Bán thịt, bán thịt...

Người phía sau cười rộ:

-Bán thịt thì bán chứ gì mà sợ dữ vậy? Chưa từng thấy bán thịt lần nào à?

Người phía trước thở như muốn đứt hơi:

- Không phải, hần bán thịt... thịt người!

Trời đất! Chợ có kẻ bán thịt người.

Thiết giáp kim cương giật mình nhìn bốn phía.

Người càng lúc bu lại đông hơn, tất cả đều sợ hãi, thế mà ai ai cũng muốn xem.

Có một số phụ nữ đến chợ nhưng không phải để mua thức ăn mà là để họ hình họ dạng, đánh đôi đánh đợ, bây giờ chuyện lại xảy ra họ trở thành khán giả nồng nhiệt nhất.

Thiết giáp kim cương khẽ cau mày rẽ đám đông đi tới.

Sắc mặt hần lộ vẻ kinh hoàng, có lẽ hơn ai hết.

Tất cả các khu chợ, hàng thớt thịt tương đối khô ráo sạch sẽ hơn ai hết.

Những người bán thịt, tay cầm dao, mình vắn khắn, xem chừng dễ chịu hơn những người bán hàng khác.

Bởi vì nhà hàng thịt cảm thấy mình có vẻ giàu hơn hết, vì khách hàng của họ là hạng khách có ăn, không tệ như những kẻ quanh năm đi chợ chỉ có biết mua có rau và đậu hũ.

Tình cảnh thật giống y như đào kép chính đối với đào kép phụ; điểm hạng sang với điểm bình dân, sinh hoạt khá là cách biệt. Họ quên rằng họ cũng chỉ là phường múa rối, và cùng chung một việc bán tròn.

Hàng thịt khi rẽ hàng đậu hũ, nhưng họ cũng quên rằng họ cùng làm một việc đi bán kiếm lời .

Thớt thịt lớn nhất chợ này treo bảng hiệu:

” Thịt bò thịt dê

Làm ra bán liền ”

Bên sau thớt là một người đàn bà:

Mụ ta tuy người lớn mập mập, tay cầm con dao to bản, mặt mụ nhụ mỡ, một vết sẹo vắt dài từ mắt phải xuống khóe miện, miệng làm cho mụ ta chỉ còn một mắt và thì cứ nhếch lên như luôn cười , một nụ cười của quỷ.

Trên thớt của mụ, không có thịt dê, cũng không có thịt bò mà lại có một người!

Một con người sống!

Người này bị lột trần truồng, để bày ra làn da trắng nhợt trông thấy thật là bất nhẫn.

Trừ lớp da bọc xương lõi lồi, toàn thân người này chỉ độ ba cân thịt là cùng.

Người ấy hai tay ôm lấy đầu, cổ thì rụt lại, run lấy bầy.

Mụ đàn bà một mắt nắm lấy cổ nạn nhân, tay phải cầm con dao to bản sáng người, con mắt còn lại loé lên những tia oán độc, sát cơ.

Thiết giáp kim cương nhìn sững mụ ta, y như thoảng thấy một con quỷ cái, mồ hôi của hắn bắt đầu đổ xuống.

Vừa thấy Thiết giáp kim cương, thịt nơi vết sẹo của người đàn bà một mắt vụt đỏ bầm lên như máu, mụ trừng trừng nhìn hắn và nở nụ cười dễ sợ:

- Đại gia đến mua thịt à?

Thiết giáp kim cương vẫn đứng trơ trơ sững sờ.

Mụ đàn bà chợt mắt cười sằng sặc:

- Mua hàng mà không biết chọn hàng, ta biết đồng thịt dê này ngoài đại gia ra người khác không ai mua hết, vì thế nên ta mới đợi đại gia đây.

Thiết giáp kim cương thở hắt một hơi:

- Mười năm không gặp, sao đại tẩu...

" Phệt " một tiếng, mụ đàn bà chợt mắt phun một bãi nước bọt trúng ngay vào mặt Thiết giáp kim cương.

Hắn không tránh cũng không chùi, cứ đứng lẳng lẳng cúi đầu.

Mụ đàn bà chợt mắt rống lên:

- Đại tẩu? Ai là đại tẩu của cái giống bán bạn cầu vinh, ai là đại tẩu của cái giống súc sinh như người? Còn gọi một tiếng đại tẩu nữa ta sẽ cắt lưỡi người lập tức.

Thiết giáp kim cương mặt tái như tờ giấy bạc, cúi mặt làm thinh.

Mụ đàn bà chợt mắt cười nhạt:

- Người bán đứng Ông Thiên Kiệt bao nhiêu năm nay chắc người đã trở thành đại phú, chẳng lẽ mấy thịt này mà người tiếc không mua?

Mụ ta nắm lấy tóc nạn nhân lên và cười sằng sặc:

- Được rồi, nếu người không mua nữa thì ta xẻo cho chó ăn vậy.

Thiết giáp kim cương liếc vào mặt nạn nhân và hốt hãi kêu lên:

- Mai Nhị tiên sinh!

Quả thật, người được mụ đàn bà chợt mắt gọi là con thịt đúng là Mai Nhị tiên sinh, nhưng bây giờ thì lão đã chết điếng, đôi mắt trơ tráo mất thần, nước miếng nước mũi choàn ngoam không ra tiếng.

Thiết giáp kim cương quát bất nhẫn kêu lên:

- Mai Nhị tiên sinh, sao tiên sinh lại rơi vào...

Mụ đàn bà chợt quát lớn:

- Đừng có nhiều lời, ta chỉ hỏi người, mua hay không mua?

Thiết giáp kim cương thở ra:

- Được rồi, nhưng cách mua bán làm dsao?

Mụ chợt mắt nói một cách tỉnh khô:

- Tùy người mua nhiều hay ít, một cân thì giá một cân, mười cân thì giá mười cân.

Cánh tay cầm dao của mụ cất lên và chém xuống.

Bập! lưỡi dao lún sâu vào thớt gần phân nửa, mũi dao liếm sát vào Mai Nhị tiên sinh, và mụ chột mắt nói từng tiếng một:

- Nếu người mua một cân thì lóc của người một cân để trừ, bảo đảm với người, tay dao của ta chắc lắm, một cân là một cân không xê xích một li nào cả!

Thiết giáp kim cương cắn môi:

- Còn nếu mua trọn cả người?

Mụ đàn bà chột mắt cười hất:

- Thì người phải theo ta.

Thiết giáp kim cương nói liền chứ không suy nghĩ:

- Được rồi, tôi bằng lòng.

Mụ đàn bà chột mắt cười thật ác:

- Ngoan ngoan theo ta là khôn đấy, đã đúng mười bảy năm tám tháng ta mới kiếm gặp người, ta làm sao để cho người thoát!

Thiết giáp kim cương ngửa mặt thở dài:

- Tôi cũng không cần nghĩ đến chuyện chạy thoát nữa.

Bên ngôi mộ dựa chân núi, có một gian nhà nho nhỏ. Không biết đó là của người giữ một phần hay là của tiểu phu đồn củi.

Dưới tấm phen ngoài cửa, tuyết đổ đóng băng xem y như những thổi ngọc long lanh lạnh buốt.

Trong nhà, nơi chiếc bàn thờ, có để một cái hũ đen bóng loáng.

Dưới đất, ngay chiếc bàn có một người ngồi xếp bằng mặt nhìn cái hũ chazwm chăm.

Người này mặc chiếc áo rách bươm nhiều chỗ. Đầu đội cái nón cũng rách tới, lưng gắt một chiếc búa và phía trước có gánh củi lưng lưng, xem chừng hẳn là một tiểu phu.

Nhưng với bộ mặt đen bóng, lưng quỳên nhô lên và dưới đôi mày rậm rì hai con mắt ch[p sáng ngời ngời, dáng sắc hẳn lại không giống tiểu phu chút nào cả.

Mặt đất đóng băng, hẳn ngồi lặng lẽ, tia mắt phóng ra ánh sáng cămn phần lạ lùng, hẳn y như không biết lạnh là gì.

Một lúc sau, bên ngoài chợt nghe tiếng bước chân khua trên băng tuyết rào rào.

Gã tiểu phu đặt tay lên cán búa, cất giọng trầm trầm:

- Ai?

Tiếng khan khan bên ngoài đúng là giọng nói của mụ đàn bà chột mắt:

- Ta đây mà!

Gã tiểu phu buông tay búa, vẻ mặt căng lên:

- Có phải hẳn đúng ở trong thành không?

Mụ đàn bà chột mắt trả lời:

- Tin tức của lão thầy bói đúng lắm, ta đã mang hẳn về đây.

Gã tiều phu đứng phắt lên kéo cửa.

Mụ chột mắt dẫn Thiết giáp kim cương bước vào, cả hai mình đầy bông tuyết.

Gã tiều phu nhìn Thiết giáp kim cương bằng đôi mắt hằm hằm nẩy lửa.

Thiết giáp kim cương cúi mặt lặng thinh.

Qua một lúc lâu, gã tiều phu vụt mình ngồi bẹp xuống đất ôm mặt khóc rưng rức.

Không khí nặng nhọc cô đọng, gã tiều phu như đứng lên không nổi.

Thiết giáp kim cương cúi gầm mặt xuống.

Chợt từ bên ngoài lại có tiếng bước chân xào xào, mụ chột mắt quát lên:

- Ai?

Ngoài cửa có tiếng như thanh la bể:

- Ta và lão Thất đây mà.

Cửa lại mở ra, một đại hán mặt đỏ vai gánh hai giỏ cải, một gã ốm cao gánh tàu hũ. hai gã này theo sát lưng Thiết giáp kim cương từ ngoài chợ, nhưng Thiết giáp kim cương tâm trí đang dồn nặng đau buồn nên không hay biết.

Cả hai bước vào nhìn Thiết giáp kim cương bằng tia mắt đầy oán hận, gã bán cải chột lấy áo Thiết giáp kim cương:

- Họ Thiết, ngươi còn nói gì không?

Mụ đàn bà chột mắt nói:

- Buông hắn đi, hãy đợi đến đủ cả rồi sẽ tính.

Gã bán cải vùng vằng buông ra và quay lại cung kính lạy trước cái hũ trên bàn ba lạy, rưng rưng nước mắt.

Trong vòng nửa giờ sau, tiếp tục đến thêm ba người nữa, một người mang gói bán thuốc đạo, một gã béo phì gánh rượu và thức ăn, một nữa là gã thầy bói mù nửa mắt. Ba người này phục lạy ngay chiếc hũ ba lạy, không ai nói một lời nào.

Bên ngoài tuyết rơi trắng xoá, bên trong bóng tối âm u, bảy người xoay vòng mặt đầy phần nộ y như một đám quỷ từ địa ngục.

Thiết giáp kim cương rầu rầu cúi mặt lặng thinh.

Mụ chột mắt hỏi:

- Lão Ngũ, có biết lão lão Tam có thể đến không?

Gã bán rượu nói:

- Đến chứ sao không? Tôi đã đưa tin rồi.

Mụ chột mắt cau mày:

- Thế sao đến bây giờ chưa tới.

Gã thầy bói thở ra:

- Đa đợi suốt mười bảy năm trời rồi con được, bây giờ đợi thêm chút nữa chả sao!

Mụ chột mắt nghiêng răng:

- Mười bảy năm... Mười bảy năm đằng đẳng...

Giọng nói của mụ ta kéo dài thê thiết...

Gã thầy bói mím môi:

- Mười bảy năm trông gặp mặt, nhưng bây giờ... Lão Tứ, bây giờ hấn ra làm sao? Nói cho ta biết coi!

Gã bán thuốc dạo nghiêng rằng:

- Y như trước, hơi mập hơn, râu hơi rậm hơn...

Gã thầy bói cười oán độc:

- Tốt, tốt... Họ Thiết, người có biết không, mười bảy năm nay, ngày đêm ta luôn cầu trời phù hộ cho người mạnh khỏe để sống cho tới ngày gặp mặt... Có lẽ trời không phụ lòng ta...

Mụ chột mắt nghiêng rằng:

- Hấn bán đứng Ông Thiên Kiệt để làm giàu chứ đâu như bọn buôn thúng bán mẹt nghèo nàn của chúng ta.

Mụ chỉ gã bán rượu gần gần:

- An Lạc công tử Trương lão ngũ lại gánh rượu rao bán cùng đường... Dịch nhị ca trở thành thầy bói mù lão... Bao nhiêu chuyện thâm thúy đó chắc khó có người nghĩ đến.

Gã tiểu phu lạnh lùng:

- Tất cả chuyện ấy đều nhờ một tay hấn gây dựng thì sao hấn lại không biết?

Thiết giáp kim cương nhắm nghiền đôi mắt, hấn không dám mở, hấn sợ mở mắt nước mắt sẽ trào ra.

Mười bảy năm... mười bảy năm...

Mười bảy năm nay hấn đã chịu đựng bao nhiêu gian khổ, nhưng điều ấy có một ai biết đến!

Chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu hốt hải:

- Đại tẩu, đại tẩu... có tin, có tin...

11. Cứu Tinh Từ Cõi Ngoại

Nghe tiếng huyền não bên ngoài, người đàn bà chột mắt bước ra, cau mặt:

- Chuyện gì thế?

Người mới đến nói:

- Tôi mới gặp Thiết diện vô tư Triệu Chính Nghĩa, ông ấy bảo Thiết...

Nói chưa hết câu, hấn vụt nín thinh khi thấy Thiết giáp kim cương có mặt trong nhà.

Người đàn bà chột mắt cười khanh khách:

- Không dè hấn đã ở đây à?

Người ấy thở phào:

- Triệu Chính Nghĩa bảo hấn ở nhà Long Tiêu Vân...

Và hấn vụt kéo lấy tay áo người đàn bà chột mắt:

- Đại tẩu, làm sao mà bắt hấn về đây được thế?

Người đàn bà chột mắt nói:

- Lão thầy bói ở miếu Long thần báo tin tức rằng hấn và Lý Tầm Hoan vào Trung Nguyên, bọn này ngai gã "Phi đao họ Lý" nên phải đợi mãi cho chúng chia tay rồi mới bắt hấn về đây đó.

Gã mù mắt cười sằng sặc:

- Đúng là trời đoạt mạng cho tên quỷ vô thường mới bịt mắt hấn đó.

Bây giờ thì gã mới đến có vẻ bình tĩnh trở lại. Khác hơn bảy người trong bọn nơi đây, gã không thay đổi hình dạng, gã vẫn giữ nguyên sắc phục của kẻ hào khách giang hồ, lưng đeo cây thương mà cán nhô cao gần gấp hai con người của gã.

Gã gật đầu và làm thầm:

- Trời còn có mắt... Rốt cuộc hắn cũng lọt vào tay " Trung Nguyên Bát Nghĩa " của chúng ta....Ông đại ca nơi suối vàng...

Miệng hắn nghẹn ngang như có gì chặn nơi cổ họng, hắn quì xuống trước bàn có cái hũ đen, khóc ròng.

Thật lâu, hắn ngẩng mặt lên, quắc mắt:

- Thiết Phó Giáp, ngươi còn nhận ra ta đây chứ?

Thiết giáp kim cương gật đầu buồn bã:

- Tam ca vẫn mạnh.

Gã đeo trường thương rít lên:

- Tự nhiên ta vẫn mạnh và vẫn y như trước... Biên Hạo này bình sinh không hề thay đổi, ẩn trốn một ai cả mà.

Gã mặt đỏ hần học:

- Tam ca nhiều lời với hắn làm gì. Hãy mổ bụng moi tìm hắn để tể vong linh của đại ca, để tìm nơi chốn tuyền đài đại ca được vui lòng.

Biên Hạo trầm giọng:

- Lão Thất, chú nói không đúng. Anh em chúng ta nếu cần giết người cũng giết một cách quang minh chính đại, để cho thiên hạ không lời dị nghị chứ!

Gã mù mắt gật gù:

- Đúng, chúng ta đã đợi mười bảy năm rồi, thêm đôi ba tiếng đồng hồ nữa cũng chẳng sao.

Người đàn bà một mắt hỏi:

- Lão Tam, chú định xử hắn bằng cách nào đây?

Biên Hạo nói:

- Không những chúng ta cần phải làm cho rõ vấn đề, mà còn phải mời những kẻ ở ngoài cuộc chứng minh, nếu người ta nói rằng họ Thiết đáng giết thì chúng ta sẽ giết!

Gã mặt đỏ nhảy nhồm lên quát lớn:

- Tại làm sao phải làm như thế chứ? Tôi tin rằng không một ai nói việc của hắn làm là không đáng giết cả.

Gã mù mắt nhún vai:

- Và một khi đã biết ai cũng thấy tội hắn đáng giết thì còn phải hỏi làm gì cho mệt?

Gã mặt đỏ nghiêng rằng:

- Thế đại ca định mời ai đến đây chứ?

Biên Hạo nói:

- Những người chứng minh này không những là kẻ chí công vô tư mà đối với " Trung Nguyên Bát Nghĩa " của chúng ta với Thiết Phó Giáp không chút dính líu gì cả.

Người đàn bà chột mắt cau mày:

- Nhưng là ai mới được chứ?

Biên Hạo nói:

- Thứ nhất là Thiết diện vô tư Triệu Chính Nghĩa...

Thiết giáp kim cương vụt cười cay đắng:

- Tam ca, khỏi phải phiền đến ai cả. Nếu muốn giết thì giết tôi đi, năm xưa thật tình tôi có lỗi với Ông đại ca, bây giờ có chết tôi cũng chẳng oán hận chi đâu.

Người đàn bà một mắt cười khẩy:

- Bằng vào giọng điệu của hần thì hình như hần không bằng lòng Triệu Chính Nghĩa rồi đấy.

Gã mù mắt nói:

- Triệu Chính Nghĩa đã cho tam ca biết chỗ ở của hần, tự nhiên là đã có chuyện đụng chạm với hần rồi, lão ta làm sao có đủ tư cách chứng nhân trong vụ này được?

Biên Hạo nói:

- Cho dù như thế cũng không sao, vì ngoài Triệu Chính Nghĩa ra tôi có mời thêm hai người khác nữa.

Gã mù mắt trợn hai trông trắng dã:

- Ai vậy?

Biên Hạo nói:

- Một là chủ nhân " Đại Quảng Lâu ", lão tiên sinh này là một học gia nổi tiếng nhưng không dính líu gì đến ân oán giang hồ, một người nữa là một thiếu niên mới ra mặt giang hồ...

Người đàn bà chột mắt cau mày:

- Một đứa trẻ mới nhập giang hồ thì biết gì mà mới đến đây?

Biên Hạo nói:

- Người ấy tuy mới nhập giang hồ nhưng tính tình rất là cương trực. Có thể nói là một hảo hán ngay thẳng nhất trên đời, tuy mới kết bạn với tôi chỉ được vài hôm nhưng tôi đoán chắc hần là con người đại độ.

Người đàn bà chột mắt cười nhạt:

- Chỉ mới quen đôi ngày lại có thể xem được đúng là người tốt sao? Cho đến bây giờ xem chừng lão Tam vẫn chưa bỏ cái tính kết bạn bữa bãi ngày xưa.

Và mục vụt gào lên:

- Năm xưa, nếu chú không mang cái tên khốn nạn này về, nếu chú không bảo hần là người tốt, thì chúng ta đâu có kết bạn với hần và Ông đại ca làm sao lại chết vào tay hần chứ?

Biên Hạo cúi đầu yên lặng...

Gã mù mắt nói:

- Thôi, dù gì cũng đã mời người ta đến rồi và làm một việc chính đại quang minh như thế cũng đúng " Trung Nguyên Bát Nghĩa " của chúng ta không bao giờ giết bậy một ai cả. Mời người ta vào đi. Để khách đứng ngoài trời sao?

Người đàn bà chột mắt hỏi:

- Họ đến đây cả rồi à?

Biên Hạo gượng cười :

- Tôi định mời họ đi thẳng đến nhà Long Tiêu Vân, nhưng đến đây thì mới hay đại tẩu đã bắt được hần về rồi.

Người đàn bà chột mắt mở cửa:

- Xin mời ba vị!

Đã hạ quyết tâm nên Thiết giáp kim cương nhắm nghiền đôi mắt đợi họ giết cho được yên tâm và bây giờ hẳn lại càng không muốn mở mắt ra để nhìn bộ mặt của Triệu Chính Nghĩa. Hắn nhắm mắt làm thính.

Và hắn nghe tiếng bước chân đi vào khỏi cửa.

Chỉ cần nghe nhịp bước cũng đủ biết Triệu Chính Nghĩa dẫn đầu. Danh hiệu " Nam quyền Bắc cước " đã nói rõ công phu nơi đôi chân hắn.

Người thứ hai bước chân hơi nanhng và hơi thở dập dồn, người này nếu biết võ công thì chắc cũng không có gì đáng kể.

Thiết giáp kim cương lắng tai nghe.

Không còn ai nữa cả.

Lạ không, còn một người nữa đâu?

Chẳng lẽ một người nữa không chịu vô?

Chẳng lẽ bước chân của hắn không tiếng động?

Vốn đã bất cần nhân chứng, nên tuy tai lắng nghe, nhưng thật ra họ Thiết cũng không quá quan tâm. Có một người nữa hay không cuộc diện cũng thế thôi.

Gã mù mắt đứng lên nói trước:

- Vì chút ân oán của anh em chúng tôi ngày xưa làm phiền quý vị đến đây thật là điều không phải. Thêm vào đó lại để chư vị đứng lâu ngoài trời tuyết gió đó là hai điều không phải, mong chư vị tha tội cho.

Triệu Chính Nghĩa nói:

- Chúng tôi vì công ích giang hồ, dù cho phải xông vào đao kiếm cũng chẳng từ nan. Dịch tiên sinh hà tất phải khách sáo làm chi.

Đúng là phong thái của một con người " quang minh lỗi lạc ", lão họ Triệu mở miệng ra thì y như câu đầu phải là công ích giang hồ, nhưng lời nói đó lọt vô tai Thiết giáp kim cương thì lại y như mùi xú uế xông lên từ đồng rác.

Lại nghe một giọng nói già nua nhưng sang sảng cất lên:

- Lão phu tuy là một kẻ chuyên đọc sách, nhưng cũng có ít nhiều hân hạnh được tiếp xúc với giang hồ hiệp sĩ, trong lòng hằng ngưỡng mộ bậc hào hùng, ngày nay được chư vị tướng nghĩ mới đến nơi đây thật là điều vui sướng nhất trên đời vậy.

Gã mù mắt một mặt lạnh lùng:

- Chỉ mong những chuyện ẩn khuất của anh em chúng tôi được giang hồ tường tận thì chúng tôi xin ghi nhớ chọn đời.

Lão học giả cười:

- Đó chính là việc mà đối với lão phu đáng gọi là " Nghĩa bất dung từ ", tất cả chuyện nghe thấy ngày nay nguyện sẽ không để sơ sót một điểm nào. Chính Biên tam gia cho mời lão phu đến đây cũng là vì việc ấy.

Thiết giáp kim cương khẽ gật đầu cười. Biên Hạo quả là con người hành sự chu đáo.

Chợt nghe người đàn bà chợt mắt hỏi:

- Không biết vị bằng hữu đây danh tánh là chi? Có thể cho chúng tôi được nghe chăng?

Đúng là có kẻ thứ ba nữa, nhưng từ nãy đến giờ hắn làm thính. Và hiện tại hắn cũng làm thính.

Biên Hạo nói:

- Vị bằng hữu này vốn không thích nói đến danh tánh.

Gã mù mắt cười nhẹ:

- Danh tánh của vị ấy đối với chuyện này không quan hệ gì cả. Đã không muốn nói, chúng ta cũng không nên hỏi. Nhưng tên họ của chúng ta thì trái lại, cần phải cho mọi người biết rõ.

Biên Hạo nói mau:

- Chúng anh em tại hạ vốn có tám người, năm xưa nhờ bạn hữu thương tình gọi chung là " Trung Nguyên Bát Nghĩa ", thật ra đó chẳng qua là sự tưởng nghĩ của bạn bè mà gọi thế thôi...

Gã mù mắt chặn lời:

- Nếu khiêm nhượng thì cũng có thể nói như thế. Anh em chúng ta võ công tuy không hơn ai, tướng mạo cũng tầm thường, nhưng bình sinh mọi hành động cũng đều lấy nghĩa làm đầu, tuyệt nhiên không có gì xấu hổ với ai cả.

Triệu Chính Nghĩa nói:

- " Trung Nguyên Bát Nghĩa " rạng danh giang hồ, đâu có ai không biết.

Lão học giả vỗ tay:

- " Trung Nguyên Bát Nghĩa " lão phu có được nghe tiếng lâu rồi. Chẳng biết vị tiên sinh đây là...

Gã mù mắt chặn nói:

- Tôi đứng hàng thứ hai, tên là Dịch Minh Hồ. Năm xưa người ta gọi tôi là " Thần mục như điện " nhưng bây giờ....

Gã cười thê thiết và nói tiếp:

- Bây giờ thì gọi là " Hữu nhân vô châu ". Xin tiên sinh nhớ tên cho.

Lão học giả cười khỏ lấp:

- Tại hạ đâu quên được.

Gã bán thuốc lên tiếng:

- Tam ca tôi là " Bửu mã thần thương " Biên Hạo, tiên sinh đã biết rồi còn tôi hàng thứ tư, tên là Kim Phong Bạch.

Lão học giả nói:

- Nam Dương phủ có một hiệu thuốc rất lớn là " Nhất thiếp đường " của nhà họ KIM, lúc nhỏ lão phu cũng đã từng uống thuốc nơi ấy, không biết các hạ...

Kim Phong Bạch tiếp luôn:

- Luôn cả thiếu chủ " Vạn sinh Viên " còn phải đi bán chân vịt khô, huống hồ " Nhất thiếp Đường "...

Lão học giả trở mặt:

- Vạn sinh Viên? Thế thì vị công tử của Trương lão cũng có ở đây sao?

Tên bán rượu chỉ gã bưng sàng chân vịt khô và cười nói:

- Đấy, hấn đấy!

Lão học giả mím miệng thở dài y như cực kì cảm khái cho cuộc đời thay đổi.

Gã bán rượu nói:

- Tôi thứ năm tên là Trương Thương Huân. Tên tiểu phụ này là em thứ sáu, tuy cây búa gậy ngày nay của hấn chuyên đồn củi, nhưng năm xưa vẫn vang danh là " Lập tiên hoa sơn ".

Gã mặt đỏ hơn hỏ nói:

- Tôi thứ bảy, tên là Công tôn Vũ vì cái mặt đỏ chẳng rõ chột này còn dày hơn mưa rơi nên mới có tên Vũ mà.

Gã bán đậu hũ cười nói:

- Tôi thứ tám, tên Tây môn Liệt. Thiên hạ gọi tôi là " Phò thang đập hoả ".Nghe cái tên hiệu thì y như nóng nóng, thế mà bây giờ lại đi bán đậu hũ lạnh tanh.

Lão học giả nói:

- Như vậy thì tất cả là tám anh hùng thế còn vị đại nghĩa sĩ đâu?

Công tôn Vũ nói:

- Đại ca tôi là " Nghĩa bạc vân thiên " Ông Thiên Kiệt đã bị người hại chết.

Chỉ tay về phía người đàn bà chột mắt, gã nói tiếp:

- Đây là đại tẩu.

Người đàn bà chột mắt nói luôn:

- " Nữ đồ tể " Ông đại nương tên xấu mà người càng xấu, tuy nhiên xin lão tiên sinh cũng hãy nhớ cho.

Lão học giả cười:

- Lão phu tuy già nua nhưng trí nhớ vẫn còn chắc lắm.

Ông đại Nương nói:

- Sở dĩ chúng tôi muốn lão tiên sinh nhớ dùm tên họ, thật không phải vì muốn rêu rao với thiên hạ, mà chỉ muốn nhờ tiên sinh nói dùm mối huyết hải thâm thù của chúng tôi cho giang hồ được biết, để mọi người hiểu rõ căn nguồn của vấn đề. Thế thôi.

Lão học giả nói:

- Sao lại có chuyện huyết hải thâm thù ở đây? Phải chăng Ông đại hiệp đã...

Công tôn Vũ gần gần:

- Kẻ đã hại đại ca của chúng tôi là Thiết giáp kim cương Thiết Phó Giáp đó, tên súc sinh đang ngồi đó.

Kim phong Bạch nói:

- Anh em chúng tôi tám người, tình như thủ túc. Tuy mỗi người đều có mỗi việc riêng, nhưng cứ hàng năm đến tiết trung thu cũng đều y lệ họp tại nhà đại ca tôi.

Trương thừa Huân nói:

- Tám anh em chúng tôi tâm đầu ý hợp và vốn không muốn kết giao với ai nữa, không ngờ năm ấy tam ca tôi lại mang về một người rồi ân cần giới thiệu là người bạn tốt.

Công tôn Vũ nghiêng rằng:

- Không ngờ hắn là kẻ bội nghĩa vong ân, bán mạng bạn để mưu cuộc sang giàu. Tên phản bội ấy chính là Thiết phó Giáp.

Kim phong Bạch cười gần:

- Đại ca tôi vốn là người trọng bạn hơn mạng sống, thấy họ Thiết cũng là bậc hảo hán cho nên đã lấy tình bằng hữu mà đãi hắn. Không ngờ... không ngờ hắn khomhg phải là con người, hắn là cầm thú.

Trương thừa Huân trợn mắt:

- Sau cuộc lễ trung thu ấy, tất cả anh em tôi đều phân tán, đại ca tôi lại cầm tên súc sinh này lại thêm vài tháng nữa, không ngờ hắn lại kết cấu với bọn thù nghịch nửa đêm lên vào giết đại ca tôi, thiêu hủy Ông gia trang, đại tẩu tôi may mà thoát chết, nhưng cũng đã thành ra kẻ tạt nguyên.

Ông đại Nương rít qua kẽ răng:

- Đây, một vết đập đã làm cho mặt tôi trở thành như ác thú. Một ngọn đao gần như chẻ mặt tôi ra làm đôi, nếu bọn chúng không tưởng rằng tôi đã chết thì có lẽ chẳng chữa đâu.

Công tôn Vũ càng nói càng nổi nóng:

- Toàn Ông gia trang không sót một người, họ muốn làm cho không ai biết ai là hung thủ. Chư vị có thấy họ Thiết này có phải là mặt người lòng thú không?

Kim phong Bạch nói:

- Sau khi biết chuyện ấy, tất cả anh em tôi đều bỏ tất cả sự việc, thề quyết báo thù cho đại ca tôi, và mãi đến hôm nay thì quả là hoàng thiên hữu nhân... quả là hoàng thiên hữu nhân.

Ông đại Nương như thét:

- Bây giờ đầu đuôi mọi chuyện đã trình bày tỏ rõ, xin ba vị cho ý kiến xem tên Thiết phó Giáp này có đáng giết không? Hay là hắn không đáng giết?

Triệu Chính Nghĩa nghiêm giọng:

- Chuyện này nếu quả thật là như thế, thì vị họ Thiết này cho dù muôn đao lóc thịt cũng còn chưa xứng.

Công tôn Vũ nhảy dựng lên:

- Chuyện này không có chuyện giả được. Chư vị cứ hỏi chính hắn là biết.

Thiết giáp kim cương mím miệng thở dài:

- Tôi đã nói rồi, quả thật tôi có tội với Ông đại ca, bây giờ có chết tôi cũng không hề than oán.

Công tôn Vũ như rống lên:

- Chư vị có nghe chưa? Chư vị có nghe chưa? Chính miệng hắn nói ra đấy.

Triệu Chính Nghĩa trầm giọng:

- Hắn đã tự cung chiêu thì còn ai dị nghị gì nữa.

Lão học giả thở ra:

- Lão phu tuy đã từng đọc qua Tam Quốc, Phong Ba Đình. Nhưng cái hạng người ác độc bất nhân như thế này thì e rằng Tào a Man và Tần Cối cũng không sánh kịp.

Lẽ tự nhiên đối với người đọc sách như lão học giả này thì sự gian ác của Tào a Man và Tần Cối kể như là quá mức. Có lẽ lão không thể nghĩ rằng trên đời này, từ xưa đến nay không còn ai gian manh độc ác như thế nữa. Ấu cũng là quan niệm của nhà học giả chuyên môn đọc sách vậy.

Ông đại Nương gằn giọng:

- Đã thế, nghĩa là ba vị đều công nhận rằng Thiết phó Giáp là một kẻ đáng giết?

Lão học giả nói bằng một giọng nghiêm trọng:

- Phải, rất ư là đáng giết.

Triệu Chính Nghĩa bồi thêm:

- Đâu chỉ đáng giết không thôi, mà còn đáng phân thân vạn đoạn để tạ lỗi giang hồ nữa chứ.

Một giọng nói sang sảng vụt vang lên:

- Mỗi một câu nói đều kèm thêm hai tiếng ” giang hồ ” chắc chỉ có một mình các hạ là đại diện cho giang hồ nhỉ?

Giọng nói thật chậm mà thật sắc như dao, giọng nói phát ra làm cho nhiều kẻ giật mình.

Một giọng nói từ đầu chí cuối, nơi đây chỉ mới nghe là thứ nhất, như vậy đúng hắn là kẻ thứ ba, một trong ba người nhân chứng mà Biên Hạ đã mời.

Và đối với Thiết giáp kim cương giọng nói đó còn có một tác động phi thường, một giọng nói quen quen.

Không còn diễm nhiên chờ chết được nữa, Thiết giáp kim cương mở mắt.

Ngồi giữa lão học giả óa xanh và Triệu Chính Nghĩa đúng là con người quen mặt, con người cô độc lạnh lùng: gã thiếu niên Tiểu Phi.

” Tiểu Phi, sao thiếu gia lại đến đây ”. Thiếu chút nữa Thiết giáp kim cương đã bật ra câu hỏi ấy nhưng hấn cố dần im lặng.

Triệu Chính Nghĩa quắc mắt:

- Thế bằng hữu cho rằng con người lòng thú ấy không đáng giết à?

Tiểu Phi đáp bằng một giọng như tạt nước:

- Nếu ta bảo hấn không đáng giết, thì các người lẽ giết ta luôn à?

Công tôn Vũ giận dữ thét lên:

- Đồ bá láp! mẹ nó, đồ chùi dít!

Tiểu Phi vẫn lạnh lùng:

- Mẹ ta chùi dít hay mẹ người chùi dít? Ai ai trên đời này cũng đều chùi dít cả, chuyện đó có lẽ lạ lùng với ” Trung Nguyên Bát Nghĩa ” lắm à?

Công tôn Vũ sững sốt ngậm câm, hấn không hiểu Tiểu Phi cố tình như thế, hay quả thật không biết đó là một tiếng chửi nặng nề.

Dịch minh Hồ chậm rãi nói:

- Chúng tôi mời bằng hữu đến đây, cốt ý nhờ bằng hữu xem lẽ công minh. Chỉ cần bằng hữu nói rõ tại sao con người ấy không đáng giết và nói rõ một cách có lý, thù chúng tôi tự nhiên tha hấn.

Triệu Chính Nghĩa cướp lời:

- Tôi xem chừng hấn chỉ muốn gây lộn chơi thôi, các vị không nên để ý đến lời lẽ của hấn làm gì.

Liếc nhẹ họ Triệu, Tiểu Phi thản nhiên:

- Các hạ bảo người ta bán bạn cầu vinh, còn chính các hạ đã không từng bán đứng mạng sống của hàng trăm bạn hữu đấy à? Cái đêm tàn sát Ông gia trang không có mặt các hạ hay sao? Rất tiếc là Ông đại Nương lại không trông thấy.

Những người của ” Trung Nguyên Bát Nghĩa ” sững sốt kêu lên:

- Có chuyện như thế sao?

Tiểu Phi nói:

- Hấn muốn giết họ Thiết chỉ vì mục đích ” Sát nhân diệt khẩu ” đấy.

Triệu Chính Nghĩa rống lên:

- Mẹ...

Trong cơn túng quẫn, Triệu Chính Nghĩa chực chửi lên, nhưng sức nhớ câu nói của mình đường đường là một đấng đại hiệp nên họ Triệu lật đật sửa giọng cười ha hả:

- Không ngờ các hạ mới nhập giang hồ mà cũng đã học thói ” hàm huyết phun nhân” nhưng cũng rất may, lời lẽ phiến diện của các hạ rất khó làm cho người chú ý.

Tiểu Phi gặng lại:

- Phiến diện à? Vậy thì lời lẽ phiến diện của các người tại làm sao lại buộc người khác phải tin theo?

Triệu Chính Nghĩa cười nhạt:

- Họ Thiết đã tự nhận tội lỗi, có lẽ tức hạ có nghe chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

- Nghe!

Tiếng " Nghe " vừa dứt, mũi kiếm bằng của Tiểu Phi đã kề sát yết hầu họ Triệu.

Là con người từng trải trên giang hồ, thân phận bách chiến như Triệu Chính Nghĩa, thế mà không biết tại sao, đã không thấy đối phương rút kiếm, cũng chưa kịp nhận thấy ánh kiếm khi hay thì kiếm đã dí ngay vào cổ.

Lão ta không thể tránh né, cũng không dám chống cự, chỉ cần nhúc nhích thì mũi kiếm tức khắc sẽ phạm vào da. Triệu Chính Nghĩa kêu lên hoảng hốt:

- Làm gì... các hạ làm gì thế?

Tiểu Phi ngó lườm lườm:

- Ta chỉ hỏi một điều, cuộc tàn sát ông gia trang có mặt các hạ trong đó hay không?

Triệu Chính Nghĩa trừng đôi mắt:

- Tức hạ... điên rồi à?

Tiểu Phi trầm giọng:

- Người không nhận ta sẽ giết người tức khắc.

Nếu chỉ nghe không, thì câu nói rất tầm thường y như nói đùa nhưng nếu nhìn vào đôi mắt đen ngời của Tiểu Phi thì bất cứ kẻ trong hay ngoài cuộc cũng đều rùng mình sởn gáy.

Mồ hôi trên trán Triệu Chính Nghĩa nhỏ ròng ròng:

- Tôi... tôi...

Lão ta ấp úng nói không ra tiếng.

Tiểu Phi nói gần từng tiếng một:

- Đây là câu hỏi cuối cùng, người hãy cẩn thận, nhớ trả lời cho đúng.

Thanh kiếm như mảnh sắt đẹp của Tiểu Phi, bất cứ ai nhìn qua cũng cảm thấy tức cười, nhưng bây giờ thì không ai còn có thể cười được nữa.

Da mặt Triệu Chính Nghĩa xám ngệch, lão ta sợ quá gần như muốn xỉu luôn.

Trung nguyên bát nghĩa cho dù có người muốn cứu, cũng không ai dám làm can.

Mũi kiếm đã dí sát vào da, làm sao cứu được? Vả lại, câu chuyện lại đột biến kỳ dị, ai ai cũng đều muốn chờ đợi kết quả, cũng không ai nghĩ rằng cuộc tàn sát Ông gia trang độ nọ không có bàn tay họ Triệu.

Bằng một giọng gần gần, Tiểu Phi nhắc lại:

- Một lần chót, lần cuối cùng, nhất định không có một lần nào nữa. Ông thiên Kiệt có phải do người hại chết không? Phải hay không?

Nhìn vào đôi mắt ngời ngời của Tiểu Phi, Triệu Chính Nghĩa bủn rủn tay chân, run giọng:

- P... h... ải...Phải!

Công tôn Vũ nhảy dựng lên:

- Đồ chó má, người đã làm ra chuyện tày trời như thế mà lại còn dám vác mặt đến đây làm ra vẻ là người tốt. Hừ, khốn kiếp!

Tiểu Phi vụt cười:

- Các vị đừng vội giận, cái chết của Ông thiên Kiệt không dính dáng gì đến hần cả.

Trung Nguyên Bát Nghĩa lại sững sờ và Công tôn Vũ vắn lại:

- Nhưng tại sao hần lại thừa nhận?

Tiểu Phi nói:

- Hần chỉ làm sáng tỏ một điều là: lời nói của một con người khi bị bức bách thì không được kể là một lời nói đúng.

Triệu Chính Nghĩa đỏ mặt và Trung Nguyên Bát Nghĩa nhao nhao phản đối:

- Nhưng chúng tôi có bức bách họ Thiết bao giờ?

- Nếu hần có gì ẩn khuất thì tại sao lại không nói ngay ra?

Chúng tôi đâu có tra tấn hần?

Mỗi người một tiếng làm cho không khí chợt ồn ào.

Dịch minh Hồ khoát tay:

- Thiết phó Giáp, nếu cho rằng anh em chúng ta đã vu oan cho người thì bây giờ đúng là lúc để cho người biện bạch đó.

Câu nói thật chậm, hơi cũng không cao. nhưng từng tiếng như rót vào tai thiên hạ, chứng tỏ họ Dịch tuy mù nhưng nội lực cực kỳ hùng hậu.

Họ Thiết vẫn lặng thinh.

Công tôn Vũ bước tới gần:

- Thiết phó Giáp, người có nghe không? Người hãy nói đi, không ai chen họng mi cả.

Ông đại Nương:

- Nếu người không nói thì chính người nhận rằng người là hung thủ, nên nhớ chúng ta từ đầu đến cuối không ai dùng kiếm để bức bách người.

Quay về Tiểu Phi , Thiết giáp kim cương thở ra:

- Phi thiếu gia, tôi thật phụ lòng tốt của thiếu gia, tôi không có lời chi để nói cả.

Công tôn Vũ trừng mắt ngó Tiểu Phi:

- Các hạ có nghe không? Chính hần đã không nói được thì các hạ bảo sao chứ?

Tiểu Phi nói:

- Vô luận hần nói hay không nói, ta tin hần nhất định không phải là người phản bạn.

Công tôn Vũ giận dữ:

- Sự thật đã như thế, người không tin cũng không được.

Ông đại nương cười nhạt:

- Hần không tin thì thôi, chuyện của chúng ta thì tại sao lại phải đợi hần tin chứ?

Kim phong Bạch nói:

- Đúng, chuyện của chúng ta không quan hệ gì đến hần.

Tiểu Phi điềm nhiên:

- Ta đã đến đây, tự nhiên chuyện này đối với ta phải có quan hệ.

Công tôn Vũ thét lên:

- Quan hệ cái con mẹ gì chứ?

Tiểu Phi rùn vai:

-Ta đã không tin một thì không một ai động đến hấn được.

Ông đại Nương quát lớn:

- Người dám can thiệp vô cớ vào chuyện của chúng ta à?

Gã tiều phu xốc tới:

- Ta giết hấn xem người làm gì ta nào?

Gã chưa nói dứt, thanh búa lớn trên tay gã đã bửa xuống đầu họ Thiết...

Với danh hiệu " Lập tiễn hoa sơn ", chiếc búa lớn trên tay gã tiều phu đã làm cho gã thành danh một thủ, vả lại công phu " Thiết bổ sam " của Thiết giáp kim cương quả thật là một môn công phu mà đao kiếm không phạm được, nhưng nó lại rất khó dùng, bởi vì phải biết trước đối phương đánh chỗ nào, mới có thể dồn khí lực vào chỗ ấy để mà chịu đựng, chứ nếu gặp cao thủ thì " Thiết bổ sam " kể như vô dụng.

Chiếc búa với sức giáng ngàn cân của gã tiều phu đừng nói chỉ cái đầu mà cả thân hình của Thiết giáp kim cương cũng phải bị xả làm đôi.

Rốp!

Một tiếng khô khan, thanh kiếm của Tiểu Phi từ nơi cổ Triệu Chính Nghĩa không biết quay ngược hồi nào cắm ngay vào cán búa, làm cho cán búa của gã tiều phu gãy lụn và trốn mạnh đã làm cho gã nhủi luôn.

Nếu cứ theo đà đó thì ngực của gã tiều phu sẽ áp ngay vào thanh kiếm và có lẽ cả thân thân mình gã cũng sẽ bị tiện làm đôi, nhưng thật là lạ, cán búa vừa gãy, gã tiều phu vừa nhủi tới, sống kiếm của Tiểu Phi cũng vừa đưa lên đỡ nhẹ lấy cầm của gã .

Gã tiều phu khựng lại điếng hồn, mồ hôi trán rịn ra, và vì mất trốn, gã té xuống đất.

Trung Nguyên Bát Nghĩa tái mặt, không ai tưởng tượng được có người sử dụng thanh kiếm lại quá nhanh như trở bàn tay như thế!

Triệu Chính Nghĩa muốn thừa cơ giáng cho Tiểu Phi một quyền để giữ thể diện, nhưng nhớ tới thanh kiếm quá mau khi này, làm cho lão đâm ngán đứng im.

Tiểu Phi vẫn thừ thẫn như không, cúi xuống kéo tay họ Thiết:

- Đi, uống vài chén rượu cho ấm rồi hăng hay.

Thiết giáp kim cương ngơ ngẩn đứng lên như một cái máy .

Đám Trung Nguyên Bát Nghĩa có mấy người giăng hàng ngang cản lại và Kim phong Bạch gầm lên:

- Không thể đi được!

Tiểu Phi nhướng mắt:

- Các hạ còn muốn ta làm sao nữa? Giết các hạ à?

Kim phong Bạch nhìn trừng trừng và không hiểu tại sao, hấn chợt nghe lạnh lạnh nơi xương sống.

Bình sinh đã từng giao đấu nhiều trận sinh tử nhưng Kim phong Bạch chưa hề cảm thấy rùng rợn như bây giờ.

Hấn chợt nhớ trong đời hấn có mỗi một lần đáng nhớ, đó là dạo hấn mười ba tuổi mười bốn tuổi, vì ham đi săn lạc đường đến nửa đêm hấn gặp một bầy chó sói.

Nhưng bây giờ, bây giờ hấn cảm thấy gặp bầy chó sói mà không khí còn có vẻ dễ thở hơn gặp gã thiếu niên này.

Dịch mình Hồ chợt thở hắt ra:

- Thôi, hãy để cho hấn đi.

Ông đại Nương rít lên:

- Tại sao để hắn đi? Chúng ta đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết.

Dịch minh Hồ thản nhiên:

- Kể như cho chó ăn vậy.

Gương mặt họ Dịch lạnh băng băng không giận dữ mà cũng không tức tối, hắn vòng tay hướng về phía Tiểu Phi:

- Các hạ cứ tự tiện, chuyện giang hồ vốn là như thế, tay kiếm của ai lẹ hơn kẻ như người ấy có lý vậy.

Tiểu Phi nói:

- Đa tạ sự chỉ giáo, câu nói đó tại hạ nguyện xin ghi nhớ.

Bọn Trung Nguyên Bát Nghĩa trở mắt nhìn Tiểu Phi kéo Thiết giáp kim cương đi ra.

Họ nghiêng rằng tròng mắt nhưng vẫn đứng yên một chỗ vì câu nói của họ Dịch được xem như một quyết định.

Ông đại Nương vụt khóc rống lên:

- Tại sao chú lại để cho chúng đi? Tại làm sao?

Dịch minh Hồ vẫn một vẻ thản nhiên:

- Đại tẩu muốn sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hắn giết sạch chúng ta?

Biên Hạo nói giọng buồn:

- Nhị ca nói đúng, còn rừng xanh lo gì củi đốt. Nếu chúng ta còn sống thì lo cho không có cơ hội phục thù.

Ông đại Nương vụt nhào tới chụp lấy Biên Hạo rít lên:

- Chú còn mặt mũi nào để mà nói nữa? Bằng hữu của chú không đó thấy chưa? Tốt quá mà. Chú mang họ đến đây mà...

Biên Hạo cười chua xót:

- Chị nói đúng, tôi mang họ đến đây và tôi sẽ đền bồi...

Vừa nói, Biên Hạo vừa xé phăng thân áo, lao mình ra cửa.

Ông đại Nương sững sờ kêu lên:

- Tam thúc, chú đừng đi...

Nhưng Biên Hạo đã mất dạng trong trời mưa tuyết...

Dịch minh Hồ khẽ thở ra:

- Thôi để hắn đi... Hắn sẽ làm nên việc... Mong hắn tìm được người bạn ấy.

Kim phong Bạch chớp mắt:

- Nhị ca nói tam ca sẽ tìm...

Dịch minh Hồ nói:

- Hiên đệ đã biết còn hỏi làm gì?

Kim phong Bạch gật đầu:

- Nếu tam ca tìm được con người đó thì tay kiếm của gã tiểu tử kẻ như vô dụng.

Triệu Chính Nghĩa vụt cười:

- Thật ra thì tam đại hiệp cũng không cần phải tìm ra ai nữa.

Kim phong Bạch nhướng mắt:

- Sao vậy?

Triệu Chính Nghĩa nói:

- Ngày mai sẽ có ba vị cáo nhân đến đây, tên tiểu quỷ đó dù có ba đầu sáu tay tôi sẽ cụng té bằng tất cả.

Kim phong Bạch hỏi:

- Ai thế?

Triệu Chính Nghĩa nói:

- Các vị nghe thấy tên ba người ấy sợ rằng cũng phải giật mình...

12. Cùng Chung Một Nỗi Đoạn Trường

Đã đúng ngo, nhưng tuyết đã làm cho trời hôn ám...

Vẫn y như hồi mới gặp lần đầu, Tiểu Phi cũng vẫn bước với những bước đi chậm chạp nhưng chắc nịch. Hắn không có vẻ gì phần chân mà cũng không có dáng sắc mệt mỏi.

Nhưng bây giờ thì Thiết giáp kim cương đã biết, chỉ cần gặp việc là hắn sẽ vươn lên, y như một con hổ nằm lừ đừ, nhưng nếu có hơi mỗi lập tức gân cốt sẽ nổi lên cuộn cuộn.

Đi bên cạnh hắn, trong lòng có nhiều chuyện muốn nói ra nhưng Thiết giáp kim cương vẫn lặng thinh.

Do bản chất cũng có, mà mười năm chung sống với Lý Tầm Hoan họ Thiết gần như bị lây cái bệnh ít nói, hắn đã học được một lối nói trong im lặng. Và hắn biết, bây giờ ngôn ngữ đã hoá ra thừa. Hắn biết tên Tiểu Phi này hơi giống Lý Tầm Hoan. Hắn biết tiếng " tạ ơn " bây giờ không cần thiết.

Hai bên đường rải rác có những ngôi đình lục giác nho nhỏ, nơi đây vào tiết thanh minh, có lẽ là nơi nghỉ chân cho những người đi tảo mộ. Nhưng bây giờ thì lá khô nhẹp tuyết không có lấy một bóng người.

Tiểu Phi vụt hỏi:

- Tại sao các hạ không chịu đem những uẩn khúc trong lòng mình nói ra cho họ biết?

Trầm ngâm giây phút, Thiết giáp kim cương thở ra:

- Có nhiều việc mà tôi bằng lòng chết chứ không bằng lòng nói.

Tiểu Phi gật gù:

- Các hạ là một người bạn tốt, nhưng tôi thấy nhiều người, cũng như các hạ, đã nghĩ một việc sai.

Thiết giáp kim cương nhướng mắt:

- Sao?

Tiểu Phi nói:

- Nhiều người đã nghĩ rằng sinh mạng mình là của mình, cho nên tưởng đâu mỗi người đều có quyền chết.

Thiết giáp kim cương trầm ngâm:

- Như thế là sai sao?

Tiểu Phi nói:

- Tự nhiên, nghĩ như thế là sai!

Và hắn vụt quay phắt lại nhìn thẳng vào mặt Thiết giáp kim cương:

- Một con người sinh ra không phải để mà chết!

Đã thấy hơi lạ trong câu nói của gã thiếu niên, Thiết giáp kim cương vẫn hỏi lại:

- Đã đành là thế, nhưng nếu một con người mà đến giờ phút không thể không chết được...

Tiểu Phi vẫn bằng một giọng quả quyết:

- Cho dù đến giờ phút không thể không chết được thì cũng vẫn phải phấn đấu tới cùng để tìm một con đường sống!

Và hần giữa mặt lên trời chậm rãi nói tiếp:

- Trời sợ người khát nên mới sinh ra nước, sợ người đói nên sinh ra hoa quả, lúa gạo, vì sợ người lạnh mới sinh ra ánh nắng...

Đang nói chậm, Tiểu Phi quát lớn:

- Và tự nhiên con người phải có nghĩa vụ về cơm áo, các hạ thử kiểm soát xem mình đã làm được gì chưa?

Thiết giáp kim cương sừng sốt lắc đầu:

- Chưa có làm gì cả...

Tiểu Phi nói:

- Cha mẹ sinh ta và dưỡng dục, hao tổn tâm huyết, thế các hạ kiểm xem đã vì cha mẹ mà làm được những gì?

Thiết giáp kim cương cúi đầu không nói...

Tiểu Phi nói tiếp:

- Các hạ nghĩ rằng có nhiều chuyện không thể nói ra, vì nói ra có thể sẽ có lỗi với bạn bè, nhưng các hạ âm thầm chịu chết thì có lỗi với cha mẹ, có lỗi với trời đất không?

Thiết giáp kim cương nắm chặt đôi tay rướm rướm mồ hôi.

Lời nói của gã thiếu niên thật là đơn giản nhưng nội dung triết lý lại hết ỨC CAO THÂM. Thiết giáp kim cương chợt cảm thấy gã thiếu niên này thoáng qua y như một người đàn độn nhưng tư tưởng lại minh bạch sắc bén vô cùng... Sự sáng suốt và hoài bão của hần xem chừng cao hơn cả Lý Tầm Hoan.

Tiểu Phi nói tiếp:

- Con người sinh ra, căn bản là cần phải sống, không một người nào có quyền đưa mình vào con đường chết cả.

Thiết giáp kim cương cúi mặt thì thầm:

- Tôi sai...Tôi đã nghĩ sai....

Và như đã hạ quyết tâm, hần vụt ngẩng đầu lên:

- Tôi không muốn nói những khúc chiết của vấn đề ấy tại vì...

Tiểu Phi khoát tay:

- Tôi tin, khỏi phải giải thích.

Thiết giáp kim cương hỏi lại:

- Nhưng sao thiếu gia lại biết tôi không làm chuyện phản bạn?

Tiểu Phi trả lời một cách thản nhiên:

- Tôi không bao giờ nhìn sai việc gì cả.

Tia mắt hần rục lên đầy vẻ tự tin, nói tiếp:

- Cũng có thể tại vì tôi sinh và lớn lên giữa nơi hoang dã, mà bất cứ ai sinh trưởng trong khung cảnh đó cũng như có một bản năng như dã thú: bản năng phân biệt thiện ác của con người.

Lý Tầm Hoan có cảm giác nếu trên đời còn có một việc gì dễ chịu hơn việc không uống rượu thì đó hẳn là chuyện cũng ngồi uống rượu với hạng người mà mình đã đâm chán ngấy.

Hắn cảm thấy người trong "Hưng Vân Trang", những thực khách thường có mặt ở đây, không một người nào là không đáng chán. Chỉ có Du Long Sinh là tương đối khá, vì tên này ít có thái độ dua nịnh.

Bởi vì những con người đã sẵn để chán mà lại thêm có thái độ bùng bọ, du nịnh nữa, thì thật không còn gì để đáng gớm bằng.

Vì thế mà Lý Tầm Hoan cáo bệnh không chịu tiếp xúc với họ.

Vốn biết tính khí của người em kết nghĩa, nên Long Tiêu Vân cũng không nài ép. Thế là suốt ngày Lý Tầm Hoan cứ rúc kín trong phòng để chờ trời tối.

Hắn biết đêm nay sẽ có phát sinh nhiều điều thú vị.

Bên ngoài gió đưa lá trúc rì rào y như sóng biển xa xa.

Trên trần nhà nhện giăng nhiều chỗ, Lý Tầm Hoan chợt thấy con người y như con nhện suốt đời chuyên lo giăng tơ để cuốn mình.

Lý Tầm Hoan cũng đang cuốn mình trong chiếc lưới, nhưng không bao giờ có ý nghĩ thoát ra, vì thế chiếc lưới ấy tự mình giăng mắc.

Nghĩ đến sự ước hẹn với Lâm Tiên Nhi, đôi mắt của Lý Tầm Hoan vụt sáng lên.

Nhưng khi nghĩ đến Thiết giáp kim cương, nghĩ đến người bạn đường bao năm cùng chung gian khổ, tia mắt hắn vụt xuống màu ảm đạm.

Trời lần lần kéo xuống hoàng hôn.

Lý Tầm Hoan vươn vai ngồi dậy, chợt nghe trên mặt tuyết có tiếng bước chân nhẹ nhè lướt tới.

Vừa nằm xuống là nghe tiếng bước chân sát bên cửa sổ.

Lý Tầm Hoan làm thinh. Hắn biết nhất định tiếng động đó không phải là của Long Tiêu Vân, vì họ Long không bao giờ hành động rình rập như thế.

Thế nhưng kẻ đó là ai?

Thì Âm chăng?

() Một luồng hơi nóng vụt bùng lên tận óc, Lý Tầm Hoan cảm nghe toàn thân run lên khi nghĩ đến nàng.

Nhưng ngay lúc đó ngoài cửa sổ có tiếng hỏi liên theo.

- Lý huynh ngủ rồi à?

Giọng nói của "Tàng kiếm sơn trang" Du thiếu chủ.

Lý Tầm Hoan khẽ thở dài.

Không biết đó là dáng điệu thích thú hay thất vọng.

Họ Lý kéo lê đôi dép đi ra mở cửa.

- Xin mời thật là hân hạnh.

Du Long Sinh bước vào ngồi xuống nhưng không hề ngó Lý Tầm Hoan.

Ngọn đèn được kê lên, Lý Tầm Hoan thấy da mặt Du Long Sinh hơi tái.

Da mặt hơi tái, tự nhiên trong lòng người không có ý tốt.

Lý Tầm Hoan chớp mắt cười:

- Trà hay rượu?

Du Long Sinh đáp:

- Rượu.

Lý Tầm Hoan cười:

- Tốt quá, tôi chưa hề có khách uống trà.

Uống luôn ba chén, Du Long Sinh chợt nhìn thẳng vào mặt Lý Tầm Hoan:

- Các hạ có biết tại làm sao tôi uống rượu chẳng?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Rượu thường được người ta gọi là " Điền thi câu " cũng được gọi là " Tảo sàu tri kỷ " nhưng Du thiếu hiệp đâu có mối sàu phải " quét " mà chắc cũng không có thi hứng để " Câu ". Phải chăng uống rượu để thêm phần cam đảm?

Du Long Sinh nhìn sững Lý Tầm Hoan rồi vùng ngửa mặt cười sặc sụa.

Soảng.

Trong tiếng cười chợt có tiếng kiếm khua, Du Long Sinh tuốt thanh kiếm khỏi vỏ.

ánh thép người xanh biếc.

Du Long Sinh nín cười ngó Lý Tầm Hoan:

- Lý thám hoa có nhận ra thanh kiếm này không?

Đưa ngón tay dài dậm dượt vuốt lên sống kiếm, Lý Tầm Hoan thì thầm:

- Thật là tốt, thanh kiếm thật là tốt.

Chưa dứt tiếng khen, Lý Tầm Hoan lại khom mình xuống ho sặc sụa.

Đôi mắt Du Long Sinh chớp chớp:

- Lý huynh đã là người thích kiếm, có lẽ dư biết thanh kiếm này, tuy không bằng thanh " Ngự trường " nhưng danh vị trong võ lâm cũng đã một thời vang bóng đấy chứ?

Lý Tầm Hoan lim dim đôi mắt khẽ ngâm nga:

- Ngự Trường Chuyên Chư, Can Tương Mạc Tà. Võ tứ đoạt tình, người nhờ kiếm nên danh, kiếm nhờ người truyền tụng.

Du Long Sinh cười khẩy:

- Đúng, đây đúng là thanh " Đoạt tình kiếm " của Dịch Võ Tử, một kiếm gia hồi ba trăm năm trước, nhưng câu chuyện quan hệ đến thanh kiếm này chẳng hay Lý huynh có nghe chưa?

Lý Tầm Hoan vẫn cứ lim dim:

- Xin thỉnh giáo.

Nhìn sững lên mũi kiếm, Du Long Sinh nói bằng một giọng trầm trầm:

- Dịch võ Tử thích kiếm hoá nhiên, không thích gì việc khác. Cứ mãi độc thân như thế cho đến tuổi trung niên mới yêu một vị nữ sĩ, hai người đính hôn, không ngờ trước đêm động phòng, cô gái ấy lại hẹn hò đàn dúi với người bạn thân của họ Dịch là " Thân đao " Bành Quỳnh. Dịch võ Tử đau buồn tức giận dùng thanh " Đoạt tình kiếm " giết chết Thân đao Bành Quỳnh, từ đó về sau họ Dịch lấy kiếm làm bạn, không thêm tính chuyện hôn nhân.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chặp Lý Tầm Hoan và nói tiếp:

- Có lẽ Lý huynh cảm thấy câu chuyện quá đơn giản, tình tiết không có gì khúc triết đấy chứ? Tuy vậy chuyện vẫn là chuyện thật đấy!

Lý Tầm Hoan cười:

- Tôi chỉ thấy vị Dịch võ Tử ấy kiếm pháp tuy cao, nhưng mà con người có phần tiểu khí. ông ấy há chẳng nghe ” Bằng hữu như thủ túc, thù tử như y phục ” hay sao? Đường đường một danh gia kiếm pháp anh hùng, tại sao lại vì cái tình của đàn bà mà đi dứt nghĩa bằng hữu?

Du Long Sinh cười nhạt:

- Tôi thì trái lại, tôi nhận thấy vị tiền bối Dịch võ Tử quả xứng là anh hùng vì chỉ có anh hùng mới có chuyện tình thân sâu như thế.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Nếu như thế thì các hạ đêm nay có lẽ muốn học theo Dịch võ Tử hồi ba trăm năm trước đó chăng?

Tia mắt của Du Long Sinh chớp rục:

- Cái đó cũng còn phải xem lại, cần xem Lý huynh có phải giống như ” Thần đao ” Bành Quỳnh không đã!

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Trăng rạng cành mai, giai nhân ước hẹn. Tội tình chi các hạ lại đi làm cái chuyện chia trắng cản gió như thế, chẳng là kém lịch sự lắm sao ?

Du Long Sinh trầm giọng:

- Nghĩa là các hạ nhất định đi đến đó?

Lý Tầm Hoan cười:

- Nếu để người đẹp một mình dưới nguyệt thù tại hạ sẽ thành tội nhân của giới phong lưu hay sao.

Gương mặt xanh rờn của Du Long Sinh vụt đỏ rần, gân trán nổi lên, thốc mũi kiếm vào yết hầu của Lý Tầm Hoan như một luồng điện chớp.

Lý Tầm Hoan khẽ nghiêng đầu và vẫn mỉm cười:

- Bằng kiếm pháp của các hạ mà muốn học theo Dịch võ Tử thì sao sai biệt quá.

Du Long Sinh rống lên:

- Bằng vào kiếm pháp đó giết người cũng quá thừa.

Trong tiếng thét, Du Long Sinh đã đâm luôn mười kiếm.

Tiếng thét rít trong không khí như xé nước, hơi gió cuốn bình trà trên mặt bàn bề văng xuống sàn gạch, nước đổ ra lên lảng.

Kiếm này nối tiếp sang kiếm khác càng lúc càng nhanh.

Lý Tầm Hoan vẫn đứng yên một chỗ, Du Long Sinh trán rịn mồ hôi.

Thấy Lý Tầm Hoan hai tay không, hấn càng đánh gấp hơn nữa, mục đích làm cho họ Lý không có thì giờ để rút dao.

Hấn không sợ gì cả, hấn chỉ sợ phi đao họ Lý mà thôi.

Nhưng Lý Tầm Hoan đâu có ý cầm đao?

Họ Lý vẫn cứ cười:

- Tuổi còn hơi nhỏ mà kiếm pháp như thế ấy, kể chung thì cũng rất là ít có, nhưng nếu bằng vào thế gia và sư thừa mà nói thì đem kiếm pháp ấy mà xông xáo giang hồ thì danh dự gia đình và sư môn của các hạ sẽ bị huỷ diệt vào tay các hạ.

Trong bóng kiếm chập chờn hiểm ác mà có thể đứng yên nói chuyện đời như thế, đối với Du Long Sinh thật không còn chuyện tức tối nào hơn, hấn giận dữ lia nhanh thanh kiếm hơn nữa nhưng vẫn không làm sao phạm được vào vai áp Lý Tầm Hoan.

Thì ra mỗi bận biến chiêu, Du Long Sinh thấy đều bị hố, chẳng hạn như mũi kiếm nhằm ngay vào yết hầu Lý Tầm Hoan thì y như cảm thấy họ Lý nghiêng sang bên trái, Du Long Sinh lật đật đẩy kiếm xéo qua bên trái thì Lý Tầm Hoan lại đứng trơ trơ, và mũi kiếm vì thế mà đâm trượt.

Thành ra hơn mười thế kiếm mới đầu là sát thủ nhưng cuối cùng lại hoá ra đánh dứ, hiểm chiêu lại hoá hư chiêu. Và Lý Tầm Hoan thì vẫn đứng trơ trơ như người lớn đứng xem trò múa rối trẻ con.

Được rồi, không biến thì không biến Du Long Sinh nghiêng rằng nói thầm và từ đường kiếm cứ đi ngay chứ không thêm biến nữa chừng.

Nhưng như thế cũng trượt nốt.

Vì kiếm không biến thì Lý Tầm Hoan lại biến. Chỉ cần một chút nhích qua là mũi kiếm đủ trượt ra ngoài.

Cần nên biết ự đối phó địch nhân của cao thủ, họ ít trông binh khí mà thường nhìn vào sắc diện của đối phương, và câu mà họ thuộc nằm lòng ” Địch chưa động ta động trước, địch sắp động ta đã động rồi ” và nó phải được áp dụng trong đường tơ kẽ tóc.

Và bằng vào cách ấy, động tác thật nhẹ của Du Long Sinh vẫn không làm sao qua mắt được Lý Tầm Hoan .

Du Long Sinh càng lúc càng hồ hồ học học và đợi cho đến lúc hấn dùng đến sức cuối cùng, Lý Tầm Hoan đưa ngón tay thon dài khẽ búng lên sống kiếm.

Bong!

Soảng!

Một tiếng ngân lên thánh thót, cánh tay Du Long Sinh tê điếng và thanh kiếm bắn tuốt ra cửa sổ.

ánh thép lấp lánh dưới ánh trăng thoáng mắt vào rừng trúc.

Lý Tầm Hoan vẫn đứng y nguyên một chỗ. Hai bàn chân chưa nhích một ly.

Du Long Sinh chợt nghe mặt nóng bừng bừng và đột nhiên từ từ hạ xuống, toàn thân lạnh toát .

Lý Tầm Hoan cười và vỗ vai hấn:

- Đoạt tình kiếm là vật quý lắm, ra nhặt nó đi.

Du Long Sinh quấy phất ra và khi đến gần cửa hấn nói bằng một giọng run run:

- Nếu là anh hùng hãy đợi một năm... Một năm sau ta thề rửa hận.

Lý Tầm Hoan cười:

- Một năm thôi à? Một năm không thể đủ đâu.

Du Long Sinh làm thỉnh, họ Lý nói tiếp:

- Tư chất các hạ có nhiều ưu điểm, kiếm pháp cũng không phải tầm thường, chỉ tiếc tính tình nóng nảy quá, vì lẽ đó kiếm trở thành loạn chỗ không thuần, gấp mà không lợi hại thêm vào đó lại nóng nảy tấn công, nếu gặp đối thủ kinh nghiệm nhiều hơn, họ sẽ làm cho kiếm pháp của các hạ tự loạn. Thật ra nếu các hạ bình tĩnh thì hôm nay muốn làm tại hạ mang thương cũng không phải khó lắm đâu.

Đôi mắt của Du Long Sinh sáng rực lên nhưng Lý Tầm Hoan đã nói tiếp:

- Nhưng ” bình tĩnh ” chỉ vỏn vẹn hai tiếng ấy thôi, nói thì nghe dễ lắm, nhưng làm được thì khó lắm, cỡ như các hạ nếu quyết tâm thì cũng phải mất bảy năm.

Da mặt Du Long Sinh lúc xanh lúc đỏ, hai bàn tay nắm cứng, những đốt xương kêu răng rắc.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đi đi, nếu tôi còn sống được bảy năm nữa nếu các hạ quyết chí báo cừu thì bảy năm chưa phải là dài lắm đâu. Quân tử phục cừu mười năm chưa muộn mà.

Đêm lại trở về im lặng.

Gió đưa cành trúc vẫn cứ rì rào.

Nhìn bóng đêm qua cửa sổ, Lý Tầm Hoan đứng sững, thì thào:

- Tuổi trẻ vẫn là tuổi trẻ. Đừng giận tôi nhé. Cậu có biết tôi muốn cứu cậu đấy không? Nếu cậu cứ đeo đẳng theo Lâm Tiên Nhi thì tôi sợ cuộc đời niên thiếu của cậu đến đây là hết!

Lý Tầm Hoan biết bây giờ có lẽ Lâm Tiên Nhi đang đợi, và nhất định đang dũa lại lưỡi câu. Họ Lý chẳng những không sợ mà lại còn cảm thấy thích thú.

Lý Tầm Hoan lại bật cười.

Nhớ lại câu nói chót của Du Long Sinh khi hậm hực bỏ đi, hắn nói:

- Nếu người quả đã mê một Lâm Tiên Nhi thì người sẽ hối hận vì nàng đã là của ta rồi, nàng đã cùng ta... cùng ta... Hừ, sao người lại thích đi một chiếc giày mà có kẻ đã xỏ chân rồi thế? Lý Tầm Hoan nhớ câu nói đó mà cười ra tiếng:

- Dù gì giày cũ vẫn êm chân hơn giày mới.

Thật là tội nghiệp Du Long Sinh quả là kẻ đáng thương.

Mà cũng dễ tức cười, Lâm Tiên Nhi quả là hạng người như hắn nói sao? Nàng quả là cô gái lang chạ như thế ư?

Quả là một tật lớn của đàn ông. Khi mà họ không chiếm được người con gái, thù y như là trăm như một, họ tự khoe khoang họ cố nói rằng họ làm chủ người đàn bà ấy.

Một tật xấu của những gã đàn ông, một tật xấu đáng thương hại. Lý Tầm Hoan chậm chậm đi ra cửa và chợt thấy ánh đèn đi lại.

ánh đèn mỗi lúc một gần. Hai cô gái ăn mặc lối a hoàn xách hai chiếc đèn lồng.

Hai ả vừa đi vừa thì thào với nhau và cười khúc khích, khi thấy Lý Tầm Hoan hai ả vụt làm nghiêm. Vẻ nghiêm trang trên khuôn mặt non choẹt trông đến buồn cười.

Lý Tầm Hoan:

- Lâm cô nương sai đến đón tôi đấy à?

Cô gái áo xanh vòng tay thi lễ:

- Phu nhân cho chúng tôi đến thỉnh Lý thám hoa.

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Phu nhân nào?

Cô gái áo xanh cười:

- Trông chủ chúng tôi chỉ có một phu nhân.

Cô gái áo hồng rước nói:

- Phu nhân biết Lý thám hoa không ưa vầy cuộc với đám tục khách, cho thiết một tiệc nhỏ để cho thỉnh Lý thám hoa đến trò chuyện cho vui.

Lý Tầm Hoan đứng sững như trời trồng, thần trí như đã bay ra khỏi rừng trúc, bay bổng lên tửu lầu.

Toà lầu nho nhỏ xinh xinh, nơi mà mười năm trước hắn hằng lui tới. Hắn nhớ rõ từng viên đá bậc thềm, từng khoảng lan can, từng vị trí của mỗi chiếc ghế. Nơi thường có những bữa tiệc nho nhỏ mà hắn thường dùng.

Hắn nhớ rõ từng thức ăn, từng chiếc đĩa, hắn nhớ rõ hương rượu năm xưa.

Nàng vẫn còn ở sau rèm và giọng nói thật trang nghiêm:

- Đừng quên lời mẹ dặn nghe con, hãy rót rượu kính Lý đại thúc.

- Vâng.

Hồng Hải Nhi rót rượu và cung kính cúi đầu:

- Muôn lăm ngàn lỗ đều do bởi diệt nhi, dám mong Lý thúc thúc đừng để vào lòng, đối với Long gia, ân nghĩa của Lý thúc thúc nặng bằng non thái, cho dù thúc thúc có giết, diệt nhi cũng không oán trách.

Lòng như muôn mối tơ vò, Lý Tầm Hoan không biết nói sao cho phải.

Thật sự, cho dù tự biết mình không sai quấy, nhưng bây giờ nhìn vào gương mặt trắng bệnh như giấy của đứa bé, trong lòng họ Lý cũng vẫn có cảm giác là mình phạm tội.

Lý Tầm Hoan mím miệng thở ra:

- Thi Âm có phải nàng tìm tôi đến đây để mà chà sát dày vò.

Hắn vẫn không nói ra lời, cũng không biết phải làm sao cạy chén.

Rượu không còn là mỹ tửu nữa.

Nó là một chất đắng của cuộc đời, một chất đắng mà đối với Lý Tầm Hoan không thể không có được. Hắn sống được cũng chỉ nhờ vào men đắng ấy.

Hồng Hải Nhi nói tiếp:

- Từ đây về sau, tuy diệt nhi không còn có thể luyện võ được nữa, nhưng làm kẻ nam nhi không thể trọn đời sống nhờ mãi bên cha mẹ, xin thúc thúc niệm chút tuyệt kỹ phòng thân để cho diệt nhi sau này tránh khỏi cái tử nhục vì bị người khinh rẻ.

Lý Tầm Hoan thở hắt ra một hơi dài, mấy ngón tay khê vuốt lên sống đao ngọn tiểu đao.

Tiếng của Thi Âm vọng lên từ phía sau rèm:

- Lý đại thúc từ trước đến nay chưa hề truyền thụ phi đao cho ai cả, có được trong tay ngọn phi đao ấy là bùa hộ thân của con đó. Sao không lạy thúc thúc mà tạ ơn đi.

Hồng Hải Nhi xụp xuống:

- Đa tạ thúc thúc.

Lý Tầm Hoan mỉm cười, mỉm cười trong tiếng thở dài thườn thượt.

Lòng mẹ thương con thật là không còn sự chu đáo nào hơn nữa, nhưng con đối với mẹ thì sao?

Không khí lạc chìm vào u uất.

Ả a hoàn đã đưa chú bé ra sau nhưng Lâm Thi Âm thì vẫn còn ở bên rèm như chưa muốn cho Lý Tầm Hoan cất bước.

Tại làm sao nàng còn muốn lưu hắn lại?

Lý Tầm Hoan đâu phải con người bất cần, thế nhưng hoàn cảnh, trong giờ phút này chợt cảm thấy vô cùng lúng túng, lúng túng như một đứa trẻ vị thành niên.

ái tình quả thật là kỳ lạ có lúc nó làm chio kẻ thông minh biến thành thành ngu xuẩn, có lúc nó làm cho con người hoạt bát trở nên đần độn.

Đêm sắp về khuya.

()

Lâm Tiên Nhi chắc đang nóng lòng chờ đợi.

Tiếng của Lâm Thi Âm phá tan ý nghĩ của Lý Tầm Hoan:

- Lý thúc thúc có chuyện cần à?

Lý Tầm Hoan bàng hoàng:

- Không... không có chi.

Lặng thinh một lúc, Thi Âm hỏi thật chậm rãi:

- Lý thúc thúc đã gặp Lâm Tiên Nhi rồi chứ?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Có gặp đôi lần.

Lâm Thi Âm nói:

- Nàng là một cô bé đáng thương, thân thể của nàng thật hết sức bi khổ, nếu thúc thúc thấy cha nàng tức khắc sẽ biết sự bất hạnh của nàng đến mức nào.

Lý Tầm Hoan thở ra.

Không biết hẳn bù ngùi cho thân thể của Lâm Tiên Nhi hay bù ngùi vì lời lẽ của Lâm Thi Âm.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Năm đó, tôi đến ” Xả thân nhai ” để cầu nguyện, tình cờ đúng lúc nàng định gieo mình xuống vực sâu và tôi đã cứu được nàng. Thúc thúc có biết vì sao nàng lại định huỷ mình không.

Lý Tầm Hoan miễn cưỡng lắc đầu:

- Không!

Lâm Thi Âm nói:

- Nàng huỷ mình vì cái bệnh của cha nàng.

Thi Âm thở ra và nói tiếp:

- Cha như thế ấy mà lại có con gái thế, thật khó làm cho người ta tin được. Tôi không chỉ thương nàng mà lại còn kính phục nàng.

Lý Tầm Hoan lại thở dài không nói.

Thi Âm nói:

- Nàng không những đẹp đẽ thông minh mà lại là một cô gái luôn luôn cầu tiến. Nàng tự biết mình sinh ra trong một gia đình bị người ta xem nhẹ, cho nên bất cứ một việc làm nào, nàng cũng cố hết sức cho đừng bị người đời khinh rẻ.

Lý Tầm Hoan cười:

- Bây giờ thì sợ chắc không còn ai khinh rẻ nữa .

Thi Âm nói:

- Đó là do nàng phấn đấu mà được, chỉ hiềm vì tuổi nàng quá nhỏ, tâm tính quá mềm yếu, cho nên tôi cứ sợ nàng lại mắc bấy thiên hạ.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Sao nàng lại có thể mắc bấy? Nàng đang giảng bấy kia chứ.

Nhưng họ Lý vẫn làm thinh.

Thi Âm lại nói:

- Tôi chỉ mong nàng sau này tìm được chỗ nương thân xứng đáng, mong nàng đừng bị lừa gạt mà phải mang khổ suốt đời.

Lặng thinh một lúc, Lý Tầm Hoan mới hỏi thật nhẹ:

- Nhưng tại sao đại tẩu lại nói với tôi chuyện đó? ()

Lâm Thi Âm cũng lặng thinh một lúc rồi mới trả lời:

-Tại làm sao tôi lại nói chuyện với thúc thúc, không lẽ thúc thúc không biết sao?

Lại lặng thinh một lúc nữa, Lý Tầm Hoan vụt bật cười:

- Biết, biết rất rõ.

Quả thật, Lý Tầm Hoan đã biết rõ rồi.

Lâm Thi Âm cố cầm chân, nguyên do là không bằng lòng sự ước hẹn giữa hần và Lâm Tiên Nhi và chuyện hẹn ước này lại chính gã si tình Du Long Sinh nói cho Lâm Thi Âm biết.

Chuyện kể cũng hay.

Thi Âm nó tiếp:

- Cho dù thế nào chúng ta cũng là bằng hữu, tôi muốn van cầu thúc thúc một việc.

Lý Tầm Hoan nghe đau nhói trong lòng nhưng vẫn mỉm cười:

- Đại tẩu muốn tôi đừng tìm đến với Lâm Tiên Nhi.

Thi Âm đáp nhẹ:

- Đúng.

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Đại tẩu cho rằng tôi đã... để ý nàng?

Thi Âm nói:

- Tôi không cần biết thúc thúc đối với nàng như thế nào, chỉ mong thúc thúc vui lòng đáp ứng lời yêu cầu của tôi thôi.

Lý Tầm Hoan nâng chén rượu uống cạn một hơi:

- Đúng, tôi là một kẻ lãng tử quen mất nét, nếu tôi gần nàng là tôi sẽ hại nàng...

13. Họa Gởi Tai Bay

Như cố không muốn nghe những gì cay đắng trong lời nói của Lý Tầm Hoan, Lâm Thi Âm hỏi lại:

- Thúc thúc bằng lòng chứ?

Lý Tầm Hoan cắn răng:

- Đại tẩu không biết rằng tôi là kẻ luôn luôn thích hại người à?

Bàn tay ngọc nắm chặt bức rèm châu.

Bàn tay dịu mềm nhưng vì nắm chặt lâu quá nên những đường gân xanh vụt nổi vòng lên là da trắng muốt, từng hạt châu trên bức rèm rơi xuống nghe thánh thót...

Lý Tầm Hoan ngẩng nhìn lên bàn tay ấy và chầm chậm đứng lên:

- Xin cáo biệt!

Thi Âm run giọng:

- Người đã đi rồi sao lại còn về làm chi nữa. ở đây cuộc sống đã được yên ổn rồi, người còn khuấy động làm chi nữa.

Lý Tầm Hoan cắn môi không nói, nhưng khóe miệng giật liên hồi.

Lâm Thi Âm giật đứt bức rèm, da mặt nàng trắng nhợt và nước mắt đoan tròn.

Nàng đã vì Lâm Tiên Nhi mà lo lắng đến kinh hoàng.

Lý Tầm Hoan đi luôn không ngoái lại.

Hắn không dám quay đầu, hắn không dám nhìn nàng.

Hắn biết chỉ một cái nhìn thôi, chuyện phát sinh kế tiếp sẽ làm thành chuyện suốt đời đau khổ, Chỉ nghĩ đến thế thôi, hắn cũng không nghĩ tận cùng.

Lý Tầm Hoan chậm chạp xuống lầu và nói trong hơi gió thoảng:

- Sự thật thì cũng không cần đến ai phải yêu cầu, vì căn bản tôi vẫn không bao giờ để ý đến ai cả!

Lâm Thi Âm trơ mắt nhìn theo và nàng quỵ xuống, thân thể như mềm nhũn.

Tuyết rũ xuống ao đã đóng lại thành băng, vòng lan can xinh đẹp tro màu sâu thẳm.

Lý Tầm Hoan thờ thẩn ngồi dựa vào bệ đá bên cầu, thờ thẩn nhìn mặt nước lạnh đông mà lòng cảm nghe như băng giá.

- Ta đã đi rồi sao còn trở lại làm chi? Tại sao còn về nữa làm chi?

Tiếng trống lầu canh điểm ba tiếng.

Xa xa, Lãnh Hương Tiểu Trúc hãy còn le lói ánh đèn.

Có phải Lâm Tiên Nhi còn đợi chăng?

Biết rằng ước hẹn này Lâm Tiên Nhi có dụng ý riêng, biết rằng mình đến đây nhất định sẽ có chuyện xảy ra không lường được mà cũng là chuyện thích thú không lường được.

Nhưng Lý Tầm Hoan vẫn ngồi trơ nhìn ánh đèn le lói.

Những cơn ho khác tới làm cho hắn gập mình.

Thình lình, phía Lãnh Hương Tiểu Trúc vụt thoáng bóng người, chỉ thoáng qua rồi mất.

Lý Tầm Hoan đứng dậy.

Như một con cheo giữa rừng sâu, họ Lý vừa đứng lên là thân ảnh đã biến vào bóng tối.

Nhưng chiếc bóng thoáng qua khỏi nảy mắt luôn.

Lạ chưa? Không lẽ mình hoa mắt?

Lý Tầm Hoan lảo bảo và chợt phát hiện trên mái ngói có dấu chân.

Lao mình bên cửa sổ hãy còn chấp chới ánh đèn, họ Lý đưa tay gõ nhẹ:

- Lâm cô nương.

Bên trong hoàn toàn vắng ngắt.

Lý Tầm Hoan phóng vào, trên chiếc bàn nhỏ thức ăn và bình rượu hãy còn đây.

Nhưng Lâm Tiên Nhi đã đi đâu.

Lý Tầm Hoan vùng khựng lại.

Trên bàn nằm chén rượu lún sâu vào mặt bàn gần phân nửa, chén rượu xếp thành hình đóa hoa mai .

Mai Hoa Đạo?

Lâm Tiên Nhi đã lọt vào tay Mai Hoa Đạo?

Lý Tầm Hoan xòe bàn tay ấn xuống mặt bàn, năm chén rượu tung lên, năm dấu hấy còn sâu hun hút .

Năm cái chén vẫn y nguyên.

Mặt bàn không phải là đá, nhưng vốn là thứ gỗ quý rất cứng, bằng nội lực của con người có thể làm cho năm cái chén bằng sứ lún sâu vào, Lý Tầm Hoan biết sức mình không thể hơn con người ấy.

Lý Tầm Hoan vâng về chén rượu dẫn đo.

Ngay lúc ấy, một tiếng vèo ngay qua, hơi ám khí ập vào như tiếng cào cào bay.

Rõ ràng, những kẻ ném ám khí toàn là cao thủ.

Bằng vào hơi gió đó, thân hình cũng có thể bị đơm như lông nhím.

Hai tay Lý Tầm Hoan khoa lên một lượt và ấn nhẹ mũi chân bắn vọt lên không, loạt ám khí văng toả vào nhau khua rền rền.

Từ bên ngoài, rộn tiếng ồn ào:

- Mai Hoa Đạo hãy khôn hồn nộp mạng.

- Mai Hoa Đạo cho người biết, đã có mặt " Lạc Dương Phủ " Điền Thất lão gia, " Ma Vân Thủ " Công Tôn đại hiệp, có cả Triệu đại gia, Long tứ gia...

Trong tiếng ồn ào hỗn tạp, chợt có tiếng quát như chuông gióng:

- Hãy im lặng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Quả đúng là Điền Thất ()

Bên ngoài có tiếng vọng lên:

- Bằng hữu đã đến sao không ra mặt?

Lý Tầm Hoan nén ho, cất giọng khàn khàn:

- Các vị đã đến sao lại không vào?

Tiếng bên ngoài lại nhao nhao:

- Coi chừng hấn dụ...

- Ta sáng địch tối coi chừng mắc bẫy.

Và họ áp dụng ngay lối khích tướng:

- Mai Hoa Đạo là kẻ chuyên hành sự trong bóng tối, làm sao lại dám thấy mặt ai?

- Kẻ sống trong bóng tối tự nhiên là phải dấu mặt chứ sao?

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Đúng rồi, Mai Hoa Đạo là kẻ luôn luôn núp lén, nhưng chuyện ấy đâu có quan hệ chi đến tại hạ?

Tiếng bên ngoài sang sảng:

- Người không phải là Mai Hoa Đạo thì là ai?

Lại có tiếng quát:

- Công Tôn đại hiệp còn hỏi gì nữa? Họ Triệu này từ xưa đến nay đâu có trông nhầm.

Lý Tầm Hoan cười ha hả:

- Triệu Chính Nghĩa, tôi biết đây là trò của ông mà.

Cùng một lượt với tiếng cười, Lý Tầm Hoan lướt mình qua cửa sổ như con én liêng.

Nhiều người hồ hởi xốc tới nhưng cũng có nhiều người hốt hoảng thối lui.

Long Tiêu Vân la lớn:

- Các vị dừng tay, em tôi đây, Lý Tầm Hoan đây.

Nhìn thẳng vào mặt Triệu Chính Nghĩa, Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Triệu đại gia nhãn lực thật cao minh, nếu tại hạ không may thì đã làm quỷ tế cho Mai Hoa Đạo rồi.

Triệu Chính Nghĩa trừng mắt:

- Tam canh bán dạ một mình thập thò thập thưở ở nơi đây không phải Mai Hoa Đạo thì ai? Hừ, bệnh của các hạ sao mà chóng khỏi thế? Người bệnh mà nửa đêm tuyết giá lại đi dạo mát thế?

Lý Tầm Hoan thản nhiên:

- Sao lại thập thò thập thưở? Tôi đường đường chính chính đến đây mà. Huống chi Triệu đại gia thừa biết Lâm cô nương cùng tôi có hẹn.

Triệu Chính Nghĩa cười nhạt:

- Tại hạ làm sao biết được chuyện giao tình giữa các hạ và Lâm cô nương? Nhưng có điều ở đây ai cũng biết đêm nay Lâm cô nương không bao giờ đến đây cả.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Sao?

Triệu Chính Nghĩa nói:

- Vì để tránh Mai Hoa Đạo cho nên hồi chiều Lâm cô nương đã rời khỏi Lãnh Hương Tiểu Trúc.

Lý Tầm Hoan nói:

- Cho dù như thế thì ít ra chư vị phải quan sát cho kỹ rồi ra tay thì có muộn gì đâu.

Triệu Chính Nghĩa so vai:

- Đối phó với loại người như Mai Hoa Đạo thì phải ” tiên hạ thủ vi cường ” chứ chuyện chi lại phải xem rõ hay không xem rõ?

Lý Tầm Hoan cười ha hả:

- Hay, thật là hợp tình hợp lý. Như vậy nếu khi nãy tại hạ chết vào tay Triệu đại gia thì cũng phải chứ đâu có gì oan uổng.

Long Tiêu Vânặng hắng hai ba tiếng và cười trong giọng giăng hoà:

- Đêm hôm tăm tối ai cũng phải hiểu lầm.

Triệu Chính Nghĩa hắt mặt lạnh lạnh:

- Phải, vả lại chưa chắc tôi đã nhìn lầm.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Không nhìn nhầm à? Nghĩa là Triệu đại gia muốn nói tại hạ là Mai Hoa Đạo?

Triệu Chính Nghĩa cười nhạt:

- Chuyện đó cũng hơi khó nói. Ai cũng biết Mai Hoa Đạo khinh công rất cao, phản ứng rất lẹ, còn như hần họ Trương hay họ Lý thì ai mà biết được.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Đúng, tại hạ khinh công không thấp, phản ứng cũng nhanh nhưng còn một điều mà Triệu đại gia quên nói là khi Mai Hoa Đạo tái xuất giang hồ thì lại chính là lúc mà tại hạ từ biên giới trở lại Trung Nguyên. Như vậy nếu Lý Tầm Hoan không phải là Mai Hoa Đạo thì quả là việc lạ.

Lý Tầm Hoan lại cười và nhìn thẳng vào mặt Triệu Chính Nghĩa:

- Nhưng Triệu đại gia đã khẳng định Lý mỗ là Mai Hoa Đạo, thì tại sao Triệu đại gia chưa chịu ra tay?

Triệu Chính Nghĩa gần gần:

- Ra tay sớm hay muộn cũng chưa sao. Có Điền đại gia và Ma Vân huynh nơi đây thì ngươi không dễ gì mà thoát được.

Long Tiêu Vân tái mặt nhưng cố gượng cười:

- Thôi, đùa như thế đủ rồi, không nên nói mãi rồi thiên hạ lại ngỡ là chuyện thật. Long Tiêu Vân này xin lấy cả tính mạng mà đảm bảo Lý hiền đệ đây không bao giờ làm việc quấy.

Triệu Chính Nghĩa gầm giọng:

- Không, không phải đùa. Long tứ gia và hần đã hơn mười năm không gặp thì căn cứ vào đâu để mà bảo chúng?

Long Tiêu Vân đỏ mặt:

- Nhưng... nhưng tôi biết chắc rằng con người của Lý Tầm Hoan ...

Công Tôn Ma Vân cũng cười nhạt:

- Tri nhân trí diện bất tri tâm, câu nói đó Long tứ gia nên nhớ.

Là một con người nổi tiếng nhờ "Ma vân thập tứ thức", một con người tong teo lêu nghêu như cây sậy với khuôn mặt da vàng như nghệ y như kẻ bị sốt rét kinh niên, nhưng tiếng nói của Công Tôn Ma Vân vẫn lại sang sảng như chuông đồng. Lý Tầm Hoan khẽ liếc qua nhưng không nói.

Từ nãy đến giờ, cứ chấp tay sau lưng ung dung như một phú ông, Điền Thất nghe Công Tôn Ma Vân nói vụt cười ha hả:

- Đúng, Điền mỗ và Lý thám hoa vốn là bạn bè với nhau hơn mười năm về trước, nhưng bây giờ chuyện đã phát sinh như thế này, tình bạn cũ âu cũng đành phải gác lại một bên vậy.

Lý Tầm Hoan vẫn một mực điềm đạm:

- Bằng hữu của tại hạ tuy nhiều, nhưng một người bạn mà có thân phận như Điện đại gia thì quả là chưa có, vậy xin Điện đại gia cũng không phải ngại gì chuyện gác lại hay không vấn đề bằng hữu ấy.

Điền Thất nặng mặt, mắt tua tủa sát cơ.

Trong giang hồ, ai ai cũng biết tiếng Điền Thất là một nhân vật hay trở mặt, khi mà lão ta tắt nụ cười thì chính là lúc lão sắp lấy mạng người.

Nhưng trong trường hợp này hơi ngoại lệ, hần lặng thình chăm chăm, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Cả ba người, Triệu Chính Nghĩa, Công Tôn Ma Vân và Điền Thất tuy không động tay nhưng như đã ước ngầm, họ đứng ra thành ba góc, vây Lý Tầm Hoan vô giữa.

Nhưng cả ba người, họ đều lườm lườm vào con dao nhỏ trên tay Lý Tầm Hoan, xem chừng không một ai dám ra tay trước.

Không thèm nhìn đến họ, Lý Tầm Hoan cứ nói bằng một giọng tự nhiên:

- Tôi biết ba vị ngay bây giờ rất tức vì không thể phân thân tôi ra để ăn tươi nuốt sống, bởi vì một khi mà giết được Mai Hoa Đạo tôi rồi thì vinh hoa phú quý và người đẹp dâng hiến kể bên, thêm lên sẽ được lưu danh hậu thế., Chuyện như vậy ai mà lại không thèm.

Triệu Chính Nghĩa hất mặt:

- Vàng ròng, gái đẹp đâu phải là chuyện của các bậc chính nhân quân tử, chúng ta sở dĩ phải giết người chẳng qua là nhiệm vụ, vì giang hồ mà diệt bạo đầy thôi.

Lý Tầm Hoan cười lớn:

- Quang minh lỗi lạc thay. Thật quả không hổ danh " Thiết diện vô tư " giang hồ hành hiệp.

Họ Lý vuốt sống đao và hỏi nhẹ:

- Thế nhưng sao Triệu đại gia lại chưa ra tay?

Tia mắt của Triệu Chính Nghĩa cứ trừng trừng nhìn vào tay đao của Lý Tầm Hoan nhưng lão ta vẫn không động đậy.

Lý Tầm Hoan khẽ gật gù:

- à... tôi biết rồi. Vì có mặt Điền đại gia, vì danh hiệu họ Điền " Nhất điều côn bổng áp thiên hạ, tam lóa thiết đảm chấn can khôn ", mà Triệu đại gia muốn nhường cho Điền đại gia ra tay trước chứ gì? Thế thì Điền đại gia lâm vào cái thế " nghĩa bất dung tử " rồi.

Điền Thất cứ chấp tay sau lưng, giả bộ không nghe.

Lý Tầm Hoan lại nói:

- Hay là Điền đại gia lại muốn nhường cho Công Tôn đại hiệp? Phải rồi đúng là sự biến hóa của " Ma vân thập tứ thức " đã danh chấn võ lâm, nhường cho Công Tôn đại hiệp là phải.

Công Tôn Ma Vân găm găm không nói ().

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Chuyện lạ chưa? Tam vị cùng đều muốn giết tại hạ, thế mà không một ai chịu ra tay, chắc là cả ba người đều khách sáo khiêm nhường, không ai muốn chiếm công đầu chứ gì?

Cả ba người cứ đứng lặng trang.

Long Tiêu Vân cổ cười khỏa lấp:

- Hiền đệ không nhận thấy ba vị ấy đều cố đùa chơi hay sao? Thôi, bỏ qua đi chúng ta còn phải kiếm đôi chén cho đỡ lạnh chứ.

Vừa nói Long Tiêu Vân vừa bước lại choàng tay qua vai Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan biến sắc kêu lên:

- Đại ca...

Họ Lý tính tránh ra khỏi vòng tay của Long Tiêu Vân nhưng đã muộn. Như tất cả tinh thần tập trung để rình cơ hội khi Long Tiêu Vân vừa choàng tay qua vai Lý Tầm Hoan thì hai tay chấp sau lưng của Điền Thất lập tức vung ra, ngọn nhuyễn tiên bằng gân thú vút xé đi trong gió.

Ngọn đao " trăm phát không trật một " trên tay Lý Tầm Hoan trở thành vô dụng, khi bị Long Tiêu Vân đứng choàng tay qua cổ, và ngọn roi mềm của Điền Thất đã cuốn lấy đôi chân của họ Lý như rắn cuốn.

Hai tay của Công Tôn Ma Vân như điện chớp, chỉ trong nháy mắt khi ngọn roi của Điền Thất bung ra thì hắn đã điểm luôn bảy đại huyệt trên mình của Lý Tầm Hoan.

Và, rất xứng với danh hiệu " Nam quyền Bắc cước " Triệu Chính Nghĩa tung luôn một đá, Lý Tầm Hoan lộn người mấy vòng.

Long Tiêu Vân rống lên:

- Dừng lại, tại sao các người lại...

Ngọn roi của Điền Thất bung ra một lần nữa, Long Tiêu Vân chưa kịp nhấc tay lên đã bị Công Tôn Ma Vân điểm vào trọng huyệt.

Triệu Chính Nghĩa xốc lên thêm một đòn nữa, Long Tiêu Vân ngã quỵ.

Long Tiêu Vân tròn xoe đôi mắt:

- Triệu đại ca... tại sao...

Triệu Chính Nghĩa trầm giọng:

- Chúng ta tuy kết nghĩa kim bằng nhưng công ích giang hồ lại là việc trọng hơn.

Long Tiêu Vân nói:

- Nhưng Lý hiền đệ không phải là Mai Hoa Đạo.

Triệu Chính Nghĩa quát lớn:

- Không được nhiều lời, người lấy gì để chứng minh hẳn không phải là Mai Hoa Đạo.

Điền Thất mỉm cười, nụ cười cực kì hòa nhã mà cũng cực kì điêu trá:

- Chính hẳn đã nhận rồi., Long tứ gia còn biện bạch làm chi.

Công Tôn Ma Vân tiếp theo:

- Long tứ gia là người có vợ, có con, có thân phận, có địa vị, nếu để tên ác đạo đâm loạn ấy lôi kéo thì thật là đáng tiếc.

Long Tiêu Vân rít lên:

- Được rồi, các người cứ thả Lý Tầm Hoan đi rồi bao nhiêu tội lỗi nếu có Long Tiêu Vân này xin gánh chịu.

Triệu Chính Nghĩa gằn giọng:

- Người tình nguyện à? Thế còn vợ con người thì sao? Chẳng lẽ người nhẫn tâm cho họ liên lụy ư?

Đang co quắc dưới mặt đất và đang ho sặc sụa nhưng Lý Tầm Hoan vẫn cố dùng mấy ngón tay vô lực vuốt vuốt ngọn đao dịu giọng:

- Long đại ca, đừng nói gì nữa cả.

Long Tiêu Vân ứa nước mắt:

- Hiền đệ, anh đã hại em rồi.

Trời chưa sáng, những ngọn đèn nơi đại sảnh Long gia Trang vẫn không lửa hết bóng tối.

Ngoài thềm một đám đông người xì xào:

- Ngọn roi Điền đại gia lợi hại lắm, tôi cho là dù không bị Long tứ gia cản thì họ Lý cũng ngã rồi.

- Ồ, đó là cái chắc, vì còn có Công Tôn đại hiệp và Triệu đại gia nữa mà.

- Đúng rồi, thảo nào thiên hạ cứ ngán luôn ngọn đá thần sầu quỷ khốc của Triệu đại gia, ghê thật.

- Còn ngón điểm huyết của Công Tôn đại hiệp nữa nghe, nếu ông ta không nhanh thì chưa chắc một roi đủ ngã Lý Tầm Hoan đâu.

- Nói thì như thế, chứ nếu không bị Long tứ gia.

- Long tứ gia sao? Ông ấy đối với Lý Tầm Hoan như thế thì còn ân nghĩa nào bằng chứ.

- Phải rồi, Lý Tầm Hoan được kết bạn với một người như Long tứ gia thì quả là hẳn còn nhiều hân hạnh.

Ngồi bất động trên ghế bành, Long Tiêu Vân lắng nghe lời dị nghị mà lòng đau như cắt.

Lý Tầm Hoan nằm phục dưới đất, từng cơn ho kéo đến như sắp đứt hơi.

Long Tiêu Vân rơi nước mắt:

- Hiền đệ, tất cả đều do anh hại em, suốt đời em gian khổ chỉ vì anh làm ra nên nỗi....

Lý Tầm Hoan nghiêng mặt mỉm cười:

- Đại ca, xin anh biết cho một chuyện. Đó là nếu sau này trong kiếp tái sinh, đệ cũng không bao giờ do dự khi được cùng đại ca kết bạn.

Như quá xúc động, Long Tiêu Vân khóc lớn:

- Nhưng... hiền đệ, nếu không do anh cản trở, thì ai lại làm gì động được mình em.

Lý Tầm Hoan dịu giọng:

- Bất luận đại ca làm gì, đệ biết chẳng qua cũng chỉ vì lo lắng cho đệ mà thôi, cho dù sự việc ra sao, đệ cũng vẫn vô cùng cảm kích.

Long Tiêu Vân nhăn mặt:

- Nhưng tại sao hiền đệ không báo với họ rằng, hiền đệ không phải là Mai Hoa Đạo? Tại sao?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Sống chết đâu phải là quan trọng, kiếp sống của đệ cũng quá đủ rồi. Sống nữa cũng chẳng có gì vui, thì tại làm sao phải chịu khuất phục trần tình với loại thất phu như thế?

Điền Thất vỗ tay cười:

- Hay, chữ nghe hay quá.

Công Tôn Ma Vân cười nhạt:

- Hẳn biết dù có nói gì, chúng ta cũng không tha hẳn được, cho nên hẳn học thói đàn bà chữ bậy cho khóa lấp vạy mà.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Phải, chuyện như thế này, ta chỉ cần cái chết. Nhưng trong tay ta giờ không có phi đao thì tại sao các bộn người chưa chịu ra tay?

Công Tôn Ma Vân hơi đỏ mặt.

Triệu Chính Nghĩa quát lớn:

- Giết người ngay bây giờ giang hồ thiên hạ sẽ dị nghị ra sao. Bọn ta vì công ích giang hồ mà giết người thì cũng phải giết một cách công bình.

Lý Tầm Hoan nhếch môi:

- Triệu Chính Nghĩa, ta thật phục người quá đen tối mà miệng thì lại luôn luôn chính đại quang minh, người nói đến đạo nghĩa giang hồ mà mặt không ửng đỏ thì quả thật là tài.

Điền Thất cười ha hả:

- Giỏi, họ Lý quả là to gan thật đấy, được, nếu người muốn chết sớm thì ta có cách.

Lý Tầm Hoan cười:

- Thật thì ta cũng muốn mắng người mấy tiếng, nhưng vì sợ dơ miệng nên thôi.

Điền Thất làm bộ không nghe, cứ nói:

- Nếu người chịu viết tờ thú tội, thì chúng ta sẽ cho người một cái chết êm ái.

Không chút suy nghĩ, Lý Tầm Hoan nói ngay:

- Tốt lắm, viết đi, ta nói...

Long Tiêu Vân kêu thảng thốt:

- Hiền đệ tội gì mà cũng khai?

Không để ý đến Long Tiêu Vân, Lý Tầm Hoan cứ thản nhiên nói:

- Tội của tôi không lời nào nói xiết, không bút mực nào viết hết, ngoài mặt tôi làm ra vẻ người lành, nhưng đầy gian trá, tôi cầu kết kẻ ác, ly gián người ngay, thừa lúc người không phòng bị ra tay ám toán. Tất cả việc gì bất nhân bất nghĩa, hiểm độc tàn ác tôi cũng chẳng chừa...

Bốp.

Triệu Chính Nghĩa vùng tay tát mạnh vào mặt Lý Tầm Hoan.

Long Tiêu Vân gầm lên:

- Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể làm nhục, các người không thể vô lễ như thế?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Không sao, nếu bị chó cắn thì cũng thế thôi.

Triệu Chính Nghĩa giận xám cả mặt:

- Lý Tầm Hoan, ta có cách làm cho người đỡ sống đỡ chết, người biết chứ?

Lý Tầm Hoan cười lớn:

- Nếu ta sợ loài tiểu nhân vô sỉ như các người thì ta đã van xin rồi, cứ làm cho hết sức đi.

Triệu Chính Nghĩa gầm mặt:

- Được.

Hắn cởi phăng chiếc áo.

Long Tiêu Vân hốt hải:

- Lý hiền đệ, em hãy tha thứ cho anh, anh quả là kẻ vô dụng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Không sao đâu, đại ca hãy yên lòng.

Triệu Chính Nghĩa xốc tới bẻ quặt cánh tay của Lý Tầm Hoan, rút lấy những đường gân trong cơ thể.

Trong các thể võ, người ta sợ nhất là ngón "Phân thân thổ cốt", nó không làm cho người ta chết, nhưng sự đau đớn tột cùng...

Lý Tầm Hoan vẫn nhếch môi cười chịu đựng.

Đám người đứng ngoài nhiều kẻ không nỡ nhìn, quay mặt qua phía khác, kể cả những kẻ ác tâm cũng phải thâm phục sự cam đảm của Lý Tầm Hoan.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài có tiếng kêu:

- Lâm cô nương từ đâu về đó? Tôn vị này là ai?

Lâm Tiên Nhi tóc rối tơ bời, xăng xái đi vào không nói.

Đi cạnh nàng có một gã thiếu niên cặp một thầy người.

Mặc dù trời giá rét, gã thiếu niên vẫn banh ngực và lưng hằn ngay băng, y như trên đời này không có việc gì có thể làm cho hắn phải co mình.

Lý Tầm Hoan vụt tắt nụ cười.

Không phải vì quá đau đớn, mà là vì sự có mặt của gã thiếu niên.

Tiểu Phi!

Tại làm sao Tiểu Phi lại đến nơi đây?

Lý Tầm Hoan cố quay mặt qua nơi khác không muốn cho Tiểu Phi nhận diện.

Hắn không muốn Tiểu Phi phải mạo hiểm ra tay.

Nhưng Tiểu Phi đã thấy rồi.

Vẻ mặt lạnh lùng băng băng của gã thiếu niên chợt hơi biến đổi, gã găm găm đi thẳng lại.

Triệu Chính Nghĩa đứng sát bên nhưng không can, đôi mắt lão ta cứ dán vào thanh kiếm kì dị - lão họ Triệu đã nếm mùi lợi hại của nó rồi, lão không dám vọng động.

Nhưng Công Tôn Ma Vân thì chưa biết, hắn trần mình qua hỏi:

- Các hạ là ai? Muốn gì?

Đôi mày Tiểu Phi hơi động đậy:

- Ông là ai? Muốn gì?

Câu gặng lại của Tiểu Phi được coi như lời khiêu khích, nhưng Triệu Chính Nghĩa đã ” rớt ” còn Điền Thất thì muốn để thiên hạ dò đường, Lâm Tiên Nhi đang đứng sững sốt nhìn Lý Tầm Hoan, kỳ dư mọi người thì bị người đẹp thu hút, không ai nghĩ đến chuyện gì khác nữa, chỉ có Công Tôn Ma Vân thì không chịu nổi câu hỏi của đối phương, hắn nắm cả hai tay giáng thẳng vào ngực Tiểu Phi.

Bình !

Tưởng chừng như hòn đá cũng phải vỡ ra vì cú đấm thôi sơn ấy, nhưng thật là lạ, Tiểu Phi vẫn đứng trơ. Công Tôn Ma Vân lại dội ngược ra sau quặp mình vì đau điếng.

Không thèm liếc nhìn đến ai một cái, Tiểu Phi đi thẳng lại trước mặt Lý Tầm Hoan:

- Hắn là bạn của các hạ?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Túc hạ xem tôi có thể có người bạn như hắn không?

Công Tôn Ma Vân đứng phắt lên, hai tay nhập làm một lao thẳng vào giữa lưng của Tiểu Phi.

Tiểu Phi vùng quay lại.

Bình!

Công Tôn Ma Vân lộn ngược hai vòng, bắn vọt vô vách ngã chúi dưới đất.

Tất cả những người có mặt thấy đều rung động, một con người khét tiếng võ lâm với hai cánh tay mệnh danh là ” Ma Vân Thủ ” thế mà đứng trước một gã thiếu niên vô danh thì lại hóa ra một con cọp giấy.

Điền Thất cười ha hả:

- Trả miếng thật nhanh, đúng là hậu sinh khả úy, anh hùng lộ mặt thiếu niên.

Hắn lại vòng tay nói tiếp:

- Tại hạ là Điền Thất chẳng hay các hạ danh tánh là chi, và chẳng hay có thuận ý cho Điền mỗ được nhận tình bằng hữu?

Tiểu Phi lạnh lùng:

- Ta không có tên, cũng không thích hạng bằng hữu như thế.

Câu nói như tát nước, nhưng Điền Thất quả đúng là một con cáo già, lão vẫn tươi cười:

- Kẻ thiếu niên luôn lạnh tay lạnh miệng chỉ tiếc có điều lại thường chọn bạn lầm .

Lão chỉ Lý Tầm Hoan và hỏi tiếp:

- Hắn có phải là bằng hữu của các hạ không?

Tiểu Phi khẽ gật:

- Phải.

Điền Thất hỏi tiếp:

- Các hạ có biết hắn là ai không?

Tiểu Phi đáp:

- Biết.

Điền Thất cười:

- Các hạ biết hắn là Mai Hoa Đạo chứ?

Tiểu Phi nhướng mắt:

- Mai Hoa Đạo?

Điền Thất gật đầu:

- Chuyện này nói ra thật khó làm cho người ta tin được, nhưng sự thật là như thế, khó mà phủ nhận.

Tiểu Phi chìa thẳng tia mắt vào mặt Điền Thất, tia mắt như hai ngọn dao chực xoi thủng đối phương.

Điền Thất hơi ngán gượng cười:

- Nếu các hạ không tin thì cứ hỏi hắn.

Mắt Tiểu Phi vẫn lạnh băng băng:

- Ta không cần hỏi, nhưng ta nói hắn không phải là Mai Hoa Đạo?

Điền Thất nói:

- Tại sao biết là không phải?

Tiểu Phi chỉ vào xác chết mà hắn vừa ném xuống đất:

- Bởi vì Mai Hoa Đạo là tên này.

Mọi người rúng động, châu mắt vào xác chết.

Một con người ốm tong toe, mặt đầy vết sẹo, mạch bộ đồ đen bó sát lộ cả xương u.

Mình hắn không có lấy một vết thương, chỉ có mỗi một lỗ nơi yết hầu.

Điền Thất lại cười:

- Các hạ bảo cái xác này là Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi gật đầu:

- Đúng.

Điền Thất cười:

- Các hạ tuổi nhỏ quá, các hạ tưởng đâu rằng ai cũng có thể mắc mưu. Nếu mọi người ai cũng đi kiếm về một tử thi và bảo đó là Mai Hoa Đạo thì e rằng thiên hạ sẽ đại loạn.

Tiểu Phi nhếch môi:

- Ta không bao giờ lừa ai và cũng không bao giờ bị ai lừa cả.

Điền Thất cười:

- Thế thì các hạ làm sao chứng minh rằng xác này là Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi nói:

- Xem miệng hắn.

Điền Thất cười lớn:

- Tại sao lại phải xem miệng hắn? Chẳng lẽ hắn còn nói được sao?

Không ai thấy chuyện đáng cười vì vấn đề chợt có điều hơi lạ, nhưng giọng cười quá tự nhiên của Điền Thất làm cho họ cũng cười theo.

Lâm Tiên Nhi bước tới nói lớn:

- Vị thiếu hiệp này nói đúng, xác này quả là Mai Hoa Đạo.

Điền Thất hỏi:

- Sao? Cái xác này đã nói với cô như thế à?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Đúng, hắn đã nói với tôi như thế.

Và không đợi hỏi. Lâm Tiên Nhi nói luôn:

- Lúc Tần Trọng chết, tôi đã nhìn rõ thứ ám khí của Mai Hoa Đạo, nhưng Tần Trọng tránh không khỏi thì chẳng nói chi, luôn đến Ngô Văn Thiên, là một bậc cao nhân mà cũng không tránh khỏi là một điều quá khó hiểu, và đó là một bí mật của Mai Hoa Đạo.

Điền Thất chớp mắt:

- Và bây giờ cô nương đã khám phá?

Lâm Tiên Nhi ật đầu:

- Phải, bí mật của Mai Hoa Đạo chính là ở cái miệng của hắn còn ngậm một cái ống đồng.

Nàng nói tiếp:

- Lúc hắn nói chuyện với người khác, ám khí từ trong miệng hắn bay ra, vì lẽ đó, vì lẽ không thể đề phòng nên không ai tránh kịp.

Điền Thất hỏi:

- Hắn ngậm ống ám khí thì làm sao lại nói được?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Vì thế mới gọi là bí mật.

Nàng đảo mắt xung quanh và nói tiếp:

- Hắn không phải nói chuyện bằng miệng mà nói bằng bao tử, miệng hắn đã giết người.

Câu nói của Lâm Tiên Nhi đối với người không hiểu võ công thì quả nhiên là chuyện quá hoang đường, nhưng nếu là nhân vật giang hồ thì không phải lạ. Bởi vì trong công phu về nội lực, có một môn gọi là "Phúc ngữ", nghĩa là thay vì nói bằng miệng, người luyện môn này dồn chân khí vào bụng để phát âm. Lẽ tự nhiên, tiếng nói không bình thường, nhưng cũng khó mà phân biệt.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Chẳng hay khi sắp cùng người giao đấu, Điền đại gia chú ý đối phương ở nơi nào nhỉ?

Điền Thất nói:

- Tự nhiên là chú ý hai tay, hai chót vai của đối phương. Điều đó cô nương nên hỏi những người không biết võ mới phải chứ sao lại hỏi tôi.

Lâm Tiên Nhi cười:

- Như thế là được rồi, cao thủ giao đấu không ai lại đi nhìn vào miệng đối phương, chỉ có chó cắn nhau mới trông vào miệng mà thôi.

Nhiều người bật cười . Người đẹp như Lâm Tiên Nhi lại nói một câu quá lạ lùng khiến cho họ chỉ nghe lời lẽ mà cười chứ không chú ý đến câu chuyện.

Lâm Tiên Nhi vẫn nghiêm trang:

- Mai Hoa Đạo thì lại dùng miệng để giết người, vì nơi đó là nơi mà không ai chú ý, càng là cao thủ, càng dễ bị hấn ám toán. Bởi vì cao thủ đối địch thì chỉ chú ý vào chót vai của đối phương thôi.

Điền Thất hỏi:

- Điều bí mật đó cô nương làm sao biết?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Khi hấn phun ám khí rồi tôi mới biết.

14. Có Miệng Khôn Lời

Lâm Tiên Nhi nói chưa dứt thì Điền Thất đã bật cười:

- Thế thì, vị thiếu niên này không bị ám khí, không lẽ lại cứ nhờ nhìn vào miệng hấn? Vì hấn là người chứ đâu phải chó?

Mặc cho Điền Thất nói câu châm chước, Lâm Tiên Nhi vẫn cứ trang nghiêm:

- Điền đại gia chẳng lẽ không thấy vị thiếu hiệp đây đang mặc Kim Ty Giáp ?

Điền Thất chớp mắt vỗ tay:

- à... thảo nào mà vừa rồi Công Tôn đại hiệp lại không bị ê tay.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Chiều hôm qua, tôi không định đến Lãnh Hương Tiểu Trúc, đến tối thì chợt nhớ đến một vật bỏ quên mà khi vừa đến nơi thì Mai Hoa Đạo xuất hiện...

Dáng sắc nàng vẫn phảng phất sợ sệt khi thuật lại câu chuyện kinh hoàng:

- Đúng ra thì tôi chưa phát hiện ra hấn thì hấn đã điểm vào huyệt đạo...

Điền Thất nói:

- Như vậy khinh công của hấn quả là cao lắm...

Lâm Tiên Nhi thở ra:

- Hấn như là một cái bóng ma, chỉ thoáng mắt tôi bị hấn cặp vào tay bay lướt trên đầu cổ. Lúc đó, tôi nghĩ ngay đến Mai Hoa Đạo, tôi hỏi hấn chỉ cười sằng sặc mà không nói...

Điền Thất cười:

- Như vậy, hấn vẫn không tự xưng là Mai Hoa Đạo?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Không cần hấn nói. Lúc mà tôi hoảng hốt thì chợt thấy một bóng người chạy ngay trước mặt...

Điền Thất hỏi:

- Bóng đó là vị thiếu hiệp đây?

Lâm Tiên Nhi gật đầu, nàng khẽ liếc nhìn Tiểu Phi bằng đôi mắt chứa chan tình cảm:

- Thân pháp của vị thiếu hiệp này nhanh đến mức làm cho Mai Hoa Đạo giật mình, hấn ném ngay tôi xuống đất. Tôi nghe vị thiếu hiệp đây hỏi: Người là Mai Hoa Đạo? Và nghe Mai Hoa Đạo trả lời: Phải thì sao mà không phải thì sao? Người là kẻ sắp chết còn hỏi chi cho lắm chuyện? Hấn nói chưa dứt thì một làn ánh sáng trong miệng bay ra. Tôi hoảng hốt vì nghĩ rằng vị thiếu hiệp này nhất định bị ám khí như bao kẻ trước. Nhưng không ngờ vị thiếu hiệp này vẫn đứng trơ và mũi kiếm đã cắm thẳng vào yết hầu Mai Hoa Đạo.

Điền Thất cấp tay sau lưng ngó lom lom thanh kiếm sắc đẹp của Tiểu Phi và lão ta chợt mỉm cười:

- Nếu như thế thì có lẽ các hạ đã đợi sẵn nơi đó từ lâu?

Tiểu Phi gật đầu:

- Đúng.

Điền Thất hỏi:

- Các hạ vừa thấy là xông ra và hỏi hấn có phải là Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi lại gật đầu:

- Đúng.

Điền Thất lại cười:

- Chẳn lẽ các hạ cứ núp chờ và thấy bất cứ ai cũng hỏi Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi so vai:

- Đâu có công mà đi làm chuyện như thế?

Điền Thất vặn lại:

- Nếu thế thì tình cờ trong đêm tối các hạ gặp người đi đường các hạ hỏi sao?

Tiểu Phi nói:

- Ta hỏi sao? Sao lại phải hỏi? Có quan hệ gì mà hỏi?

Điền Thất vỗ tay:

- Như thế là được rồi, không có gì quan hệ phải hỏi, mà nếu có hỏi thì các hạ sẽ hỏi: Các hạ là ai?, Y như câu hỏi với Ma Vân huynh vừa rồi chứ đâu lại hỏi:” Người có phải là Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi nói:

- Nếu biết hấn không phải là Mai Hoa Đạo thì ai lại hỏi làm chi?

Điền Thất vụt nghiêm giọng:

- Thế thì tại sao các hạ phải hỏi hấn như thế? Chẳn lẽ các hạ nhận chắc hấn là Mai Hoa Đạo? Mà nếu biết chắc là hấn rồi thì còn phải hỏi làm chi ?

Tiểu Phi nói:

- Chuyện có gì lạ, hai ngày nay. Mai Hoa Đạo xuất hiện quanh đây có ai mà không biết.

Khẽ liếc về phía Lý Tầm Hoan, Điền Thất hỏi luôn:

- Các hạ không cho là lạ, nhưng người khác thì vẫn thấy lạ. Ai cho các hạ biết Mai Hoa Đạo có quanh đây? Chính Mai Hoa Đạo tự nói hay bạn của Mai Hoa Đạo nói?

Điền Thất chấm câu bằng một cái liếc mắt nữa về phía Lý Tầm Hoan.

Lão ta hỏi nhưng thật thì không cần câu trả lời, vì câu hỏi chỉ có mục đích làm sáng tỏ thêm vấn đề mà lão cố lừa thiên hạ vào trong.

Quả là một lão cáo già.

Quả nhiên sau câu hỏi của Điền Thất, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về phía Lý Tầm Hoan.

Bây giờ cho dù Tiểu Phi nói gì, nhiều người vẫn không tin tử thi ấy là Mai Hoa Đạo.

Và Điền Thất vụt quay qua gã thiếu niên mặc áo gấm đứng gần, quát hỏi:

- Người có phải là Mai Hoa Đạo không?

Gã thiếu niên áo gấm giật mình:

- Tôi... tôi sao lại là....

Gã nói chưa dứt lời thì đã bị Điền Thất điểm vào trọng huyệt, và lão gầm mặt nói thì thầm:

- Hừ, đồ bại hoại, một tên Mai Hoa Đạo đã bị tôi bắt được rồi đây.

Và lão ta quay lại nhìn bốn phía nói một cách thản nhiên

- Các vị không ngờ bắt Mai Hoa Đạo dễ dàng như thế nhỉ?

Đám người có mặt cười ồ và nhiều tiếng rộn lên:

- Hắn có phải là Mai Hoa Đạo không?

- Hắn không chừng mới thật là Mai Hoa Đạo?

- Mai Hoa Đạo càng lúc càng nhiều nhỉ?

- Bắt Mai Hoa Đạo dễ quá thì tại sao mình không bắt một vài tên chơi nhỉ?

Tiểu Phi mặt càng sắt lại và bàn tay từ từ đặt lên cán kiếm.

Lý Tầm Hoan thở ra:

- Bằng hữu, nên đi thôi.

Tiểu Phi nhướng mắt:

- Sao?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Có nhị vị đại hiệp Điền đại gia và Triệu đại gia nơi đây, làm sao lại có thể bằng lòng để cho Mai Hoa Đạo chết vào tay một người mới nhập giang hồ như bằng hữu? Cho nên dù bằng hữu có nói gì đi nữa cũng chẳng ích chi?

Tiểu Phi nắm chắc cán kiếm, lạnh lùng:

- Tôi cũng không muốn nói chuyện với hạng người như thế, nhưng thanh kiếm của tôi...

Lý Tầm Hoan khẽ lắc đầu:

- Dù bằng hữu có giết cả bọn họ thì cũng không ai công nhận bằng hữu đã giết Mai Hoa Đạo. Cái lý lẽ đó bằng hữu chưa nghĩ đến sao?

Gương mặt sáng rực của Tiểu Phi chợt lặn lần ảm đạm:

- Phải, tôi biết... tôi đã biết.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Nếu bằng hữu muốn thành danh, điều hay hơn là hiểu cho sâu lý lẽ ấy, nếu không, bằng hữu cũng như tôi, sớm muộn gì cũng biến thành Mai Hoa Đạo.

Tiểu Phi nói:

- Huynh đài muốn nói nếu tôi muốn thành danh là phải biết " nghe lời ", có phải thế không?

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đúng như thế, chỉ cần bằng hữu đem tất cả việc làm xuất chúng của mình nhường lại cho " quý vị đại hiệp ", tự nhiên " quý vị đại hiệp " sẽ ban cho bằng hữu mấy câu: gã thiếu niên ấy có tương lai, gã thiếu niên ấy có thể đào tạo nên người... và cứ như thế bằng hữu cứ đợi, hoặc mười năm, hoặc đôi ba mươi năm, khi " quý vị đại hiệp " hiện thời lần lượt mang " danh vọng " vào lòng đất rồi thì tự nhiên bằng hữu đã " nên danh ".

Lặng thinh một lúc, Tiểu Phi chợt bật cười:

Nụ cười thật rạng rỡ mà khi nhìn sâu thì thật là u buồn.

Và thật lâu hần mới nói:

- Nếu như thế thì có lẽ tôi sẽ không bao giờ thành danh cả.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Nhưng có lẽ cũng chưa chắc là một chuyện không hay. ()

Cả hai cùng cười, nụ cười thật là cởi mở, in hình như họ đang bàn một vấn đề vô cùng thích thú.

Tất cả những người có mặt đều lấy làm lạ, họ nghi ngờ không biết hai người này có phải thật khùng không?

Họ mãi ngơ ngác nhìn nhau và đến chừng nhớ lại thì Tiểu Phi đã bước tới xóc lấy Lý Tầm Hoan đứng dậy, hần nói một cách tự nhiên:

- Thành danh cũng được, không thành danh cũng xong, mình gặp lại nhau đây, hãy đi uống vài chén đã.

Lý Tầm Hoan cười:

- Uống rượu là một việc mà tôi không bao giờ từ chối, nhưng bây giờ thì...

Điền Thất vụt cười lớn:

- Bây giờ thì hần không thể cùng uống được đây.

Tiểu Phi quay phắt lại:

- Kẻ nào nói?

Điền Thất vẫy tay.

Hai gã đại hần xông vào.

Một gã râu xồm tay cầm cây đao to bản quát lên như thanh la bể:

- Điền đại gia nói. Và Điền đại gia nói tức là mệnh lệnh

Gã thứ hai cao lêu nghêu như cây sậy cũng quát lên:

- Kẻ nào chống lệnh của Điền đại gia là kẻ ấy phải chết.

Cùng một lượt với tiếng quát, hai thanh đao đã xả về phía Tiểu Phi.

Tiểu Phi vẫn đứng yên, nhưng hai thanh đao vừa tới thì một ánh thép khác lại nhoáng lên, chỉ thấy hai bàn tay chớp chớp là dẫn theo hai tiếng rú kinh hồn.

Hai tên đại hần buông đao, hai tay bụm lấy yết hầu lão đảo thối lui.

Qua mấy giây sau, máu từ kẽ tay của hai gã bắn ứ ra chảy dài xuống cùi chỏ, mắt hai gã trợn trừng và từ từ quị xuống.

Tiểu Phi vẫn đứng điềm nhiên. Thanh kiếm vẫn đeo ngang hông như hồ nấy, nhưng mũi kiếm có mấy giọt máu nhiều lơ lửng.

Thật là khủng khiếp, không ai thấy cách rút kiếm và cách đâm của Tiểu Phi ra sao cả.

Về mặt Điền Thất xạm xuống như chàm.

Tiểu Phi nói thật chậm rãi:

- Lời nói của Điền đại gia là mệnh lệnh, nhưng tiếc vì thanh kiếm của ta không có lỗ tai, nói không biết nghe, nó chỉ biết giết.

Xốc lấy Lý Tầm Hoan, Tiểu Phi nói tiếp:

- Đi, uống cái đã. Tôi tin rằng không ai cản làm chi đâu.

Long Tiêu Vân vụt kêu lên:

- Các hạ muốn đi sao lại không giải huyết cho hần?

Tiểu Phi không nói, xương quai hàm vẫn cứ nổi vòng lên.

Thoáng qua, Lý Tầm Hoan chợt hiểu.

Hôm đó, Tiểu Phi bắt Hồng hán Dân, cột Hồng hán Dân vào ghế. Lúc đó, Lý Tầm Hoan hơi lạ, không hiểu tại sao chỉ cột mà không điểm huyết.

Nhưng bây giờ thì đã hiểu ra rồi.

Gã thiếu niên này tay kiếm vô song, nhưng lại không biết môn điểm huyết.

Lý Tầm Hoan khẽ thở ra nhưng vẫn mỉm cười:

- Bữa nay tôi không thể mời bằng hữu.

Tiểu Phi nói:

- Tôi mời.

Lý Tầm Hoan nói:

- Không phải rượu của tôi mua thì tôi không thể uống.

Lập lại câu nói của Tiểu Phi trong ngày mới gặp, nhưng bây giờ tư cửa miệng của Lý Tầm Hoan thì ý nghĩa đã khác nhiều.

Tia mắt lạnh lùng của Tiểu Phi chợt pha màu đau xót. Hần biết Lý Tầm Hoan không muốn hần làm một chuyện mạo hiểm. Bởi vì nếu hần phải công Lý Tầm Hoan thì chưa chắc thoát khỏi được nơi đây.

Như đã đoán biết sự tình, Điền Thất bật cười ha hả:

- Người bạn nhỏ, Lý Tầm Hoan là tay hảo hán, không bao giờ muốn ai liên lụy vì mình. Thôi, người bạn hãy đi đi.

Biết tên cáo già đã nhìn ra nhược điểm của Tiểu Phi, Lý Tầm Hoan nhìn lão mỉm cười:

- Không phải dùng lối nói khích như thế, vị bằng hữu đây không bao giờ mắc bẫy của các ngươi đâu. Vả lại cho dù có phải công ta lên, các ngươi cũng chưa phải là đối thủ.

Và Lý Tầm Hoan dụi giọng:

- Huống chi, ta cũng không đi đâu và nếu hôm nay mà ta đi ” quý vị đại hiệp ” sẽ phán quyết ta là Mai Hoa Đạo đi sao?

Tự nhiên câu nói sau cùng là Lý Tầm Hoan muốn nói với Tiểu Phi.

Lặng thinh một lúc, Tiểu Phi hỏi bằng một giọng bất bình:

- Họ nói huynh đài là Mai Hoa Đạo thì huynh đài cứ phải là Mai Hoa Đạo hay sao?

Lý Tầm Hoan cười:

- Có những lời nói của một số người được kể như là những câu nói bỏ đi.

Tiểu Phi nói:

- Đã là lời nói bỏ đi thì chuyện gì phải quan tâm đến chứ?

Vừa nói, Tiểu Phi vừa khom mình xuống công xốc Lý Tầm Hoan lên lưng.

Ngay lúc đó, hai tay chấp sau lưng của Điền Thất vội bung ra, ngọn roi mềm của lão nhắm ngay vào những trọng huyệt trên ngực Tiểu Phi.

Y như trường hợp của Lý Tầm Hoan, mũi kiếm trăm phát như một của Tiểu Phi đây không chắc mà còn chính xác, vì bận công Lý Tầm Hoan.

Triệu Chính Nghĩa gầm lên:

- Đối với Mai Hoa Đạo không cần phải dùng quy củ giang hồ, các vị hãy tiến lên.

Mọi người nhìn cách tránh ngọn roi của Tiểu Phi mà đâm ra do dự.

Thế điểm huyệt bằng ngọn roi của Điền Thất đã vang danh thiên hạ, thế nhưng bây giờ vẫn không khống chế được gã thiếu niên mặc dù trên lưng hắn bận công một người.

Triệu Chính Nghĩa tức tối càng la lớn hơn nữa:

- Giết Mai Hoa Đạo là việc làm rạng rỡ giang hồ, các vị không nên bỏ qua cơ hội.

Câu nói của Triệu Chính Nghĩa có sức dục rất mạnh, lão vừa dứt tiếng thì bảy tám ngọn kiếm đao đã loáng tới sau lưng Lý Tầm Hoan và Tiểu Phi.

Lâm Tiên Nhi hoảng hốt chạy lại giựt tay Long Tiêu Vân:

- Tứ ca, sao anh lại không cản họ?

Long Tiêu Vân buồn rầu:

- Cô không thấy tôi đã bị chúng phong bế huyệt đạo rồi sao.

Ngay lúc đó, nhiều tiếng rú dội lên, ba bốn người lão đảo.

Thanh kiếm của Tiểu Phi cuối cùng vẫn phải rút ra.

Thanh kiếm của Tiểu Phi bây giờ quả không chắc hạ được Điền Thất, nhưng nếu kẻ khác muốn nhào vô xin chết thì chắc cũng chẳng nề hà.

Thanh kiếm nhoáng lên. nhiều vòi máu lập tức bắn ra như hoa cải, máu bắn lên lưng Lý Tầm Hoan, máu vấy đầy áo Tiểu Phi...

Số đao kiếm ào ào khi nãy rập mắt.

Ngọn roi của Điền Thất vẫn uốn như con rắn độc và Tiểu Phi vì lo bảo vệ Lý Tầm Hoan nên chỉ tránh né chứ không đánh trả.

Triệu Chính Nghĩa chụp lấy ngọn trường thương bên vách lao vào.

Nổi tiếng giang hồ, Triệu Chính Nghĩa không phải chỉ có hư danh, ngọn trường thương của lão quả là lợi hại.

Trường thương là món binh khí đứng đầu tất cả các binh khí khác hướng chỉ một dài một vắn, kiếm của Tiểu Phi đã ngắn hơn mà lại vì công Lý Tầm Hoan nên khó làm gì được Triệu Chính Nghĩa.

Lấy dài đánh vắn, cả Điền Thất và cả Triệu Chính Nghĩa đều cố gắng giáng những đòn hiểm độc.

Nhưng qua mười mấy chiêu, Điền Thất chợt phát giác ra điều kì lạ.

Lão nhận thấy bộ pháp của gã thiếu niên thật là thần diệu, một bộ pháp mà lão chưa từng thấy bao giờ.

Ngọn roi của lão luôn luôn ra thật vừa tầm, rõ ràng là vừa đúng vào trọng huyệt thế mà mỗi bận đầu roi vừa gần đụng vào mình thì muôn lần như một, gã thiếu niên đều lách khỏi trong đường tơ kẽ tóc. Y như đường roi của lão nhắm vào đâu, là nơi đó có một con mắt gã thiếu niên.

Tiểu Phi? Điền Thất hết sức thắc mắc hẳn là ai? Tại sao nhìn bộ pháp của hắn mà lão không làm sao hiểu được lai lịch?

Và lão cáo già Điền Thất chợt rung động nghĩ thầm ” Hẳn nhất định là phải có lai nguyên. Tự nhiên hẳn có nhiều bí ẩn tại sao mình lại kết oán làm chi? ”

ý nghĩ thoáng thân vừa thoáng, Điền Thất lật đật mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ nên để hẳn xuống, vì nếu bạn không bị liên lụy vì hẳn thì ngược lại hẳn sẽ bị liên lụy vì bạn đó.

Lâm Tiên Nhi cũng kêu lên:

- Phải rồi, để xuống đi, thiếu hiệp. Tôi đảm bảo không sao đâu, đừng công như thế nữa...

Giọng nàng thật dịu mà thật là khẩn thiết, chứng tỏ nàng đang lo lắng nhiều lắm...

Tiểu Phi lắng nghe hơi thở của Lý Tầm Hoan dồn dập, hẳn biết tình trạng thật khó kéo dài nên quắc mắt thét lên:

- Muốn ta ngưng sao các ngươi lại không dừng?

Điền Thất đã sẵn chuẩn bị nên thu roi rất lẹ và nhảy lui ra sau hơn bảy thước.

Triệu Chính Nghĩa vì bất thành linh nên đành quật mạnh tay cho mũi thương chúi xuống đất, nhưng vì đà quá mạnh nên cây thương bị gãy làm đôi.

Không thềm nhìn đến họ, Tiểu Phi lo đỡ Lý Tầm Hoan ngồi xuống.

Lý Tầm Hoan cố nén không ho, làm cho ngực cứ phập phồng mệt nhọc và trong cổ cứ khe khẽ khô khè.

Tiểu Phi nói bằng một giọng cực kì đau xót:

- Tôi đã tính sai... tôi quên huynh đài.

Lý Tầm Hoan cố gắng mỉm cười:

- Dù sai dù đúng, tôi cũng hết sức cảm kích thịnh tình của bằng hữu.

Nói chưa hết câu thì họ Lý đã phải ho lên sặc sụa.

Tiểu Phi chậm chậm quay qua phía Triệu Chính Nghĩa:

- Ta rất ân hận là hôm qua đã không chịu giết ngươi.

Như cùng một lúc, khi câu nói dứt là mũi kiếm đã bay ra.

Đừng nói là Triệu Chính Nghĩa mà cho dù Điền Thất cũng khó lòng tránh kịp.

- A di đà phật!

Tiếng phật niệm chợt vang lên và một vùng như khói đen bay tới sau óc Tiểu Phi.

Soảng.

Tiểu Phi quay phắt lại, mũi kiếm rít lên: một tràng hạt đen dính lên mũi kiếm.

Cho đến bây giờ bốn tiếng ” A di đà phật ” mới dứt, sự việc diễn ra thật quá nhanh, và xâu tràng hạt trên mũi kiếm vẫn còn khua ong tai nhúc óc. Sức đi của xâu chuỗi quả đến ngàn cân.

Và một cái nhích tay, xâu chuỗi bay vù trở lại, Tiểu Phi đứng yên một chỗ, mũi kiếm hãy còn khua...

Trời đã sáng tỏ...

Một nhà sư từ hành lang chậm chậm bước vào, trên tay bắt lại xâu tràng hạt. ()

Không thể ước lượng tuổi tác, chỉ thấy nhà sư lông mày bạc phéch, làn da trắng bạch điểm hồng, đôi mắt xanh rờn uy lực.

Triệu Chính Nghĩa hoàn hồn, vòng tay mọp sát:

- Không hay pháp giá lai lâm, xin đại sư thứ tội.

Nhà sư mỉm cười, nhìn vào mặt Tiểu Phi:

- Kiếm pháp của vị tiểu thí chủ đây thật nhanh không thể tưởng.

Tiểu Phi lạnh lùng:

- Nếu không nhanh thì giờ này có lẽ linh hồn này đã nhờ nhà sư siêu độ.

Nhà sư mày bạc từ tốn:

- Bần tăng không muốn thí chủ tạo thêm sát nghiệp, cho nên mới ra tay cản lại. Chứ thật ra kiếm pháp của thí chủ tuy nhanh nhưng làm sao nhanh bằng nhãn pháp như lai trong xâu chuỗi phật của bần tăng.

Tiểu Phi nhếch môi:

- Chuỗi phật của nhà sư quả có " nhãn pháp như lai " à? Nếu tôi chết dưới xâu chuỗi ấy thì có phải cũng vì sát nghiệp đó không.

Triệu Chính Nghĩa gầm lên:

- Vô lễ , trước mặt Thiếu Lâm hộ pháp đại sư, người dám buông lời lẽ ngông cuồng như thế ư?

Nhà sư mày bạc mỉm cười:

- Không sao, miệng lưỡi thiếu niên thường bén như dao kiếm, bần tăng cũng có thể nghe.

Lâm Tiên Nhi vụt cười:

- Tâm Mi đại sư đã không trách cứ, thôi thiếu hiệp hãy đi đi.

Triệu Chính Nghĩa gằn gằn:

- Khi này thì đi họa may, chứ bây giờ thì sợ e đã chậm.

Tiểu Phi nheo mắt:

- Sao? Người sẽ cản ta lại à?

Vừa hỏi, Tiểu Phi liếc thật nhẹ về phía Lý Tầm Hoan và đi thẳng luôn ra cửa.

Triệu Chính Nghĩa hốt hải kêu lên:

- Đại sư...

Điền Thất cười chận:

- Là một lão tăng lòng chứa từ bi, Tâm Mi đại sư đâu có chấp hận thiếu niên như thế, thôi để cho hắn đi.

Triệu Chính Nghĩa như chưa hết sợ:

- Để hắn đi thì dễ, nhưng muốn bắt lại thì khó lắm.

Tâm Mi đại sư khẽ chớp mắt:

- Tệ phái sư huynh trưởng môn nhận được tin từ pháp Đá Tự cho hay rằng tục gia đệ tử của bản môn là Tần Trọng bị trọng thương, nên sai bần tăng đến đây xem xét...

Triệu Chính Nghĩa thở dài và khẽ liếc Lý Tầm Hoan:

- Rất tiếc là đại sư đã đến chậm.

Trời đã sáng tỏ, người qua lại trên đường đã khá đông.

Tiểu Phi chậm chạp bước chân nặng nhọc.

Chợt nghe có tiếng kêu:

- Công tử... đợi một chút...

Giọng nói thật trong dịu, không quay mặt lại, Tiểu Phi đã biết là tiếng của Lâm Tiên Nhi.

Không quay đầu, nhưng hấn lại dừng chân.

Một mùi hương thoảng qua trong gió, và hơi thở đã đến dập dồn.

Vì mệt nên da mặt nàng ửng hồng mà vì thế, mặt ngọc càng thêm rạng rỡ.

Mặt Tiểu Phi vẫn lạnh băng băng.

Lâm Tiên Nhi cúi đầu, da mặt càng ửng thêm nữa:

-Tôi... tôi xin tạ lỗi cùng công tử.

Tiểu Phi nói:

- Cô nương vốn không có lỗi.

Lâm Tiên Nhi cắn môi:

- Nhưng những người ấy thật là vô lý và thật là vô lễ...

Tiểu Phi vẫn lạnh trơ:

- Chuyện đó cũng chẳng quan hệ gì đến cô.

Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt:

- Nhưng... công tử đã cứu tôi thì tôi làm sao...

Tiểu Phi nói:

- Tôi cứu cô chứ không phải cứu họ, tôi cứu cô không phải để cô thay mặt họ đến đây xin lỗi.

Lâm Tiên Nhi đỏ mặt, nàng cảm thấy như đụng vào một khối đá xanh.

Mỗi một câu nói của nàng chưa hết thì y như là đều bị một thác nước lạnh cắt ngang.

Thấy nàng cứ đứng tần ngần, Tiểu Phi nói:

- Cô nương có còn nói gì nữa không?

Lâm Tiên Nhi bây giờ thì kể như nghẹn giọng. Lẽ tự nhiên khi chạy theo Tiểu Phi có lẽ nàng cũng đã định nói nhiều chuyện lắm, nhưng bây giờ thì y như một đứa học trò không thuộc bài, đứng trước mặt thầy cứ nhúi nhúi mũi chân...

- Xin chào cô vậy.

Tiểu Phi nói một câu nhát gừng nữa rồi quay đầu bỏ đi.

Lâm Tiên Nhi vụt kêu lên:

- Khoan, công tử... tôi muốn nói...

Tiểu Phi cứ chậm chậm bước đi...

Lâm Tiên Nhi với theo:

- Tôi... tôi muốn biết nếu muốn tìm công tử thì ở nơi nào?

Tiểu Phi lắc đầu:

- Không cần phải tìm tôi.

Chớp mắt luôn hai ba cái, Lâm Tiên Nhi lại hỏi:

- Nhưng nếu Lý Tầm Hoan có điều gì bất trắc, thì tôi có cần đi báo cho công tử không.

Tiểu Phi quay phắt lại:

- Cô có biết lăng miếu dòng họ Triệu ở phía ngoài cửa thành tây không?

Lâm Tiên Nhi bây giờ mới nở nụ cười:

- Công tử biết tôi đã ở tại thành này năm sáu năm rồi đấy nhé.

Tiểu Phi:

- Ngay nơi đó, tôi không bao giờ rời đi trước khi trời lặn.

Lâm Tiên Nhi hỏi:

- Thế còn sau khi mặt trời lặn, công tử đi đâu?

Lặng thinh một giây, Tiểu Phi ngửa mặt nhìn trời và nói thật chậm:

- Cô nên nhớ rằng Lý Tầm Hoan là bạn của tôi, bạn tôi thì không nhiều lắm và nhất là một người bạn như hần thì lại rất khó tìm. Nếu hần chết thì đối với tôi thế giới này kể như không còn sinh thú.

Lâm Tiên Nhi thở ra:

- Tôi biết đêm nay thế nào công tử cũng đến cứu hần, nhưng công tử cũng nên cố mà bảo trọng. Cho dù một người bạn tốt đến mấy cũng không sánh bằng sinh mạng của chính mình.

Tiểu Phi cau mặt:

- Tôi mong rằng từ đây về sau cô đừng nên nói những lời như thế nữa. Lần này thì tôi kể như không nghe.

15. Tình Sâu Nghĩa Nặng

Sau mấy ngày liên tiếp mưa tuyết vui lấp cỏ cây, ánh nắng bữa nay rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Nhưng ánh nắng vẫn không làm sao rọi được vào một gian phòng tối âm âm và Lý Tầm Hoan cũng không hề thất vọng vì chuyện đó. Bởi vì hần biết trên đời này có nhiều nơi không có ánh nắng mặt trời.

Huống chi ” thất vọng ” là một chuyện không bao giờ có ở con người Lý Tầm Hoan, cuộc sống đặc biệt của bao nhiêu năm tháng dày đặc đã làm cho hần thành một thói quen như thế.

Họ Lý cũng không biết bọn Điền Thất, Triệu Chính Nghĩa sẽ xử trí mình ra sao nhưng không bao giờ hần để tâm nghĩ đến.

Trong khi ấy, bọn Điền Thất, Triệu Chính Nghĩa vì bận đưa Tâm Mi đại sư đến gặp Tần Hiếu Nghĩa cho nên đem giam Lý Tầm Hoan vào một cái kho chứa củi ẩm ướt tối om và Long Tiêu Văn vẫn ngậm miệng làm thinh.

Lý Tầm Hoan không cảm thấy gì phải trách móc Long Tiêu Văn cả, bởi vì hần biết họ Long mang một nỗi khổ trong lòng, và lại Long Tiêu Văn tự nhiên là bất lực trước vấn đề hiện tại.

Hiện tại, điều mà Lý Tầm Hoan mong mỏi và để tâm hơn hết là làm sao cho Tiểu Phi đừng ở lại, vì sự việc vừa rồi, hần biết Tiểu Phi chỉ được có thính giác bén nhạy, tay chân lẹ làng, kiếm pháp sử dụng cực kì thần tốc nhưng về mặt võ công thì lại mang nhiều nhược điểm lạ lùng. Nếu gặp cường địch như Điền Thất, Tâm Mi đại sư thì nhất kiếm của gã thiếu niên này khó lòng đạt kết quả. Mà một kiếm tung ra không kết quả thì bao nhiêu kiếm tiếp theo sẽ không còn thích ứng.

Phải ba năm nữa, Tiểu Phi mới có thể khắc phục được nhược điểm đó của hần và lúc đó có lẽ hần mới sẽ là vô địch trong thiên hạ.

Vì lẽ đó, Lý Tầm Hoan muốn Tiểu Phi cần phải an lành cho đến ba năm sau.

Mặt đất ẩm thấp, hơi lạnh bốc lên cắt xoi da thịt, Lý Tầm Hoan lại gặp mình ho sặc sụa. Hần cảm thấy bây giờ mà có một chén rượu ngon thì hay quá.

Nhưng bây giờ thì đến cả một chén rượu cũng trở thành một xa vọng không thể có. Sự cơ cực có thể khóc lên được, nhưng Lý Tầm Hoan thì lại cười. Hần cảm thấy những thay đổi trên đời này quả có nhiều thú vị. Nơi này vốn là nhà họ Lý. Tất cả những gì cũng thuộc về hần, thế mà bây giờ lại bị người ta giam vào gian nhà chứa củi y như một con chó, một con chó đói.

Cánh cửa sịch mở.

Lý Tầm Hoan biết liền là không phải là Triệu Chính Nghĩa. Vì mùi rượu hắt vào.

Một bàn tay nhỏ nhỏ đưa một chén rượu đầy vào kẹt cửa.

Bàn tay nhỏ xíu với cánh tay áo màu hồng sậm.

Lý Tầm Hoan nhếch môi:

- Thiếu Vân đây à?

Bàn tay bưng chén rượu rút ra, Hồng Hải Nhi bước vào kê lỗ mũi sát chén rượu hít hít và cười hỉ hỉ:

- Tôi biết Lý đại thúc đang nghĩ đến rượu phải không?

Lý Tầm Hoan cười:

- Vì thế nên hiền diệt đem rượu vào?

Hồng Hải Nhi gạt đầy đem lý rượu sát vào mặt Lý Tầm Hoan.

Họ Lý định hé môi nhưng cậu bé rút tay về háy háy mắt:

- Lý thúc đoán được đây là thứ rượu gì thì tôi sẽ để cho uống?

Lý Tầm Hoan cười lim dim đôi mắt:

- Nó là " Trúc Diệp Thanh ", một thứ rượu cất lâu năm, thứ rượu mà ta hằng thích uống. Nếu cả mùi rượu ấy mà ta vẫn không còn nhận biết thì quả là ta không phải là con người muốn sống nữa.

Hồng Hải Nhi cười:

- Thảo nào người ta chẳng nói Lý thám hoa là chuyên gia về rượu và phụ nữ, nhưng nếu Lý thúc thúc uống thì phải trả lời tôi một câu.

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Chuyện gì?

Hồng Hải Nhi cười hì hì, đôi mắt như xói vào mặt Lý Tầm Hoan:

- Tôi hỏi Lý thúc thúc, mẹ tôi và Lý thúc thúc có quan hệ gì với nhau? Có phải mẹ tôi yêu Lý đại thúc không?

Lý Tầm Hoan tái mặt:

- Tại sao hiền diệt lại hỏi như thế? Hiền diệt có biết đó là chuyện không nên?

Hồng Hải Nhi tròn tròn đôi mắt:

- Sao lại không nên? Chuyện của mẹ, con có quyền biết chứ?

Lý Tầm Hoan cau mặt:

- Hiền diệt có biết lệnh đường hết sức yêu thương hiền diệt không? Tại sao hiền diệt dám nghi ngờ chuyện quấy cho người như thế?

Hồng Hải Nhi cười nhạt:

- Ông thám hoa, ông đừng có qua mặt tôi. Hừ, không ai có thể qua mặt tôi được cả...

Hắn nghiêng răng nói tiếp:

- Mẹ tôi vừa nghe đến chuyện ông là lập tức đóng cửa phòng khóc lén một mình. Hừ, lúc tôi bị ông làm cho gần chết, mẹ tôi cũng chưa có dáng cách thương tâm như thế ấy. Tôi hỏi ông tại làm sao thế chứ?

Chợt như bị ai bấm nát tim gan, Lý Tầm Hoan nặng nhọc thở dài:

- Tôi cho hiền diệt biết, hiền diệt có thể hoài nghi chính mẹ mình. Mẹ hiền diệt không có chỗ nào để người ta có thể hoài nghi được cả. Hiền diệt đem rượu về đi.

Hồng Hải Nhi hỉnh hỉnh mũi:

- Rượu tôi mang đến cho ông mà, sao lại mang về?

Cậu bé vụt tạt mạnh chén rượu vào mặt Lý Tầm Hoan.

Nước rượu bắn ra chảy ướt cả ngực áo, Lý Tầm Hoan không nháy mắt, cũng không ngó Hồng Hải Nhi, đã không bực lộ chút gì khó chịu mà giọng lại hết sức dịu dàng:

- Quả thật là trẻ con, đi về đi.

Hồng Hải Nhi quắc mắt:

- Ta không phải là trẻ con. Người làm gì ta chứ?

Hắn rút một ngọn dao nhỏ dứ dứ vào mặt Lý Tầm Hoan và hét lớn:

- Nhìn rõ chưa? Ngọn dao của người đây. Mẹ ta nói rằng nếu người có ngọn dao của người trong tay thì sẽ là lá bùa hộ mệnh, ta thử xem bây giờ nó còn hộ mạng cho người được hay không?

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Đúng, vô khí là vật để giết người, chứ không phải để bảo vệ người.

Hồng Hải Nhi nghiêng rằng:

- Người làm cho ta tàn phế suốt đời, bây giờ ta cũng làm cho người như thế. Người...

Ngay lúc đó, ngoài cửa chợt có tiếng kêu:

- Thiếu Vân, có phải con ở trong đó không?

Giọng nói hết sức dịu dàng đặc biệt, nhưng Lý Tầm Hoan và Hồng Hải Nhi nghe qua cũng biến sắc.

Hồng Hải Nhi lật đặt cất ngọn dao vào áo và trở lại bộ mặt tươi tắn ngây thơ của đứa trẻ lên mười:

- Mẹ, con ở đây nè, con mang rượu đến cho Lý đại thúc.

Lâm Thi Âm hiện ra giữa cửa, mặt nàng ửng đỏ trong trạng thái vừa đau buồn vừa phẫn nộ.

Nhưng khi Hồng Hải Nhi chạy lại sà vào lòng thì ánh mắt nàng chợt dịu như bóng mát:

- Lý đại thúc bây giờ không muốn uống rượu đâu, con thì bây giờ cũng nên đi ngủ. Đi đi!

Hồng Hải Nhi nói:

- Lý đại thúc nhất định là bị họ nghi oan, thế thì tại sao mình lại không cứu?

Lâm Thi Âm gắt:

- Con nít không được vấy chuyện người lớn, đi ngủ đi.

Hồng Hải Nhi quay đầu lại tươi cười với Lý Tầm Hoan:

- Lý đại thúc, cháu đi nhé. Ngày mai cháu lại mang rượu đến.

Nhìn vào khuôn mặt trẻ con của đứa bé, Lý Tầm Hoan chợt nghe lòng bàn tay rịn ướt mồ hôi.

Lâm Thi Âm buồn bã thở dài:

- Tôi rất lo, sợ nó cảm hận thúc thúc, nhưng bây giờ thì tôi đã yên lòng. Có lúc nó cũng hay làm vậy, nhưng căn bản vẫn không phải là một đứa trẻ hư.

Lý Tầm Hoan chỉ còn biết gượng cười.

Nghe giọng nói chứa chan tình yêu thương con của nàng, hắn còn biết nói làm sao được nữa?

Hắn đã từng biết ” yêu thương ” là mù quáng. Nhất là sự yêu thương đó của một người mẹ đối với con.

Lâm Thi Âm không nhìn Lý Tầm Hoan. Thật lâu, nàng mới nói:

- Dấu gì thúc thúc từ trước vốn là một con người thủ tín, thế sao bây giờ lại biến đổi đi như thế?

Lý Tầm Hoan cảm nghe như cổ mình bị nghẹn không nói ra lời.

Giọng của Lâm Thi Âm lại trở nên nghiêm khắc:

- Thúc thúc đã hứa với ta là không tìm đến Lâm Tiên Nhi , thế tại sao lại bắt gặp thúc thúc nơi ở của nàng?

Lý Tầm Hoan vụt cười. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có thể cười được như thế. Hắn nhìn thẳng xuống mũi chân của mình và nói :

- Tôi nhớ hình như gian nhà này dựng lên hồi mười năm về trước mà, có phải không nhỉ?

Câu hỏi không đầu không đuôi của Lý Tầm Hoan làm cho Lâm Thi Âm ngơ ngẩn.

Và Lý Tầm Hoan điềm nhiên nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì cái nhà này đã quá cũ rồi, mái ngói nhiều nơi bị đổ, cửa sổ nhiều nơi bị mục... đủ thấy mười mấy năm qua không phải là ngắn, thời gian đã làm cho nhà cửa đổ nát, huống chi một con người?

Lâm Thi Âm nắm chặt hai tay run giọng:

- Người... không lẽ thúc thúc ngày nay biến thành một kẻ lừa dối rồi à?

Lý Tầm Hoan nhếch môi:

- Tôi vốn là một con người lừa dối từ xưa chứ đâu phải bây giờ? Có điều là kinh nghiệm lừa dối ngày nay có lẽ phong phú hơn thôi.

Lâm Thi Âm cắn môi quay phắt trở ra.

Lý Tầm Hoan lại cười.

Mục đích của hắn đã đạt được.

Hắn muốn cho nàng tức giận, hắn muốn cho nàng đi mau ra khỏi chỗ này.

Hắn không muốn vì hắn mà người khác bị liên lụy. Nhất là đối với nàng.

Hắn phải thật ác, phải làm cho mọi người bị đau khổ vì thất vọng đối với con người của hắn, phải làm cho những người quan tâm đến hắn đều thất vọng.... Vì chính những người đó là những người mà hắn rất quan tâm.

Làm cho những kẻ ấy bị tổn thương là chính hắn làm cho lòng hắn tổn thương. Hắn tuy cười, nhưng lòng hắn đang nát ngườu.

Lý Tầm Hoan nhắm mắt cố không cho nước mắt trào ra. Cho đến lúc hắn mở mắt thì Lâm Thi Âm đã đến ngay nơi cửa và nàng chăm chăm nhìn hắn

Lý Tầm Hoan hỏi:

- Tại sao... đại tẩu không đi?

Lâm Thi Âm nói:

- Tôi muốn hỏi rõ một chuyện, thúc thúc có phải thật... là Mai Hoa Đạo không?

Lý Tầm Hoan vụt cười thật lớn:

- Có phải là Mai Hoa Đạo thật hay không? Đại tẩu hỏi tôi có phải là Mai Hoa Đạo hay không à?

Lâm Thi Âm run giọng:

- Tuy tôi không tin thúc thúc là Mai Hoa Đạo nhưng tôi muốn chính tai nghe thúc thúc nói.

Lý Tầm Hoan càng cười lớn hơn nữa:

- Đã không tin như thế thì còn nói làm gì? Tôi lại là một kẻ chuyên môn lừa dối thì đại tẩu hỏi có ích chi? Đã có thể lừa đại tẩu một lần, thì trăm lần, ngàn lần tôi cũng sẽ lừa dối nữa.

Da mặt Lâm Thi Âm càng lúc càng xanh, tay chân nàng càng lúc càng run rẩy.

Thật lâu, nàng chợt dậm chân:

- Tôi thả thúc thúc đi, bất luận thúc thúc có phải là Mai Hoa Đạo hay không tôi cũng thả ra. Chỉ mong từ rầy về sau thúc thúc đừng trở về đây nữa, đừng bao giờ trở về đây nữa .

Lý Tầm Hoan quát lớn:

- Đứng lại! Tại sao lại hành động như thế ? Đại tẩu tưởng tôi sẽ chạy trốn như một con chó vậy à? Đại tẩu xem tôi là một con người như thế nào chứ?

Lâm Thi Âm không thêm nghe, cứ bước lại giải huyệt cho Lý Tầm Hoan.

Ngay lúc đó chợt có tiếng kêu lên:

- Lâm Thi Âm, nàng làm gì thế?

Long Tiêu Vân đứng sững ngay giữa cửa.

Lâm Thi Âm quay phắt lại, giọng nàng hơi gắt:

- Tôi làm gì Long ca không biết sao?

Long Tiêu Vân biến sắc ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Lâm Thi Âm lớn tiếng:

- Nhưng cái chi? Chuyện này đáng lý anh làm mới đúng. Chẳng lẽ anh quên cả ân tình của hần đối với chúng ta sao? Anh bằng lòng để cho hần bị chúng giết à?

Tay nàng hơi run và giọng nàng dữ dần hơn nữa:

- Anh không dám làm thì để tôi làm, Anh muốn cản tôi nữa sao?

Hai bàn tay Long Tiêu Vân nắm chặt và vụt dấm vào ngực mình thình thịch:

- Quả thật tôi không dám... Tôi không đủ cam đảm... Tôi là kẻ hèn nhát. Nhưng... nhưng Thi Âm hãy biết cho tôi, hãy nghĩ lại, nếu chúng ta làm thế rồi họ sẽ đối với chúng ta ra sao đây.

Lâm Thi Âm nhìn sững Long Tiêu Vân, y như từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp người nào như thế. Nàng trở mặt thụt lùi:

- Tiêu Vân, anh cũng đã thay đổi rồi. Trước kia anh đâu phải con người như thế.

Long Tiêu Vân nói như khóc:

- Phải, tôi có lẽ đã quá thay đổi. Bởi bây giờ không phải như trước nữa, bởi vì hiện giờ tôi đã có vợ con. Bất cứ một việc gì tôi cũng phải nghĩ đến vợ con trước hết. Tôi không muốn cho vợ con phải...

Long Tiêu Vân nói chưa dứt câu thì Lâm Thi Âm đã ôm mặt khóc rống lên.

Con, trên đời này chắc không có gì làm cho người mẹ phải đau xót hơn nữa. Đối với người mẹ, con là tất cả.

Long Tiêu Vân quỳ trước mặt Lý Tầm Hoan, nước mắt hần choàm ngoàm:

- Hiền đệ, tôi đã không phải với hiền đệ. Xin hiền đệ hãy tha thứ cho tôi.

Lý Tầm Hoan khẽ cau mày:

- Tha thứ cho đại ca? Tôi thật không hiểu đại ca muốn nói gì? Tôi đã nói với đại ca rằng, chuyện này không liên can gì đến đại ca cả. Nếu tôi muốn đi thì tự nhiên đã có cách, chứ đâu có đợi đến chuyện cứu trợ.

Lý Tầm Hoan cứ nhìn xuống mũi chân mình mà nói, hắn không dám ngẩng đầu lên. Hắn biết, chỉ cần nhìn lên là sẽ không cầm được nữa.

Long Tiêu Vân nói:

- Hiền đệ, sự chịu đựng khổ sở của hiền đệ, anh thấy biết tất cả nhưng anh bảo đảm rằng họ không bao giờ giết em đâu. Em gặp Tâm Hồ đại sư thì kể như an ổn.

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Tâm Hồ đại sư? Họ định đưa tôi về Thiếu Lâm Tự sao?

Long Tiêu Vân gật đầu:

- Tầm Trọng tuy là học trò cưng của Tâm Hồ đại sư, nhưng Tâm Hồ đại sư nhất định không bao giờ làm chuyện oan uổng cho kẻ khác. Huống chi, nơi đó còn có cả Bá Nhiễm Sanh tiên bối.

Lý Tầm Hoan lặng thinh, vì hắn đã thấy bọn Điền Thất tới.

Điền Thất vừa đến là Lâm Thi Âm cũng lấy lại bình tĩnh.

Nàng khẽ gật đầu chào lão và chậm chậm lui ra.

Bước được vài bước, Lâm Thi Âm chợt dừng lại:

- Vân nhi đi ra.

Hồng Hải Nhi nấp sau bức tường, chạy ra cười mơn:

- Mẹ, con không thấy cho nên... cho nên...

Lâm Thi Âm nghiêm giọng:

- Cho nên con mới đi gọi họ đến đó có phải không?

Hồng Hải Nhi cười chạy lại, nhưng chợt thấy mặt mẹ sa sầm, cậu ta hốt hoảng cúi đầu. Lâm Thi Âm im lặng nhìn con. Đứa con banh da xẻ thịt của nàng. Nó là xương là máu của nàng, nó là sinh mạng của nàng.

Nàng chợt rơi nước mắt.

Thật lâu, nàng ngược mặt thở dài, lẩm bẩm một mình:

- Tại làm sao cừu hận so với ân tình lại khó quên như thế?

Muốn quên ân nghĩa của người tương đối dễ, nhưng nếu muốn quên thù hận thì quả là khó khăn.

Và có lẽ vì thế mà trên đời này sầu khổ nhiều hơn hoan lạc.

Thiết giáp kim cương nắm chặt đôi tay, đi qua đi lại trong ngôi miếu cổ. Đống lửa tuy đã tàn rồi nhưng hắn không buồn cho thêm củi.

Tiểu Phi ngồi lặn im trong góc vách.

Không biết như thế đã bao nhiêu vòng, Thiết giáp kim cương nói bằng một giọng hằn học:

- Tôi đã nói từ trước, cho dù thiếu hiệp có giết được Mai Hoa Đạo thì cái đám gọi là " đại hiệp " ấy cũng không bao giờ chịu nhận như thế. Một miếng thịt quá ngon thì làm sao bày chó đói bỏ qua cho được.

Tiểu Phi nói:

- Anh đã khuyên tôi, nhưng vì thế buộc tôi phải ra đi.

Thiết giáp kim cương thở ra:

- Cũng may là có đi như thế, chứ nếu không thì có lẽ suốt đời thiếu hiệp không làm sao thấy rõ bộ mặt thật của cái đám gọi là " đại hiệp " ấy cả.

Hắn vụt xoay mình nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi:

- Nhưng thiếu hiệp quả không thấy thiếu gia của tôi à?

Tiểu Phi lắc đầu:

- Không?

Thiết giáp kim cương nhìn đăm đăm vào đồng lửa thì thầm:

- Không hiểu bây giờ thiếu gia tôi sẽ ra sao?

Tiểu Phi nói:

- Hắn không bao giờ để cho người khác bận tâm được đâu?

Thiết giáp kim cương cười tự tin:

- Đúng, cho dù cái đám ” đại hiệp ” ấy xem thiếu gia tôi như một cái gai trong mắt, nhưng nhất định không bao giờ bọn chúng dám đụng đến móng tay của thiếu gia tôi đâu.

Tiểu Phi lim dim đôi mắt làm thinh.

Đi thêm vài vòng nữa, Thiết giáp kim cương đứng lại dòm ra ngoài cửa:

- Trời đã sáng rồi, tôi phải đi thôi.

Tiểu Phi gật đầu:

- ừ...

Thiết giáp kim cương nói:

- Nếu có gặp thiếu gia tôi xin thiếu hiệp nói dùm rằng bao giờ thanh toán xong, Thiết giáp kim cương này sẽ sớm đi tìm...

Tiểu Phi gật đầu:

- ừ...

Thiết giáp kim cương vòng tay:

- Thế thì tôi xin cáo biệt.

Giọng nói đầy lưu luyến nhưng Thiết giáp kim cương vẫn đi thẳng một nước không quay đầu lại.

Tiểu Phi cũng lặng thinh, cũng không hề ngẩng mặt, nhưng đôi mắt lạnh băng băng chợt hơi ươn ướt.

Có thể xem ân nghĩa nặng hơn cừu hận, trên đời này phỏng có được mấy người.

Tiểu Phi nhắm mắt lại y như lim dim nhưng khóe mắt ứa một giọt nước mắt, mới nhìn qua phảng phất như giọt sương đọng lại trên mặt đá hoa cương.

Hắn không chịu nói việc Lý Tầm Hoan ngộ nạn, không muốn Thiết giáp kim cương vì họ Lý mà liều mình. Hắn quyết tâm một mình sống chết để đi cứu Lý Tầm Hoan.

Vì nghĩa khí trong tình bạn, mạng sống của mình có đáng kể nào đâu.

Không khí trong ngôi miếu cổ mỗi lúc như một nặng thêm, đồng lửa cũng đã lần lần tắt hẳn. Hơi lạnh từ trên ụp xuống, từ dưới xông lên làm cho nề đá kết đọng một lớp băng dày. Bằng một chiếc áp mỏng dính vào da, Tiểu Phi ngồi trên nền đá ấy mà cảm chừng như ngồi trên đồng lửa.

Một thứ lửa không bao giờ dập tắt.

Chính nhờ có một số người nhen được trong lòng có một thứ lửa như thế, cho nên nhân gian mới khỏi bị chìm hẳn vào hắc ám và nhiệt huyết của kẻ làm trai sẽ không bao giờ bị cô đơn.

Không biết thời gian qua được bao lâu, ánh nắng ban mai chợt ngả một bóng dài trước mặt Tiểu Phi. Chiếc bóng của một người.

Không cần quay lại mà không nhướng mắt, Tiểu Phi hỏi một cách tự nhiên:

- - Lâm cô nương đây à? Có tin tức rồi chứ?

Qua thật, gã thiếu niên này chắc có một cảm giác bén nhạy như dã thú, người ngoài xưa, người có chiếc bóng ngả dài khi nãy quả là Lâm Tiên Nhi.

Khuôn mặt diễm lệ của nàng đã ửng hồng, hơi thở của nàng dồn dập, nàng vừa khẽ cười vừa nói:

- Vâng, có tin.

Tiểu Phi gắng lại:

- Tin tức tốt đấy chứ?

Giọng hỏi của hắn y như là trên đời này hắn chưa từng nghe được một tin tức tốt bao giờ.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bây giờ tuy hắn chưa thoát thân được, nhưng ít nhất cũng không nguy hiểm lắm về tính mạng.

Tiểu Phi trở mắt gắng lại:

- Sao?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bởi vì bọn Điền Thất chỉ tuân theo ý định của Tâm Mi đại sư mà ông này lại quyết định đưa hắn về Thiếu Lâm Tự. Vị trưởng môn phái Thiếu Lâm là Tâm Hồ đại sư từ xưa đến nay vốn được tiếng là quang minh chính trực và nghe đâu lại còn có " Bình Giang " Bá Nhiễm Sanh cũng có tại nơi đó, hai người này nếu không thể làm tỏ rõ nỗi oan của hắn thì trên đời này chắc không còn ai làm được nữa.,

Tiểu Phi nói:

- Bá Nhiễm Sanh ? Hắn là một con người như thế nào?

Lâm Tiên Nhi cười:

- Người ấy là một bậc tri giả số một trong giang hồ, không một chuyện gì mà ông ta không biết và cứ theo người ta nói thì ông này có thể biết rõ Mai Hoa Đạo nữa. Biết, có nghĩa là biết được sự thật giả ấy.

Trầm ngâm một lúc, Tiểu Phi vùng mở mắt nhìn sững Lâm Tiên Nhi:

- Cô có biết trên đời này hạng người đáng chán hơn hết là ai không?

Y như là không dám tiếp xúc với nhãn quang bén ngót của gã thiếu niên, Lâm Tiên Nhi vội đảo mắt qua hướng khác và trả lời:

- Có phải là bọn ngụy quân tử như đám người của Triệu Chính Nghĩa không?

Tiểu Phi nói:

- Hạng ngụy quân tử cũng đáng chán nhưng cái bọn thông thái thì lại càng đáng chán hơn.

Lâm Tiên Nhi cau mặt:

- Thông thái? Công tử muốn nói hạng người như Bá Nhiễm Sanh ấy à?

Tiểu Phi gật đầu:

- Đúng, chỉ có hạng người ấy tự cho là thông thái, tự cho là siêu quần, cho rằng chuyện gì mình cũng hiểu cũng thông cả, họ cho rằng bằng một câu nói của họ có thể quyết định sinh mạng của con người. Nhưng thực ra thì trình độ thông hiểu của họ được bao nhiêu?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Nhưng ai cũng bảo rằng....

Tiểu Phi cười nhạt:

- Cũng chính về người khác cứ bảo rằng chuyện gì họ cũng thông hiểu đó, mà làm cho họ tự dối mình và dối luôn cả người khác, cố tạo cho mình một cách thông thái hảo.

Lâm Tiên Nhi nhướn mắt:

- Công tử không tín nhiệm Bá Nhiễm Sanh à?

Tiểu Phi nhếch môi khinh khỉnh:

- Tôi thà chịu tin một kẻ mà người gọi là kẻ không thông thái.

Lâm Tiên Nhi nở nụ cười thật đẹp:

- Công tử nói quả có phần hữu lý, giá mà được thưởng thường cùng công tử nói chuyện, nhất định tôi sẽ trở thành một kẻ thông minh.

Câu nói của nàng quả là một câu xã giao đúng phép, bất cứ muốn tranh thủ cảm tình của ai, điều tốt hơn hết là khen người ấy, nhưng nguyên tắc đó không có kết quả đối với gã thiếu niên Tiểu Phi này.

Y như là không nghe thấy, Tiểu Phi dừng bước lại dòm ra cửa và hỏi bằng một giọng trầm trầm:

- Bọn họ chuẩn bị bao giờ mới đi?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Sáng sớm ngày mai.

Tiểu Phi cau mặt:

- Sao lại phải đến sáng mai.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bởi vì tối nay, họ còn thết tiệc khoản đãi Tâm Mi đại sư.

Tiểu Phi vụt quay phát lại, ánh mắt rục lên:

- Ngoài việc đó ra, không có nguyên nhân nào khác nữa?

Tiểu Phi nói tiếp:

- Tâm Mi đại sư quyết không vì một bữa ăn mà phải ở lại một ngày.

Lâm Tiên Nhi chớp mắt:

- Tuy không vì một bữa ăn mà Tâm Mi đại sư ở lại nhưng ông ta không thể không ở được, bởi vì hôm nay còn có một vị khách đặc biệt.

Tiểu Phi nhướn mắt:

- Ai?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Thiết Dịch tiên sinh?

Tiểu Phi cau mặt:

- Thiết Dịch tiên sinh? Người ấy là ai?

Lâm Tiên Nhi mở tròn đôi mắt như là quá đỗi ngạc nhiên:

- Thiết Dịch tiên sinh mà công tử lại không biết à?

Tiểu Phi cười nhẹ:

- Tại làm sao tôi nhất định phải biết hần chứ?

Lâm Tiên Nhi thở phì một cái thật dài:

- Bởi vì trong giang hồ hiện nay kẻ thành danh như Thiết Dịch tiên sinh đâu có được mấy người?

Tiểu Phi cười khịt trong mũi nhưng làm thinh không nói:

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Cứ theo người ta nói thì người ấy võ công cao lắm, có lẽ không dưới đương kim thất đại chưởng môn.

Tiểu Phi lạnh lùng:

- Những kẻ cao thành danh trong chốn võ lâm tôi cũng gặp qua không ít.

Như không thấy ý nghĩa mỉa mai trong câu nói của Tiểu Phi, Lâm Tiên Nhi cứ nói theo sự hiểu biết của mình:

- Nghe nói vị Thiết Dịch tiên sinh này không như những cao thủ khác, nghe đâu ông ta không phải hạng hư danh. Vì trong ông "Thiết Dịch" của ông ta còn có mười ba mũi "Nhiếp hồn đinh", những mũi đinh ấy chuyên đánh vào huyết đạo của đối phương. Ông ta là một danh sư điểm huyết trong võ lâm hiện tại.

Lâm Tiên Nhi một mặt nói một mặt chú ý sự biến đổi trên gương mặt của Tiểu Phi. Nhưng một lần nữa, nàng thất vọng.

Về mặt Tiểu Phi không lộ chút gì sợ sệt mà hần lại cười:

- Té ra bọn họ tìm cái tên Thiết Dịch tiên sinh ấy đến là cốt để đối phó với tôi.

Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt:

- Tâm Mi đại sư từ trước đến nay vốn nổi tiếng là người làm việc cẩn thận, ông ta sợ...

Tiểu Phi liền theo:

- Ông ta sợ tôi đến cứu Lý Tầm Hoan cho nên mới tìm Thiết Dịch tiên sinh đến làm kẻ bảo vệ.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Cho dù họ không tìm thì có lẽ Thiết Dịch tiên sinh cũng vẫn đến.

Tiểu Phi gặng lại:

- Tại sao vậy?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bởi vì ái thiếp của ông ta là nàng Như ý đã bị chết về tay Mai Hoa Đạo.

Tiểu Phi vuốt cán kiếm và hỏi một cách như là lơ đãng:

- Hắn đến bao giờ?

Lâm Tiên Nhi nói:

- In như là ông ta hẹn sẽ đến cho kịp vào bữa cơm tối.

Tiểu Phi gật gù:

- Như vậy có lẽ ăn cơm tối xong là họ sẽ lên đường.

Lâm Tiên Nhi nói trong dáng cách suy nghĩ:

- Có lẽ...

Tiểu Phi gật gù:

- Có lẽ chúng không bao giờ đi cả.

Lâm Tiên Nhi hơi ngạc nhiên:

- Họ sẽ không bao giờ đi? Tại sao thế?

Tiểu Phi nói như gần từng tiếng:

- Nếu vợ tôi mà chết vào tay một kẻ nào thì không bao giờ tôi lại để cho kẻ ấy an nhiên đi đến Thiếu Lâm Tự.

Lâm Tiên Nhi hơi cau mặt:

- Nghĩa là công tử sợ Thiết Dịch tiên sinh sẽ hạ độc thủ với Lý thám hoa?

Tiểu Phi chỉ gật đầu chứ không nói.

Lâm Tiên Nhi sững sờ một lúc lâu rồi nàng vụt thở ra:

- Đúng, điều ấy rất có thể. Thiết Dịch tiên sinh từ trước đến nay chưa từng chịu nợ một ai, nếu ông ta xuống tay thì dù muốn. Tâm Mi đại sư cũng không thể cản.

Tiểu Phi hỏi:

- Cô nương đã nói hết chuyện chưa?

Lâm Tiên Nhi chớp mắt:

- Công tử muốn cứu Lý Tầm Hoan trước giờ Thiết Dịch tiên sinh đến?

Và không đợi Tiểu Phi trả lời, nàng nói tiếp:

- Tôi biết võ công của công tử rất cao, nhưng bọn Điền Thất, Triệu Chính Nghĩa cũng không phải kẻ yếu, Tâm Mi đại sư là đệ nhị cao thủ Thiếu Lâm, nội công chân lực của họ đều đã mức không thể xem thường.

Tiểu Phi lạnh lùng nhìn nàng nhưng không nói một tiếng nào.

Lâm Tiên Nhi lại thở ra:

- Hưng vân Trang bây giờ có thể nói là nơi tập trung cao thủ, nếu công tử muốn hành động giữa ban ngày thì thực là... thực là...

Tiểu Phi khẽ nhếch môi nói:

- Thật là quá điên, có phải không?

Lâm Tiên Nhi cúi đầu không dám nhìn ngay mặt hắn.

Tiểu Phi bật cười:

- Mỗi một con người đều có thể tình cờ phát điên một lần, đó cũng không phải chuyện không tốt.

Lâm Tiên Nhi cứ cúi đầu vờ vờ tà áo, thật lâu ánh mắt nàng vụt rực lên:

- Tôi hiểu, tôi đã hiểu ý công tử.

Tiểu Phi nhìn vào mắt nàng và lặng lẽ làm thinh.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Không ai có thể nghĩ rằng công tử dám ra tay giữa ban ngày, do đó sự phòng thủ của họ nhất định sẽ không cẩn mật. Huống chi đêm rồi họ quá bận rộn, mệt nhọc cho nên bây giờ có lẽ họ đang dúm đầu ngủ ly bì.

Tiểu Phi thản nhiên đến lạnh lùng:

- Cô đã nói quá nhiều rồi đấy.

Lâm Tiên Nhi nhếch môi cười nhưng nàng lại thở ra:

- Được rồi, tôi sẽ không nói nữa, nhưng... nhưng công tử nên cố mà cẩn thận, đừng bao giờ quên rằng nơi đây còn có một người đang mang của công tử một món nợ trên vai, món nợ của một người...

Mặt trời mùa đông y như là đi hơi lẹ , mới giữa trưa thoắt đã muốn xế chiều.

Trên nóc của một dãy nhà trong Hưng Vân Trang, Tiểu Phi nằm im suốt một tiếng đồng hồ.

Y như một con mèo rình ngoài hang chuột, từ đầu đến chân im rờ như xác chết chỉ có đôi mắt là rùng rục long lanh.

Gió đùa tuyết phớt ngoài da như dao cắt, nhưng Tiểu Phi vẫn không cảm thấy một chút gì lạnh lẽo.

Đạo mới lên mười tuổi, vì phải bắt một con chồn mà hắn phải vùi mình xuống đồng tuyết suốt hai giờ liền, hắn nhả nài và đang đói không bắt được con chồn, hắn có thể vì đói mà chết.

Vì mạng sống của chính mình, sự nhả nài đó không đáng kể là khó khăn. Nhưng nếu vì mạng sống của người khác mà phải chịu đựng như thế thì quả là một chuyện không phải dễ. Trong trường hợp đó, trường hợp của Tiểu Phi hiện tại, không phải ai cũng có thể làm được.

Cửa lớn trước Hưng Vân Trang vẫn y như những ngày nào. Cửa vẫn mở hoát nhưng vẫn lặng trang, không xe ngựa, mà cũng không một bóng người. Tiểu Phi vẫn nằm bất động. Lớn lên và sống giữa miền hoang dã, đã làm cho hắn có một cảnh giác như dã thú, bất cứ mỗi cử động nào trước đó, đã đều được nhìn thật kỹ thật lâu.

Càng đợi thật lâu, càng nhìn thật kỹ thì càng ít bị sơ xuất. Hắn biết ít nhất là trong hoàn cảnh này, một sơ xuất dù nhỏ đến đâu cũng là cái sơ xuất sinh mạng của một đời người.

Nhưng không lâu nữa, đã có bóng người: một gã đàn ông mặt rỗ khệnh khạng đi ra.

Hắn là thuộc hạ của Hưng Vân Trang, nhưng là hạng môn hạ đầu dọc chứ không phải là " ác kè ".

Vì đám nô dịch tầm thường không thể có được dáng điệu " sẵn sàng nạt bộ " như co người của gã.

Và cũng bằng vào dáng " Luôn trên đạp dưới đó " Tiểu Phi nhận ra gã mặt rỗ này có hơi men.

Tiểu Phi nhận định đúng tất cả. Chỉ có điều hắn không biết rõ địa vị của gã mặt rỗ này, không biết hắn là tổng quản gia Lâm tổng quản.

Có lẽ gặp lúc nhàn rồi, Lâm tổng quản định đến một quán rượu nào đó để... khoe khoang bật dúc, nhưng queo qua một góc nhà, lão ta đứng sững lại như trời trồng: ngay sát yết hầu của lão bị một mũi kiếm dí sát vào da.

Như có tiết kiệm từng tiếng nói, Tiểu Phi rít khe khẽ:

- Ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu, không trả lời ta giết, trả lời sai ta giết. Biết chưa?

Lâm tổng quản không dám gạt đầu vì sợ mũi kiếm phạm vào da, lão định thốt lên một tiếng " vâng " nhưng lưỡi đã lú lại trở thành ú ớ.

Tiểu Phi nói từng tiếng một:

- Ta hỏi, Lý Tầm Hoan có phải còn ở trong này không?

Run run cặp môi dày thật lâu, Lâm tổng quản xì ra tiếng:

- Phải...

Tiểu Phi hỏi tiếp:

- Ở đâu?

Lâm tổng quản hơi run:

- Ở... kho chứa củi.

Tiểu Phi ra lệnh:

- Dẫn ta đến đó.

Lâm tổng quản hoảng hốt:

- Làm sao... làm sao tôi.... tôi đưa đi được...

Tiểu Phi gần giọng:

- Người sẽ nghĩ ra cách.

Lách mũi kiếm suốt qua sát cổ Lâm tổng quản, đâm một cái cộc vô tường, Tiểu Phi lập lại:

- Nhất định người sẽ nghĩ ra cách đưa ta tới đó, phải không?

Lâm tổng quản run như thần lằn đứt đuôi:

- Phải.

Tiểu Phi nói:

- Tốt, đi, nhớ rằng có mũi kiếm đằng sau nhé.

Đi được hai bước, Lâm tổng quản vụt dừng lại cởi áo ngoài trao cho Tiểu Phi:

- áo... đại gia.... mặc.... mặc áo này...

Nhìn lại chiếc áo rách bướm của mình, Tiểu Phi suýt chút nữa đã bật cười.

Hắn nói quả không sai, cái gã mặt rỗ này nhất định sẽ tìm ra phương cách để đưa hắn đến đó.

Và phương cách quả không khó khăn gì mấy. Vì đây không phải là lần thứ nhất Lâm tổng quản đưa khách về nhà. Tự nhiên, phải mặc chiếc áo của ông ta, chiếc áo có hào nhoáng để tỏ ra đáng là một khách chính cống.

Quả nhiên, bọn gia nhân không hề chú ý, mà gia đình nào lại dám chú ý đến Lâm tổng quản chứ?

Kho chứa củi cách nhà bếp không xa mấy, nhưng nhà bếp thì cách nhà chính và nhà khách thật xa ” Quân tử bất cận trù phòng mà ”. Hừng Vân trang ngày xưa chủ nhân há chẳng phải là quân tử đấy sao?

Từ một con đường nhỏ, Lâm tổng quản đưa Tiểu Phi đến kho chứa củi không một ai ngó thấy. Tiểu Phi cũng không ngờ chuyện lại có thể thành công một cách dễ dàng như thế.

Một gian nhà hơi cũ nhưng cửa đóng khinh rinh. Lâm tổng quản chỉ vào đó và nói:

- Lý đại hiệp ở trong đó đó.

Tiểu Phi trừng mắt nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Nhất định là người không dám nói dối.

Lâm tổng quản cười mơn:

- Tiểu nhân đâu dám như thế.

Tiểu Phi gật đầu:

- Tốt lắm.

Hắn chấm dứt câu nói bằng một cái gõ nhẹ nhẹ lên đầu Lâm tổng quản, lão quản gia mặt rỗ ngã khuỵu xuống ngất luôn.

Tiểu Phi co chân đạp tung cánh cửa.

16. Giả Nhân Giả Nghĩa

Cửa lớn bên ngoài không một người vệ sĩ, có lẽ họ cho rằng Tiểu Phi không dám xâm nhập giữa ban ngày.

Kho chứa củi chỉ vốn vẹn có mỗi một cánh cửa thật nhỏ, lúc dựng lên có lẽ không ai nghĩ rằng nó sẽ trở thành nhà giam.

Bóng tối tràn ngập bên trong càng làm cho không khí ảm thấp càng thêm ướt át.

Một người nằm khom khom co quắp y như là bị ngắt xỉu chứ không phải ngủ mê.

Chỉ mới ngó thoáng qua, một luồng máu cay nóng xông lên tận mắt Tiểu Phi, hần bước tới kêu lên:

- Huynh...

Tiếng nói của hắn chưa dứt từ ở con người đang lom khom vọt bắn ra một luồng ánh sáng.

Một thanh kiếm nhanh như gió quét ngang tới cẳng Tiểu Phi.

Diễn biến cực kì đột ngột, thanh kiếm quét ngang lẹ làng đến kinh người.

Rất may, thanh kiếm trên tay của Tiểu Phi còn nhanh hơn một bậc. Không phải đưa ra trước mà nhanh ở chỗ đưa ra sau mà tới trước, hơn nhau một chút xíu đó thôi. Chỉ cần một chút xíu đó cũng đã thủ thắng khi giao đấu.

Soảng.

Tiếng thép chạm vào nhau, mũi kiếm của Tiểu Phi chĩa xuống kiếm đối phương, thanh kiếm khua lên và rơi xuống đất.

Quả đúng là cao thủ, lâm nguy bất loạn, người bị rơi kiếm tung mình lên đúng lúc và nhảy thối ra sau.

Phản ứng thật nhanh, vừa đánh rớt thanh kiếm đối phương, Tiểu Phi cũng nhún chân nhảy lùi trở lại.

Nhưng dù nhanh cũng vẫn không kịp nữa, một ngọn côn và một thanh đao đã chặn ngay giữa cửa.

Bây giờ mới nhận ra kẻ giả đồ nằm mọp để dụ Tiểu Phi khi nãy là gã công tử Du Long Sinh.

Tiểu Phi quay phát lại thấy kẻ chặn ngang ngoài cửa là Triệu Chính Nghĩa và lão già Điền Thất.

Cũng ngay trong lúc ấy, nhiều tiếng rào rào liên tiếp, đồng củi chất cao vọt đổ nhào xuống đất, mười mấy tên cung thủ, tên lấp thẳng dây chĩa ngay vào hướng Tiểu Phi.

Chỉ cần một nhích tay, những mũi tên bịt sắt sẽ lập tức ghim phật vào mình địch thủ.

Bất cứ một ai cho dù bản lãnh đến đâu cũng đành phải xuôi tay.

Điền Thất hất mặt mỉm cười:

- Các hạ có cần nói nữa không?

Tiểu Phi chầm chậm ngồi xuống và nói một cách thản nhiên:

- Xin mời các vị cứ buông tên.

Điền Thất ngửa mặt cười ha hả:

- Tốt, các hạ quả xứng là một con người khí khái, Điền mỗ sẽ xử sự đúng theo cung cách đó.

Lão vẫy tay, mười mấy dây cung cùng buông ra một lúc.

Ngay trong lúc đó, Tiểu Phi vùng lặn khía hai vòng, tay trái nhặt luôn thanh Vô tình kiếm của Du Long Sinh loáng lên biến thành một vùng ánh thép.

Những mũi tên bịt sắt rơi xuống như lá rụng, Triệu Chính Nghĩa gầm lên một tiếng, thanh đao giáng xuống nhanh như chớp theo thế " Lập tiền hoa sơn ".

Từ trong vùng ánh thép của Tiểu Phi một đường kiếm bắn ra như chớp.

Triệu Chính Nghĩa hoảng hốt thu chiêu nhưng đã chậm mất rồi, một tiếng " chát " khô khan, thanh kiếm sườn ngang sống đao chĩa thẳng vào yết hầu của lão, một vọt máu bắn ra.

Điền Thất thụt lui nửa bước vùng ngọn côn bỏ xuống.

Nhưng vùng ánh thép của Tiểu Phi đã cuốn thẳng ra phía cửa.

Điền Thất dợm đuổi theo nhưng phải dừng lại khi nghe Triệu Chính Nghĩa khò khè và máu vọt bắn ra nơi ngực lão.

Vì mở đường thoát thân là chính cho nên Tiểu Phi không buông sát thủ, lưỡi kiếm chỉ thuận theo chiều đâm sót ngoài da và vì thế mà Triệu Chính Nghĩa không bị đòn trí mạng.

Vừa lướt ra tới cửa, Tiểu Phi quật ngược cánh tay, thanh Vô tình kiếm của Du Long Sinh bay vút vào giữa ngực Điền Thất, làm cho lão ta định rớt lại đành phải thụt lùi.

Thanh trường kiếm xé gió cắm ngay bên vách.

Du Long Sinh chẳng miêng thở phào:

- Thân thủ lệ thật là kinh khiếp.

Điền Thất mỉm cười hiểm ác:

- Và cái may của hần cũng quả thật nhiều.

Du Long Sinh nhướng mắt:

- Cái may?

Điền Thất nói:

- Du thiếu trang chủ không thấy mũi tên ghim ngay mình hần hồi nãy sao?

Du Long Sinh gật đầu:

- Đúng rồi, tôi thấy hần dùng kiếm tay trái, thanh kiếm đưa lên bị ngay một khe hở và hai mũi tên lọt ngay chỗ ấy nhưng không hiểu tại sao hần không bị thương.

Điền Thất cười:

- Chỉ tại trong mình hần có mặc Kim Ty Giáp. Lão phu thật cũng quá sợ ý về điểm đó nếu không thì cho dù hần có bản lãnh cao đến bậc nào cũng khó mà thoát được bữa nay.

Nhìn thanh kiếm găm run bần bật trên vách, Du Long Sinh khẽ lắc đầu:

- Đáng lý hần dùng đến vào hôm nay và đáng lý tôi cũng dùng đến đây nữa.

Điền Thất an ủi:

- Chuyện thắng bại là thường, có chi mà thiếu trang chủ lại có vẻ chán nản như thế. Cho dù hần qua được một cửa chúng ta nhưng còn cửa thứ hai hần làm sao qua khỏi được.

Thoát ra khỏi cửa, Tiểu Phi chợt nghe tiếng ” A di đà phật ” cất lên rộn rã, tiếp liền theo, nhiều tiếng nữa rập lên.

Khấp bốn bên, năm nhà sư mặc áo màu tro xám tủa ra vây chặt lại.

Cả năm người chấp tay lên ngực trông thật trang nghiêm, nhưng chính trông trang nghiêm đó, toát ra một uy lực kinh người.

Dẫn đầu là nhà sư mày bạc, Tâm Mi đại sư.

Tiểu Phi quét cặp mắt gần giọng:

- Kể xuất gia cũng làm cái chuyện mai phục sao?

Tâm Mi đại sư niệm một tràng phật hiệu:

- Lão tăng vốn không có ý hại người, thí chủ không nên dùng lời công kích như thế. Thí chủ nên biết rằng những kẻ hay công kích thường tự làm thương tổn chính con người mình trước, đã không hại được ai mà còn hại ngược lại chính mình.

Ông ta nói bằng một giọng rất chậm rãi hòa nhã, nhưng khi lọt vào tai Tiểu Phi thì mỗi một tiếng của ông ta lại y như sấm sét, làm cho người nghe cứ cảm thấy màng tai bị dội ” oong, oong ” không dứt.

Tiểu Phi hướng mắt:

- Vậy thì lời lẽ của ông chắc êm dịu lắm nhỉ?

Miệng thì nói nhưng chân hần đã nghiêng đưa mình nhích ra sát vòng vây.

Tiểu Phi thừa biết nếu tung mình nhảy lên thì tức khắc sẽ bị tràng hạt của nhà sư quật sụm đôi chân, cho nên còn có cách nghiêng mình vừa thủ vừa xông ra kẻ hở.

Không dè chân hần vừa di động thì những nhà sư cũng lập tức di động liền theo và khi hần dừng lại thì các nhà sư cũng đều dừng lại.

Tâm Mi đại sư đại sư lại niệm phật hiệu:

- Kể xuất gia không bao giờ nghĩ đến chuyện sát sinh, trong tay thí chủ có kiếm chỉ cần thí chủ xông ra được khỏi cái trận La hán nho nhỏ này thì bản tăng vô cùng bội phục và cung kính để đi một cách tự do.

Tiểu Phi mím miệng đứng yên một chỗ.

Hần nhận thấy những nhà sư này chẳng những vô công thâm hậu mà việc bố trí lại vô cùng chặt chẽ y như một vòng xiềng không sơ hở một góc nào, cách bố trí chặt chẽ ấy làm cho kẻ bị vây muốn thoát cũng không phải dễ.

Lúc tám chín tuổi Tiểu Phi đã từng xem một con đà điểu bị mãng xà vây khốn. Con rắn thật lớn cong mình lại, đầu và đuôi giao với nhau giữ con đà điểu vào giữa. Mỏ đà điểu bén, nhưng cứ hễ mỏ đầu thì đuôi rắn quất qua. Còn nếu mỏ đuôi thì bị đầu rắn tấp, cứ như thế làm cho con đà điểu mệt dừ mà cũng không làm sao thoát được.

Mãi đến một lúc sau, chừng như khám phá ra cái thế lưỡng đầu thọ địch ấy, con đà điểu đứng im một chỗ không động đậy, chờ một lúc thật lâu, đến cái lúc mà con mãng xà không còn kiên nhẫn được nữa, con đà điểu thành linh phóng ra một cú sấm sét và tự nhiên là con rắn thất cơ.

Nhìn vào thế trận của mấy nhà sư, Tiểu Phi hình dung ngay lại sự chứng kiến trận đấu giữa rắn và chim hời nhỏ và lập tức áp dụng ngay lấy thế tịnh chế động của con chim đà điểu.

Hần đứng im lìm.

Quả nhiên, đứng đợi một lúc lâu, Tâm Mi đại sư bắt đầu nổi nóng, ông ta trầm giọng:

- Thí chủ định bó tay chịu trời đấy à?

Tiểu Phi khẽ nhích đầu một cái:

- Không.

Hần trả lời một tiếng y như là không muốn lãng phí một hơi thở nào cả.

Tâm Mi đại sư gặng lại:

- Thế tại sao thì chủ không chịu đi?

Tiểu Phi trả lời tỉnh khô:

- Các ông không muốn giết tôi, tôi cũng không muốn giết các ông vì lẽ đó cho nên tôi không đi được.

Tâm Mi đại sư mỉm cười:

- Nếu thí chủ mà giết được, bản tăng nhất định sẽ không phiền trách gì cả.

Tiểu Phi cũng cười:

- Thế thì hay quá...

Tiếng nói của hần phát cùng một lúc với thân hình động đậy, và cái động của hần còn hơn điện chớp.

Chỉ thấy một ánh sáng nháng lên, thanh kiếm đã chĩa thẳng vào yết hầu của Tâm Mi đại sư.

Bốn nhà sư xung quanh lập tức tiến lên, bốn bàn tay đang chấp vạt rẽ ra, chưởng ảnh dựng lên như núi.

Nhưng cái tấn công chớp nhoáng của Tiểu Phi không hoàn toàn như thế, tay hấn huy động thanh kiếm nhưng chân thì lại bấn lùi.

Tám bàn tay của bốn nhà sư đánh vuột ra trước và tự nhiên tất cả đều chụp ngay lên thanh kiếm của Tiểu Phi.

Tâm Mi đại sư trầm giọng:

- Giải.

Tiếng "giải" được thốt ra, ống tay áo của ông cuộn mạnh. "Thiếu Lâm thiết tụ", một ngón đòn ác hiểm chộp phủ lên đầu của Tiểu Phi, tuy hấn lùi, nhưng thanh kiếm vẫn nằm ngang như trước, nghĩa là mục tiêu vẫn là yết hầu của Tâm Mi đại sư.

Và chỉ nghe "soạt" một tiếng, ống tay áo rộng của nhà sư đã bị đứt toạc ra một lỗ lớn.

Tiếp liền theo, vùng kiếm của Tiểu Phi như một cái bóng lớn lăn tròn, hấn thoát ra khỏi trận trong đường tơ kẽ tóc.

Lẽ tự nhiên, thoát ra bằng cách đó thế thủ ở hậu tâm bỏ trống.

Tâm Mi đại sư lập tức gầm lên:

- Bần tăng xin đưa tiễn.

Nghe chưa trọn câu nói, Tiểu Phi chợt nghe một luồng kinh phong ập tới sau lưng.

Sức xung ra quá lẹ không làm sao quay lại kịp với cái đánh thần tốc của nhà sư, Tiểu Phi chỉ còn cách chuyển lên chịu đựng.

Một luồng máu nóng dồn nghẹn ngang nơi ngực, Tiểu Phi nương theo sức đánh của đối phương để tung thăng đường đi.

Y như một con diều bốc gió đứt dây, thân ảnh của Tiểu Phi bắn thẳng lên xà xà theo gió.

Nhà sư đứng bên trái quát lớn:

- Đuổi theo.

Tâm Mi đại sư khẽ lắc đầu:

- Không cần.

Nhà sư trẻ tuổi hỏi:

- Hấn không còn có thể chạy xa được nữa, tại sao sư thúc lại không cho đuổi theo?

Tâm Mi đại sư cười:

- Chính vì hấn không thể chạy xa được nữa cho nên chúng ta không cần phải đuổi theo.

Suy nghĩ một giây, nhà sư trẻ tuổi mỉm cười:

- Sư thúc nói đúng.

Nhìn theo hướng Tiểu Phi, Tâm Mi đại sư nói thật thấp giọng:

- Kể xuất gia lấy từ bi làm trọng, khi có thể không làm cho người bị thương thì tốt hơn hết là nên làm theo cách ấy.

Từ nãy đứng xa xa nhìn các nhà sư đối phó, cho đến bây giờ Điền Thất mới bật cười thành tiếng:

- Hay, đúng là kể xuất gia "lấy từ bi làm trọng", nếu kẻ có thay họ để giết người thì nhất định không bao giờ họ ra tay.

Nương theo chưởng lực của đối phương, Tiểu Phi bắn mình lên không và lần lần hoá giải chưởng lực đó.

Chưởng lực của Thiếu Lam hộ pháp quả thật là hùng hậu, Tiểu Phi lướt ra gần mười trượng mới có thể gượng đứng lại được.

Và khi tung mình nhảy lên một lần nữa hắn mới nhận ra là nội lực của mình đã bị tổn thương, nhưng chút thương thế ấy hắn tin rằng hắn sẽ chịu đựng được.

Trui luyện trong gian khổ, vui mãi trong tuế nguyệt đã làm cho hắn trở thành một con người không phải dễ dàng ngã quỵ, vóc thân của hắn dường như tượng sắt thép tạo thành.

Màn chiều mỗi lúc càng sẫm dần, bốn phía không thấy bóng người qua lại những mỗi một tán cây, một mái ngói, phẳng phất y như đều có địch nhân mai phục. Bằng trực giác của thú rừng Tiểu Phi nhận ra như thế.

Thoát khỏi được nơi đó, Tiểu Phi kể như là vạn hạnh.

Đối với sự vây vòng Thiếu Lâm và bốn người cao đệ, trong thiên hạ có thể nói là rất ít ai thoát khỏi. Không riêng nhận xét của một người mà gần như tất cả võ lâm đều hiểu một cách khẳng định như thế.

Chỉ có điều Tiểu Phi chưa phải là muốn đi.

Chuyện chưa thành công, nhất định hắn không thể nửa đường bỏ dở.

Nhưng bọn Điền Thất đã đem giam Lý Tầm Hoan vào một nơi nào?

Tiểu Phi gương đôi mắt như chim ưng đảo bốn phía, thỉnh thoảng nghe có tiếng cười.

Giọng cười không cao, nhưng khoảng cách thật gần, nghe y như là ở sát một bên. Tiểu Phi quay đầu bây giờ hắn mới phát hiện người có giọng cười đó ở cách thật xa.

Từ một ngôi nhà xa ngoài năm trượng, một lão già ngồi dựa lan can đọc sách. Lão xem một cách chăm chú xuất thần, y như là ngoài những điều trong sách ra, lão không còn chú ý đến điều gì khác nữa.

Lão mặc một chiếc áo cẩm bào hơi cũ, bộ mặt thon và dài, da mặt lão vàng như sáp, cộng với hàm răng lưa thưa, y như một lão già học giả trói gà không chặt.

Nhưng một học giả trói gà không chặt mà lại có một giọng cười lòn lộn, giọng cười mà làm cho người nghe tưởng chừng như giọng cười ở sát một bên thì quả là một con người ít có.

Tiểu Phi dừng lại âm thầm nhìn lão.

Lão già cảm y như không nghe thấy sự có mặt của Tiểu Phi, lão đưa ngón tay thấm nước miếng thông thả lật qua trang khác, lão vừa xem vừa gật gù, tỏ vẻ vô cùng đắc ý.

Tiểu Phi lùi ra sau thêm mấy bước nữa rồi quay mình bỏ sang hướng khác.

Hắn đi riết một hơi ngoài ba mươi trượng mà không thềm ngó lại và hắn nhún mình luôn ba cái, thân ảnh đã khuất vào trong rừng trúc. Qua khỏi rừng trúc là đến rừng mai. Đúng giữa mùa hoa nở rộ, hương thơm phùng phức một vùng. Tiểu Phi hít một hơi dài không khí trong lành nén sự tức giận bởi vết thương một chưởng.

Cho đến bây giờ hắn mới nhận ra thương thế không phải nhẹ. Vừa vận dụng chân khí, hắn cảm thấy nghe như huyết muốn vọt ra, hắn cố gắng dồn nén, hắn nhận thấy rằng bây giờ nếu giao đấu với người thì vô phương thủ thắng.

Ngay lúc đó chợt nghe tiếng sáo nổi lên.

Tiếng sáo nổi lên.

Tiếng sáo trong mà cao vút một cách lạ kì, tuyệt đóng thành băng trên cành cây như bị âm lực từ tiếng sáo rút xuống từng mảnh từng mảnh lao chao trong gió.

Trong vùng hoa tuyết xa xa, một người đứng dựa dưới gốc cây mai già lim dim nâng ống sáo. Con người ấy mặc chiếc áo gấm cũ xí, đúng là lão già mặt vàng ngồi đọc sách trong gian nhà mà Tiểu Phi thấy khi nãy.

Tiếng sáo đang vút chợt xuống trầm uẩn chuyển như mang mảnh ưu tư.

Tiểu Phi quay lại nhìn sững người thổi sáo và nói từng tiếng một:

- Thiết Dịch tiên sinh.

Thiết Dịch tiên sinh ngẩng mặt, đôi mắt ông ta như ánh điện ngồi ngồi.

Bằng vào ánh mắt đó đã làm cho ông ta nhỏ đi mười tuổi.

Nhìn chằm chằm vào Tiểu Phi một lúc khá lâu, Thiết Dịch tiên sinh vụt hỏi:

- Các hạ bị thương à?

Tiểu Phi hơi ngạc nhiên, nhãn lực của lão già này quả thật là lợi hại.

Thấy Tiểu Phi không đáp, Thiết Dịch tiên sinh hỏi tiếp:

- Các hạ bị thương ở sau lưng à?

Tiểu Phi trả lời thật xẵng:

- Đã biết còn hỏi làm gì nữa?

Thiết Dịch tiên sinh điềm nhiên hỏi tiếp:

- Bị Tâm Mi đại sư hạ thủ đấy chứ?

Tiểu Phi bắt đầu hơi tức, hần hừ hừ trong miệng chứ không chịu trả lời.

Thiết Dịch tiên sinh khẽ lắc đầu cười:

- Thiếu Lâm hộ pháp té ra cũng vậy thôi.

Tiểu Phi hỏi:

- Cũng thế nghĩa là sao?

Thiết Dịch tiên sinh nói bằng một giọng điềm đạm:

- Bằng vào thân phận của ông ta đáng lý thì không nên có lối đánh sau lưng như thế và một khi làm cho các hạ bị thương rồi thì lại càng không nên để sống mà đi đến gặp ta.

Ông ta lại lẩm bẩm như nói một mình:

- Lão hoà thượng chẳng lẽ lại giở cái lối " Mượn tay kẻ khác giết người thế cho mình ".

Tiểu Phi lạnh lùng:

- Chuyện đó có gì mà ông phải thắc mắc. Thứ nhất nếu không đánh sau lưng thì ông ta làm sao đánh được, thứ hai cho dù đã đánh được như thế nhưng ông ta cũng không làm sao giết tôi được, thứ ba không phải mượn tay ông vì ông đâu có giết được tôi.

Thiết Dịch tiên sinh ười lớn:

- Quả là một khẩu khí hào hùng.

Ông ta ngưng ngang tiếng cười và giọng nói vụt trở nên dữ tợn:

- Người đã thụ thương, ta không thể ra tay được, nhưng vì người lớn lối quá cho nên buộc lòng ta phải cho người một bài học.

In như cảm thấy mình nói đã hơi nhiều nên Tiểu Phi đứng nhếch mép làm thinh.

Thiết Dịch tiên sinh nói tiếp:

- Nghĩ vì người đã thụ thương nên nhường người trước ba chiêu đó?

Tiểu Phi ngó sững lão già đối diện và chợt bật cười.

Cùng một lúc với tiếng cười, hần tra thanh kiếm vào lưng và quay mặt bỏ đi.

Thiết Dịch tiên sinh cất giọng cười ha hả vụt phất tay áo rộng phóng mình chặn ngay trước mặt Tiểu Phi.

Gương mặt của ông ta sắt lại:

- Đã đến trước mặt ta còn muốn đi đâu nữa?

Tiểu Phi trả lời mà mắt không thèm ngó:

- Tôi không đi thì ông phải chết.

Thiết Dịch tiên sinh cười thật lớn:

-Ta chết hay ngươi chết.

Tiểu Phi lắc đầu thật nhẹ:

- Không một người nào có thể nhường ta nổi ba chiêu.

Thiết Dịch tiên sinh gặng lại:

- Nghĩa là nếu ta nhường ba chiêu thì phải chết.

Tiểu Phi gật đầu:

- Đúng.

Thiết Dịch tiên sinh nhướng mắt:

- Thế thì tại sao ngươi không để ta thử một bận xem sao?

Tiểu Phi không trả lời mà quay lại nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Thiết Dịch tiên sinh chợt nghe một luồng hơi lạnh xông lên từ xương sống.

Đã quá nửa đời người, đã dự không biết bao nhiêu trận đấu và đã gặp không biết bao nhiêu cặp mắt: mắt xanh lè, mắt nổi gân máu, mắt như hai ngọn đèn khuya... nhưng chưa bao giờ Thiết Dịch tiên sinh thấy đôi mắt dễ sợ như đôi mắt gã thiếu niên này.

Trên đời này, có rất nhiều cặp mắt hung ác: mắt ba góc, mắt xéch, mắt lồi, mắt oán độc, mắt phẫn nộ, mắt hầm hập sát cơ... nhưng đôi mắt của gã thiếu niên này thì quả là đôi mắt mà trên đời ông ta chưa từng gặp. Mới ngó thoáng qua rất dễ có cảm tưởng như nhìn vào đôi mắt bằng ngọc thạch nhưng khi hấn đảo cặp mắt qua thì người bị nhìn lại có cảm tưởng như đôi mắt của tượng thờ trên án thờ dòm xuống kẻ đang hương.

Thiết Dịch tiên sinh bắt giắc lùi ra sau hai bước.

Ngay lúc ấy, thanh kiếm của Tiểu Phi đã rút ra.

Một kiếm rút ra không bao giờ không thấm máu. Đó là sự tự tin của Tiểu Phi. Lòng tự tin đó đã qua nhiều mình chứng.

Và có lẽ vì thế mà khi không dám chắc trong mức tuyệt đối hẳn không bao giờ rút kiếm.

Thiết Dịch tiên sinh tung mình lèkhỏi ngọn mai, nhiều tiếng động rào rào, những mảnh tuyết, những cành mai bắn văng bốn phía.

Cùng với những mảnh tuyết, những cành mai, Thiết Dịch tiên sinh là xà đáp xuống, trên mặt tuyết nhiều giọt máu lổ đổ rớt xuống.

Vì thuộc về đòn nhường, nên thanh kiếm của Tiểu Phi không nhằm hiểm yếu mũi kiếm chỉ sượt soát cánh tay.

Tiểu Phi đưa mắt nhìn theo dấu máu:

- Không ai có thể nhường ta nổi ba chiêu, một chiêu cũng không thể?

Thiết Dịch tiên sinh mặt xám như đất thô, ông ta đứng dựa vào gốc mai thở dốc.

Chiếc tiêu chấn động võ lâm của ông ta vẫn phải chịu chậm hơn đối thủ.

Tiểu Phi lừ đừ đôi mắt:

- Ông không chết vì ông đã giữ vững lời hứa nhường ba chiêu.

Tiểu Phi vụt cười và nói tiếp:

- Dù sao ông khá hơn Tâm Mi đại sư.

Hắn muốn nói đến sự thất tín của người cao đệ Thiếu Lâm.

Ông ta nói chỉ cần thoát được ra khỏi trận thì sẽ cảm phục và Tiểu Phi đi yên ổn. Thế mà khi hắn đi ra khỏi trận được thì ông ta lại đánh lén sau lưng.

Thiết Dịch tiên sinh vừa thở dài vừa nói:

- Còn hai chiêu nữa.

Tiểu Phi gặng lại:

- Hai chiêu nữa?

Thiết Dịch tiên sinh cố nén cơn đau cười gượng:

- Ta nhường ba chiêu nhưng người mới ra tay có một.

Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt đối phương và khẽ gật gù:

- Được.

Và vụt tay tát vào Thiết Dịch tiên sinh hai cái nhè nhẹ:

- Bây giờ thì đủ ba chiêu rồi đó.

Câu nói chưa dứt thì từ trong ống tiêu của Thiết Dịch tiên sinh vụt khua lên một vùng ánh sáng như một vùng mưa mù bay thẳng vào người của Tiểu Phi. Như một chiếc pháo thăng thiên, Tiểu Phi bắn thẳng mình lên và tà tà rơi xéo xuống cách đó gần ba trượng.

Cho đến bây giờ nghĩa là sau khi chấm dứt Tiểu Phi mới hay rằng chân mình đã bị trúng ám khí từng trong ống tiêu của Thiết Dịch tiên sinh.

Hắn không thể gượng đứng được nữa, đành phải ngồi khụy xuống đất.

Da mặt trắng bệnh của Thiết Dịch tiên sinh chừng như có máu trở lại, ông ta vừa thở vừa cười:

- Bữa nay ta đã học được của người một điều hay, đó là không bao giờ nhường ai ba chiêu cả. Nhưng đồng thời người phải nhớ rằng người cũng đã học được một điều không dở: khi đã ra tay thì phải làm cho đối phương ngã quỵ nếu không người sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Tiểu Phi nghiêng răng nhìn mấy mũi ám khí ghim sâu trên cẳng của mình và nói như rít từng tiếng một:

- Bài học này nhất định ta sẽ không bao giờ quên được.

Thiết Dịch tiên sinh hướng mắt:

- Tốt, vậy người hãy đi đi.

Tiểu Phi chưa trả lời, thì đã nghe nhiều tiếng bước chân dập dồn chạy tới.

Vfa có tiếng người kêu:

- Tiền bối, Thiết Dịch tiên bối đã giết được tên câu trệ ấy rồi chứ?

Thiết Dịch tiên sinh cau mày ngó Tiểu Phi và gất nhỏ:

- Đi mau, ta không giết người, ta cũng không bằng lòng để cho người chết vào tay người khác. Đi mau.

Tiểu Phi tung mình một cái lặn ra ngoài hai trượng.

Chân không đi được, hắn di động thân mình bằng hai cánh tay.

Nhưng hắn sẽ biết mình sẽ không thể đi xa được và mặt tuyết trắng ngời kia sẽ là nơi ghi lại vết tích cho bọn Triệu Chính Nghĩa.

Và tự nhiên, dù biết thế, hắn cũng không có cách nào khác nữa.

Huống chi, trong khi đó Tiểu Phi đã cảm nghe ngực mình đang tức nghẹn, máu ú như muốn trào lên, cho dù không ai đuổi theo, tự hắn cũng không chống chọi được bao lâu nữa.

Điều mong mỏi nhất đối với hắn bây giờ là gặp được Lý Tầm Hoan, để nói cho họ Lý biết rằng hắn đã hết sức rồi.

Giữa lúc Tiểu Phi đang chói tay trườn tới và trong lòng đang mang bản khoăn thì chợt có một bóng người lao vút tới bên mình hắn.

Trong gian phòng của Long Tiêu Vân thấp một cây đuốc sáng.

Gương mặt trắng bệch bệnh hoạn của Lý Tầm Hoan phớt một lớp hồng hồng.

Hắn vẫn ho sù sụ.

Long Tiêu Vân im lặng ngồi nhìn người em kết nghĩa.

Chờ cho Lý Tầm Hoan ho dứt, Long Tiêu Vân mới kê sát chén rượu và nghiêng nhẹ vô miệng hắn.

Uông xong chén rượu, Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Đại ca, anh xem không giọt rượu nhỏ ra ngoài đấy. Cho dù ai bắt tôi treo ngược lên nhưng cứ hễ cho chén rượu vào môi thì nhất định tôi sẽ không bao giờ để đổ ra ngoài một giọt.

Muốn cười nhưng miệng Long Tiêu Vân lại trở thành như mếu:

- Tại làm sao hiền đệ không để cho anh giải huyết?

Lý Tầm Hoan cười:

- Tôi là một con người rất khó mà dừng lại ở nửa chừng lắm, nếu để anh giải huyết thì rồi tôi lại sẽ nghĩ tới việc đi ngay.

Long Tiêu Vân nói:

- Bây giờ... bây giờ thì họ không có ở đây, nếu hiền đệ...

Lý Tầm Hoan ngắt lời:

- Đại ca đến bây giờ mà anh vẫn chưa hiểu ý tôi sao?

Long Tiêu Vân thở ra:

- Anh hiểu, nhưng...

Lý Tầm Hoan cười:

- Tôi biết anh muốn nói gì rồi, nhưng thực thì anh đâu có gì đâu phải đối với tôi, anh đã đem tôi từ kho chứa củi lên đây vừa tâm tình vừa có rượu uống, như vậy tình huynh đệ đã thoả mãn lắm rồi.

17. Đen Bạc Lòng Người

Long Tiêu Vân căn môi lặng người đi một lúc và lắc đầu thổn thức:

- Ngày mai... ngày mai này hiền đệ phải lên đường rồi, huynh...

Lý Tầm Hoan nhếch nụ cười thật mỏng:

- Đại ca đừng tiễn đưa tôi nhé, vì xưa nay tôi không thích đưa tiễn ai mà cũng chẳng thích ai đưa tiễn mình, nhìn vẻ mặt bịn rịn lúc đưa tiễn nhau của thiên hạ, thú thật, tôi ngấy vô cùng.

Chàng lại cười lên như để tạo cho không khí bớt vẻ u sầu.

- Vả lại nơi mà tiểu đệ sắp đi cũng không xa lắm, biết đâu... biết đâu chỉ trong đôi ngày lại trở về đây?
ánh mắt của Long Tiêu Vân sáng lên:

- Phải lắm, anh cũng mong như thế, chờ khi hiền đệ quay về, hai chúng mình sẽ say một bữa.

Một giọng nói buồn buồn nhưng trong vút vút cất lên:

- Có người biết rõ là chuyến đi này y không bao giờ trở lại, còn tự dối với lòng mình để làm gì?

Và Lâm Thi Âm từ ngoài cửa chậm rãi bước vào, trên khuôn mặt ngọc đựng một nỗi buồn héo hắt.

ánh mắt của Lý Tầm Hoan bỗng như gợn lên nhiều cay đắng, nhưng vành môi vẫn thoáng nhẹ nụ cười:

- Vì sao tôi chẳng trở về chứ? Huống hồ hai người là kẻ thân thiết nhất trong đời tôi kia mà, nhất định là tôi...

Không để chàng nói dứt câu, Lâm Thi Âm lạnh lùng day đầu lại:

- Ai là người thân của ngươi? Nơi đây chẳng có ai là người thân của ngươi cả.

ánh mắt nàng vụt dời sang Long Tiêu Vân:

- Tiêu Vân, y có phải là bạn của anh không? Nếu phải là bạn, tại sao anh chưa thả hắn đi cho rồi?

Long Tiêu Vân hơi lúng túng:

- Nhưng mà y...

Lâm Thi Âm cười gằn:

- Y không chịu đi là vì y sợ liên lụy cho anh, hiểu chưa? Nhưng ở hay đi là quyền ở y, mà tha hay không là chuyện của anh, tại làm sao anh không dám thả y chứ?

Và chẳng buồn nghe Long Tiêu Vân trả lời, nàng quay mình bước nhanh ra ngoài.

Long Tiêu Vân vụt đứng phắt lên lắm bầm như nói với chính mình:

- Nàng nói rất đúng. Dù hiền đệ đi hay ở, anh cũng phải thả hiền đệ đi.

Lý Tầm Hoan chợt cười thành tiếng

Long Tiêu Vân ngẩng đầu ngơ ngác:

- Hiền đệ cười gì thế?

Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt Long Tiêu Vân:

- Đại ca học được cái thói nghe lời đàn bà từ lúc nào thế? Cái người bạn mà Lý Tầm Hoan này kết giao là một bậc hùng chí khí chứ không phải là cái hạng sợ vợ kia mà.

Hai bàn tay nắm chặt lại. Long Tiêu Vân nước mắt rưng rưng:

- Hiền đệ, em... đối với anh tốt quá. Chẳng phải huynh không biết cái khổ tâm của hiền đệ nhưng mà... nhưng mà tôi làm sao báo đền được hiền đệ trong kiếp này đây?

Lý Tầm Hoan cắn nhẹ vành môi rồi đáp:

- Tôi có một câu chuyện đang muốn yêu cầu với đại ca đây.

Long Tiêu Vân bấu chặt đầu vai càng vồn vã:

- Điều gì, hiền đệ cứ nói.

Lý Tầm Hoan đáp bằng một giọng thật chậm:

- Tiểu Phi, cái gã thiếu niên ngày hôm qua, mong đại ca đừng bao giờ quên hắn. Nếu như hắn gặp điều gì nguy hiểm, xin đại ca vì tôi mà cố giúp hắn một tay nhé.

Nói lỏng bàn tay trên vai Lý Tầm Hoan ra, Long Tiêu Vân ngược mắt thở dài:

- Cho đến giờ phút này, trong chim lồng cá chậu mà hiền đệ vẫn còn nhớ đến kẻ khác, có lẽ hiền đệ chưa khi nào nghĩ đến mình cả.

Lý Tầm Hoan hỏi gặng:

- Đại ca hứa chứ?

Long Tiêu Vân gật đầu:

- Tất nhiên là ngu huynh không hề khước từ bất cứ lời yêu cầu nào của hiền đệ cả. Nhưng mà... sợ rằng tôi không còn gặp được hần được nữa.

Lý Tầm Hoan biến sắc:

- Tại sao? Không lẽ hần...

Long Tiêu Vân gượng cười:

- Thì hôm qua hần bỏ đi hiền đệ thấy rõ chứ, để chi hần trở lại đây?

Lý Tầm Hoan nhẹ thở dài:

- Tôi cũng mong rằng hần đừng trở lại nhưng chắc chắn là hần sẽ trở lại.

Long Tiêu Vân vụt hỏi:

- Nếu như hần quả trở lại đây để cứu hiền đệ thế thì tại sao cho đến bây giờ hần cũng chưa đến.

Và không đợi Lý Tầm Hoan trả lời, Long Tiêu Vân thở phào một tiếng tiếp lời:

- Hiền đệ luôn luôn đối với người khác nghĩa nặng bằng non núi, nhưng vị tất mọi người đối với hiền đệ đều y như vậy?

Lý Tầm Hoan nhếch môi mỉm cười, một nụ cười mang nhiều ý nghĩa:

- Hần đối với tôi như thế nào, đó là quyền của hần, nhưng điều tôi yêu cầu cùng đại ca là sau này bất luận gặp hần ở đâu, xin đại ca chớ quên rằng hần là bạn của tôi.

Lý Tầm Hoan vội gật đầu:

- Được rồi, bạn của hiền đệ là bạn của tôi.

Từ bên ngoài chợt có tiếng người gọi lên:

- Long tứ gia... Long tứ gia.

Long Tiêu Vân đứng phắt lên nhưng rồi lại ngồi trở xuống ghế:

- Hiền đệ...

Lý Tầm Hoan ngắt lời:

- Rượu tôi uống đã đủ vừa rồi, đại ca cứ lo công việc của mình đi, xin đại ca nhớ cho một điều là ngày mai chớ nên đưa đón tôi đi.

Long Tiêu Vân chậm chậm tiến ra khỏi cửa, nhưng khi vừa ra đến bên ngoài, hần liền rảo bước thoăn thoắt.

Điền Thất đang đợi hần nơi bóng tối dưới tàng cây giữa khu vườn, đưa tay vẫy vẫy.

Long Tiêu Vân vội rảo bước đến, hạ thật thấp giọng:

- Xong rồi chứ?

Điền Thất lắc đầu:

- Chưa!

Long Tiêu Vân biến sắc:

- Chưa? Chư vị trên mười người rồi lại có thêm Tâm Mi đại sư và Thiết Dịch tiên sinh, không lẽ là chẳng thể xóa cái gã thiếu niên đó à?

Điền Thất cười gượng:

- Tên thiếu niên đó quá lợi hại, mà cho đến Thiết Dịch tiên sinh cũng bị trọng thương vì mũi kiếm của gã.

Long Tiêu Vân dậm chân:

- Tôi đã nói trước là tên thiêu úy niên đó khó mà trêu tới, nhưng Điền huynh cứ nhất quyết là Thiết Dịch tiên sinh dư đối phó với hắn, bây giờ làm sao đây?

Điền Thất đáp:

- Tuy gã chạy vượt khỏi, nhưng cũng đã lãnh của Tâm Mi đại sư một chưởng.

Đôi mắt Long Tiêu Vân sáng hẳn lên:

- Nếu quả như vậy, thì gã chẳng thể chạy được bao xa đâu, tại sao chư vị chẳng đuổi theo?

Điền Thất gật gật đầu:

- Thiếu Lâm Tự đã cử người đuổi theo, riêng tôi đến đây để báo cho trang chủ hay.

Long Tiêu Vân đáp nhanh:

- Vậy Điền huynh ở đây canh phòng hộ, tôi đi xem sự thể xảy ra thế nào.

Sau tàng cây rậm bóng là một hòn giả sơn kiến tạo cực kì tinh xảo.

Long Tiêu Vân vừa chia tay với Điền Thất bước đi thì từ sau hòn giả sơn Lâm Thi Âm nhẹ nhàng bước ra như một bóng ma.

Ánh mắt đẹp của nàng lộ đầy vẻ kinh nghi sững sốt, mà cũng đầy vẻ phẫn hờn và đau thương.

Nước mắt nàng chảy dài xuống đôi má, toàn thân nàng từng chấp run lên. Nàng quả thật không ngờ rằng chồng mình lại hèn hạ đến thế, dám làm cái chuyện bán đứng bạn bè.

Lâm Thi Âm nghe lòng mình như nát ra từng mảnh vụn theo tiếng khóc se se loang dài giữa không gian.

Nhưng nàng chợt cắn môi đứng dậy, quả quyết bước về phía căn phòng của Lý Tầm Hoan.

Ngay khi đó có nhiều tiếng chân nghiêng rào rào trên sỏi đá, Lâm Thi Âm vội nép người trở lại sau hòn giả sơn.

Điền Thất dắt theo bảy tám tên đại hán tiến lại, phát tay ra lệnh:

- Giữ chặt cửa này, không cho bất luận người nào bước ra hoặc vào. Ai trái lệnh cứ giết.

Và hình như nóng lòng việc tìm bắt Tiểu Phi cho nên vừa cất đặt xong, lão vụt nhún mình lao vụt vào bóng tối.

Đám tráng đinh tay cầm chặt khí gươm chia nhau bao quanh bên ngoài vọng cửa.

Lâm Thi Âm mím chặt vành môi cơ hồ đến rướm máu, cho đến bây giờ nàng mới thấy việc mình đã khinh thường võ công, chẳng chịu khổ công rèn luyện. Và cũng chính bây giờ nàng mới thấm thía nhận ra rằng: có lắm việc trên đời, chỉ có võ công mới giải quyết được mà thôi.

Nàng cắn môi suy nghĩ vẫn không làm sao tìm ra cách lọt vào bên trong gian phòng.

Chợt có tiếng người thở hồng hộc kèm theo tiếng bước chân chấp choạng nhưng rất vững vàng và cũng thật nhanh, Lâm Thi Âm lại phải nép sát người vào sau hòn giả sơn và nhận ra kẻ đó chính là Thiết Dịch tiên sinh, kẻ vừa đến nhà nàng sáng hôm nay.

Thiết Dịch tiên sinh quát lên lồng lộng:

- Gã Lý Tầm Hoan ở trong này phải không?

Một gã đại hán đáng cạnh ở trước cửa liền đáp:

- Chúng tôi cũng chẳng rõ lắm.

Thiết Dịch tiên sinh nói lớn:

- Tốt lắm, các người đang ra để ta vào xem.

Gã đại hán nọ đáp:

- Điền Thất gia có lệnh: bất cứ ai cũng không được cho vào.

Giọng Thiết Dịch tiên sinh giận dữ:

- Hừ, tên Điền Thất là cái giống gì?

Lũ người không nhận ra lão gia là ai à?

Gã đại hán đưa mắt nhìn lên những vết máu đọng khô trên mình lão ta và lắc đầu:

- Dù cho bất cứ ai cũng không được bước vào?

Thiết Dịch tiên sinh cười nhạt:

- Tốt lắm.

Lồng theo câu nói, cánh tay ông ta vụt nhấc lên, một vết hào quanh lấp loáng tỏa ra như sao sáng.

Lý Tầm Hoan đang lim dim mắt như ngủ nhưng tiếng kêu ằng ặc của một con người đang dãy chết khiến chàng phải mở choàng mắt ra.

Tiếng kêu đó dù thật khê và thật ngắn ngủi, một thứ tiếng kêu không phát thành âm thanh vì bị một loại ám khí bén nhọn cắm sâu vào yết hầu, cái tiếng kêu mà chàng thường nghe và chứng kiến mỗi khi lưỡi dao nhỏ trên tay chàng phải bay ra.

Chàng cau mày lắm lắm:

- Không lẽ lại có ai đến cứu ta?

Cánh cửa vùng sịch mở và một lão áo xanh tay nắm chặt ống thiết tiêu xông xộc bước vào với khuôn mặt tái xanh như hết máu, nhưng đôi mắt rờn rợn sát cơ.

Lý Tầm Hoan ngược mắt nhìn sững lên ống thiết tiêu trên tay lão khê nhếch môi:

- Các hạ là Thiết Dịch tiên sinh?

Nhìn trừng trừng vào người chàng Thiết Dịch tiên sinh không đáp mà hỏi lại:

- Người đang bị điểm huyệt?

Lý Tầm Hoan cười nhẹ:

- Cứ thấy khi nào trước mặt tôi có rượu mà tôi không hề uống là nhất định vì tôi không nhúc nhích được.

Thiết Dịch tiên sinh lạnh lùng:

- Đáng lý ra ta không nên giết người khi người không còn sức phản kháng nhưng mà ta không thể không giết người được.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Thế à?

Thiết Dịch tiên sinh dừng mày:

- Sao người chẳng hỏi tại sao ta lại giết người?

Lý Tầm Hoan khẽ lắc đầu:

- Nếu hỏi xong, thế nào tôi cũng bức tức mà phân trần hoặc giải thích, tất nhiên các hạ không làm sao tin, vẫn có ý giết tôi như thường thì hà tất tôi phải phí thêm lời nói để làm gì chứ?

Thiết Dịch tiên sinh lặng thinh đi một lúc và gật đầu:

- phải, dù người có nói cách nào ta cũng không tin và vẫn muốn giết người như thường.

Giọng của ông ta trở nên thê thiết:

- Như ý ơi, nàng chết thật rất thảm, nhưng kể như ta đã báo thù được cho nàng rồi.

Và lão ngừng phất đầu lên, ánh mắt càng rực rỡ sát khí.

Lý Tầm Hoan chợt thở dài lẩm bẩm:

- Như ý ơi, gặp tôi có lẽ nàng ngạc nhiên lắm vì tôi không biết mặt nàng, mà nàng cũng chẳng hề quen tôi.

Từ ngoài cửa Lâm Thi Âm chợt lao thốc vào, nàng gào lên như khóc:

- Khoan đã, tôi có điều muốn nói.

Thiết Dịch tiên sinh giật mình, quay đầu lại:

- à... phu nhân đây à? Tốt hơn hết là phu nhân đừng ngăn cản lão phu mà dù cho ai ngăn cản lão phu cũng không thể được.

Da mặt Lâm Thi Âm trắng bệch ra, tay nàng run run vuốt nhẹ làn tóc rôm rốp bên má:

- Không, tôi chẳng có ý ngăn cản tiên sinh, nhưng đây là nhà của tôi, ít ra, muốn giết người, phải chính tay tôi động thủ mới được.

Thiết Dịch tiên sinh cau mặt:

- Phu nhân cũng muốn giết hắn à? Tại vì sao?

Lâm Thi Âm đáp:

- Tôi có những lý do giết hắn chính đáng hơn tiên sinh nhiều. Tiên sinh chỉ vì vợ m,à báo thù, còn tôi vì con mà báo thù. Tôi... tôi chỉ có một đứa con duy nhất thôi.

Dù nàng không nói rõ ý, nhưng Thiết Dịch tiên sinh vẫn thừa hiểu ý nàng là: đứa con duy nhất của nàng mất đi, không làm sao tìm lại được, trái lại lão không chỉ một người vợ đã mất kia là duy nhất.

Trầm ngâm giây lát, Thiết Dịch tiên sinh đành gật đầu:

- Được rồi, tôi nhường phu nhân ra tay trước, tôi sẽ ra tay sau.

Lão tự tin ở tài nghệ mình, dù cho phải ra tay sau, ngọn Thiết dịch của lão vẫn có thể trói trước mục tiêu như thường có nhường hay không thì cũng thế mà thôi.

Lâm Thi Âm chậm chậm tiến lên và khi đến ngay trước mặt lão, nàng vụt xoay mình lại và bàn tay trắng buốt của nàng bung thẳng vào ngực lão.

Cho dù võ công chẳng mấy cao, thể chất Lâm Thi Âm chưa đến nỗi là một cô gái như liễu yếu, lại thêm ngọn chưởng vừa rồi nàng đã dốc thêm sức mạnh bản thân làm cho Thiết Dịch tiên sinh trong cơn bất phòng bị đánh bật vào tấm vách ở sau lưng.

Vốn đã bị trọng thương gần mất mạng chỉ còn cựa vào môn ám khí để hại người cho nên sau khi lãnh phải một chưởng của Lâm Thi Âm, vết thương lại mở miệng chảy máu và lão ngất mê đi.

Từ ấu thơ đến trưởng thành Lâm Thi Âm chưa hề đâm chết một con kiến và đây là lần đầu tiên nàng đã ra tay đã thương một con người, sự xúc động khiến nàng đứng chết cứng một chỗ.

Lý Tầm Hoan không hiểu lòng mình nên vui hay buồn, đôi mày chàng hơi cau lại:

- Đại tẩu còn trở lại đây làm gì nữa?

Đứng thờ một lúc cho bớt run, Lâm Thi Âm từ từ bước tới:

- Tôi trở lại để thả thính thính đi.

Lý Tầm Hoan nhè nhẹ thở dài:

- Hình như tôi đã có nói rõ rồi kia mà: dù có thả tôi cũng nhất định không đi.

Giọng Lâm Thi Âm thật là âm đậm:

- Tôi biết thính thính không chịu đi là vì Long Tiêu Vân, nhưng thính thính đâu có biết rằng y... y...

Nàng vụt đứng sững lại và người nàng vụt run lên bần bật, hai bàn tay bấu chặt lấy thành ghế, nàng cố thu tất cả cam đảm còn lại để mà nói cho hết cái ý nghĩ của mình:

- Y đã phản bội thính thính... y đã.... đã thông đồng âm mưu với đám người kia.

Nói xong câu ấy người nàng như lá ra gieo mình nặng nề lên chiếc ghế, đôi mắt tròn sững đợi chờ phản ứng của người nghe, một phản ứng mà nàng tin chắc rằng sẽ bộ lộ hết sức dữ dội.

Nào ngờ Lý Tầm Hoan hết sức thản nhiên, thản nhiên đến độ khóe mắt cũng không hề may động, chàng cười nụ lắc đầu:

- Có lẽ đại tẩu đã lầm, làm gì có cái chuyện Long đại ca phản bội tôi?

Lâm Thi Âm chồm người lên:

- Không, không bao giờ lầm, vì chính tai tôi nghe, chính mắt đã thấy.

Lý Tầm Hoan nhếch môi:

- Có lẽ đại tẩu nghe lầm mà thấy cũng cũng lầm.

Lâm Thi Âm nói gần như khóc:

- Cho đến bây giờ mà thính thính vẫn chưa chịu tin hay sao?

Lý Tầm Hoan cười thật dịu:

- Hai hôm nay bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra, có lẽ làm cho đại tẩu bị mệt cho nên không tránh khỏi một vào chuyện lầm lẫn, đại tẩu nên nghỉ một giấc cho khỏe và đến sáng mai, đại tẩu sẽ thấy rằng người chồng của đại tẩu vẫn là một người đảm ông rất xứng đáng.

Lâm Thi Âm đưa đôi mắt thất thần nhìn sững Lý Tầm Hoan thật lâu và nàng gục xuống ghế khóc lên rưng rưng.

Lý Tầm Hoan nhắm mắt lại cắn chặt lấy vành môi, chàng biết rằng nếu mình mở mắt ra, chàng sẽ không làm sao cầm được giọt lệ. Giọng nói của chàng nghe như được nghiền nát qua hai bờ răng:

- Thi Âm... tại làm sao Thi Âm...

Nhưng rồi chàng gấp mình ho lên sắc sụa, máu theo cơn ho phún vọt khỏi vành môi.

Nước mắt Lâm Thi Âm như dòng thác cuộn tuôn, mười năm trời nay bao nhiêu tình cảm bị ứ dồn, bao nhiêu đau thương xúc tích được dịp trào thoát ra ngoài làm cho Lâm Thi Âm mất đi dè dặt, nàng nhào người đến cạnh Lý Tầm Hoan:

- Lý Tầm Hoan, nếu anh không chịu đi, tôi.... tôi sẽ chết trước mặt anh đấy.

Lý Tầm Hoan nghiêng chặt lấy vành môi:

- Nàng chết hay sống nào có quan hệ chi đến tôi chứ?

- Người... người...

Lâm Thi Âm vụt ngẩng đầu lên, trừng trừng nhìn sững lấy chàng đôi môi nàng mấp máy thì thào và mỗi tiếng bật ra nàng lão đảo thối lui từng bước một.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy cả khối người nặng nề của mình ngã trọn vào vòng tay của một người: chồng của nàng - Long Tiêu Vân

Khuôn mặt của Long Tiêu Vân sắc lại, hắn ôm chặt lấy bờ vai tròn lẳn của Lâm Thi Âm, y như sợ mình nơi tay ra cả khối người của Lâm Thi Âm sẽ tan biến mất và không bao giờ quay trở lại với hắn.

Sự có mặt của Long Tiêu Vân khiến Lâm Thi Âm vụt bình tĩnh lại, vành môi hồng của nàng nhếch lên chua chát:

- Lấy tay ra, đừng... đừng bao giờ chạm vào người tôi cả.

Da mặt của Lâm Thi Âm co rút lại y như là phải một cái tát thật mạnh. Bàn tay trên vai Lâm Thi Âm từ từ buông lỏng xuống và hắn nhìn sững vào mặt Lâm Thi Âm:

- Nàng đã biết hết mọi việc?

Lâm Thi Âm gần từng tiếng một:

- Trên đời không có chi mà dấu lâu được mọi người.

Long Tiêu Vân ại hỏi:

- Và nàng... nàng đã nói rõ hết với hiền đệ?

Lý Tầm Hoan cười nhẹ cướp ngay lời:

- Thật ra không cần đại tẩu nói tôi đã biết từ lâu rồi.

Mới ngó thoáng qua rất dễ có cảm tưởng như nhìn vào đôi mắt bằng ngọc thạch nhưng khi hắn đảo cặp mắt qua thì người bị nhìn lại có cảm tưởng như đôi mắt của tượng thần trên án thờ dòm xuống kẻ dâng hương.

Từ nãy giờ như cố tránh đi ánh mắt của Lý Tầm Hoan nhưng câu nói của chàng vừa rồi làm cho Long Tiêu Vân vụt ngừng dẩu lên:

- Hiền đệ cũng đã biết?

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Phải.

- Biết được từ lúc mà anh nắm chặt tay tôi để cho ngọn roi của Điền Thất điểm trúng huyết đạo làm tôi phải quy xuống nhưng thật ra, dù có biết tôi cũng không trách được anh.

Long Tiêu Vân bóp chặt lấy bàn tay mình, gân xanh nơi mu bàn tay nổi vồng lên từng sợi.

Giọng của Lâm Thi Âm nghe như lạc đi:

- Thúc thúc đã biết rồi, tại sao... tại sao chẳng chịu nói ra?

Lý Tầm Hoan cười thật mỏng:

- nói để làm gì?

Lâm Thi Âm nhìn chàng một lúc lâu và người nàng chợt run lên:

- Thúc thúc khoiông nói ra phải chẳng... phải chẳng là vì tôi?

Lý Tầm Hoan nhướng mày:

- Tại sao vì đại tẩu chứ?

- Vì sợ tôi phải đau lòng khi biết được sự thật... vì thúc thúc không muốn gia đình chúng tôi tan vỡ... vì gia đình chúng tôi vốn là của thúc thúc...

Nói đến đây, cổ nàng bị nghẹn lại vì tiếng nấc, nước mắt tựa những hạt sương long lanh từng giọt, từng giọt thấm dài xuống má.

Lý Tầm Hoan bật cười to lên:

- Tại làm sao các cô nào cũng luôn luôn thích tự đề cao mình thế? Không nói ra tại vì tôi thấy rằng có nói cũng vô ích. Không đi chỉ vì tôi biết rằng người ta đâu để cho tôi đi.

Chàng cứ cười cười cho đến lúc mình ho sặc sụa và khòe mắt đờm rưng ánh lệ, nước mắt của tiếng cười mà cũng là nước mắt của cơn ho.

Lâm Thi Âm nghe như tim mình cũng nhói theo từng cơn ho của đối tượng.

- Dù cho bây giờ thúc thúc có nói thế nào thì tôi cũng đã lỡ biết rồi.

Lý Tầm Hoan vụt ngừng ngang tiếng cười, giọng chàng như sắc lại:

- Mà tẩu tẩu biết được gì? Long Tiêu Vân àm như thế là vì ai? Tẩu tẩu biết rõ điều đó hay chưa? Chỉ vì chỉ sợ tôi đến làm cho hạnh phúc của hai người tan rã, chỉ vì y quá quý trọng ngôi nhà này hơn tất cả mọi thứ trên đời là vì trong đó có tẩu tẩu.

Lâm Thi Âm ặng nhìn chàng một lát, vụt cười lên thê thiết:

- Đã bị y cố tâm hãm hại thế mà thúc thúc vẫn một mực bào chữa cho y quả là trọng tình bằng hữu. Hay lắm. Nhưng... thúc thúc đừng nên quên tôi là con người như ai, và thúc thúc đã... đã đối xử với tôi thế nào?

Giọng nói của nàng càng lúc càng chìm thấp theo tiếng cười, khó mà đoán rõ nàng đang cười hay đang khóc?

Lý Tầm Hoan gập mình ho sặc sụa, từng búng máu tươi cứ thế tung ra.

Long Tiêu Vân quay mặt nhìn chàng:

- Hiền đệ quả nói rất đúng. Tôi quả là vì ngôi nhà này, vì vợ con tôi. Chúng tôi đang sống yên lành, hiền đệ bỗng dưng xuất hiện làm cho xáo trộn tất cả...

Và hắn vụt rống to lên như hét:

- tôi vốn là chủ nhân ngôi nhà này nhưng sự trở về của hiền đệ làm cho tôi cảm thấy mình chẳng qua chỉ là người khách trọ, tôi chỉ có một mụn con nhưng hiền đệ vừa về đến đã làm cho nó dễ sống dễ chết.

Lý Tầm Hoan gật đầu thở dài:

- Đại ca nói đúng. Tôi... tôi đáng lý chẳng trở về làm gì.

Long Tiêu Vân vụt quăng tay bấu chặt lấy vai Lâm Thi Âm và rít lên;

- nhưng thật ra tất cả toàn vì em mà thôi. Tôi có thể trả tất cả mọi thứ cho hắn mà không một chút gì luyến tiếc nhưng tôi không thể mất em.

Nước mắt hắn ứa trào lên theo câu nói, những giọt nước mà Lý Tầm Hoan tin hết sức là chân thành.

Lâm Thi Âm khép kín đôi mắt lại, từng hạt lệ ónh ánh như những hạt mưa thu thoáng rơi qua hai khòe mắt:

- nếu còn một chút nào nghĩ đến tôi thì không bao giờ làm như thế.

Long Tiêu Vân vẫn khóc:

- Tôi cũng thấy là không nên làm như thế, nhưng tôi... tôi lại sợ.

Lâm Thi Âm mở choàng mắt ra:

- Sợ? Sợ gì chứ?

Long Tiêu Vân cổ nuốt một tiếng thở dài:

- Tôi sợ phải vĩnh viễn mất Thi Âm, vì Thi Âm dù không nói, tôi cũng hiểu được rằng Thi Âm không... không sao quên được y. Tôi sợ Thi Âm sẽ quay về với y.

Lâm Thi Âm vụt hất mạnh mái tóc rối bời, ngừng đầu lên;

Buông tay ông ra, không những bàn tay ông dơ dáy mà lòng ông cũng đen tối mất rồi. ông cho tôi là hạng người như thế nào? Hạng đàn bà như ông tưởng à?

Nàng rũ người xuống chiếc ghế và khóc to lên:

- Không lẽ ông đã quên rằng... tôi dù sao cũng đã là vợ ông sao?

Lâm Thi Âm đứng sững y như là người đã biến thành tượng gỗ, một tượng gỗ đang rơi nước mắt.

Lý Tầm Hoan cắn môi và bật nhẹ một tiếng thở dài:

- Tôi của ai đây? Của ta hay của họ?

Cảm giác của Tiểu Phi sau khi tỉnh lại là nghe tất cả thịt xương trên người tan biến đau mất, cái xác thể của chàng còn lại hiện thời chỉ là khối nhẹ lảng lảng bồng bồng trên không khí, tợm mùi hương dịu tựa hoa lan.

Trong cơn mơ của chàng bao giờ cũng là tuyết giá, hoang vắng và hủ báo, sài lang với những tai họa triền miên, những cuộc tranh sống gay go cay đắng.

- Anh đi tỉnh đây à?

Một giọng nói bằng tất cả dịu dàng và yêu thương vang bên tai làm Tiểu Phi phải hé mắt ra nhìn.

Chàng bắt gặp ngay một khuôn mặt trái xoan thật xinh xắn mà cũng thật là quen, với nụ cười hết sức khả ái, với tia mắt nàng đượm ý tình.

Tiểu Phi chợt mừng tượng đến một khuôn mặt khác, một khuôn mặt như bị gần chôn sâu trong tiềm thức của thời gian thơ ấu: khuôn mặt của mẹ chàng.

Cũng troi trong cơn bệnh hoạn như thế này, mẹ chàng cũng phả ngồi bên cạnh giường cũng trông nom chăm sóc chàng bằng những cử chỉ dịu dàng trìu mến đó.

Tiểu Phi lồm cồm ngồi lên, ngơ ngác:

- Đây là chỗ nào?

Nhưng chàng lại như mặt ngã nằm trở xuống.

Lâm Tiên Nhi nhẹ nhàng kéo chiếc mềm đắp lại cho chàng cười thật dịu:

- Anh không cần biết đây là đâu, cứ xem như nhà của mình vậy.

- Nhà của tôi?

Tiểu Phi trở mắt, hình như cái danh từ của tiếng "nhà" rất lạ tai đối với chàng.

Mà quả thật vậy, chàng làm sao ý thức nổi cái tiếng "nhà" rất tầm thường đó là tiêu biểu cho một sự kiện gì khi mà chàng chưa hề có được một ngôi nhà?

Lâm Tiên Nhi chớp mắt mơ màng:

- Tôi tưởng tượng nhà của anh hẳn là ấm cúng lắm và mẹ của anh phải là rất hiền, rất đẹp và rất yêu anh.

Tiểu Phi cắn môi im lìm một lúc và trả lời thật gọn:

- Tôi không có nhà cũng không có mẹ.

Lâm Tiên Nhi nhìn sững chàng, môi mấp máy:

- Nhưng... nhưng trong cơn mê anh luôn luôn gọi đến mẹ anh.

Tiểu Phi vẫn nằm im, nét mặt trở trở lạnh không một cảm xúc:

- Mẹ tôi chết lúc tôi vừa lên bảy.

Vành mi của Lâm Tiên Nhi hơi rặng đỏ, nàng cúi mặt xuống nói thật khẽ:

- Xin lỗi. Tôi... tôi vô tình khơi đến chuyện buồn của anh.

Không khí lại trầm im thêm một lúc, Tiểu Phi chợt hỏi:

- Chính cô cứu tôi?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Lúc đó, anh đã mê man đi, nên tôi tạm thời khiêng anh về đây, nhưng anh cứ yên lòng mà dưỡng bệnh, không một ai dám xông vào nơi này cả.

Tiểu Phi nói:

- Trước khi biết mình sắp chết, mẹ tôi hết sức dặn dò tôi: đừng bao giờ thọ ân của một ai, câu trối đó tôi không làm sao quên được, thế mà bây giờ...

Sắc mặt của chàng vẫn y như là đá lạnh, nhưng giọng nói vụt chìm lặng xuống:

- Bây giờ yoi nợ cô một cái ân, một món nợ của sinh mạng mình.

Lâm Tiên Nhi trả lời thật dịu:

- Anh cũng chẳng có gì nợ tôi cả, đừng quên rằng, cái sinh mạng của tôi cũng do anh cứu đấy chứ.

Tiểu Phi thở dài nhắm mắt lại:

- Nhưng tại sao cô lại đối đãi như thế với tôi? Cô đối xử tốt với tôi như thế?

Như không thể chế ngự được tình cảm của mình, Lâm Tiên Nhi ỉn sững hấn một lúc, cả bàn tay bên nàng nhẹ nhẹ vuốt lên má, á hửn:

- Bây giờ thì anh đừng nghĩ ngợi gì hết, sau này... sau này anh tự nhiên sẽ biết tại sao tôi... tôi đã cứu anh và tại sao tôi đối xử với anh như thế. Bàn tay mát mịn của cô gái như phiến lụa Tô Châu vờn trên khuôn mặt làm cho Tiểu Phi phải mở choàng mắt ra, chàng cảm thấy khuôn mặt dịu xinh của Lâm Tiên Nhi như được phớt lên một lượt phấn hồng rạng rỡ.

Trái tim vốn sắt đá của chàng vụt nghe gợn lên nhiều âm hưởng và tâm tư đang phẳng lì như mặt hồ của chàng cũng chao động lẫn tẩn. Một cảm giác thật lạ lùng mà Tiểu Phi chưa bao giờ trải qua.

Tiểu Phi mím môi và chợt hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Chưa hết canh ba.

Tiểu Phi lồm cồm bò dậy.

Lâm Tiên Nhi vội hỏi:

- Anh định đi đâu đấy?

Tiểu Phi cắn mạnh vành môi:

- Tôi nhất định không cho bọn họ mang Lý Tầm Hoan đi.

Lâm Tiên Nhi lắc đầu:

- Nhưng Lý Tầm Hoan đã được mang đi rồi.

Tiểu Phi ngã phịch xuống giường mồ hôi rịn đầy trên vầng trán:

- Cô vừa bảo là chưa tới canh ba kia mà?

Lâm Tiên Nhi gật đầu buồn buồn:

- Phải, bây giờ thì chưa tàn canh ba, nhưng Lý Tầm Hoan được họ mang đi từ sớm ngày hôm qua.

Tiểu Phi thất thanh la lên:

- Sáng sớm hôm qua? Như thế là tôi đã mê man suốt một ngày một đêm hay sao?

Dùng chiếc khăn màu hồng nhạt chấm lấy mồ hôi lấm tấm trên vầng trán của Tiểu Phi, giọng nói của Lâm Tiên Nhi dịu ngọt y như là người chị đỡ dành:

- Thương thế của anh nặng lắm, ngoại trừ anh ra khó ai có ai chịu nổi đến giờ, cho nên tôi tha thiết xin anh hãy nghe tôi: ráng ở đây chờ dưỡng lành thương thế.

Tiểu Phi rên rỉ:

- Nhưng còn Lý...

Lâm Tiên Nhi bụm lấy miệng hắn:

- Tôi không cho anh nhắc tên của y, vì tình cảnh của y hiện giờ cũng chưa đến nỗi gì nguy khốn lắm. Vả lại dù muốn cứu y, ít ra anh cũng phải chờ thương thế lành lại đã.

Nàng đỡ hắn nằm ngay ngắn lại trên gối và nói tiếp:

- Anh yên lòng. Tâm Mi đại sư nói là sẽ hộ tống y đến tận chùa Thiếu Lâm, thì chắc chắn trên lộ trình chẳng có điều chi nguy hiểm xảy ra cho y đâu.

18. Dù Chết Chẳng Sờn

Nằm dựa nghiêng vào thành xe, Lý Tầm Hoan nheo nheo mắt nhìn Tâm Mi đại sư và Điền Thất.

Rồi hình như khám phá được gì ở họ một điều gì thích thú, chàng vụt cười to lên. Điền Thất cau mặt:

- Chúng ta có điều gì đáng buồn cười lắm à?

Lý Tầm Hoan đứng dưng:

- Không. Ta chỉ cảm thấy thích thú lắm mà thôi.

Và chàng nhắm mắt ngáp dài như đang buồn ngủ.

Điền Thất nắm vai chàng lắc mạnh:

- Ta có điểm nào mà ngươi gọi là thích thú?

Lý Tầm Hoan mắt nửa nhắm nửa mở:

- Rất tiếc, không phải ta nói các hạ, dù rằng trên đời khá có nhiều kẻ làm cho ta thích thú, nhưng nhất định phải ngoại trừ các hạ ra vì các hạ quả là vô duyên.

Mặt của Điền Thất xạm lại, trừng trừng nhìn Lý Tầm Hoan một lúc lâu, nhưng cuối cùng lão lại nghiêng răng chặt và buông nhẹ chàng ra.

Tâm Mi đại sư từ nãy đến giờ im lìm như không để ý đến câu chuyện của hai người nhưng đột nhiên ông hỏi:

- Còn thí chủ thấy bàn tăng như thế nào?

Là một bậc cao tăng nhiều thịnh vọng, luôn luôn phải giữ một dáng sắc trầm mặc uy nghi để mọi người kính trọng, Tâm Mi đại sư không tránh khỏi khát khao một lời khen ngợi, dù biết đó là một lời khen ngợi kém chân thành.

Lý Tầm Hoan vận mình ngáp dài:

- Riêng đại sư thì khá nhiều điểm thích thú, chỉ vì tại hạ chưa thấy một nhà sư mà ngồi xe bao giờ. Theo ý tại hạ thì kẻ tu hành chẳng nên ngồi xe, cũng chẳng nên cưỡi ngựa.

Tâm Mi đại sư môi nhếch thoáng nụ cười:

- Dù có là nhà sư thì cũng vẫn là con người, chẳng những cần ngồi xe mà còn cần ăn cơm nữa chứ.

Lý Tầm Hoan nheo nheo mắt gật gù:

- Thì đã ngồi xe được, tại sao lại chẳng ngồi cho thư thả một chút, thấy cách dáng của đại sư ngồi như thế, tôi đâm nhúc mỗi dùm cho.

Da mặt của Tâm Mi đại sư vụt rần lại:

- Có lẽ thí chủ thích cho người ta bịt miệng lại chắc?

Lý Tầm Hoan cười:

- Nếu cần bịt miệng thì tại hạ đề nghị nên bịt miệng bằng một bình rượu và tốt hơn là một bình có đầy rượu.

Tâm Mi đại sư không nói mà liếc mắt sang Điền Thất.

Thừa hiểu vị cao tăng Thiếu Lâm chẳng tiện ra tay, Điền Thất mỉm cười chậm chậm nhấc hai tay để ngay vị trí á huyết của họ Lý và nói:

- Người có biết là một khi bàn tay ta ấn xuống thì người sẽ như thế nào chẳng?

Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt hắn;

- Biết chứ! Một khi bàn tay người ấn xuống, người sẽ không còn nghe được những câu thích thú nữa!

Điền Thất rít lên:

- Vậy thì kể như là ta không được...

Bàn tay lão vừa định theo câu nói ấn mạnh xuống, chợt nghe bên ngoài xe tiếng ngựa hí lên cấp bách tiếp theo là tiếng quát nạt của gã đánh xe và chiếc xe vụt đứng lại.

Xe đang đà chạy nhanh, sức hãm lại quá cấp bách làm cho bao nhiêu người ngồi trong xe đều bị hất tung lên suýt nữa là đụng đầu vào mũi.

Điền Thất giận dữ gắt lên:

- Chuyện gì thế? Không lẽ...

Vừa nói lão vừa thò đầu qua cửa sổ nhìn ra ngoài và lão y như là bị cứng họng, da mặt cũng trở xuống màu tro.

Bên vệ đường, lớp tuyết đứng sừng sững một con người, tay phải gã ghệt chặt lấy hàm thiếc của con ngựa, mặc cho con vật hí gào lồng lộn, cánh tay gã vẫn trơ trơ như thép nguội vẫn không hề nhúc nhích.

Gã mặc nhiên một chiếc trường bào bằng vải xanh, cánh tay áo rộng phất phơ trong gió rét. Bề dài chiếc áo dài xanh của gã, bất cứ phủ lên vóc dáng của một người nào, ít nhất cũng phủ dài phết đất nhưng gã mặc trên người chỉ lêu lêu ở khoảng đầu gối.

Vóc người vốn đã quá cao, trên đầu gã lại chộp thêm chiếc mũ hình chóp chót vót cao, trông gã chẳng khác gì một thân cây mọc.

Với một cánh tay có thể ghệt cứng được thốt ngựa đang phi nhanh, sức mạnh ấy quả thật kinh người, nhưng chính đôi mắt của gã mới làm cho con người đáng sợ hơn hết vì đôi mắt của gã không còn là đôi mắt của giống người.

Vành mắt bên ngoài một màu xanh thẫm, luôn cả tròng mắt cũng leo lẻo xanh rờn cho đến tròng mắt cũng một màu xanh nốt, mỗi lúc tia nhìn phát ra màu xanh gợn gợn ánh đèn trông như lửa quỳ.

Điền Thất đầu vừa ló ra đã vội thu nhanh vào, vành môi tái tái gật lia.

Tâm Mi đại sư liền hỏi:

- Có người đón đường à?

Điền Thất miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng!

Tâm Mi đại sư cau mày:

- Ai thế?

Điền Thất đáp thật gọn:

- Y Khốc!

Lý Tầm Hoan cười bật lên:

- Có lẽ tìm tôi đấy!

Tâm Mi đại sư nhìn quay chàng:

- Thanh Ma Thủ Y Khốc cũng là bạn của thí chủ chứ?

Lý Tầm Hoan cười nửa miệng:

- Rất tiếc là người bạn ấy cùng một loại với những người bạn của đại sư, chỉ muốn chiếc đầu của tại hạ thôi.

Tâm Mi đại sư trầm nét mặt xô nhẹ cửa xe bước xuống chấp tay:

- Kính chào Y đàn việt.

Tia mắt xanh rờn liếc thật nhanh lên khuôn mặt của Tâm Mi đại sư, gã được mệnh danh Thanh Ma Thủ nhếch môi hỏi trống:

- Là Tâm Hồ hay Tâm Mi đấy?

Tâm Mi đại sư hết sức ôn tồn:

- Bần tăng là Tâm Mi.

Y Khốc ại hỏi:

- Trên xe có những ai?

Tâm Mi đại sư thoáng ngần ngừ:

- Kể xuất gia chẳng dám vọng ngữ, trên xe trừ Điền Thất gia ra còn có Lý đàn việt.

Y Khốc gật gù từng tiếng một:

- Tốt lắm, giao Lý Tầm Hoan ra đây, ta sẽ để các người đi.

Tâm Mi đại sư hơi cau mày:

- Bần tăng đưa họ Lý về Thiếu Lâm cũng không ngoài mục đích trừng phạt y, đàn việt cùng chúng tôi một ý thù, hà tất làm khó dễ với nhau làm chi?

Y Khốc đáp thật điềm nhiên:

- Cứ giao Lý Tầm Hoan ra đây, ta sẽ để cho các người đi.

Trước sau y vẫn lập lại một câu nói như chứng tỏ là dù ai có nói gì y cũng bất cần nghe, khuôn mặt xanh của y vẫn lăm lăm không hề biểu lộ một xúc cảm y như là khuôn mặt của xác chết.

Tâm Mi đại sư nhướng mày:

- Nếu như bần tăng không thể vâng lời thì sao?

- Thì giết người trước, rồi giết Lý Tầm Hoan sau!

Lồng theo âm thanh rờn rợn, bàn tay trái được dẩy kín dưới cánh tay áo rộng phát phơ của gã vụt thò ra như một tia chớp xanh lè hướng thẳng vào vị cao tăng Thiếu Lâm.

Nhận ra tuyệt kỹ Thanh Ma Thủ mà giang hồ nghe danh đều khiếp đảm kinh hồn, Tâm Mi đại sư vội tràn qua một bên.

Từ phía phía sau lưng ông lập tức phóng lên bốn chiếc bóng xám xoắn lấy Y Khốc vào giữa.

Đảo đôi mắt xanh ngời ngời nhìn quanh, Y Khốc bật cười lạnh nhả:

- Khá lắm, ta hằng mong ước được thưởng thức mùi vị lợi hại La Hán trận của Thiếu lâm Tự như thế nào?

Một búng khí xanh từ nơi chiếc Thanh Ma Thủ tủa ra và sau một tiếng bốc khe khẽ, búng khói xanh đó bỗng tan loãng ra như những áng sa mù.

Tâm Mi đại sư biến sắc kêu lên:

- Nín hơi lại mau!

Vì lo cảnh cáo đệ tử, Tâm Mi đại sư lại quên phát đi chính mình cho nên tiếng ” mau ” vừa thoát ra khỏi miệng, ông chợt nghe một mùi lạnh tanh nồng đã chui vào cuống họng, sắc mặt đang hồng hào bỗng sạm xuống màu xanh.

Như một chiếc pháo thăng thiên, vị cao tăng Thiếu Lâm vội lộn người ra phía sau hơn ba trượng và ngồi khoanh tròn ngay dưới đất, vận chuyển mấy mươi năm chân nguyên tinh tú ra để bức hơi độc ra ngoài.

Đám đệ tử Thiếu Lâm nhìn nhau thất sắc, những chiếc tăng bào màu tro nhốn nháo chớp lên.

Chỉ một thoáng giây chúng đã thành một bức tường giăng ngang trước mặt Tâm Mi đại sư, trong hoàn cảnh cấp bách hiện thời, chỉ còn có cách tập trung lực lượng vào việc chu toàn cho người đầu não của mình, còn đầu nghĩ đến việc Lý Tầm Hoan còn hay mất.

Y Khốc chẳng buồn nhìn đến một ai, nhún chân bắn người bên cửa xe.

Lý Tầm Hoan vẫn với tư thế nằm nghiêng nghiêng.

Điền Thất sớm biến đi đâu mất dạng.

Trùng mắt nhìn Lý Tầm Hoan, Y Khốc hỏi từng tiếng một:

- Chính người đã hạ sát Khuru Độc?

Lý Tầm Hoan khẽ nhướng mắt:

- ừ.

Y Khốc cười lạnh một tiếng:

- Tốt lắm! Một mạng Khuru Độc đổi lấy một mạng Lý Tầm Hoan Ừng chẳng có gì thiệt thòi lắm.

Chiếc bao tay bằng sắt được mệnh danh Thanh Ma Thủ theo đó được từ từ nhấc lên.

Tiểu Phi cứ nhìn sững lên nóc nhà cả buổi chẳng thốt một câu.

Lâm Tiên Nhi nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì thế?

Tiểu Phi hỏi lại:

- Cô cho là dọc đường không có gì nguy hiểm xảy ra cho hấn à?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Nhất định như thế!

Và bằng một giọng quả quyết hơn, nàng nói tiếp:

- Có Tâm Mi đại sư cùng Điền Thất theo hộ tống còn ai dám làm gì nổi hửn chứ ?

Tiểu Phi cắn môi nén nhẹ một tiếng thở dài:

- Tôi cũng mong được như thế.

Bàn tay thon thon của Lâm Tiên Nhi vuốt nhẹ lên máu tóc rối bù của chàng, cử chỉ y như là một người vợ hiền chăm nom người chồng bệnh hoạn.

- Nếu anh đáng tin tôi, hãy an lòng mà ngủ đi một giấc, tôi hứa sẽ ở luôn nơi đây, không đi đâu cả.

ánh mắt của Tiểu Phi nhìn sững Lâm Tiên Nhi như đọc lấy tất cả những gì tha thiết và chân thành nhất trong tia nhìn dịu ảm của nàng. Và rèm mi của chàng từ từ khép lại.

Chiếc bao tay Thanh Ma thủ chỉ nhấc lên đến giữa chừng rồi ngưng lại. Y Khốc ngó ngay Lý Tầm Hoan cười ghê rợn:

- Người còn điều gì đáng trời không?

Lý Tầm Hoan cũng nhìn thẳng vào hai ánh mắt xanh ngời của gã:

- Có một điều rất đáng nói!

Y Khốc hást hàm:

- Điều gì? Nói đi!

Lý Tầm Hoan thở nhẹ:

- Điều đó là: tại sao người đến đây chịu chết!

Bàn tay chàng liền sau câu nói vung lên, một ánh đao chớp ngời như nổi liền với khoảng cách giữa hai người.

Y Khốc như một chiếc cầu vòng nhào ngược trở lại, một vết máu rỉ dài trên tuyết trắng.

Và cách xa đấy khoảng hai mươi trượng, tiếng của Y Khốc lạnh lạnh vọng lại:

- Lý Tầm Hoan, người nhớ lấy, ta...

Nhưng giọng nói ngưng bật ở nửa chừng, nhường lại cho tiếng gió vi vu trong giải tuyết lạnh nhất mênh mông.

Chợt từ dưới lườn xe có tiếng vỗ tay đôm đốp, Điền Thất lóp ngóp bò lên:

- Hay, hay! Phi đao họ Lý quả danh bất hư truyền, mỗi khi phát ra không hề sai đích.

Lý Tầm Hoan đắm chiêu làm thỉnh.

Một hồi lâu chàng mới cất lời:

- Giá mà người chịu giải huyết hết đao cho đao cho ta thì hửn không làm sao chạy thoát được.

Điền Thất cười nheo đuôi mắt:

- Giá mà ta giải hết huyết đao cho người thì người cũng đã chạy mất rồi.

Và vỗ vỗ vào vai chàng, họ Điền nói tiếp:

- Chỉ bằng với một cánh tay có thể cử động với một thanh đao nhỏ đã làm cho Y Khốc phải mang thương bỏ chạy, đối với hạng người như người, ta cần phải đặc biệt lưu tâm hơn một ai.

Lúc ấy đám tăng đồ Thiếu Lâm đã đỡ xốc Tâm Mi đại sư trở lại.

Da mặt của Tâm Mi đại sư vàng ẻo như màu sáp, leo lên xe ông đã vội thúc giục:

- Chạy mau, chạy mau thôi.

Chờ cho cỗ xe chạy đi một dỗi khá xa, Tâm Mi đại sư mới thở phào nhẹ nhõm:

- Thanh Ma Thủ độc thật!

Điền Thất mỉm cười:

- Càng độc hơn nữa là phi đao họ Lý!

Tâm Mi đại sư day sang Lý Tầm Hoan:

- Các hạ lại chịu ra tay giúp sức, quả là một việc ngoài ý liệu của bản tăng.

Lý Tầm Hoan cười hơi nhếch mép:

- Tại hạ không phải vì đại sư mà chính vì cho mình, không có chi mà đại sư phải ngạc nhiên, cũng không cần phải cảm tạ.

Điền Thất nói tiếp theo:

- Tại hạ chỉ hỏi y một câu là muốn đến Thiếu Lâm Tự hay muốn rơi vào tay của Y Khốc và sau đó tại hạ giải khai huyết cánh tay y, lại nhét thêm vào tay y một ngọn phi đao.

Cười lên một tiếng đắc ý, họ Điền lại nói:

- Tại hạ thấy chừng ấy cũng quá đủ rồi.

Tâm Mi đại sư trầm ngâm một lúc rồi thở dài lẩm bẩm:

- Phi đao họ Lý à, nhanh , quả là nhanh.

Dù có phản ứng vừa rồi của Tâm Mi đại sư có phần hơi chậm nhưng nhờ vào nội lực thâm hậu nên chỉ đến khoảng giữa chiều tối, toàn thể chất độc Thanh Ma Thủ đã được ông dồn hết ra khỏi cơ thể, da mặt hồng hào khôi phục lại sắc phục như cũ.

Họ tìm một quán xá đỗ lại nghỉ ngơi vì giờ ăn cơm tối đã đến, vì hòa thượng không những cần ăn mà cần ngủ nữa.

Điền Thất đỡ Lý Tầm Hoan ngồi lên chiếc ghế cười nham hiểm:

- Ta giải huyết một cánh tay cho ngươi là để ngươi cầm đũa chứ không phải để ngươi loạn động. Ta không nhét miệng ngươi là để cho ngươi ăn cơm chứ không phải để ngươi nói năng bậy bạ, người hiểu chứ?

Lý Tầm Hoan thở dài sườn sượt:

- Ăn cơm mà không có rượu chẳng khác món ăn mà thiếu mất gia vị, vừa nhạt miệng mà dễ ngấy lắm.

Điền Thất trầm ngâm nét mặt:

- Có ăn cơm cho ngươi ăn là quý lắm rồi, nên biết thân một chút phải hơn.

Có lẽ vì môn quy nghiêm khắc của Thiếu Lâm Tự cho nên đám thầy trò tăng nhân Thiếu Lâm im lìm, dùng cơm chẳng hề nói một tiếng.

Trên bàn tay tuy chỉ có vài món cải dưa nhưng vốn đã quen đạm bạc với trà thô cơm hẩm, thêm vào đó suốt ngày trời lặn lội đường xa và bụng đói, tên nào ăn cũng có vẻ rất ngon.

Chỉ có Tâm Mi đại sư vì thương thế mới bình phục nên chỉ dùng một chén cháo lỏng khuấy đường rồi buông đũa trầm tư.

Điền Thất chiếm chệch ngồi một bàn riêng, kêu lên toàn là những món ăn hảo hạng, chờ nhấp nhấp xong ly rượu khai vị cho thêm ngon đậm bữa cơm sau một ngày vất vả.

Lý Tầm Hoan gấp lên một miếng đậu hũ chưng tương, vừa định bỏ vào miệng nhưng chàng vụt buông đũa xuống kêu lên:

- Những món ăn này không ăn được!

Điền Thất đứng dưng đáp:

- Nếu Lý thám hoa không quen ăn những món ăn đơn sơ đó thì chỉ còn cách nhịn đói mà thôi.

Lý Tầm Hoan buông gọn:

- Trong đồ ăn có độc!

Điền Thất cười lạnh:

- Hừ! Vì không có rượu cho người uống, người định sinh chứng ra rồi, ta biết lắm mà...

Nhưng y như là bị ai nhét vật chi vào trong họng, đang bật cười thì Điền Thất vụt ngưng ngang, vì lão vừa chợt phát giác sắc diện của bốn tăng nhân hết sức lạ lùng, da mặt họ cùng một màu tím sẫm nhưng hình như họ vẫn chưa hay biết, vẫn cầm đầu mãi miết.

Tâm Mi đại sư mặt vùng biến đổi sắc kêu lên:

- Mau, mau dùng khí đơn điền hộ lấy tâm mạch.

Bốn tăng nhân Thiếu Lâm quả không một chút hay biết, vội ngưng ngang đưa tươi cười;

- Sư thúc có điều chi dạy bảo?

Tâm Mi đại sư đã mất hẳn vẻ trầm nghị bình thường, hắt tấp hét:

- Dạy, dạy cái gì nữa? Không lẽ các người đã trúng độc mà không biết à?

Trúng độc? Mà trúng độc của ai?

Bốn gã không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau ngơ ngẩn và cùng buộc miệng kêu lên:

- Ồ, da mặt của sư...

Và bốn người chưa kịp tròn câu đã cùng ngã ngửa ra và nằm xõng soài dưới nền đất.

Tâm Mi đại sư vội nhảy phóc đến chỗ họ, những khuôn mặt của bốn vị này đã thay đổi, ngũ quan cũng co rúm lại.

Quả là một chất độc lạ lùng không mùi không sắc, làm người trúng độc không làm sao phát giác và đến khi biết được là ngã chết tức khắc, không một chút đau đớn, không một chút rên là.

Điền Thất không lạnh mà chợt thấy rùng mình, giọng run run:

- Chất độc gì mà lợi hại quá thế?

Tâm Mi đại sư dù đạo hạnh khá cao thâm nhưng trước cái chết của bốn người sư diệt cũng không làm sao dẫn được lửa giận bùng lên đỉnh óc.

Chỉ một cái rướn chân, ông đã nhảy phóc ra ngoài, túm lấy gáy một tên tửu bảo sách thẳng vào quất lớn:

- Bọn mi đã nhét độc gì trong món ăn?

Nhìn bốn cái thầy người nằm co quắp dưới nền đất, gã tửu bảo sợ đến phát run như thằn lằn đứt đuôi, hai hàm răng cồm cộp nhip lia còn lấy đầu mà đối đáp.

Lý Tầm Hoan thở dài lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Thật là ngốc! Nếu kẻ bỏ thuốc độc là ta, thì ta đã bỏ đi từ lâu rồi, ai dại gì mà nấn ná lại đây làm chi nữa chứ?

Ngọn chướng của Tâm Mi đại sư vừa sắp sửa giáng xuống đầu tên tửu bảo vùng khựng lại.

Qua câu nói của Lý Tầm Hoan, vị cao thủ Thiếu Lâm cũng vừa chợt nghĩ ra tên tửu bảo không thể là kẻ đã hạ độc, ông vén gọn tà áo và lao nhanh ra bên ngoài.

Điền Thất cũng vội bắn theo người sau bên gót. Nhưng vừa tới bên ngạch cửa, hắn hấp tấp quay trở vào kẹp lấy Lý Tầm Hoan lên nách, cười thật lạnh:

- Cho dù chúng ta có bị độc mà chết, người cũng đừng mong chạy thoát. Bất luận thế nào, ta cũng sát cánh bên người, ta còn thì người còn, ta chết thì người cũng khó mà sống.

Lý Tầm Hoan cười móc họng:

-Không ngờ người đối với ta lại tình sâu nghĩa trọng đến thế, chỉ tiếc rằng người không phải là một tuyệt sắc giai nhân, ta lại không phải kẻ mang bệnh đồng tính luyến ái (gay), nên không làm sao ” yêu ” đàn ông cho nổi.

Sau giờ ăn cơm, đám tăng nhân trừ phòng không còn phải làm nữa. Gã đại sư bác lợi dụng mọi người đang ăn cơm bên trên, tự tay sào riêng cho mình hai đĩa đồ ăn đặc biệt.

Gã nhị sư bác cũng lúi túi trong góc bếp hai hũ rượu đây.

Hai người rêu chân nhâm nhi từng ngụm một, cố tận hưởng cái phút giây thú vị nhất của suốt một ngày mà họ chờ đợi dài dặc, cũng chính là cái phút giây duy nhất đem lại cho họ cái cam đảm kéo dài trong cuộc sống thâm nghiêm của nhà chùa.

Tâm Mi đại sư dù đầu óc đang rối bung bao nhiêu mới lo giận nhưng khi xuống bếp bắt gặp họ cũng đâm ra sững sờ. Vì sắc mặt của hai người cũng đã trở sạm xuống màu đen: màu đen tử khí.

Gã đại sư bác hình như đã phùng phùng hơi rượu, cười tít toát vẩy tay:

- Đại sư cũng định xuống làm lén vài chén đây à? Tốt lắm, hoan nghinh, hoan nghinh.

Nhưng liền theo đó, gã vùng bật ngửa ra sau, té lên khung bếp, làm cho chiếc chảo sắt hất nghiêng sang chai dầu, dầu rớt thẳng vào chảo lênh láng và trong màn dầu lấp lánh bập bênh một con rít to đót ối.

Tâm Mi đại sư mím môi gật gù, hai lòng bàn tay rướm lạnh mồ hôi.

Căn nguyên của chất độc đã tìm thấy. Độc từ chai dầu mà sát suinh.

Vị đại sư bác đã dùng bñó xào món ăn cho đám tăng nhân Thiếu Lâm và xào cho mình ăn. Do đó, gã hại người sư bác đồng bọn phải chết theo, chết mà không biết vì sao mình phải chết.

Nhưng thủ phạm là ai?

Lý Tầm Hoan đưa mắt nhìn con rít lênh bênh giữa chảo dầu, giọng chẳng vui mà cũng chẳng buồn;

- Ta biết trước thế nào rồi hẳn cũng đến!

Điền Thất vội hỏi;

- Ai? Người đã biết kẻ hạ độc là ai à?

Lý Tầm Hoan lạnh lùng;

- Chất độc trên thế gian hiện thời có thể phân làm hai loại: một loại từ thảo mộc chế biến và một loại do trùng rắn mà ra. Dùng thảo mộc để chế thành độc dược, nhóm người chuyên môn có rất nhiều. Có thể từ trùng rắn chiết ra độc, số người tinh luyện đó hình như ít hơn lại có có thể biến chất độc của trùng rắn thành không sắc không mùi để giết người thì khắp thiên hạ nhất định là chỉ có một vài người.

Điền Thất biến sắc:

- Người... người định nói là đám Ngũ Độc đồng tử của Cực Lạc đông miền Miêu Cương đây à?

Lý Tầm Hoan nhè nhẹ thở dài:

- Ta cũng mong kẻ đến đây không phải là họ!

Điền Thất lại hỏi:

- Nhưng họ đến Trung Nguyên để làm gì?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Để tìm ta!

Điền Thất trở mắt;

- Tìm người? Họ với người là...

Nhưng lão chợt nhớ ra Lý Tầm Hoan quyết chẳng có hạng bạn bè như thế nên lão bật cười ngay:

- Xem ra người chẳng có bao nhiêu bạn bè, nhưng kẻ thù thì vô số!

Lý Tầm Hoan nhếch mép cười;

- Có sao đâu, kẻ thù càng nhiều càng hay, bạn bè một đôi người cũng đủ lắm rồi. Vì có những lúc mà bạn bè còn đáng sợ hơn kẻ thù!

Tâm Mi đại sư vụt cất tiếng hỏi:

- Tại làm sao Lý đàn việt nhận được trong đồ ăn có chất độc!

Lý Tầm Hoan dừng dừng;

- Tôi cũng biết tại vì sao, bình như là thói quen thì phải!

Ngưng lại một giây, chàng mỉm cười nói tiếp;

- Cũng như khi đánh bài, tôi nắm được cây " chín " trên tay, nếu tôi cảm thấy cần cho cửa đó thắng thì cửa đó sẽ thắng chứ không làm sao thua được, và nếu có ai hỏi tôi tại sao, tôi cũng khó mà trả lời thế nào!

Tâm Mi đại sư dăm dăm nhìn chàng một hồi và nói thật chậm:

- Bắt đầu từ bây giờ, trên lộ trình nếu hấn ăn cái gì chúng ta ăn cái nấy!

Chỉ còn khoảng hai ngày lộ trình nữa là đến Tung Sơn, nhưng trong thời gian hai ngày đối với đoàn người của Tâm Mi đại sư quả là hai ngày dài nhất trong cuộc đời họ.

Vì là người trong chốn giang hồ, họ đã từng nghe thành tích của nhóm Ngũ Độc đồng tử, một khi cũng quyết tâm định giết ai thì nhất định kẻ đó phải chết không làm sao thoát được và cũng chưa bao giờ chúng chịu nữa chừng buông tha một ai.

Tâm Mi đại sư sau khi gửi gắm thi hài của đám sư diệt cho một tu viện gần đấy là vội vã lên đường ngay.

Trên lộ trình gần như là họ tránh hấn nhắc đến vấn đề ăn và uống.

Không ăn không uống là việc riêng của đám thầy trò chùa Thiếu Lâm, nhưng kẻ đánh xe cũng đâu có thể nhịn đói theo như họ cho nên đến giữa trưa, gã một mình riêng rẽ vào thị trấn tìm cái ăn cái uống cho mình.

Tâm Mi đại sư và Điền Thất đành chịu đói ngồi lại trên xe, mặc dù bụng họ đang cồn cào hết sức khó chịu.

Nhưng là thế còn hơn vì một vài miếng thịt bò, đôi ba cái bánh bao mà tự chuốc cho mình cái " độc ", cái chết như vậy quả là oan uổng vô cùng.

Khoảng nửa giờ sau gã đánh xe khất khưởng quay về, lại bọc nơi vạc áo mấy chiếc bánh bao, gã vừa đi vừa ngòm ngòm xem chừng ngon miệng lắm.

ánh mắt của Điền Thất như đông chặt trên khuôn mặt gã đánh xe chú ý từng nét biến đổi trên sắc diện của gã và vụt hỏi:

- Bánh đó bao nhiêu tiền mỗi cái?

Gã đánh xe cười toe toét:

- Rẻ rẻ hà, đại gia muốn ăn không? Ăn được lắm!

Điền Thất nói:

- Tốt lắm! Người chia chúng ta lại vài bánh, tối nay ta sẽ mời lại người đi uống rượu.

Gã đánh xe lập tức trao ngay bọc bánh vào trong xe.

Điền Thất đợi thêm một lúc gã đánh xe vẫn an lành điều khiển cỗ xe , không hiện ra một triệu chứng chi khác lạ.

Họ Điền mới mỉm cười và cất tiếng mời:

- Bánh này nhất định là không có độc rồi, mời đại sư dùng tạm vài chiếc.

Tâm Mi đại sư trầm ngâm một lúc, chậm rãi quay sang Lý Tầm Hoan:

- Xin mời Lý đàn viêt dùng chung cho vui.

Lý Tầm Hoan cười nửa miệng:

- Không ngờ hại hai vị bỗng dưng ra nhĩ nhận như thế?

Bằng bàn tay trái duy nhất có thể động đậy, Lý Tầm Hoan kẹp lấy chiếc bánh.

Nhưng vừa đưa lên chàng vội bỏ xuống ngay;

- Bánh này cũng không ăn được!

Điền Thất nhú mày:

- Nhưng gã đánh xe đã ăn rồi, chẳng có sao cả!

Lý Tầm Hoan đáp:

- Gã ăn được nhưng chúng ta lại ăn không được?

Điền Thất gặng lại:

- Tại sao?

Lý Tầm Hoan lạnh lùng;

- Vì kẻ mà Cục Lạc đồng tử định giết không phải là gã!

Điền Thất cười gằn:

- Người định hại cho chúng ta nhĩn dói chơi phải không?

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Đã không tin tại sao người chẳng thử xem?

Điền Thất hằm hằm nhìn chàng và đột nhiên ra lệnh ngừng xe lại.

Y gọi tên đánh xe bước tới, xé phăng nửa chiếc bánh cho hắn ăn.

Tên đánh xe ngón ngấu mấy cái là hết sạch, Điền Thất chăm chú nhìn và quả nhiên, chẳng có một hiện tượng gì gọi là trúng độc cả.

Điền Thất nheo mắt nhìn Lý Tầm Hoan cười nhạt:

- Người còn nói là bánh ăn không được nữa không?

Lý Tầm Hoan ngáp dài như buồn ngủ:

- Vẫn ăn không được!

Điền Thất hằm hừ:

-Ta sẽ cho người xem!

Nhưng chỉ nói cứng ngoài miệng, hơn nữa, lão chưa phải là con người có cái gan dám đem sinh mạng mình ra làm trò thí nghiệm đại đột như thế.

Một con chó hoang không biết từ đâu chạy ngang qua cổ xe đang đậu, gâu gâu sủa loạn lên chừng như vì quá đói.

ánh mắt Điền Thất vụt ngời lên, quăng nửa chiếc bánh còn lại trên tay cho con vật.

Hình như không thích lắm loại bánh quá nhạt ấy, con chó chỉ ngoạm lấy một miếng rồi bỏ chạy đi, không ngờ con vật chỉ chạy xa vài bước vụt tru lên một tiếng kỳ lạ rồi nhảy dựng lên quẩn quại thêm mấy lượt trên mặt đất, con chó đã xuôi cẳng nằm im.

Tâm Mi đại sư và Điền Thất cũng nhìn nhau rùng mình ơn ớn. Lý Tầm Hoan thở dài lầm bầm:

- Ta nói có sai đâu, chỉ tiếc rằng kẻ bị đánh độc là con chó chứ không phải là người!

Vốn là con người ” mừng giận không hề lộ trên sắc mặt ” nhưng bây giờ da mặt Điền Thất không khỏi tái xanh, trợn mắt nhìn tên đánh xe, hai hàm răng nghiến chặt lại:

- Tại sao lại như thế?

Tên đánh xe run lên cầm cập:

- Tiểu nhân quả thật không biết, bánh đó quả thật tiểu nhân vừa rồi đi mua chính từ trong tiệm bánh ra...

Không đợi gã dứt câu, Điền Thất túm lấy ngực gã, cười danh ác:

- Chó bị độc mà chết, nhưng tại sao người không chết? Trừ phi chính tay người bỏ độc!

Tên đánh xe sợ đến lú cả lưởi, không làm sao đáp được.

Lý Tầm Hoan uể oải lên tiếng:

- Người có tra khảo cũng vô ích, vì gã không làm sao biết được.

Điền Thất quay phắt lại;

- Nếu gã không biết thì ai biết?

Lý Tầm Hoan đáp gọn:

- Trong bánh có độc nhưng trong rượu có chất giải độc.

Điền Thất lại sững sờ một lúc và càu nhàu một mình:

- Sớm biết như vậy, tại sao chúng ta lại không đi uống rượu trước?

Lý Tầm Hoan cười miệng;

- Nếu người đi uống rượu thì chất độc sẽ có ngay trong rượu.

Thủ đoạn hạ độc của Cực Lạc đồng tử thật là khó nổi đề phòng. Và gặp phải hạng đối thủ như tể, ngoài cách ngậm miệng nhìn đối ra không còn phương pháp nào hữu hiệu hơn .

Tâm Mi đại sư sắc mặt nặng trĩu:

- Cũng may là chỉ còn đôi một ngày nữa là đến nơi rồi, chúng ta cố nhịn ăn uống thêm một ngày cũng chẳng đến nỗi nào!

Điền Thất thở ra chán nản;

- Dù có nhịn khát được cũng vô ích mà thôi!

Tâm Mi đại sư nhướng mày:

- Vì sao?

Điền Thất đáp:

- Rất có thể hần đợi lúc chúng ta đói lả kiệt lực rồi sẽ ra tay.

Tâm Mi đại sư trầm ngâm không nói.

Diền Thất ánh mắt ngồi lên:

- Tại hạ có một ý kiến!

Tâm Mi đại sư liền hỏi:

- Xin cho biết.

Diền Thất thật thấp giọng:

- Kể mà y muốn hạ thủ không phải là đại sư cũng không phải là tại hạ...

Gã ném nhanh tia mắt về phía Lý Tầm Hoan buông lửng câu nói nửa chừng!

Tâm Mi đại sư cau mặt:

- Bần tăng đã hứa đưa hấn về đến Thiếu Lâm thì bất luận thế nào cũng không thể để cho hấn chết ở giữa đường!

Diền Thất chẳng nói gì, nhưng ánh mắt luôn luôn nhìn Lý Tầm Hoan với tia nhìn rực rỡ sát khí. Hình như trong đầu lão đã sẵn dự trù một kế hoạch hành động. Hoà thượng không những cần ăn ngủ mà cũng cần đi... làm cái việc vệ sinh thông thường như bất cứ mọi người.

Và đó là những cơ hội để lão thực hiện kế hoạch.

19. Gieo Độc Gặp Độc

Tâm Mi đại sư hình như nhìn thấu được tâm ý của lão nên hết sức đề phòng, dù làm gì hay đi bất cứ đâu, đều đặt Lý Tầm Hoan trong vòng giám thị của mình.

Diền Thất tuy rất ức nhưng đành nuốt giận mà làm thinh.

Xe chạy rất nhanh, khi nắng vàng xé ngang đỉnh núi, xe đã tiến vào một thị trấn nhỏ.

Bây giờ thì gã đánh xe cũng hết dám nhắc đến chuyện uống hay ăn, cố cắn răng chịu đói bụng xe theo ý khách.

Cỗ xe chạy ngang qua một đường phố nhộn nhịp, mùi dầu chiên của bánh tiêu và chà quẩy thơm phức bốc lên.

Một mẹ đàn bà mập úc núc mình mẩy lam lũ đầu bù, từ trong cửa tiệm "chạp phô" gần đó, xồng xộc bước ra kéo lấy vành tai chú bé lôi xềnh xệch vào nhà, miệng không ngớt câu nhàu:

- Bánh tiêu cái thằng cha này, có xôi ăn là phước ba đời để lại, còn đòi bánh tiêu bánh túng gì nữa? Chờ khi nào thằng cha già quỉ của mày giàu có rồi hãy đòi bánh tiêu.

Đứa nhỏ phụng phịu khóc lên:

- Ba tôi giàu, tôi ăn bánh bao nhân thịt chứ thèm ăn bánh tiêu à.

Lý Tầm Hoan chưa chát thờ dài. Cái cán cân quá chênh lệch giữa nghèo và giàu trên đời quả là một điều đáng buồn. Trong tâm ý thức non dại của hai đứa trẻ, cái ý thức giai cấp mà chúng đang sinh trưởng, món ăn bánh bao nhân thịt là một ước vọng hết sức lớn lao mà chúng khó lòng thưởng thức được.

Đường đi đã hẹp, lại thêm hành gánh bánh tiêu đông người chen chúc mặc cho tên đánh xe rống cổ hò hét chiếc xe ngựa gần như chỉ nhích lần từng bước một.

Hai đứa bé khi này mắt đã ráo hoảnh, tay mỗi đứa bưng một tô xôi nếp, ngồi bên vệ đường, hao hấu thèm thuồng nhìn vào những chiếc bánh tiêu trên tay những kẻ khác.

Diền Thất rướn cổ ngó vào hai tô xôi của chúng và đột nhiên nhảy phắt xuống xe, ném cạnh một đỉnh bạc trên chiếc kệ con dùng để nắn bánh, một tay hốt hốt càn hơn mười chiếc bánh vừa được vớt ra khỏi chảo, chen vệt mọi người quây quả bước trở ra.

Những người đang đợi tuy rất ức, nhưng khí thế hùng hổ của họ Điền làm cho họ dậm ngán, chỉ miếng mắng thắm: in như là đồ ăn cướp. Hai tay bợ lấy bọc bánh còn thơm hơi nóng, Điền Thất tiến đến trước mặt hai đứa nhỏ, tươi cười:

- Em bé, ta mời hai em ăn bánh, hai em đổi cho ta hai tô xôi nhé?

Hai đứa nhỏ tròn mắt nhìn đối tượng, hình như chúng không làm sao tin nổi trên đời lại có người tốt bụng đến thế. Điền Thất vẫn cố thật ngọt ngào:

- Ta sẽ cho thêm hai em một xâu tiền đi mua kẹo ăn.

Hai đứa trẻ sững đi một lúc, cuối cùng trao ngay tô xôi vào tay họ Điền, một đứa bọc bánh, một đứa xách tiền và hấp tấp đứng lên xây mình chạy liền.

ánh mắt Tâm Mi đại sư hồng khởi bọc lộ tia mừng, nhìn Điền Thất khệ nệ bưng hai tô xôi quay về, ông đón bằng nụ cười khen ngợi:

- Đàn việt quả là người tri túc trí hơn người đa mưu, bần tăng hết sức khâm phục.

Điền Thất mỉm cười đắc ý:

- Tại hạ không phải là kẻ háo đối, nhưng nếu đêm nay phải kiếm trình thì phải ăn cho thật no mới đầy đủ tinh thần, bằng không nửa đường rủi xảy ra bất trắc, sức lực không còn, lấy gì mà đối phó đây?

Tâm Mi đại sư gật gù:

- Quả như vậy .

Bưng một tô xôi trao sang Tâm Mi đại sư, Điền Thất nói tiếp:

- Xin mời đại sư.

Tâm Mi đại sư không khách sáo đón lấy ngay:

- Đa tạ đàn việt.

Màu xôi tuy đen ngòm vì loài nếp tạp, và dù chẳng có gia vị muối hay đường nhưng đối với hai người lúc ấy còn quý hơn cả sơn hào hải vị.

Vì họ có thể chắc chắn xác nhận rằng: trong tô xôi đó nhất định không có độc. Ném tia mắt về phía Lý Tầm Hoan, Điền Thất cười khinh khỉnh:

- Tô xôi này, theo người nói thì ăn được hay không?

Lý Tầm Hoan chưa kịp trả lời thì một cơn ho đã kéo đến gập cả người.

Điền Thất bật cười to đắc ý:

- Cái lão Cực Lạc Đồng Tử nếu có thể tiên đoán được trước là hai đứa bé thèm ăn bánh tiêu, lại có thể đoán nổi Điền mỗ sẽ mua bánh để đổi lấy tô xôi, chúng mà bỏ độc trước vào hai tô xôi này thì dù ta có bị độc mà chết, cũng chẳng có oan ức chút nào.

Dứt lời, lão vốc từng vốc xôi ăn ngay. Tâm Mi đại sư dù làm thỉnh không nói nhưng thâm tâm cũng còn nhận là Cực Lạc Đồng Tử dù có thủ đoạn phi phạm, nhưng cũng chưa phải bậc thần tiên mà mỗi việc đều có thể vị bác tiên tri cả.

Tất nhiên tô xôi đó ông có thể yên tâm mà ăn nhưng là bậc xuất gia tu hành, việc uống ăn cũng phải giữ gìn tư thái từ tốn nghiêm trang cho nên Điền Thất ăn xong hết tô xôi, Tâm Mi đại sư chỉ mới nuốt xong hai vốc.

Trong khi đó, cỗ xe đã xa rời thị trấn, tên đánh xe chỉ mong sớm đưa đám khách " ôn thần " này nhanh chóng đến nơi, để có thể ăn uống một bữa cho thỏa thích, do đó gã càng ra roi gục ngựa thêm nhanh.

Điền Thất cười hể hả:

- Xe chạy như thế này, có lẽ chỉ độ sáng mai là đến Tung Sơn rồi.

Tâm Mi đại sư môi cũng thoảng nụ cười thoải mái:

- Hai ngày nay thế nào dưới chân núi cũng có đệ tử bốn môn chức chờ tiếp ứng, chỉ cần...

Nhưng chưa kịp tròn câu, người ông bỗng run lên bần bật, cho đến tởm trên tay cũng không làm sao cầm vững, từng mảng xôi vung vẩy văng quanh.

Điền Thất thất sức kêu lên:

- Đại sư,... không lẽ đại sư...

Rộp.

Tởm trên tay Tâm Mi đại sư đã bị bóp nát thành mảnh vụn.

Điền Thất càng thất sắc hỏi dồn:

- Trời, không lẽ trong tởm có độc?

Tâm Mi đại sư thở dài hỏn hển, nhắm mắt làm thinh.

- Người xem thử sắc mặt ta, phải chăng.. phải chăng cũng đã...

Giọng Điền Thất bỗng run lên từng chập, câu hỏi không cần trả lời đã được ngay một đáp số ở bản thân.

Lý Tầm Hoan thở dài thườn thượt:

- Tuy ta rất ghét người, nhưng thật tình không nỡ nhìn thấy người chết.

Da mặt của Điền Thất đã sạm xuống màu tro, toàn thân run lên dữ dội nhưng con mắt căm hờn nhìn sững Lý Tầm Hoan.

Đôi tròng mắt cơ hồ lộ hẳn ra ngoài, gân mắt nổi vòng lên đầy sát khí, Điền Thất vụt cười lên ghê rợn:

- Tốt lắm, người không nỡ nhìn thấy ta chết nhưng ta lại thích nhìn thấy cái chết của người, đáng lẽ ta nên giết người từ trước.

Lý Tầm Hoan cười nửa mép:

- Người không thấy rằng, bây giờ có muốn giết ta thì đã muộn rồi chăng.

Giọng của Điền Thất như bật qua giữa hai hàm răng rít chặt:

- Phải, có hơi muộn nhưng cũng chưa muộn lắm.

Hai bàn tay lão tiếp liền theo câu nói, siết chặt lấy vòng cổ của Lý Tầm Hoan

Tiểu Phi đứng phắt lên khỏi giường.

Giương mặt chàng dù vẫn hết ỨC HỐC HÁC nhưng thân hình chàng cũng đã có thể đứng thẳng lên được.

Lâm Tiên Nhi ngồi yên chăm chú theo dõi từng cử động của chàng. Bằng ánh mắt nàng đã bộc lộ một niềm ái mộ vô biên:

- Con người anh quả là con người bằng sắt, tôi tưởng đâu ít nhất cũng ba bốn hôm nữa anh mới có thể rời khỏi giường, không ngờ chưa đầy nửa ngày anh đã bước xuống đất được.

Tiểu Phi chậm chậm bách bộ quanh nhà hai vòng và chợt hỏi:

- Cô nương nhắm ý có thể bình an đến Thiếu Lâm Tự không?

Lâm Tiên Nhi cười:

- Không bao giờ anh xa khỏi vấn đề chính ngoài ba câu nói, nói tới nói lui rồi cũng nhắc đến hấn! Hừ, hấn, hấn mãi, tại sao không nói về tôi, nói về anh, cá nhân anh chứ?

Đôi mắt của Tiểu Phi nhìn Lâm Tiên Nhi không nháy, hấn chậm rãi nhắc lại câu hỏi của mình:

- Cô nương nhắm y có thể bình an đến Thiếu Lâm Tự không?

Cuối cùng Lâm Tiên Nhi cũng phải phì cười lên:

- Cái con người anh quả khó mà có thể lay chuyển được.

Và dịu dàng kéo tay Tiểu Phi ngồi xuống ghế, nàng nói tiếp:

- Anh khỏi lo, không chừng hiện giờ y đang ngồi yên lành uống trà cùng Tâm Mi đại sư nơi Phương Trượng Thất, trà của Thiếu Lâm Tự xưa nay nổi tiếng là ngon.

Tâm tình Tiểu Phi hình như đã bớt căng thẳng, một nụ cười hiếm có khẽ trên môi:

- Theo tôi biết, thì dù có cán họng, y cũng chẳng khi nào chịu uống trà.

Da mặt của Điền Thất càng thêm dễ sợ. Hơi thở của lão mỗi lúc như nghẹt dần, nhưng hai bàn tay gân xanh đã nổi vòng lên vẫn cứ bóp chặt lấy cổ của Lý Tầm Hoan chẳng buông.

Lý Tầm Hoan cảm thấy trước mắt mình phủ dần xuống một màu đen thăm thẳm, khuôn mặt của Điền Thất càng lúc càng thêm xa vời.

Chàng hiểu là cái chết đang đến gần với mình lắm rồi. Trong khoảng khắc giữa lần ranh của cái chết và cái sống, Lý Tầm Hoan tưởng đâu mình sẽ nghĩ được rất nhiều việc. Vì chàng thường nghe nói rằng con người trước khi sắp chết bao giờ cũng hơi nhớ lại rất nhiều chuyện, từ những việc ác cho đến việc thiện đã trôi qua trong đời mình.

Nhưng Lý Tầm Hoan vẫn thấy đầu óc mình trống rỗng không một lý tưởng nào, không bị thương nuối tiếc, cũng chẳng sợ hãi kinh hoàng, trái lại chàng cảm thấy hết sức buồn cười, cơ hồ bật cười lên thành tiếng.

Vì chàng quả không ngờ lại có thể cùng cái gã Điền Thất chung nhau một hơi thở cuối cùng. Và tất nhiên trên con đường đi về cõi dưới, Điền Thất cũng chẳng phải là người bạn tử hành tốt lành chi. Giọng của Điền Thất rít lên, Lý Tầm Hoan nghe như tiếng ai thoang thoảng từ xa, xa như từ cõi địa ngục vọng về.

- Lý Tầm Hoan, ngươi dài hơi thật, tại sao ngươi chưa chết?

Chàng định đáp lại:

- Vì ta còn đợi ngươi chết trước! Nhưng chàng không làm sao cất được thành tiếng, cả đến hơi thở cũng bị chặn đón tại cuống họng.

Bây giờ thì chàng đã không còn sức vùng vẫy, chàng xuôi người nằm im để lắng nghe tâm tưởng mình đi dần vào trạng thái hôn mê.

Đột nhiên, chàng nghe mơ hồ như có tiếng rú khủng khiếp., tiếng rú in hình xa lắm, nhưng nghe như là của Điền Thất phát ra.

Tiếp theo đấy chàng nghe lồng ngực mình nhẹ nhõm khai thông, trước mắt dần dần sáng lạng và chàng đã nhìn thấy lại Điền Thất. Thân hình gã đang dựa nghiêng ở lườn xe đối diện, chiếc đầu gục hẳn về một phía, đôi mắt đã trắng đã đứng trông, nhưng vẫn cứ trừng trừng nhìn như còn cầm hạm.

Quay sang Tâm Mi đại sư, hơi thở đang còn phập phồng, chứng tỏ ông vừa vận dụng khá nhiều nội lực.

Lặng nhìn vị cao tăng Thiếu Lâm một lúc, Lý Tầm Hoan vụt thở dài:

- Chính đại sư đã cứu tại hạ?

Tâm Mi đại sư không đáp, chỉ vỗ khai huyết đạo cho chàng và trầm trầm cất tiếng:

- Thừa lúc Cực Lạc Đồng Tử chưa đến kịp, Lý đàn việt mau chạy trốn đi thôi.

Lý Tầm Hoan không hề nhúc nhích, thản nhiên hỏi lại:

- Tại sao mà đại sư biết tôi không phải Mai Hoa Đạo rồi à?

Tâm Mi đại sư khẽ thở dài:

- Kể xuất gia trước giờ sắp chết chẳng muốn tạo thêm điều oan nghiệt, bất luận đàn việt có phải là Mai Hoa Đạo hay không cũng nên chạy đi thôi kẻo lúc Ngũ Độc Đồng Tử đến đây, đàn việt có muốn chạy cũng không còn cơ hội.

ánh mắt của Lý Tầm Hoan nhìn dán lên khuôn mặt đã đen xạm của Tâm Mi đại sư, một hồi lâu chàng mới thở dài cất tiếng:

- Đa tạ hảo ý của đại sư, chỉ tiếc rằng việc chi tôi cũng biết cả, nhưng chưa biết chạy trốn bao giờ.

Tâm Mi đại sư hơi cau mặt:

- Bây giờ không phải là lúc giữ tiết tháo anh hùng, khí lực của đàn việt chưa khôi phục, vẫn chưa thể là đối thủ của Ngũ Độc Đồng Tử, một khi hấn đến đây, đàn việt...

Con ngựa kéo xe bỗng nhiên hí lồng lên một tiếng, rồi gã đánh xe thăm thiết rú theo, thân xe vụt chao chao nghiêng ngã tông thẳng vào một cột cây ven vệ đường.

Tâm Mi đại sư bị tông mạnh vào vách xe và nằm dựa nghiêng tại đó, cổ hỏn hển kêu lên:

- Tại sao đàn việt chưa chịu chạy đi cho rồi? Không lẽ còn muốn cứu bản tăng?

Lý Tầm Hoan nhếch môi cười chậm rãi:

- Đại sư có thể cứu tôi thì tại sao tôi không thể cứu lại đại sư chứ?

Tâm Mi đại sư nóng nảy:

- Nhưng... nhưng bản tăng sắp chết đến nơi rồi, sớm hay muộn cũng không thoát khỏi cái chết.

Lý Tầm Hoan lại cười:

- Nhưng bây giờ thì đại sư chưa chết, phải không?

Chàng không nói gì thêm, lẳng lặng xốc trong người của Điền Thất và lôi ra một dao nhỏ, thật mỏng và cũng thật sắc: mũi " Tiểu Lý Phi Dao ". Khóe môi chàng đồng thời cũng nhếch lên một nụ cười thật mỏng. Thân xe đã đổ sụm xuống, nhưng bánh xe vẫn tiếp tục lăn lộc cộc trên sỏi đá, cái âm điệu đơn độc khô khốc ấy vang lên giữa cảnh tịch mịch của trời đêm quả làm chối tai người không ít.

Lý Tầm Hoan lăm bắm một mình:

- Lý ra phải sớm thêm dầu vào cốt bánh xe mới được.

Giữa tình thế hiện thời mà còn đủ bình tĩnh để nghĩ đến việc nên cho dầu vào bánh xe, Tâm Mi đại sư càng cảm thấy cái con người trước mặt mình quả là không sao hiểu nổi. Đúng là một con người mà ông sống ngót sau mười tuổi mới gặp qua lần thứ nhất. Lý Tầm Hoan hì hục bê ông ra khỏi cỗ xe, từng ngọn gió lạnh buốt quạt vào da mặt, nghe như từng ngọn dao quét rất lên làn da.

Tâm Mi đại sư thở dài chất lưỡi:

- Vốn ra thì đàn việt bất tất phải làm như thế, đàn việt nên... nên chạy đi là phải hơn.

Lý Tầm Hoan đặt Tâm Mi đại sư ngồi dựa vào vách xe và chàng cũng ngồi dựa lưng xuống cạnh đấy.

Bầu trời đen đặc không một vì sao, mặt đất im rờ như cảnh chết.

Hàng cây bên vệ đường oặt oà theo ngọn gió, chấp chờn như hồn ma bóng quỷ đón ngọn gió về khuya.

Tâm Mi đại sư tập trung tất cả nhãn lực như cố soi thấu màn đêm nhưng tuyệt nhiên không phát hiện một dáng người. Lý Tầm Hoan chợt sang sáng hỏi lên:

- Cục Lạc Động Chủ đến rồi đó chẳng?

Nhưng chỉ có tiếng gió rít vi vu đáp lại, không một tiếng người. Lý Tầm Hoan lại nói:

- Các hạ đã không đến thì ta đi đây.

Và chàng nửa xốc nửa lôi Tâm Mi đại sư đứng dậy.

Tâm Mi đại sư vội hỏi:

- Đàn việt định đưa ta đi đâu đây?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Tất nhiên là về chùa Thiếu Lâm.

Tâm Mi đại sư không dần được sửng sốt:

- Thiếu Lâm Tự?

Lý Tầm Hoan cười thật khế:

- Suốt lộ trình cố liệu mạng mà đi, mục đích chẳng phải là định đến Thiếu Lâm Tự hay sao?

Tâm Mi đại sư không nén được tiếng thở dài:

- Nhưng bây giờ thì đàn việt khỏi cần đến đó.

Lý Tầm Hoan dừng dừng:

- Nhưng tôi nhất định phải đến tận nơi đó.

Tâm Mi đại sư nhìn sững chàng:

- Tại sao?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Vì chỉ có Thiếu Lâm Tự may ra mới có thuốc giải cứu được cho tôn giá mà thôi.

Tâm Mi đại sư xúc động:

- Tại sao đàn việt nhất định cứu ta? Bần đạo vốn là kẻ đối đầu của đàn việt cơ mà?

Lý Tầm Hoan đáp không chút nghĩ ngợi:

- Tôi cứu đại sư chỉ vì đại sư vẫn còn đứng là một con người.

Tâm Mi đại sư trầm ngâm một lúc và thở dài:

- Nếu thật sự có thể về được Thiếu Lâm, bần tăng sẽ tìm hết cách chứng minh rằng đàn việt vô can. Bây giờ bần tăng có thể trả lời dứt khoát: đàn việt quyết chẳng phải là Mai Hoa Đạo.

Lý Tầm Hoan chỉ cười mà không đáp.

Tâm Mi đại sư buồn buồn mà tiếp lời:

- Chỉ đáng tiếc là nếu đàn việt mang ta theo thì sẽ chẳng bao giờ đến được Thiếu Lâm Tự. Ngũ Độc Đồng Tử tuy bây giờ chưa xuất hiện nhưng chắc chắn là hắn không hề bỏ qua cho đàn việt.

Lý Tầm Hoan khúc khích ho lên. Tiếng ho rời rạc trong đêm vắng nghe càng buồn lạ. Tâm Mi đại sư nhìn chàng tiếc nói:

- Bằng vào khinh công của đàn việt, một mình may ra còn có thể thoát thân, hà tất vì con người sắp chết như bần tăng mà chịu liên lụy? Chỉ cần đàn việt có ý tốt đó, bần tăng dù phải chết cũng chẳng có gì đáng hận.

Một giọng cười lạnh lạnh chợt vang lên theo đó:

- Một vị cao tăng Thiếu Lâm đạo mạo nghiêm trang lại đi giao du kết bạn với hạng người đam mê tử sắc như Lý Tầm Hoan quả thật là chuyện khó tin trên đời.

Giọng nói phiêu phưởng khi xa khi gần, nghe như vang lên từ khắp bốn phía.

Tâm Mi đại sư hân hinh vụt ngồi thẳng dậy, môi thì thảo:

- Cục Lạc Động Chủ?

Tiếng cười khi nẩy như xói thẳng vào tai:

- Miếng xôi ta nấu khá ngon đấy chứ?

Lý Tầm Hoan cười đáp lại:

- Các hạ muốn lấy mạng tên thám hoa đam mê tửu sắc này thì tại sao chẳng dám xuất hiện?

Cực Lạc Động Chủ cười khanh khách:

- Không cần phải xuất hiện ta vẫn lấy được mạng người như thường.

Lý Tầm Hoan cười nhạt:

- Thế à?

Cực Lạc Động Chủ vẫn với thanh âm ngạo nghễ:

- Kể cho đến ngày hôm nay, thì số nạn nhân chết trong tay ta đúng là ba trăm chín mươi hai người nhưng chưa một kẻ nào may mắn thấy được ta, dù chỉ là chiếc bóng cũng không thể.

Lý Tầm Hoan cười lên:

- Ta nghe đồn từ lâu các hạ là một nho phu diện mạo xấu xí đến độ chẳng dám gặp ai, không ngờ lời đồn đãi huyền hoặc của giang hồ là sự thật.

Giọng cười thoát xa thoát gần bốn phía vụt ngưng ngang. Khá lâu mới nghe giọng của Cực Lạc Động Chủ cất lên:

- Nếu mà để các hạ chết trước khi trời sắp sáng thì quả là bất nhã với các hạ nhiều quá.

Lý Tầm Hoan càng cười to:

- Giá mà ta vẫn sống nhăn cho đến trời sáng thì các hạ sẽ ăn nói làm sao đây?

Nhưng chàng vụt ngưng nang giọng cười khi chợt nghe một tiếng còi vang lên kì dị.

Rồ từ trên mặt đất xuất hiện vô số bóng đen loi nhoi ngúc ngoắc, đủ cả lớn nhỏ ngắn dài, trong bóng tối khó phân biệt được là vật chi, chỉ ngửi được mùi tanh xông lên nhức óc.

Tâm Mi đại sư rung giọng thiều thào:

- Năm Độc xuất hiện, người thành xương khô. Bay giờ mà đàn việt vẫn chưa chịu chạy, còn đợi đến lúc nào?

Lý Tầm Hoan như là chẳng nghe thấy, sang sang cất lời:

- Nghe đồn thì độc vật Cực Lạc Động đến hàng trăm hàng ngàn con tại sao tại hạ chỉ thấy có mấy sâu dơ dáy này, không lẽ chúng đều chết sạch rồi à?

Không có tiếng đáp lại mà chỉ có tiếng kêu vang, bóng đen ngo ngoe trên mặt đất đã vây chặt vòng quanh hai người và đã có một vài con bò lùn đến bên chân của Tâm Mi đại sư và Lý Tầm Hoan.

Tâm Mi đại sư nghe da lưng mình mọc ốc, lợm giọng chỉ muốn nôn ngay.

Cho đến bây giờ, giọng cười của Cực Lạc Động Tử vang lên thật rõ ràng:

- Cực Lạc Trùng của ta là do sự giao hợp của bảy thần thần vật mà có, chuyên nuôi bằng máu và thịt tươi, đợi đến khi thịt da các hạ đều chui cả vào trong bụng chúng, các hạ sẽ không chê là chúng quá ít nữa. Giọng cười của gã chưa tròn, ngọn Tiểu Lý Phi Dao từ tay Lý Tầm Hoan đã chớp ngời vào không khí.

**

Tâm Mi đại sư nuốt nửa bặt kêu lên.

Vì mũi phi đao trên tay họ Lý là hy vọng duy nhất cho cả hai người bây giờ đã xuất phát khỏi tay trong khi Lý Tầm Hoan không may nhìn bóng đáng đối thủ.

Và nếu như ngọn đao đó mà không trúng đích, hai người nhất định phải biến thành hai bộ xương khô. Ngọn đao trong tay Lý Tầm Hoan quả là một ngọn đao khẳng định sự sống chết, chàng đã đem sinh mệnh của mình làm một canh bạc mất còn. Một canh bạc mà hy vọng của cái thắng rất mong manh. Tâm Mi đại sư không ngờ Lý Tầm Hoan lại liều lĩnh gần như là vô thức đến thế. Cũng ngay khi ấy, ngay khi mà ánh đao thoáng chớp ngời lên và mất hút vào bóng tối, từ trong khoảng tối hun hút đó vang lên một tiếng kêu thật ngắn ngủn nhưng cũng thật là thê thiết và từ trong bóng tối một hình người chập choạng bước ra.

Y là một con người vóc dáng nhỏ thấp như đứa trẻ, mặc chiếc quần ngắn cùm cốn để lộ ra hai ống chân cũng thật nhỏ như vóc hình. Dù giữa cơn gió tuyết cắt da, y vẫn như là không hề biết đến cái lạnh.

Chiếc đầu y cũng thật nhỏ nhưng đôi mắt sáng ngời như ánh mắt dã thú.

Qua tia mắt đang trừng trừng nhìn về phía mình, Lý Tầm Hoan gần như đọc rõ tất cả những gì cảm hờn và khủng khiếp, hình như y muốn định nói gì nhưng cổ họng cứ khô khô không sao thốt được thành tiếng.

Cho đến bây giờ Tâm Mi đại sư mới nhận ra mũi phi đao của họ Lý đang cắm thật đúng nơi giữa yết hầu của y, đúng đến mức độ không chệch bên nào mà cũng chẳng dư bên nào: thần đao họ Lý quả không hề trật một phát. Hơi thở cứ bị bịt ngang ở yết hầu. Cực Lạc Động Chủ không sao chịu đựng được, nhấc tay rút phẳng mũi đao ra.

Mũi đao vừa rời khỏi cổ, máu theo hơi cổ phùn phụt tuôn ra.

Cực Lạc Động Chủ khi ấy mới rống lên được thành tiếng:

- Ngọn đao quả là rất độc.

Cũng trong thời gian đó, một số độc trùng đã bò lên đùi lên vai của Lý Tầm Hoan và Tâm Mi đại sư nhưng Lý Tầm Hoan vẫn im hơi bất động và Tâm Mi đại sư thấy thế cũng bất chước trăn mình theo. Nhưng ông nghe trong người như muốn xum xuống cơ hồ chẳng thể đứng vững được.

Thần đao họ Lý dù rằng quán tuyệt thiên hạ nhưng cũng làm sao tránh khỏi làm mỗi ngọn cho bầy độc vật đã bám theo khắp người. Ngờ đâu sau tiếng rống của Cực Lạc Động Chủ, máu cứ theo vết thương phùn phụt vọt ra.

Bầy độc trùng như đánh hơi được mùi ngon, hàng trăm con như những mũi tên đen sì, vun vút quay đầu phóng lui và tranh nhau bám chặt lấy yết hầu của Cực Lạc Động Chủ.

Những tiếng nhai gậm rào rạo vang lên nghe rợn óc, chỉ thoáng chốc sau thân hình của vị động chúa lưng danh dùng độc chỉ còn là bộ xương trắng phều phiu.

Nhưng bầy độc vật sau khi no nê bằng máu thịt thì bỗng nhiên từng con quần quai trên mặt tuyết rồi im lìm bất động. Thành danh vì dùng độc của mình nuôi quả đúng là "gieo độc gặt độc". Tâm Mi đại sư như không dám nhìn lâu cảnh tượng khủng khiếp trước mắt, lim dim chấp tay niệm phật.

Lý Tầm Hoan vẫn thản nhiên không vui mà cũng chẳng buồn, y như là không có gì xảy ra trước mắt. Một lúc khá lâu, Tâm Mi đại sư ở mất ra nhè nhẹ buông tiếng thở dài:

- Lý đàn việt không những phi đao vô song thiên hạ mà định lực cũng khó ai sánh bằng.

Lý Tầm Hoan môi phớt nụ cười:

- Không dám! Chẳng qua tại hạ đoán đúng được bầy độc vật sau khi ngửi thấy hơi máu thể nào cũng bỏ đi, thật ra trong lòng tại hạ cũng hết sức khiếp sợ.

Tâm Mi đại sư như chẳng tin:

- Đàn việt cũng biết sợ thật à?

Lý Tầm Hoan lơ đãng trả lời:

- Trừ phi là kẻ chết, mấy ai trên đời tránh được khỏi những phút giây sợ hãi chứ?

Tâm Mi đại sư gật gù:

- Lâm nguy mà chẳng loạn, tuy sợ mà không sờn, định lực của đàn việt đáng cho bản tăng bội phục vô cùng.

Giọng nói của Tâm Mi đại sư nhỏ dần nhỏ dần và cuối cùng ngã chúi xuống bất tỉnh.

Vùng đông đã rụng lú đỏ ối một góc trời.

Lý Tầm Hoan lim dim đưa mắt như ngủ, ngồi cạnh bên cạnh Tâm Mi đại sư rằm trằm hôn mê, đợi cho đến sáng hẳn.

Chàng cẩn thận đào đất chôn vùi xác của Cực Lạc Động Chủ và bày độc trùng xong, bế xốc Tâm Mi đại sư đi hơn một tiếng đồng hồ sau mới đến một thị trấn nhỏ nhỏ, thuê một cỗ xe lừa đỡ chân.

Cỗ xe tuy rất xóc nhưng Lý Tầm Hoan vẫn vùi ngủ say.

Qua bao nhiêu diễn biến trên lộ trình dồn dập, tinh lực của Lý Tầm Hoan hầu như kiệt quệ cho nên sau khi uống hết hai tô sữa đậu nành và nằm khoanh trong mui xe ấm cúng thì không còn trở lực nào ngăn cản cơn buồn ngủ của chàng.

Cũng chẳng biết là bao lâu thời gian, cỗ xe vụt đứng lại.

Lý Tầm Hoan lập tức mở choàng mắt ra, Lý Tầm Hoan nghe như tỉnh hẳn.

Tiếng gã đánh xe kêu lên:

- Đã đến Tung Sơn rồi. Xe lừa không thể leo lên núi được, xin khách quan chịu phiền đi bộ vậy.

Gã đánh xe bị Lý Tầm Hoan lôi dựng dậy khỏi khung giường ấm cúng lại bị thêm mụ vợ ham tiền thôi thúc nên trong bụng đã hầm hầm chẳng vui.

Thêm vào đó trọn tiền cuộc xe bị mụ vợ " tiên hạ thủ vi cường " không chừa lại cho gã một tẹo tiền chút tí nào khiến gã thêm phần bất mãn.

Giá như không có một vị hòa thượng trên đang đi xe có thể gã dám cho xe đỗ lại ở giữa đường.

Chỉ vì mấy mươi huyện phụ cận vùng Tung Sơn dân chúng đối với những bậc xuất gia hết sức tôn kính cho nên gã đánh xe dù bất mãn cũng chẳng dám tỏ lộ ra ngoài.

Lý Tầm Hoan ôm xốc Tâm Mi đại sư xuống xe, niềm nở nhét vào tay gã một đỉnh bạc mới toanh.

- Số tiền này để cho anh dẫn bóp riêng uống rượu chơi, tôi rất hiểu nỗi lòng của những người đàn ông đã có vợ rồi, nếu ngày nào mà không có một số tiền riêng dẫn bóp ngày đó sẽ thấy vô vị làm sao.

Gã đánh xe mừng ngoài ý tưởng, vừa định ngược nhìn lên cảm ơn thì vị khách hào hoa đã đi mất hồi nào.

Giấc ngủ tuy rất cần để bồi bổ cho sức lực hao mòn nhưng cũng có lúc phải tạm quên đi cái ngủ để tranh thủ cho thời gian cần thiết hơn.

Huống chi, mỗi phút thời gian được rút ngắn thì sinh mạng của Tâm Mi đại sư được thêm phần bảo đảm.

Lý Tầm Hoan vận dụng hết tốc khoảnh công tìm đường lên núi.

Tuyết trắng phủ lợp núi rừng, khách đàng hương còn mấy ai đủ hứng để lẫn lộn giữa trời giá rét lên lễ phật viếng chùa?

Dưới chân núi có một ngôi miếu con, vài tăng nhân Thiếu Lâm với trường bào màu xám, quần xà cạp trắng đang đốt lửa nơi giữa tiền điện để sưởi ấm, hai gã khác nép vào sau cánh cửa cho khuất gió ngó trông ra ngoài.

Chợt nhìn thấy có người dùng thuật khinh công lên núi, hai gã lập tức lướt ra đón lại.

- Đàn việt từ đâu đến đây, phải chăng...

Gã thứ hai thấy sau lưng Lý Tầm Hoan có công một người, vội tiến lên hỏi:

- Người mà đàn việt công ở phía sau lưng phải chăng là đệ tử Thiếu Lâm?

Lý Tầm Hoan lui chậm bước chân lại và khi tiến đến trước mặt hai người chàng bất thần vọt bắn người lên ba trượng cao lướt qua khỏi đầu họ, chân vừa chấm đất, chàng lại mượn đà lần nữa bắn vọt trở lên.

Dù trên sơn đạo tuyết phủ trượt trơn, chàng vẫn có thể áp dụng môn tuyệt đỉnh khiong công ” thanh đình tam sao thủy ” bằng một thân ảnh nhẹ nhàng tựa như cánh chồn lượn đáp trên làn nước khiến đám tăng nhân Thiếu Lâm không khỏi ngẩn ngơ.

Đợi đến khi họ hoàn hồn ủa nhau đuổi theo thì Lý Tầm Hoan đã vượt đi xa lắc.

Đại thế của Tung Sơn, Lý Tầm Hoan đã từng dẫm chân ngoạn du, cho nên, thay vì theo đường chính, chàng lại vòng ra sau theo đường tắt lên mà lên.

Dù vậy, cũng mất hơn một tiếng đồng hồ sau mới thấy được nóc mái nguy nga của khu trang viên Thiếu Lâm.

Từ khi đức Bồ Đề Đạt Ma đông độ Trung thổ, nhân tài Thiếu Lâm lớp lớp mọc lên, đương nhiên trở thành tông chủ võ lâm Trung Nguyên.

Xa xa nhìn lại rèm bay, tuyết động, cao vút mây trời, điện vũ lớp lớp ngang chẳng biết mấy tầng, khí thế hùng vĩ quả xứng là đệ nhất thắng tự trong thiên hạ. Theo con đường từ hậu sơn lên chùa, tất phải vượt qua từ khu rừng tháp cao thấp lô nhô như đá dựng.

Đây là những ngôi Xá Lợi Tháp, một nơi thánh địa của Thiếu Lâm, nơi mà những vị lịch đại tổ sư gửi lại nắm xương tàn, những con người mà sinh thời đã danh rền bốn bể, đến khi chết vẫn còn cổ choáng thêm một mảnh đất thừa của nhân thế. Bất luận ai qua đây cũng không tránh khỏi lòng bồi hồi cảm thái ngán ngẩm chuyện trần ai, nói chi đến một con người đã nhạt chán mùi danh lợi như Lý Tầm Hoan . Chàng không sao dần được, gặp người ho sặc sụa. Đột nhiên một giọng trầm ngâm quát vang:

- Đàn việt dám tự tiện xông vào nơi cấm địa của Thiếu Lâm, quả không còn coi ai vào đâu cả.

Lý Tầm Hoan ngừng ho điềm điềm trả lời:

- Tâm Mi đại sư thọ thương, tại hạ kiêm trình đưa người về đây chữa trị, xin được phương trượng quý phái cho tham kiến.

Lòng trong những tiếng kêu sừng sốt, tăng nhân Thiếu Lâm rầm rộ chạy ra, chấp tay lễ độ:

- Đa tạ đàn việt, chẳng hay cao danh đại tánh là chi?

Lý Tầm Hoan thở dài, chậm chậm đáp:

- Tại hạ là Lý Tầm Hoan.

20. Tình Này Xin Đợi Thành Ký Ức

Nắng đã lên cao, những hạt tuyết bám trên cành trúc tan dần, tan dần, từng giọt nước long lanh rơi xuống.

Cuối rừng trúc, dựng lên một gian thiền xá thanh nhã. Qua phen sống chồng lâu nửa kín nửa hở, có thể nhìn thấy dạng hai người đang chơi cờ bên trong.

Phía bên phải là một vị hòa thượng tướng mạo trang nghiêm, thần thái xem chừng rất trầm tĩnh, trầm tĩnh đến độ như hòa với trong cảnh tĩnh mịch với trời bên ngoài.

Bên trái là một lão già ốm thấp, nhưng ánh mắt ngời ngời, mũi khoằm mở chim ưng, khiến người ta như quên đi cái vóc dáng nhỏ bé mà chỉ nhớ đến cái uy quyền và áp lực từ sắc diện lão bốc ra.

Khắp thiên hạ có thể ngồi ngang hàng đấu cờ cùng Tâm Hồ đại sư chương môn Thiếu Lâm Tự thì ngoài Bá Hiếu Sinh ra, chắc không còn ai có được hân hạnh ấy. Và khi hai người ngồi vào bàn cờ rồi thì không có việc chi trên đời làm họ ngưng đi cuộc chơi.

Nhưng vừa nghe tên của Lý Tầm Hoan, cả hai vụt buông cờ đứng thẳng người dậy.

Tâm Hồ đại sư vội hỏi:

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Gã tăng nhân rụt rè bước vào thông báo vừa rồi cúi rạp mình cung kính:

- Bẩm phương trượng, hiện đang ở ngoài thiền phòng của nhị sư thúc.

Tâm Hồ đại sư hỏi:

- Còn nhị sư thúc của người?

Gã Thiếu Lâm tăng nhân đáp:

- Thương thế của nhị sư thúc hình như khá nặng, tứ sư thúc và thất sư thúc hiện đang khám thử bệnh của người.

Lý Tầm Hoan đứng chấp tay dưới mái hiên, ngó mặt vào tòa đại điện hùng vĩ, tiếng đọc kinh từ bên trong văng vẳng vang ra càng khiến cảnh tiêu sơ của đất trời đượm thêm mùi thần bí.

Tuy nghe có tiếng chân bước gần đến sau lưng Lý Tầm Hoan vẫn không quay đầu lại, giữa cái khung cảnh trang nghiêm và thần bí, chàng có cảm giác như hồn mình cũng chơi vơi thanh thoát theo cảnh.

Tâm Hồ đại sư và Bá Hiếu Sinh khi còn cách chàng độ mười bước liền dừng lại.

Tuy nghe danh từ lâu "Thần Dao" Tiểu Lý thám hoa nhưng cho đến bây giờ Tâm Hồ đại sư mới thấy tận mặt. Ông quả không ngờ một nhân vật mang danh là du hiệp lãng tử tiếng tăm rền cỏi võ lâm lại chỉ là một trang thư sinh yếu đuối tiêu sài, dáng dấp trầm mặc uể oải như khí chất của một thi nhân, tuyệt chẳng có vẻ chi là một con người của võ học.

Ông quan sát cận kề đến từng điểm một, cô hồ không còn sót một phần nào trên con người chàng, thứ nhất là đôi bàn tay dài thườn thượt khẳng khiu đang xuôi thông kia, đôi tay có ma lực biến một thanh thép mỏng vô tri trở thành một thần vật bất khả xâm phạm mà bất kỳ một ai nghe đến cũng đều sợ sệt. Mười năm trước, Bá Hiếu Sinh đã gặp qua chàng một lần, bây giờ thì chàng vẫn thế, không có gì thay đổi nhưng lão lại dường tượng như chàng biến đổi rất nhiều.

Một biến đổi ở nội tâm không lộ ra ngoài dáng sắc, trông chàng có vẻ uể oải hơn, thâm trầm hơn và tịch mịch hơn. Dù bao nhiêu người ở bên cạnh, con người chàng vẫn hoàn toàn cô độc và lặng lẽ khác vượt mọi người.

Lão mở đầu bằng một nụ cười niềm nở:

- Lý Tầm Hoan lâu nay vẫn mạnh?

Lý Tầm Hoan cũng đáp lại nụ cười:

- Không ngờ tiên sinh vẫn còn nhớ tại hạ.

Tâm hồ đại sư chấp tay thi lễ:

- Lý Tầm Hoan nhận ra bản tăng chứ?

Lý Tầm Hoan vòng tay lễ độ:

- Đại sư đức cao vọng trọng, thiên hạ tôn kính như Thái Sơn Bắc Đẩu, kẻ giang hồ kém học bày hằng ước ao được thấy tôn nhan, hôm nay hân hạnh bái kiến pháp giá, thật là tam sanh hữu hạnh.

Tâm Hồ đại sư điềm đạm xua tay:

- Lý thám hoa chớ quá nhún mình, tề sư đệ được đàn việt hết lòng hộ tống về đây, bản tăng hết sức có lời cảm tạ.

Lý Tầm Hoan vội đáp:

- Không dám.

Tâm Hồ đại sư lại lần nữa chấp tay:

- Đợi bản tăng thăm qua bệnh tình của tềh sư đệ sẽ trở lại đây hầu chuyện đàn việt.

Lý Tầm Hoan nghiêng mình trả lễ:

- Xin đại sư cứ tự nhiên.

Chờ cho Tâm Hồ đại sư khuất hẳn vào nhà, Bá Hiểu Sinh chợt nhếch môi cười khó chịu:

- Công phu hàm dưỡng của bậc xuất gia ta quả không sao sánh kịp. Nếu đối là tại hạ, thì đối với các hạ ta không thể nào nhiều lễ độ được như thế.

Lý Tầm Hoan hơi nhướng mắt:

- Thế à?

Bá Hiểu Sinh ngẩng mặt lên:

- Đối vào các hạ, nếu bị người ta đả thương sư đệ và ái đồ của mình, các hạ đối với người đó có lễ độ như thế không?

Lý Tầm Hoan quay mặt nhìn thẳng vào kẻ đối thoại:

- Các hạ định nói là thương thế của Tâm Mi đại sư do tại hạ gây nên?

Bá Hiểu Sinh đáp bằng một giọng nhất gừng:

- Trừ Lý thám hoa ra còn có ai đả thương nổi Tâm Mi đại sư chứ?

Lý Tầm Hoan vẫn từng tiếng một:

- Nếu chính tại hạ đả thương y thì tại làm sao tại hạ còn hộ tống y về tận đây?

Bá Hiểu Sinh thư thả trả lời:

- Đó mới chính là chỗ thông minh hơn người của các hạ.

Lý Tầm Hoan bật cười lạt:

- Thế à?

Bá Hiểu Sinh như không hề nghe vẫn nói tiếp:

- Bất luận kẻ nào đả thương vị Hộ Pháp của Thiếu Lâm thì bắt đầu từ hôm nay sẽ không có một ngày yên ổn, ba ngàn đệ tử của hai chi Thiếu Lâm Nam và Bắc nhất định không bỏ qua cho y, cái lực lượng đó đừng ai mong xem thường được.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Tiên sinh nói rất phải.

Bá Hiểu Sinh thản nhiên như không:

- Nhưng các hạ khôn ngoan đưa Tâm Mi đại sư về đây, còn ai dám hồ nghi chính là tay các hạ đả thương y chứ và còn ai dám nghi ngờ các hạ là Mai Hoa Đạo nữa chứ.

Dừng lại một chút, Bá Hiểu Sinh điểm nụ cười nhạt, nụ cười nhấn mạnh cho câu kết:

- Cái thủ đoạn ấy quả thật cao minh, cho đến Bá Hiểu Sinh này cũng phải phục sát đất.

Lý Tầm Hoan vẫn bình tĩnh nghe đến dứt câu và ngẩng mặt lên cười:

- Bá Hiểu Sinh tên quả như người, không một việc chi mà chẳng hiểu. Thảo nào các bang phái lớn trên giang hồ đều tranh nhau mà kết giao với các hạ, bởi lẽ được giao kết với các hạ có lợi rất nhiều.

Bá Hiểu Sinh vẫn không một chút đổi sắc:

- Nhưng lời tại hạ đã nói chẳng qua vì công đạo mà thôi.

Lý Tầm Hoan nghiêm mặt:

- Nhưng các hạ quên khuấy một điều: Tâm Mi đại sư vẫn chưa chết và ông ta phải tự biết ai là kẻ hại mình. Đến lúc đó e rằng các hạ không làm sao mà nuốt trở lại lời nói của mình.

Bá Hiếu Sinh rùn vai thở nhẹ:

- Nếu ước đoán của tại hạ không sai lắm thì Tâm Mi đại sư hóa mà còn cơ hội để nói chuyện nữa rồi.
- Tệ sư đệ nếu chẳng do tay đàn việt hại thì còn ai vào đây chứ?

Tâm Hồ đại sư chẳng biết đã trở ra từ lúc nào với dáng sắc hằm hằm, tia mắt như bắn tinh quang nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan đợi chờ câu đáp.

Lý Tầm Hoan điềm đạm ngẩng đầu:

- Không lẽ đại sư chẳng nhận ra lệnh sư đệ bị thương vì ai à?

Không đáp thẳng vào câu nói, Tâm Hồ đại sư quay ra sau gọi lên:

- Thất sư đệ.

Từng được giang hồ xưng tụng là võ học chính tông vì Thiếu Lâm phái chỉ chuyên luyện ở quyền pháp ngành công, tuyệt không hề chịu dùng đến ám khí hay độc dược. Chỉ riêng có Tâm Giám đại sư là một đệ tử xuất gia nửa chừng, học võ trước khi vào chùa, khi còn ngoài thế nổi danh là "Thất Xảo Thứ Sinh" vì tài chuyên dùng độc.

Da mặt vàng bệch màu sấp như con người bệnh hoạn lâu năm nhưng đôi mắt thật là tinh anh, Tâm Giám đại sư uy nghi nhìn Lý Tầm Hoan trầm giọng thốt:

- Nhị sư ca trúng phải chất "Ngũ Độc Thủy Tinh", một chất độc tinh luyện vô song của Miêu Cương Cực Lạc Đồng Tử, không mùi không sắc, trong suốt như pha lê, nếu kẻ trúng độc không được thuốc giải, da thịt toàn thân sẽ từ từ trong suốt tựa như thủy tinh, có thể nhìn thấy cả lục phủ ngũ tạng đến lúc đó thì vô phương cứu chữa.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Đại sư quả cao minh...

Tâm Giám đại sư lạnh lùng ngắt lời:

- Bần tăng chỉ có thể biết nhị sư huynh bị hại vì Ngũ Độc Thủy Tinh nhưng thủ phạm hạ độc là ai, bần tăng đang còn nghiên cứu.

Bá Hiếu Sinh cười nụ chen vào:

- Đại sư nói rất đúng, độc là vật chết, còn kẻ hạ độc mới là sống.

Tâm Giám đại sư gần từng tiếng một:

- Cực Lạc Đồng Chúa tuy rằng hành sự ác độc, nhưng xưa nay tuyệt đối chẳng gây sự với kẻ vô can, huống hồ bần phái cùng y chưa hề có một xích mích nhỏ nào thì tại làm sao y chẳng ngại ngàn dặm xa xôi tìm đến ám hại nhị sư huynh cho kỳ được?

Lý Tầm Hoan thở dài:

- Chỉ vì đối tượng của y không phải là Tâm Mi đại sư mà chính là họ Lý này.

Bá Hiếu Sinh bật cười lạt:

- Câu nói nghe hay chưa? Kẻ mà y muốn hại các hạ, các hạ lại yên lành sờ sờ ra đó còn Tâm Mi đại sư y không có ý gia hại, thế mà trái lại Tâm Mi đại sư trúng độc thoi thóp chờ chết.

Và quắc mắt nhìn Lý Tầm Hoan, giọng lão như thách thức:

- Nếu các hạ làm sao cắt nghĩa cho trôi cái lý ấy, Bá Hiếu Sinh này xin bái phục thật tình.

Lý Tầm Hoan trầm ngâm một lúc, chậm chậm lắc đầu:

- Ta không thể nói trôi được, chỉ vì ta có nói thể nào các hạ vị tất đã chịu tin.

Bá Hiếu Sinh nhếch méo:

- Lời nói của các hạ càng khó cho ai tin nổi.

Lý Tầm Hoan đáp:

- Tuy không thể nói ra nhưng còn có một người có thể nói ra được.

Tâm Hồ đại sư vội hỏi:

- Ai thế?

Lý Tầm Hoan trả lời:

- Tâm Mi đại sư! Tại sao chư vị không đợi người tỉnh lại rồi hãy hỏi có chi phải vội vàng xét đoán đâu?

Chiếu tia mắt ngời ngời sắc lạnh như hai ánh dao, Tâm Hồ đại sư nhìn chăm chú vào Lý Tầm Hoan không nói.

Gió vẫn lạnh như từng ngọn roi da quét lên da thịt, bầu trời tuyết đang đậu trên nóc nhà nện nhốn nháo vỗ cánh bay lên.

Rồi từng hồi chuông thánh thót trời vang, hồi chuông thê lương báo tin Hộ Pháp đại sư của nhà chùa vừa viên tịch.

Lý Tầm Hoan nghe như có một cơn bão tuyết thổi vào nội tâm chàng, lúc ấy chàng cũng chẳng rõ là phải hận là hối tiếc hay là bi thương?

Đợi khi cơn ho dứt, chàng phát hiện ra từ nơi chiếc cửa hình vòng nguyệt ăn thông với tiểu viện, hơn mấy mươi gã tăng nhân áo xám, từng liên tiếp nối chui vào, sắc mặt người nào cũng trầm trầm như phủ lên một lớp băng lạnh.

Đôi môi gã nào cũng mím chặt cắn hờn, ánh mắt như tóe lửa cùng xói thẳng vào chỗ chàng đang đứng.

Tiếng chuông tan dứt từ lúc nào, bao nhiêu âm thanh cơ hồ đọng kết theo màn trời giá lạnh chỉ còn tiếng chân xào xạc cày trên đất tuyết.

Cho đến khi tiếng chân im bặt, Lý Tầm Hoan cảm thấy chân thân mình dường như bị ngấm cứng giữa từng lớp băng lạnh nặng hơn chì.

Giữa khung cảnh thiên viện trang nghiêm, sát khí bỗng như phủ trùm rờn rợn.

Tâm Hồ đại sư trầm cất giọng:

- Bây giờ đàn việt còn việc gì để mà nói nữa chẳng?

Lý Tầm Hoan lặng lẽ lắc đầu:

- Hết rồi.

Chàng hiểu rằng, những lời giải thích của chàng hiện thời cũng chỉ bằng thừa mà thôi. Và có những lúc con người bắt buộc phải im lặng để mà chịu đựng.

Bá Hiếu Sinh nham hiểm nhếch môi:

- Lý ra các hạ chẳng nên đến đây thì hơn.

Lý Tầm Hoan cười nửa méo:

- Hình như là như vậy, nhưng nếu thời gian và cuộc diện có thể đảo ngược lại, sợ rằng tại hạ cũng sẽ hành động y hệt như vậy.

Ngừng một chút chàng dừng đứng nói tiếp:

- Vì tuy rằng tại hạ bình sinh giết người vô số nhưng chưa bao giờ thấy kẻ gần chết mà chẳng cứu.

Tâm Hồ đại sư quát lên:

- Cho đến bây giờ mà ngươi còn giả biện nữa à?

Lý Tầm Hoan cười nhẹ:

- Kể xuất gia là để đi sâu vào cái triết lý " Tứ Đại Giai Không ", chẳng được vọng đông sâu niệm tư thù. Nghe danh đại sư là bậc đạo hạnh cao thâm, tại sao lại giống y như tại hạ không dần được khí tánh như thế?

Bá Hiểu Sinh liền đỡ lời:

- Lâu nay nghe danh Lý thám hoa học thức uyên bác, lẽ nào lại quên đi câu nhà phật " Dù đến Phật Như Lai cũng không tránh khỏi làm sư tử rống " hay sao?

Lý Tầm Hoan hướng mày:

- Đã như thế thì mời chư vị tha hồ mà rống nhưng xin đừng rống hét cả cuống họng đó nhé.

Tâm Hồ đại sư nghiêng răng ken két:

- Cho đến bây giờ ngươi vẫn còn hơn thua từng câu nói được à? Đủ thấy rằng ngươi không có một chút gì hối hận, bản tánh nhận thấy khó mà tránh khỏi phá sát giới hôm nay.

Lý Tầm Hoan cười không nhếch mép:

- Thì cứ tha hồ mà phá, vả lại hạng hòa thượng mà biết giết người đâu phải chỉ có một mình đại sư?

Tâm Hồ đại sư gầm lên:

- Ta giết người là để báo thù và diệt ác ma.

Nhưng khi thân hình ông vừa chồm vồn xốc lên, ông chợt thấy ánh đao lấp loáng trước mắt. Ngọn " Tiểu Lý Phi Đao " không biết từ lúc nào đã nằm gọn trong tay Lý Tầm Hoan.

Và tiếng cười lạnh lạnh của chàng cất lên:

- Ta khuyên đại sư đừng diệt ác ma tốt hơn vì đại sư chưa phải là đối thủ của ta.

Hai chân của Tâm Hồ đại sư chợt như bị đóng đinh dưới đất, khựng lại một nơi vì ông thừa hiểu, chỉ cần một chút nhúc nhích nữa thôi, mũi thần đao của họ Lý sẽ ghim thẳng vào yết hầu mình.

Tâm Hồ đại sư mất ngời ánh lửa:

- Không lẽ đàn việt định làm con thú vùng vẫy đến đường cùng à?

Lý Tầm Hoan cười nụ:

- Dù rằng sống chẳng thích thú chi nhưng tiếc là tại hạ chưa muốn chết gấp.

Bá Hiểu Sinh chợt nói:

- Tuy " Thần đao họ Lý " xưa nay phát ra không hề trượt đích nhưng các hạ có được mấy mũi đao nhắm giết được bao người?

Lý Tầm Hoan mỉm cười làm thinh, tay không ngớt vờ về mũi đao nhỏ. Trong những giây phút này chàng im lặng là một việc hay nhất, vì sự im lặng đúng lúc đáng sợ hơn bất cứ lời lẽ nào.

Ánh mắt của Tâm Hồ đại sư không rời khỏi bàn tay của Lý Tầm Hoan và đột nhiên ông nhích lên một bước:

- Tốt lắm, bản tánh xin lãnh giáo thần đao Lý thám hoa như thế nào cho biết.

Nhưng Bá Hiểu Sinh vội vàng kéo ông trở lại:

- Xin sư huynh đừng nên động thủ.

Tâm Hồ đại sư cau mặt:

- Tại sao?

Bá Hiểu Sinh khẽ thở dài:

- Vì khắp thiên hạ không một ai tránh được mũi đao đó khi được phóng ra.

Tâm Hồ đại sư có vẻ không tin:

- Chưa một ai tránh khỏi?

Bá Hiểu Sinh gật đầu:

- Chưa, chưa có một người nào cả.

Tâm Hồ đại sư cắn môi:

- Nếu bản đạo chẳng vào địa ngục thì ai vào địa ngục cho...

Tâm Giám đại sư vội vã bước tới:

- Sư huynh, một tay sư huynh nắm cả mối an nguy của bản phái, đâu thể... đâu thể xem thường bản thân mà mạo hiểm đến thế?

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Phải lắm, các vị bất tất mạo hiểm như thế, huống chi đệ tử Thiếu Lâm trên dưới hơn ba ngàn người, chỉ cần các vị ra lệnh là thiếu chi kẻ đâm đầu chết thay.

Cây nói khích của Lý Tầm Hoan khiến sắc mặt của Tâm Hồ đại sư biến đổi không ngừng, lớn tiếng ra lệnh:

- Chưa có lệnh của bốn tòa, bốn môn đệ tử không một ai được vọng động, bằng trái lại sẽ chiếu theo môn quy xử trị, tuyệt chẳng dung tha.

Tất cả tăng nhân Thiếu lâm đều cúi đầu vâng lệnh.

Lý Tầm Hoan phớt nhẹ nụ cười:

- Tại hạ thừa biết là đại sư không nỡ nhìn đám đệ tử mình làm vật hy sinh. Thiếu Lâm quả nhiên khác biệt với lũ hội bang tạp nhập giang hồ, bằng chẳng vậy kẻ khích tướng của tại hạ dễ chi mà ứng nghiệm.

Bá Hiểu Sinh lạnh lùng lên tiếng:

- Dù rằng các vị sư huynh Thiếu Lâm đây không thể liều mạng như con người của các hạ nhưng đừng tưởng rằng như vậy mà có thể chạy thoát đâu.

Lý Tầm Hoan dời tia mắt khinh miệt nhìn sang:

- Ai bảo rằng tại hạ sẽ bỏ chạy?

Bá Hiểu Sinh hơi sững sốt:

- Có nghĩa là các hạ không thềm chạy?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Sự tình trắng đen chưa rõ, phải trái chưa xong thì tại sao tại hạ lại bỏ nó đi chứ?

Bá Hiểu Sinh hỏi gặng:

- Không lẽ các hạ có thể khiến Cực Lạc Động Chủ đến đây để tự thú nhận y là hung thủ giết chết Tâm Mi đại sư?

Lý Tầm Hoan lắc đầu:

- Không thể được vì y đã chết rồi.

Bá Hiểu Sinh trở mặt:

- Chính các hạ đã giết y?

Lý Tầm Hoan đáp bằng quơ:

- Y cũng là con người, cho nên y không làm sao thoát được khi ngọn đao trên tay tại hạ bung ra.

Tâm Hồ đại sư vụt nói:

- Nếu như tôn giá tìm được thi hài của y thì ít ra tôn giá cũng chứng minh là lời mình không dối trá.

Trầm ngâm một lúc để dẫn đo sự tình, Lý Tầm Hoan mỉm cười chua chát:

- Cho dù tìm được thi hài của y, cũng chưa chắc ai chịu xác nhận đó chính là y.

Bá Hiểu Sinh chêm vào thật độc:

- Đã như thế thì trong thiên hạ còn ai chứng minh nổi các hạ là vô tội?

Lý Tầm Hoan không một chút nao núng:

- Cho đến hiện thời tại hạ cũng chưa thể nghĩ ra một người nào.

Bá Hiểu Sinh vụt hỏi:

- Vậy bây giờ các hạ tính sao?

Lý Tầm Hoan lặng thinh giây lát và bật cười:

- Bây giờ thì tại hạ chỉ thích uống rượu thôi.

Cái thể ngồi bó gối của Tiểu Phi trông thật là dị hợm vì chàng đâu có thể như Lý Tầm Hoan biết cách ngồi cho thoải mái trong một chiếc ghế. Cả đời chàng cơ hồ có thể nói chưa có cơ hội ngồi được trong chiếc ghế êm ái như thế ấy.

Trong nhà có lò sưởi rất ấm cúng, nhưng Tiểu Phi lại cảm thấy không quen nên ngột ngạt làm sao.

Lâm Tiên Nhi nằm co rút cạnh bên lò sưởi. Da mặt nàng trông càng mịn hồng hơn dưới màu hồng của ánh lửa.

Hai hôm nay. Lâm Tiên Nhi gần như không thể chớp mắt cho đến bây giờ thương thế của Tiểu Phi lạnh lẽo một cách nhanh chóng như có một sức nhiệm màu, nàng mới yên tâm mà nằm ngủ.

Lúc nàng nằm ngủ trông nàng càng đẹp hơn cả lúc thức, rèm mi dài cong vút khép lấy hai vành mắt, suối tóc huyền mướt mướt lơ lửng vương trên vai, gò ngực căng mềm mại nhấp nhô theo hơi thở nhẹ nhàng, da mặt hồng hồng như màu cánh hoa đào, vành môi he hé như mời mọc, như khêu gợi, Tiểu Phi lặng nhìn nàng ngây dại.

Trong gian phòng chỉ có tiếng thở khe khẽ của nàng cùng tiếng nổ lép bép của than hồng trong lò sưởi.

Bên ngoài tuyết đã tan dần theo tia nắng lên, cả đất trời như cô đọng trong cái không khí dịu ấm và êm mơ, những ánh mắt của Tiểu Phi vụt gọn lên một nỗi buồn day dứt.

Chàng ngồi phất dậy, nhẹ nhàng xỏ chân vào đôi giày đã sờn gót phong trần của mình, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Tất cả cái đẹp trên cõi đời luôn luôn mỏng manh như áng mây, thấy đó rồi mất đó, nếu kẻ nào tham lam định ôm giữ, đòi lại bao giờ cũng là bất hạnh và đau thương. Tiểu Phi nhẹ buông tiếng thở dài, thu lại thanh kiếm của mình trên chiếc bàn nơi góc nhà, trên tường có treo một bức thi tứ, chính là thủ bút của Lý Tầm Hoan, trong đó có một câu

” Tình này xin đợi thành ký ức ”

Hai hôm trước đây, Tiểu Phi không làm sao hiểu nổi ý tứ của câu thơ trên nhưng bây giờ... bây giờ chàng đã rõ lắm rồi. Chỉ có ký ức mới hoàn toàn là vĩnh cửu. Và chỉ có những ngọt ngào của ký ức mới mãi mãi giữ gìn được.

Chàng nhẹ nhàng tra kiếm vào thắt lưng.

Tiếng của Lâm Tiên Nhi chợt vang lên:

- Tiểu Phi... anh đang làm gì thế?

Lâm Tiên Nhi đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt đẹp tuyệt vời của nàng đang hoảng hốt nhìn. Chàng mím chặt lấy vành môi:

- Tôi muốn đi.

- Đi?

Giọng của Lâm Tiên Nhi như lạc hẳn, nàng run rẩy nhào đến trước mặt Tiểu Phi:

- Anh có thể bỏ đi mà không nói lên một tiếng nào hay sao?

Tiểu Phi càng mím chặt vành môi:

- Đã muốn đi còn phải nói làm gì?

Lâm Tiên Nhi y như rời rã cả người, nàng lùi lại mấy bước và gieo phịch người xuống ghế, hai giọt nước mắt long lanh như hai giọt sương lăn dài xuống đôi má.

Tiểu Phi chợt nghe tim mình như nát thành từng mảnh vụn.

Tâm tư chàng chưa bao giờ trải qua trạng thái kỳ lạ ấy, một trạng thái không phải buồn, không phải khổ, cũng không phải là ngọt mà cũng không phải là chua. Phải chăng đây là hương vị của tình yêu?

Giọng chàng không dấu được phần ảm đạm:

- Cô nương... cô nương đã cứu tôi, sớm muộn gì tôi cũng báo đáp lại.

Lâm Tiên Nhi vụt cười lên thê thiết:

- Tốt lắm, anh mau báo đáp tôi, tôi cứu anh là muốn được anh báo đáp đấy.

Nước mắt theo tiếng cười của nàng cuộn cuộn lăn rơi.

Tiểu Phi nghe tim mình như sắt lại, chàng chậm chạp đáp lời:

- Tôi rất hiểu tấm lòng của cô nương nhưng tôi không thể không đi tìm Lý Tầm Hoan...

Lâm Tiên Nhi ngắt ngang:

- Đã hiểu rõ lòng tôi, tại sao anh không cho tôi đi theo?

Tiểu Phi đáp:

- Vì... vì tôi không muốn cô nương phải liên lụy.

Lâm Tiên Nhi khóc nức lên:

- Sợ tôi phải liên lụy? Anh tưởng rằng sau khi anh đi rồi tôi vui lắm sao?

Tiểu Phi muốn nói nhưng hai vành môi cứ mấp máy rung rung.

Chàng quả không tưởng tượng nổi đôi môi mình lại có thể rung lên như thế. Lâm Tiên Nhi đột nhiên sà vào lòng chàng và ôm chặt lấy chàng, chừng như tất cả tâm trí, tất cả sinh mạng đều gói gọn qua cái ôm ấy.

Giọng nàng run lên trong xúc cảm:

- Mang tôi theo, anh phải mang tôi theo! Nếu anh bỏ tôi ở lại tôi sẽ chết trước mặt anh bây giờ.

Trước mặt người con gái đẹp, dám buông lên cái tiếng " không " gọn gàng, hạng đàn ông đó thế gian rất hiếm. Và khi người con gái nói lên tiếng chết thì e rằng không một người đàn ông nào có thể khước từ. Đêm thật vắng lặng.

Tiểu Phi vừa bước ra khỏi nhà, trước mắt chàng là một vườn mai đọng tuyết trắng.

Gió lạnh bên ngoài làm Tiểu Phi tỉnh hẳn. Chàng ngỡ khi nhận ra nơi đây là Lãnh Hương Tiểu Trúc. Và điều chàng hết sức lạ lùng là Hưng Vân Trang suốt hai hôm nay rộn rã phi thường nhưng tuyệt nhiên không một người nào léo hánh đến đây?

Nếu họ quyết tìm bắt Tiểu Phi, tại sao chẳng vô đây mà lục soát?

Họ có thể tin tưởng Lâm Tiên Nhi đến thế ư?

Tiểu Phi không khỏi nhú mày tư lự.

Lâm Tiên Nhi vẫn búi cứng lấy chàng:

- Tôi còn phải nói cho tỷ tỷ tôi biết cái đã rồi chúng ta hãy đi.

Tiểu Phi gật nhẹ đầu:

- Tiên Nhi đi đi.

Lâm Tiên Nhi cắn lấy vành môi cố giấu một nụ cười:

- Tôi không thể yên lòng để anh ở đây một mình, tôi muốn anh cùng đi với tôi.

Tiểu Phi hơi nhú mày:

- Nhưng tỷ tỷ của tiên Nhi...

Lâm Tiên Nhi liền gắt lời:

- Anh yên tâm, chị ấy cũng là bạn thân của Lý Tầm Hoan.

Và không cần đợi Tiểu Phi trả lời, nàng đã kéo tay chàng xuyên khỏi rừng mai, vượt qua cầu nhỏ.

Trong vườn lạnh tanh, không một bóng người, những ngọn đèn lồng cũng hết sức từ mờ không đủ soi sáng đường đi.

Bàn tay nàng tuy nhỏ nhắn, thật mềm mại nhưng Tiểu Phi cảm thấy bắt đầu từ bây giờ và có lẽ là mãi mãi, chàng không làm sao thoát khỏi cái bàn tay mềm mại đó. Trên tiểu lâu vẫn còn ánh đèn và cũng chính ánh đèn đơn độc đó càng làm cho ngôi lầu thêm trở trọi trong đêm vắng. Qua rèm song buông rũ, một người ử rũ cạnh ngọn đèn.

Lâm Tiên Nhi kéo Tiểu Phi rón rén bước lên. Lâm Thi Âm vẫn nhìn sững vào khoảng không như không hề hay biết.

Lâm Tiên Nhi khẽ gọi:

- Đại tỷ... sao đại tỷ vẫn chưa ngủ?

Nhưng Lâm Thi Âm vẫn lặng thinh, đầu cũng chẳng quay lại.

Lâm Tiên Nhi lại nói:

- Đại tỷ... tiểu muội đến đây để bái biệt đại tỷ, tiểu muội sắp đi đây, nhưng dù thế nào tiểu muội cũng chẳng quên được ân tình của đại tỷ đối với tiểu muội.

Y như là không nghe thấy nàng nói gì, Lâm Thi Âm làm thinh một lúc lâu mới gật nhẹ đầu:

- Phải lắm, Tiên Nhi đi đi, đi là hay nhất, nơi đây chẳng còn gì phải lưu luyến cả.

Lâm Tiên Nhi vụt hỏi:

- Còn tỷ phu đâu?

Hầu như khá lâu mới nghe hiểu câu nói của nàng, Lâm Thi Âm lẩm bẩm hỏi lại:

- Tỷ phu?...mà tỷ phu của ai?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Tất nhiên là của tiểu muội.

Lâm Thi Âm lắc đầu lia lịa như người trong cơn mê sảng:

- Đi đi... ta không biết.

Lâm Tiên Nhi thừ người đi một lúc và gượng cười:

- Chúng tôi nhất định theo đường tắt đến Thiếu Lâm.

Lâm Thi Âm vụt đứng lên giận dữ:

- Đi, đi ngay! Đừng nói gì với ta cả, đi, đi ra khỏi đây mau.

Hai tay nàng xua lia, xua cho đến lúc Lâm Tiên Nhi và Tiểu Phi thụt lùi ra khỏi cửa, nàng mới gieo phịch người trở xuống cạnh ngọn đèn mặc cho dòng lệ tuôn rơi.

Từ bên ngoài tấm rèm buông rủ, Long Tiêu Vân chậm rãi bước vào.

Nhìn sững Lâm Thi Âm, khóe môi của Long Tiêu Vân nhếch lên một nụ cười đanh ác:

- Hai người đó có đến Thiếu Lâm cũng bằng vô dụng, khắp thiên hạ không còn một ai cứu nổi Lý Tầm Hoan.

Lâm Thi Âm vẫn làm thính, gục đầu lên cạnh bàn nước nở.

Tiểu Phi ăn thật nhiều và cũng thật chậm.

Hình như mỗi miếng đồ ăn lọt miệng đều được chàng nhai thật kỹ trước khi tống xuống dạ dày.

Nhưng không phải như Lý Tầm Hoan ăn chậm chậm thư thả từng miếng để mà thưởng thức mùi vị của món ăn trong miệng mình, cái ăn của Tiểu Phi y như là cố rút tĩa tất cả phần bổ dưỡng của vật ăn, để mỗi miếng ăn đều có thể phát huy một sức mạnh tối đa cho cơ thể mình.

Cái nếp sống kham khổ trường kỳ đã un đúc cho chàng thành thói quen, một thói quen biết trong miếng ăn. Vì ở vùng xa mạc hoang vu, mỗi buổi cơm nào cũng có thể là buổi cơm cuối cùng của ngày hôm ấy và cũng có thể là của ngày mai và ngày kia nữa. Ăn xong một buổi cơm, không bao giờ chàng dám ước lượng thời gian nào là bữa cơm thứ hai, cho nên mỗi miếng ăn chàng đều tuyệt đối không để lãng phí.

Ngồi khách điểm không to lắm, hai người đi suốt một ngày không dừng bước mới tạm ghé nơi đây trọ đêm.

Trời đã trời xẩm, trong ngoài khách điểm đều lên đèn.

Lâm Tiên Nhi tay bợ lấy cầm, im lặng và thích thú nhìn cách chàng ăn uống.

Nàng chưa bao giờ gặp người biết quý trọng món ăn đường ấy, chỉ có những con người đã từng sợ hãi cái đói mới biết quý trọng miếng ăn mà thôi. Sau khi vét sạch mutton cuối cùng trong mâm và hột cơm chót trong vành chén, Tiểu Phi mới buông đũa vươn vai và thở phào một tiếng thoải mái.

Lâm Tiên Nhi tủm tỉm cười:

- No rồi chứ?

Tiểu Phi khẽ gật đầu:

- No.

Nhìn vào mâm cơm, rồi lại nhìn chàng, Lâm Tiên Nhi cười thật dịu:

- Nhìn anh ăn cơm thật là thú, một bữa cơm của anh tôi anh ba ngày cũng chưa hết.

Tiểu Phi cười đáp lại:

- Nhưng tôi có thể luôn ba ngày không ăn cơm, Tiên Nhi có thể không?

Bây giờ nụ cười của chàng cũng hiện lên ở đôi mắt trước và y như băng tuyết từ từ tan rã, nụ cười chàng cứ chậm chậm lan dần, lan dần cuối cùng cho đến vành môi. Nhìn nụ cười của Tiểu Phi, Lâm Tiên Nhi nghe như cả thần kinh hệ của mình đều tê dại.

Một lúc sau nàng chợt nói:

- Anh đã quên khuấy một chuyện.

Tiểu Phi hướng mày:

- Vậy à?

- Bộ Kim Ty Giáp của anh tôi còn giữ ở đây.

Vừa nói nàng vừa lôi ra khỏi bọc hành trang bộ Kim Ty Giáp, vật mà võ lâm thiên hạ rõ dãi thềm thường. Màu vàng óng ánh của những sợi tơ bằng vàng ròng của chiếc áo như càng thêm óng ánh dưới ngọn đèn. Lâm Tiên Nhi tay không ngớt mân mê lên làn giáp mát lạnh, nàng nói tiếp:

- Vì phải khám xem vết thương của anh nên tôi đã giúp anh tháo nó ra và quên luôn cho đến bây giờ.

Tiểu Phi dừng dừng chẳng nhìn đến:

- Vậy Tiên Nhi cất luôn nó đi.

ánh mắt Lâm Tiên Nhi ngời sáng lên, nhưng nàng lại lắc đầu:

- Đây là vật mà anh khổ nhọc mới lấy được, vả lại sau này anh còn cần đến nó nhiều, đâu có thể tùy tiện cho người như thế?

Tiểu Phi đăm đăm nhìn nàng và giọng nói bỗng biến thành thật dịu:

- Tôi không cho ai cả mà cũng không hề biết cho ai, tôi chỉ cho Tiên Nhi mà thôi.

Lâm Tiên Nhi nhìn sững lấy Tiểu Phi, ánh mắt bộc lộ lên tất cả những gì hân hoan và cảm kích.

Hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau không, một tiếng nói, qua tia nhìn, họ đã trao nhau tất cả những gì thâm thiết nhất của tâm sự.

Qua chẳng biết bao lâu thời gian, hình như là lâu lắm, Lâm Tiên Nhi cười lên e ấp và sà vào lòng chàng.

Một cơn gió vi vu lướt nhẹ bên song, ánh nến chao chao chập chờn, khuôn mặt ngọc của nàng càng như huyền ảo và đam mê.

Da thịt của nàng mềm êm một cách kỳ lạ, và cái khối mềm ấy đang không ngớt run rẩy, run rẩy của những nhịp động khêu gợi tận cùng.

21. Lòng Dạ Đàn Bà

Bàn tay luồn nhẹ lên mái tóc nàng, Tiểu Phi trả lời thật dịu:

- Tiên Nhi đợi được tại sao tôi không đợi được, về sau chúng mình vẫn còn nhiều ngày kia mà.

Lâm Tiên Nhi kín đáo nhếch môi cười, nụ cười của kẻ chiến thắng. Bây giờ thì nàng tin chắc rằng cái con người quật cường và cao ngạo trước mặt đã hoàn toàn bị nàng chinh phục và từ nay về sau nhất định sẽ mãi thần phục dưới chân nàng.

Tiểu Phi bỗng xốc nàng đặt nhẹ lên giường, trang trọng kéo chăn đắp kín cho nàng.

Đối với chàng hiện giờ, Lâm Tiên Nhi là một hiện thân tất cả những gì trinh trắng và đẹp đẽ nhất, một thần tượng hết sức cao quý trong tâm khảm chàng.

Tiểu Phi đã đi khuất. Lâm Tiên Nhi vẫn nằm im trên giường, nụ cười kín đáo vẫn khẽ nở trên vành môi.

Người con gái nào chẳng khoái trá khi vừa chinh phục được một chàng trai?

Một cơn gió lạnh vụt thốc vào cửa sổ, không phải cơn gió của ngoài trời mà là cơn gió có mang theo hơi hám con người. Lâm Tiên Nhi vội vàng ngồi dậy kêu to:

- Ai?

Câu hỏi vừa bật ra khỏi miệng, một khuôn mặt gớm ghiếc đã hiện ra.

Từ trên khuôn mặt, hai tia mắt xanh rờn rợn loé ngời, trong đêm tối y như là khuôn mặt quỷ. Giữa đêm khuya cảnh vắng, đột nhiên một dáng người như thể hiện ra nơi cửa sổ, dù là một kẻ bạo gan cũng khó tránh khỏi hết hồn.

Nhưng Lâm Tiên Nhi lại bình thản nằm trở xuống giường, chẳng kêu la sợ hãi cũng chẳng hề kinh khiếp giật mình, lặng im đưa mắt quan sát con người mới đến, trong sắc mặt nàng tuyệt nhiên không có chút gì nét hoảng hốt. Kẻ mới đến cũng nhìn xoáy vào mặt nàng không chớp.

Đôi mắt xanh ngời ngời không ngớt đỏ lên như lửa quỷ chấp chờn.

Lâm Tiên Nhi bật cười lên và nói thật thản thản:

- Đã đến đây, tại sao chưa chịu vào?

Chiếc bóng của người ngoài bỗng theo liền câu nói chớp lên, và khi lời nàng vừa dứt, người nọ đã đứng sững ở đầu giường.

Thân hình của hắn rất cao, khuôn mặt cũng dài đến dễ sợ, cho đến chiếc cổ cũng dài đến khác thường.

Nơi cổ hắn có quần kín một lớp băng trắng càng làm cho vóc người hắn cứng đờ như là một cái thây biết cử động.

Nhưng sự cử động của hắn thật là nhanh cho đến Lâm Tiên Nhi cũng không nhìn thấy hắn vượt qua cửa sổ bằng cách nào?

Nhìn vào chiếc cổ quần băng trắng của hắn, nàng hỏi:

- Các hạ bị thương à?

Ánh mắt xanh rờn của hắn vụt tròn tròn lên thay tiếng đáp. Lâm Tiên Nhi lại hỏi:

- Chắc là Lý Tầm Hoan làm cho các hạ thọ thương?

Câu hỏi đã làm cho gương mặt vốn lạnh lùng của hắn vụt đỏ sặc, hắn gầm lên:

- Làm sao ngươi biết?

Lâm Tiên Nhi thở dài như tiếc rẻ:

- Tôi những tưởng các hạ có thể giết chết y, ai ngờ lại bị y hại ngược lại.

Màu xanh trên khuôn mặt hắn càng như đậm thêm:

- Do đâu ngươi biết rằng ta muốn giết Lý Tầm Hoan?

Lâm Tiên Nhi dịu dàng trả lời:

- Vì y đã giết Khuru Độc, mà Khuru Độc lại là con riêng của các hạ.

Môi khẽ nhếch nhẹ nụ cười, nàng nói tiếp:

- Các hạ tất lại lấy làm lạ rằng tại sao tôi lại biết chuyện đó phải không? Hết sức đơn giản Thanh Ma Y Khốc xưa nay không hề thu nhận đệ tử, thế mà Khuru Độc không những được các hạ truyền thụ võ công tâm pháp lại còn được cả một chiếc Thanh Ma Thủ của các hạ.

Đôi mắt xanh rờn như lửa quỷ nhìn xoáy vào mặt Lâm Tiên Nhi và Y Khốc gần từng tiếng một:

- Ta cũng biết ngươi là ai rồi.

Lâm Tiên Nhi rất thản nhiên:

- Thế à, thật là hân hạnh.

Y Khốc vẫn gần cổ từng tiếng:

- Khi Khuư Độc lâm chung, chiếc Thanh Ma Thủ đã không còn trên mình hấn.

Lâm Tiên Nhi chớp nhẹ đôi mắt:

- Hẳn nhiên là không còn.

Y Khốc vụt hỏi:

- Hấn đã biếu Thanh Ma Thủ cho người?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Hình như là thế.

Y Khốc gầm lên:

- Nếu như hấn không biếu Thanh Ma Thủ cho người, thì đâu đến nỗi hấn phải chết như thế.

Lâm Tiên Nhi mỉm cười:

- Các hạ cũng đâu đem Thanh Ma Thủ biếu cho tôi nhưng các hạ vẫn bị thương vì Lý Tầm Hoan kia mà, có phải thế không?

Hai hàm răng Y Khốc nghiền vào nhau ken két và hấn vụt thò tay ra túm lấy tóc của nàng giật mạnh.

Lâm Tiên Nhi không chút gì sợ hãi, trái lại hai cánh môi đào càng đậm rõ nụ cười:

- Cho dù hấn có vì tôi mà chết, hấn cũng cảm thấy rất hài lòng vì hấn nhận rằng tôi rất xứng đáng.

Qua ánh lửa hồng bập bùng trong lò sưởi, nụ cười càng làm khuôn mặt nàng rạng rỡ như đóa tường vi.

Vành mép Y Khốc lóe lên một nụ cười hiểm ác, đôi mắt hấn hao hao nhìn nàng:

- Ta cần phải xem người có xứng đáng hay là không?

Và bàn tay hấn liền theo lời nói lột phẳng chiếc mềm đang quấn quanh người nàng.

Cả một vóc thể ngọc ngà lồ lộ phơi bày, Lâm Tiên Nhi co quắc người lại với một tư thế thật dễ thương y như con dê con mồm mĩm.

Trái lại, cổ Y Khốc sau lớp băng trắng không ngớt phập phều lên xuống, giọng hấn nghe khô khốc lạ thường.

Lâm Tiên Nhi lẳng lơ cười:

- Sao? Các hạ thấy có xứng đáng không?

Bàn tay Y Khốc càng quấn tròn lấy làn tóc Lâm Tiên Nhi ghệt nàng lại thêm gần.

Lâm Tiên Nhi cảm nghe mái tóc mình như từng bị đứt khỏi da đầu đau đến lệ ươm ướt mi mắt.

Nhưng qua màn lện long lanh ấy, tia mắt nàng trái lại càng bộc lộ tất cả những gì khát vọng và khẩn cầu.

Dưới hai rèm mi dài cong vút nửa khép nửa mở, đôi mắt đẹp của nàng càng thêm đắm đuối lơ đãng và giọng nói của nàng rên rỉ giữa hơi thở dồn dập:

- Tại sao các hạ chỉ dám nắm tóc tôi thôi? Không lẽ trên mình tôi có gai?

ánh mắt đó, giọng nói kia, dù cho bậc chính nhân quân tử chưa hấn đã kèm lòng được, hướng hồ Thanh Ma Thủ chưa đáng là một hạng siêu hùng.

Bàn tay hấn vụt xoay ngang bọ lấy vuông cằm của nàng và tiếp theo đó giữ lấy đầu vai nàng ấn mạnh xuống.

Thân hình của Lâm Tiên Nhi bỗng run lên lẩy bẩy nhưng không phải là cái run thống khổ mà là sự run rẩy của mê mẩn, nét mặt nàng rực lên thèm khát. Y Khốc dùng tay nắm mạnh vào mạng mỡ nàng và cười lên tàn ác:

- Đồ tồi! Thì ra ngươi thích được bị đánh.

Lâm Tiên Nhi uốn tròn người lại rên rỉ:

- Đánh... đánh nữa đi... đánh chết tôi đi...

Thanh âm không phải bộc lộ sự đau đớn mà lại là một khoái cảm tột cùng. Vành môi thâm xị của Y Khốc hơi trề xuống, giọng nói lạnh ngắt theo đó phát ra:

- Ngươi không sợ à?

Lâm Tiên Nhi run rẩy:

- Tại sao tôi phải sợ? Các hạ dù xấu đến phát khiếp nhưng các hạ vẫn là người đàn ông đầy đủ bản lĩnh.

Y Khốc lôi bật nàng đứng dậy và nghiêng răng cắn mạnh người nàng xuống đất, lại nắm tóc lôi ngược trở lên.

Lâm Tiên Nhi trái lại, ôm cứng lấy người hắn hốt hển:

- Tôi không sợ các hạ, tôi thích các hạ, vì các hạ đã biết làm cho tôi thích, những đàn ông đẹp tôi đã gặp nhiều lần rồi, tôi chỉ thích những mẫu người xấu xí như các hạ thôi. Các hạ còn chờ gì nữa?

Y Khốc không còn phải chờ gì thêm nữa.

Mà cho dù một gã đàn ông nào trong cảnh đó cũng không làm sao mà chờ thêm được nữa.

Bây giờ trong phòng còn lại chỉ có tiếng thở nặng nề.

Y Khốc đang đứng bên đầu giường mặc lại quần áo.

Hắn cúi khom xuống nhìn Lâm Tiên Nhi còn lim dim đôi mắt nằm dài trên giường như đang cố tận hưởng tất cả dư vị ái ân vừa qua. Trên khuôn mặt lầm lì của hắn vẽ lên một nụ cười, nụ cười thoải mái và kiêu căng duy nhất ở con người chinh phục. Một lúc khá lâu sau, Lâm Tiên Nhi mới mở mắt ra và nhìn hắn mỉm cười:

- Bây giờ thì các hạ đã biết tôi xứng đáng hay là không rồi chứ?

Y Khốc lạnh lùng:

- Ta nên giết ngươi là phải, bằng không sẽ có không biết bao nhiêu người chết trong tay ngươi.

Lâm Tiên Nhi cười tươi hơn lúc nào:

- Thì chẳng phải các hạ đến đây vốn để giết tôi đó sao?

- Hừ.

Y Khốc chỉ hừ trong nóc họng không nói.

Lâm Tiên Nhi lại tiếp:

- Mà các hạ có dành xuống tay đâu.

Y Khốc lừ lừ nhìn nàng một lúc và chợt hỏi:

- Cái gã con trai cùng đi theo với ngươi là ai thế?

Lâm Tiên Nhi cười lên:

- Tại sao lại hỏi y? Ghen hay là sợ?

Y Khốc lầm lì cười nhạt không đáp.

Lâm Tiên Nhi chớp nhẹ đôi mắt:

- Y dễ thương lắm, không có như người đầu, y sớm đã đi tìm một nơi khác ngủ riêng rồi, giá như mà y ở gần đây nghe có tiếng động y đầu dễ để cho các hạ ” ăn hiếp ” người ta như thế?

Y Khốc nhếch môi:

- Không nghe được là may cho y đấy.

Lâm Tiên Nhi nhướng mắt:

- á! Các hạ định giết y à?

Y Khốc gật đầu:

- ừ.

Lâm Tiên Nhi cười nửa miệng:

- Các hạ không giết nổi y đâu! Không những võ công y rất cao mà y lại là bạn thân của Lý Tầm Hoan. Hơn nữa tôi rất thích y.

Y Khốc mặt liền biến sắc.

Lâm Tiên Nhi liếc mắt nhìn hắn mỉm cười:

- Hắn ở nơi căn cuối của dãy nhà trước mặt đó, các hạ có dám tìm y không?

Và câu nói khích của Lâm Tiên Nhi hiệu nghiệm hết sức nhanh chóng.

Nàng chưa kịp tròn lời thì Y Khốc đã bắn vọt ra khỏi cửa.

Lâm Tiên Nhi còn bồi thêm một đòn tối hậu:

- Cẩn thận nhé, chiếc cổ của các hạ mà lãnh thêm một nhát kiếm nữa thì kể như là hết đời.

Chiếc lưng của Y Khốc vừa khuất mất trong bầu đêm, vành môi đào của Lâm Tiên Nhi vẽ lên một nụ cười đắc ý, dưới ánh đèn, đôi mắt đẹp của nàng thêm long lanh như hai hạt ngọc huyền.

Nàng rút người trở vào chăn ấm, nụ cười khoái trá vẫn còn đọng tròn trên vành môi, khoái trá như một đứa trẻ ăn vụng kẹo mà không có ai bắt gặp. Và điều mà nàng khoái trá nhất hiện thời là trong một ngày nàng đã liên tiếp ” xỏ mũi ” được hai gã đàn ông, càng khoái trá hơn nữa, là nàng có thể khiến được họ giết chóc lẫn nhau như hai con trâu điên hăng máu.

Chẳng biết kẻ nào sẽ thắng nhỉ?

Nàng mỉm cười lẩm bầm lấy một mình.

Tưởng tượng khi chiếc Thanh Ma Thủ của Y Khốc đập bẹp rúm cái đầu bù của Tiểu Phi, ánh mắt nàng cười lên thích thú và cái cảnh tượng mũi kiếm đẹp của Tiểu Phi xóc lung lẳng nơi yết hầu của y, nàng nghe húng khởi muốn run lên.

Giấc ngủ dần dần kéo đến trong niềm hân hoan tuyệt vời, nụ cười tươi vẫn còn dính tròn vện trên môi mà không mất. Quả là một đêm mà nàng cảm thấy đầy đủ nhất trên tinh thần lẫn cả thể xác.

Giường nệm thật là êm, mềm gối cũng hết sức sạch sẽ nhưng Tiểu Phi cứ trần trọc không làm sao ngủ được.

Chưa bao giờ Tiểu Phi mất ngủ. Cũng chưa bao giờ chàng ném qua cái mùi vị của kẻ thức trắng đêm dài. Một mùi vị thật là dễ sợ. Trớc kia, cứ mỗi khi cảm thấy mệt mỏi là chàng lăn vùi ra nằm ngủ, dù cả trên đất tuyết lạnh, chàng vẫn ngủ được như thường.

Nhưng hôm nay tuy rằng rất mệt thế nhưng chàng cứ lăn lộn mãi mà hình bóng của Lâm Tiên Nhi cứ lờn vờn trước mặt.

Và mỗi khi nghĩ về nàng, Tiểu Phi nghe có một cảm giác ngọt ngào xuyên luôn trong từng thớ thịt làn da, một cái gì êm êm kì lạ mơn vuốt ở tâm tình. Chàng lại không ngớt tự trách, tự sỉ vả mình tại sao không biết dè nén để mạo phạm đến nàng?

Chàng còn dấn vào cả ngực mình, tự nguyện với lòng từ nay đối với nàng sẽ tôn kính hơn nữa vì nàng rất xứng đáng để cho chàng tôn kính. Nàng không những rất đẹp, rất dễ thương và hơn thế nữa nàng lại rất tinh khiết và cao quý. Gặp được một người cao quý như thế quả là một điều may mắn cho chàng.

Nghĩ mãi... nghĩ mãi, trong đầu óc thăng bằng của Tiểu Phi đã lơ mờ vẽ lên một ngôi nhà ấm cúng cho ngày mai, tuy rằng còn xa vời lắm nhưng không phải là không thực hiện được.

Chỉ sợ người ta không có lòng, chứ ngại gì núi sông dời đổi. Cuối cùng chàng cũng thiếp đi trong cái viễn cảnh hạnh phúc đó.

Chẳng biết bao lâu, cũng chẳng hiểu là do đâu, Tiểu Phi vụt thức giấc và nhảy phát xuống giường. Hành động của chàng y như bản năng tự nhiên của dã thú đánh hơi được cơn nguy và cảnh giác bừng tỉnh dậy. Thanh kiếm vừa được chàng tra vào dây lưng thì cánh cửa sổ cũng vụt mở toang ra.

Tiểu Phi bắt gặp nhau đôi mắt thật là dễ sợ, dễ sợ hơn cả mắt của quỷ đang trừng trừng nhìn chàng: đôi mắt của Y Khốc.

- Mi đến với Lâm Tiên Nhi?

Y Khốc hỏi liền.

Tiểu Phi đáp:

- Phải.

Y Khốc khẽ lắc đầu:

- Tốt lắm! Ra ngoài này.

Không cần phải đợi cho đối phương gọi lần thứ hai, Tiểu Phi phóng ra liền.

Sau khung cửa sổ và vòng tường, giữa khoảng cách của bức tường với khung cửa sổ là con đường hẻm rộng khoảng ba thước. Y Khốc và Tiểu Phi đứng đối diện nhau bằng cái khoảng cách ba thước đó.

Vốn bản tính không thích nói chuyện cho nên Tiểu Phi không khi nào chịu mở miệng trước.

Y Khốc lại là con người chẳng ưa nhiều lời, chỉ nói:

- Ta đến đây giết mi.

Bốn tiếng thật gọn gàng nhưng cũng thật đầy đủ ý nghĩa của việc lão đến đây và sắp sửa hành động. Tiểu Phi dăm chiêu một lúc rồi lạnh lùng đáp:

- Hôm nay ta không thích giết người, người cút đi.

Y Khốc cười lạt:

- Ta hôm nay cũng không thích giết người, chỉ muốn giết mi thôi.

Tiểu Phi hơi nhú mào:

- Thế à?

Y Khốc nói luôn:

- Vì mi không nên đi chung với Lâm Tiên Nhi.

Đôi mắt của Tiểu Phi vụt ngời lên lạnh buốt:

- Nếu ngươi còn nói đến nàng một lần nữa, ta buộc lòng phải giết ngươi.

Y Khốc cười đánh ác:

- Tại sao?

Tiểu Phi gần rõ từng tiếng:

- Vì người không xứng.

Y Khốc bật cười to lên:

- Chẳng những ta gọi tên mà còn muốn ngủ chung với nàng nữa kia, mi làm gì ta?

Tiểu Phi nghe hơi nóng bốc lên khuôn mặt.

Là con người xưa nay rất lạnh tình, Tiểu Phi chưa bao giờ biết giận dữ như hôm nay.

Cho đến bàn tay của chàng cũng run lên vì tức giận.

Cánh tay cầm kiếm mà rung, thế kiếm sẽ không còn vững vàng và chính xác. Tiểu Phi đã quên khuấy đi điều đó, lưỡi kiếm của chàng được bưng ra trong khi cơn giận dữ đã đốt tan cả lý trí.

Chiếc Thanh Ma Thủ của Y Khốc cũng đồng lúc nhoáng lên.

Soảng.

Sau tiếng ngân dài của sắt thép chạm nhau, thanh kiếm của Tiểu Phi đã gãy mất nửa đoạn.

Y Khốc cười lên sảng sặc:

- Vô công thế đó mà Lâm Tiên Nhi lại hết sức ngợi khen thật cũng cũng lạ.

Chiếc Thanh Ma Thủ lỏng theo câu nói công ra đúng mười chiêu.

Quả không hổ là một vũ khí mà cao thủ giang hồ nghe thấy đều nể khiếp, hình dáng bên ngoài của chiếc Thanh Ma Thủ xem ra khá nặng nề nhưng một khi uy lực được tuôn ra đúng mức, sự lợi hại của nó khó mà ước lường, thêm vào đó chiêu thế của kẻ sử dụng lại hết sức kì quặc và tinh xảo.

Tiểu Phi hoàn toàn lâm vào thế thủ, vất vả đỡ gạt từng chiêu, trên tay chỉ còn lại đoạn kiếm gãy dài không quá nửa tấc, may nhờ bộ pháp thần tốc mới miễn cưỡng thoát nguy.

Y Khốc cười lên đắc ý:

- Nếu mi chịu ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của ta, ta sẽ tha cho mi khỏi chết.

Chót mũi của Tiểu Phi thấm ướt mồ hôi, chàng mím miệng làm thinh không nói.

Y Khốc nói tiếp:

- Ta muốn hỏi mi, phải chăng Lâm Tiên Nhi thường hay ngủ chung với kẻ khác, mi với nàng đã ngủ chung với nhau mấy lần rồi?

Tiểu Phi gầm lên một tiếng, thanh kiếm gãy trên tay lại lần nữa bung ra.

Lại một tiếng soảng vang lên dữ dội, đoạn kiếm gãy lại lần nữa gãy đôi và bị sức chấn của Thanh Ma Thủ bay văng hai phía.

Luôn cả Tiểu Phi cũng bị té nhào trên mặt đất, lộn đi một vòng.

Thanh Ma Thủ của Y Khốc nhanh như sét chớp giáng theo liền.

Tiểu Phi muốn đứng lên cũng không làm sao tìm được kẻ hở của thời gian, đành phải lẩn tránh thêm hai lượt để lẩn tránh.

Nhưng qua chiêu thứ ba Tiểu Phi đành bất lực nằm im. áp lực của Thanh Ma Thủ càng lúc càng nặng nề, Tiểu Phi nghiêng chặt răng, cắn hờn chờ đợi cái chết.

Y Khốc nhếch môi cười ròn rợn:

- Nói đi, nói rõ những gì ta hỏi, rồi ta sẽ tha chết cho.

Tiểu Phi vụt nói:

- Được rồi, ta nói.

Y Khốc càng cười to lên và trong cái phút giây của chiếc Thanh Ma Thủ được lời chậm, lão chợt thấy một ánh kiếm chớp lên thật nhanh.

Chưa bao giờ Y Khốc thấy một thể kiếm nhanh đến đường ấy.

Cho đến khi nhìn rõ kẻ xuất phát lên thể kiếm thì lão cũng vừa bị mũi kiếm sọc vào yết hầu.

trong cổ Y Khốc kêu lên những tiếng ròn rột không ngừng, sắc mặt của lão tràn đầy nét kinh hoàng và sửng sốt. Cho đến chết lão cũng không tin nổi cái gã thiếu niên trước mặt lại có thể giết chết mình, lại có thể đâm ra một thể kiếm nhanh đường ấy.

Tiểu Phi dùng hai ngón tay khê kéo lấy đoạn kiếm bị Y Khốc chắn gãy lúc này, từng tắc rút ra khỏi yết hầu của lão.

Từng thớ thịt của Y theo đó nổi vòng lên dễ sợ, ánh mắt như băng lạnh trừng trừng nhìn Tiểu Phi. Tiểu Phi nhếch khê vành môi buông rõ từng tiếng một:

- Kẻ nào dám buông lời sỉ nhục nàng kẻ đó sẽ rước lấy cái chết.

Trong cổ của Y Khốc vẫn kêu ròn rột, cho đến lúc lông nheo và tròng mắt cuộn vòng lên, lão định cười lên, nhưng cái cười lúc ấy càng biến khuôn mặt lão thêm phần dễ sợ. Không những lão định cười mà lão còn muốn nói với Tiểu Phi:

- Mi sớm hay muộn gì cũng chết trong tay nàng.

Nhưng tiếc thay, câu nói đó vĩnh viễn không phát ra thành tiếng.

Khi Lâm Tiên Nhi mở mắt thức giấc thấy ánh nắng chiếu lên mái tóc, một bóng người đang đi lại bên ngoài cửa song.

Nàng biết ngay đó chính là Tiểu Phi, tuy gã muốn bước vào nhưng vì ngại làm kinh động giấc ngủ của nàng.

Vì nếu là Y Khốc, hẳn không khi nào chờ ngoài cửa sổ một cách khó chịu như thế. Đôi mắt nhìn theo chiếc bóng của Tiểu Phi thấp thoáng qua khung cửa sổ, Lâm Tiên Nhi cảm thấy thích thú vô ngần.

Tuy Y Khốc là một gã đàn ông có nhiều đặc tánh và khá nổi danh, mẫu đàn ông như thế đối với nàng quả là rất kích thích và cũng rất tân kì.

Nhưng Tiểu Phi dù sao cũng có nhiều đặc điểm đem lại cho nàng nhiều thú vị hơn. Nàng vẫn nằm im trên giường, để cho Tiểu Phi đợi một lúc lâu bên ngoài, nàng mới khê gọi:

- Tiểu Phi, anh đó chẳng?

Tiếng anh hình như được nàng cố ý kéo dài ra nghe vừa thân thiết vừa êm dịu lạ thường.

Chiếc bóng của Tiểu Phi vụt bên ngoài cửa sổ và giọng chàng đáp lên:

- Tôi đây.

Lâm Tiên Nhi dịu dàng hỏi:

- Tại sao anh không vào?

Cánh cửa mở toang qua cái đẩy nhẹ, Tiểu Phi hơi nhú mào:

- Không có gài cửa à?

Lâm Tiên Nhi bặm môi và mỉm cười:

- Quên rồi đó, cái chi... tôi cũng quên cả.

Tiểu Phi vụt bước nhanh bên giường nhìn sững nàng.

Trên khuôn mặt của Lâm Tiên Nhi có nhiều chỗ bầm và sưng lên, Tiểu Phi mặt liền đổi sắc hốt hoảng hỏi:

- Đêm... đêm qua chuyện gì xảy ra cho Tiên Nhi?

Lâm Tiên Nhi thật thản nhiên:

- Mỗi khi bị mất ngủ, mặt tôi thường hay sưng lên như thế... hồi hôm tôi cứ lăn lộn mà không làm sao ngủ được.

Da mặt nàng hình như hồng lên hơn. Nàng gục đầu vào lớp mềm và cười lên rúc rích:

- Cái gì mà ngó chăm chăm: “người ta ” quá thế? Bộ “người ta ” ngủ không được rồi nghỉ... nghỉ ” người ta ” này nọ hay sao?

Tiểu Phi thêm một lần lặng người ra si dại, tim chàng nghe như tan thành nước và loãng thành hơi.

Lâm Tiên Nhi lại hỏi:

- Còn anh, anh có ngủ được không?

Tiểu Phi chậm rãi lắc đầu:

- Tôi cũng chẳng yên giấc được vì có con chó điên cứ sủa loạn ngoài cửa sổ.

Lâm Tiên Nhi trở mắt:

- Con chó điên?

Tiểu Phi gật nhẹ đầu:

- Phải, và tôi giết nó quăng xuống sông rồi.

Từ phía bên ngoài chợt vang lên những tiếng khua lổn cổn, Tiểu Phi hé rộng thêm cánh cửa sổ nhìn thấy ngay tên tiểu nhị đứng nơi trống, lắc khua cái bình trà cho vang lên thành tiếng động và rao to:

- Thưa chư vị khách quan, chư vị ai muốn nghe những tin tức mới mẻ nhất của võ lâm, cùng những chuyện to tát xôn động giang hồ gần đây, xin mời đến phòng cơm để dùng. Trưa nay, Tôn Nhị tiên sinh từ phương nam vừa tới sẽ kể lại, bảo đảm là hết sức ” giật gân ” và ” sốt dẻo ”.

Chư vị có thể vừa dùng cơm lại vừa được nghe chuyện lạ. Kính mời... kính mời...

Tiểu Phi khép nhẹ lại cánh cửa và lắc lắc đầu.

Lâm Tiên Nhi liền hỏi:

- Anh không muốn đi nghe à?

Tiểu Phi đáp:

- Không.

Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt nhưng giọng nàng thật là thản nhiên:

- Tôi lại muốn đi nghe. Vả lại mình vẫn phải đi ăn cơm kia mà.

Tiểu Phi rùng vai cười:

- Xem ra cái lối sinh nhai cách đó thế mà đắt khách đấy.

Lâm Tiên Nhi tung mềm định ngồi dậy nhưng nàng vụt cười lên rúc rích và rụt người trở vào mềm.

Da mặt nàng càng hồng lên, môi cắn lấy môi, gục đầu e ấp:

- Anh kỳ quá nè, còn chưa chịu đưa quần áo cho “người ta” nữa à?

Tiểu Phi cũng nghe mặt mình nóng ran lên, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Tiếng cười nũng nịu của Lâm Tiên Nhi vang lên:

- Quay mặt sang bên kia đi, cấm dòm lại đằng sau đó nhé!

Tiểu Phi ngoan ngoãn ngó mặt vào vách, tim chàng càng rộn rã nhịp nhanh...

22. Lừa Cọc Vào Tròng

Trong phòng ăn người ngồi đầy nghẹt.

Chuyện giang hồ bao giờ cũng đầy kích thích mà ai cũng muốn nghe.

Bởi vì, dù bất cứ kẻ nào trong lòng cũng phải có ít nhiều phiền muộn, nghe những chuyện lạ của các kỳ hiệp võ lâm, của các giang hồ hào kiệt để rồi dần dần một cách tự nhiên hòa mình vào với nhân vật trong cốt truyện, những gì phiền muộn chất chứa do đó cũng vơi được ít nhiều. Nơi chiếc bàn đặt bên cửa, một cụ già áo xanh tóc bạc phơ đang ngồi, mắt lim dim thư thả từng ngụm khói trắng qua chiếc ống điếu cán dài.

Ngồi cạnh bên lão là một cô gái áo trắng diềm hoa hồng, tóc dóc thành chiếc bím đóng đưa bên bờ vai.

Đôi mắt tròn của nàng đen nháy sáng ngời, mỗi khi chớp động, đôi mắt nàng y như có cái ma lực thu hút hồn phách mọi chàng trai.

Khi Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi bước vào, tất cả ánh mắt những người hiện diện nơi phòng ăn cơ hồ bị trực thị.

Sắc đẹp của Lâm Tiên Nhi quả là rạng rỡ như một ánh hào quang chiếu diện khắp gian phòng.

Cho đến thiếu nữ thất bím nọ, ánh mắt cũng không ngớt nhìn xoáy vào hai người và Lâm Tiên Nhi cũng nhìn trả nàng không nháy.

Chợt nàng nhoẻn miệng cười và nói thật khê bên tai Tiểu Phi:

- Anh nhìn mắt của cô ta xem, tôi phải cẩn thận mới được kéo cô ta thu mất hồn của anh đấy.

Hai người lựa chiếc bàn ngồi xuống, vừa kêu xong vài thức ăn liền nghe lão già áo xanh nọ lên tiếng hỏi:

- Hồng Nhi, đã đến giờ chưa con?

Cô gái thất bím được gọi tên Hồng Nhi gật đầu đáp:

- Đến giờ rồi.

Cho đến bây giờ, lão già nọ mới chịu hé mắt ra, dù dánh dấp bên ngoài già nua lụ khụ, nhưng ánh mắt của lão già rất tinh nhuệ trẻ trung, đúng là ánh mắt của con người nhỏ tuổi và mỗi khi nhìn thẳng vào ai, y như xoi mói ruột gan họ.

Lâm Tiên Nhi cười thật khê:

- Xem ra cái lão Tôn tiên sinh này không phải là thứ người ăn bám theo giang hồ để tìm sự sống đâu.

Tuy nàng nói rất khê nhưng vị Tôn tiên sinh nọ hình như nghe thấy, ánh mắt ông ném về phía nàng thật nhanh và nơi khóe miệng thoáng nhếch một vẻ cười.

Cô gái thất bím bưng đến một tô trà nóng, lão già giơ tay đón lấy, chu miệng thổi vệt xác trà trong bát, hớp vài hớp phẩm giọng rồi chợt nói lên:

- Mai Hoa Đạo tội ác dã man, Lý Tầm Hoan khinh tài trọng nghĩa.

Có lẽ đó là câu giáo đầu tuồng cho cái chuyện sắp kể, nên khi thốt xong, ánh mắt lão liếc nhanh mọi người và hỏi tiếp:

- Chư vị có biết hai nhân vật mà lão vừa đề cập đó là ai không?

Tất nhiên cô gái tóc thất bím phải hiểu rằng câu hỏi vừa rồi của lão già không hề nhằm vào một người nào mà chỉ cốt ý tìm lấy một người đối thoại cho thêm phần hào hứng của câu chuyện mà thôi.

Nàng khê lắc đầu, cất tiếng đáp:

- Hai người đó là ai nhỉ? Hình như chưa hề nghe ai nhắc tới.

Tôn lão tiên sinh cười lên:

- Vậy là người kiến văn hẹp hòi rồi! Nhắc đến hai người đó, danh tiếng đều hết sức lẫy lừng. Mai Hoa Đạo trong vòng mấy mươi năm nay chỉ xuất hiện có hai lần nhưng tội ác mà hàng trăm hàng ngàn hảo hán của cánh hắc đạo lục lâm nơi hai miền lưỡng hà đã làm, góp chung lại so ra vẫn còn thua tội ác của một mình Mai Hoa Đạo đã gây ra.

Cô gái tóc thắt bím le le lưỡi và cười:

- Ghê thật! Thế còn Lý thám hoa là ai?

Tôn lão tiên sinh hép miệng như cảm khái:

- Vị ấy là một bậc ghê gia công tử, đời đời khoa bảng nối truyền, có thể nói là một gia đình hết sức hiển hách, trong ba đời bảy lần đỗ tiến sĩ, đáng tiếc là không dó trạng nguyên. Cho đến đời vị Lý lão thám hoa, dưới gối chỉ có hai người con nhưng đều thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa vượt người. Lý lão thám hoa đặt tất cả hy vọng vào hai vị công tử đó, chỉ mong sao một trong hai người đó đỗ được Trạng Nguyên để bù vào chỗ kém khuyết của mình.

Cô gái tóc thắt bím cười ngắt lời:

- Thám Hoa cũng là cao sang rồi, tại sao phải nhất định cho được cái chức Trạng Nguyên làm chi?

Tôn lão tiên sinh không đáp mà kể tiếp:

- Nào ngờ, Lý đại công tử đến kỳ thi lại chỉ đỗ Thám Hoa, hai cha con do đó cứ buồn dầu dầu chẳng vui, dồn tất cả hy vọng còn lại vào Lý tiểu công tử.

Nhưng mạng số chẳng so người nên Lý tiểu công tử kinh luân tuyệt thế, chẳng ngờ thi xong vẫn đỗ Thám Hoa.

Lý lão thám vì buồn rầu thất vọng không đầy hai năm sau là tạ thế, kể đến, Lý đại thám hoa lại mang phải chứng bệnh bất trị, vị Lý tiểu thám hoa đâm thối chí ngã lòng, treo ấn từ quan, nơi quê nhà tưng tiền kết khách, tánh khảng khái và lòng hào sảng hơn người, cho dù Mạnh Thường Quân tái thế hay Tín Lăng Quân sống lại trên đời cũng chưa chắc sánh bằng.

Kể đến đây vị Tôn lão tiên sinh ngừng lại thắm giọng bằng mấy ngụm trà.

Tiểu Phi đã nghe mạch máu mình như căng lên vì hứng khởi, nghe được ai ngợi khen Lý Tầm Hoan, Tiểu Phi cảm thấy còn sung sướng hơn chính mình được khen.

Vị Tôn lão tiên sinh lại kể tiếp:

- Vị Lý tiểu thám hoa đó chẳng những tài cao hơn người mà song toàn cả nghề văn lẫn nghiệp võ, thưở bé nghe đâu được bậc kỳ nhân dị sĩ truyền thụ cho một tuyệt đỉnh công phu...

Cô gái tóc thắt bím chột hỏi:

- Phải chăng hôm nay cha định kể câu chuyện của hai người đó?

Tôn lão tiên sinh gật đầu:

- Phải!

Cô gái vỗ tay như mừng rỡ:

- Vậy thì câu chuyện nhất định là rất hay, chỉ... chỉ có điều là đường đường một vị thám hoa lại đi dính dấp với một kẻ tiếng tăm xấu xa như Mai Hoa Đạo kia chứ?

Tôn lão tiên sinh nhẹ thở dài:

- Vì bên trong có một nguyên uỷ lạ lùng.

Cô gái vội vàng hỏi:

- Nguyên uỷ như thế nào hở cha?

Tôn lão tiên sinh đáp:

- Vì Mai Hoa Đạo là Lý tiểu thám hoa và Lý tiểu thám hoa cũng là Mai Hoa Đạo.

Tiểu Phi ghe như giận vụt trào lên, hầm hầm sắp nhảy ra gây sự.

Cô gái nọ cũng lắc đầu lên tiếng:

- Vị Lý thám hoa đó đã không tiếc của gia tài muôn vạn, dám rải tiền kết bạn, tất nhiên phải là con người xem tiền bạc như rác bụi, làm sao bỗng biến thành kẻ đốt nhà cướp của, tham dâm háo sắc như Mai Hoa Đạo được, chút chuyện này con không làm sao tin được.

Tôn lão tiên sinh bập bập vài hơi thuốc và gật gù:

- Chẳng những con không làm sao tin mà chính cha cũng chẳng thể nào tin nổi. Do đó, cha mới ngậm theo đôi tin tức khá lâu.

Cô gái bật cười:

- Tài nghe ngóng tin tức, dù bất cứ là tin tức nào nhất định là không ai ăn qua cha nổi. Những ẩn tình cặn kẽ bên trong, hẳn là cha đã dò ra manh mối?

Tôn lão tiên sinh híp mắt cười đắc ý:

- Tất nhiên là cha phải nghe ra chứ, cái tình tiết ở bên trong câu chuyện thật khúc chiết và phức tạp vô cùng mà cũng lý kỳ hấp dẫn chán kém...

Nói đến đây lão chợt dừng lại, mắt lim dim in hình buồn ngủ.

Cô gái có vẻ nôn nóng thúc hỏi:

- Sao cha chẳng nói tiếp?

Vị Tôn lão tiên sinh mấp mấp vài hơi thuốc và thư thả nhả từng ngụm khói trắng xóa nhưng vẫn không lên tiếng.

Cô gái lại giục:

- Nói đi cha, nói đến chỗ hứng thú rồi cha lại ngưng ngang ai mà chịu cho được! Nghe mà tức ầm ứ đi thôi!

Nhưng nàng chợt vỗ tay reo lên:

- à, phải rồi? Cha muốn uống rượu phải không?

Tất nhiên, không chỉ mình cô gái hiểu được điều đó mà tất cả thính giả ngồi quanh cũng hiểu điều ẩn ý của hai tiếng " uống rượu " kia.

Và tất cả đều mỉm cười dễ dãi, tay lần vào hầu bao tìm bạc vụn.

Tên tiểu nhị cũng khá thông minh nhân tình, sớm đã đem đến một chiếc mâm đứng cạnh đấy chờ hứng bạc. Cho đến khi ấy, vị Tôn lão tiên sinh mới ngáp dài một tiếng và tiếp tục kể:

- Mọi sự tình khởi đầu từ Hưng Vân Trang.

Cô gái chận lời nói:

- Hưng Vân Trang phải chẳng là chỗ ở của Long Tứ Gia? Nghe nói nơi đó khí thế đồ sộ nguy nga, lâu đài san sát, rừng vườn bát ngát sum xuê, cảnh trí đẹp đẽ còn hơn cả miền lương hà nữa, có phải thế không cha?

Tôn lão tiên sinh gật đầu:

- Đúng thế! Sản nghiệp to tát đó xưa kia vốn là của Lý Tầm Hoan tặng cho ông ta chỉ vì hai người là bạn sinh tử cho giao, hơn nữa Long phu nhân lại có tình bà con cô cậu với vị thám hoa họ Lý.

Hai cha con, kẻ xướng người họa đã đem chín phần mười xác thực của sự tình xảy ra gần đây nơi Hưng Vân Trang thuật lại rõ ràng y như người trong cuộc.

Nào lúc Lý Tầm Hoan làm đả thương Long Tiểu Vân cho đến lúc lọt vào ổ mai phục bị bắt, vị Tôn lão tiên sinh kể không sót một chi tiết y như lão là người trong cuộc.

Mọi người nghe đến đây không khỏi châu mày than thở, có kẻ nhiều máu nóng hơn, đập tay vỗ bàn tức tối thay cho Lý Tầm Hoan.

Và khi thuật tới chỗ Lâm Tiên Nhi đang đem bị bắt cóc như thế nào, rồi vị anh hùng Tiểu Phi xuất hiện cứu nàng bằng đường kiếm nhanh như chớp ra sao, đôi mắt của Tôn lão tiên sinh chẳng hiểu vô tình hay hữu ý cứ ngó chăm chăm về hướng của Tiểu Phi và Lâm Tiên Nhi.

Cả cô gái tóc thắt bím, ánh mắt đen nhánh như thu hồn của nàng cũng cứ liếc xéo về phía hai người với nụ cười ranh mãnh ở khóe môi.

Tiểu Phi tuy ngoài mặt vẫn lăm lè thản nhiên nhưng lòng chàng đã phần nào hoài nghi tông tích của cha con họ Tôn.

Cô gái tóc thắt bím ồm ừ lên tiếng hỏi:

- Nói như thế thì Mai Hoa Đạo đã chết về tay vị kiếm khách Tiểu Phi đó rồi chăng?

Tôn lão tiên sinh gật đầu;

- Nhưng Triều đại gia, Điền Thất đại gia lại không chịu nhìn nhận đó là Mai Hoa Đạo mà cho là Lý Tầm Hoan mới chính thật là Mai Hoa Đạo.

Cô gái mở tròn mắt:

- Như thế ai là Mai Hoa Đạo đây?

Tôn lão tiên sinh buông tiếng thở dài:

- Chưa có một ai nhìn thấy Mai Hoa Đạo ra làm sao cả, tất nhiên khó mà biết ai thật ai giả. Nhưng thân phận của Triệu đại gia, Điền Thất đại gia đâu phải tầm thường, một lời nói của họ giá trị nặng ngang bằng chín đỉnh thì một khi họ đều quyết Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo, người khác cùng đều nghe theo và cho Lý Tầm Hoan là Mai Hoa Đạo, do đó Tâm Mi đại sư đã áp giải họ Lý về chùa Thiếu Lâm.

Ngừng lại rít thêm hai ngọn khói thuốc, Tôn lão tiên sinh chậm rãi tiếp lời:

- Nào ngờ khi đến chùa Thiếu Lâm thì tình thế lại đảo ngược. Lý Tầm Hoan trở thành kẻ hộ tống Tâm Mi đại sư trở về chùa.

Câu nói ấy làm cho Lâm Tiên Nhi rung động thật sự.

Tiểu Phi tất nhiên lại càng hết sức sững sờ.

Hai người cố nghĩ mãi mà không làm sao suy đoán ra sự tình biến chuyển nơi dọc đường.

Tiếng hỏi của cô gái thật đúng là lúc mong mỏi của hai người.

- Tại sao lại có chuyện như thế hả cha?

Tôn lão tiên sinh đáp:

- Vì Điền Thất gia, Tâm Mi đại sư cũng bốn vị Thiếu Lâm tăng nhân có phận sự áp giải Lý Tầm Hoan, nơi giữa đường đều bị trúng phải độc thủ của lão Cực Lạc Động Chủ nơi miền Miêu Cương. Tâm Mi đại sư sau khi trúng độc mới phóng thích Lý Tầm Hoan nhưng họ Lý thấy ông trúng độc quá nặng không đành bỏ đi và đưa về Thiếu Lâm Tự may ra mới hy vọng cứu chữa Tâm Mi đại sư nên họ Lý mới đưa ông ta về chùa.

Cô gái suýt soa khen ngợi:

- Vậy thì vị Lý thám hoa đó đáng gọi là một đấng anh hùng, một đấng hào kiệt không uống lời một chút nào. Giá như đối với người khác trong tình huống đó, họ đã sớm bỏ đi rồi, có đâu mà cứu Tâm Mi đại sư?

Tôn lão tiên sinh thở dài sườn sượt:

- Lý tuy rằng thế nhưng tiếc thay đám Thiếu Lâm đã chẳng những không cảm kích ơn của họ Lý mà trái lại còn muốn sát hại người.

Cô gái tóc thắt bím vo tròn đôi mắt:

- Sao lại kì vậy?

Tôn lão tiên sinh lắc đầu thở ra:

- Vì những lời trên đều do chính Lý Tầm Hoan thuật lại nhưng tăng nhân Thiếu Lâm không chịu tin lời của người, dù chỉ một lời thôi.

Cô gái tóc thắt bím lộ vẻ bất bình:

- Còn Tâm Mi đại sư đó chi, chẳng lẽ... chẳng lẽ ông không đứng ra một lời làm chứng cho Lý thám hoa hay sao?

Tôn lão tiên sinh lại thở dài sườn sượt:

- Tiếc thay, Tâm Mi đại sư khi về đến chùa thì đã viên tịch! Trừ Tâm Mi đại sư ra, trên đời này không còn người thứ hai nào biết rõ chân tướng của sự việc trên.

Cử tọa bốn phía nghe kể đến đây không ai khỏi thở dài cảm khái.

Tiểu Phi càng nghe lồng ngực mình như muốn bùng ra. Chàng không sao dần được, lớn tiếng hỏi:

- Vị Lý thám hoa đó phải chăng đã bị Thiếu Lâm Tự hại rồi?

Tôn lão tiên sinh nhìn chàng thật nhanh và ánh mắt như gợn lên một nụ cười. Lão chậm rãi đáp:

- Thiếu Lâm Tự tuy là lãnh tụ võ lâm, môn hạ đệ tử không một ai chẳng phải là tuyệt đỉnh cao thủ nhưng muốn giết được Lý thám hoa không phải chuyện dễ dàng.

Cô gái tóc thắt bím cũng liếc nhanh đôi mắt về phía chàng trước khi cất tiếng hỏi:

- Nhưng hai tay dù sao cũng khó chống nổi bốn quyền, Lý thám hoa dù vô địch thiên hạ cũng không làm sao mà đương cự nổi với hơn tám trăm đệ tử Thiếu Lâm.

Tôn lão tiên sinh đáp:

- Tuy Thiếu Lâm Tự có hơn tám trăm đệ tử, và dù toàn là cao thủ nhất nhì võ lâm nhưng thử hỏi ai dám dành ra tay trước? Ai chịu đại đột đi hứng thử thần đao của Lý thám hoa?

- Phải lắm. "Thần đao họ Lý" chẳng trệt một phát "Thiếu Lâm Tự" tuy có tám trăm đệ tử nhưng nhất định là vẫn không làm gì được họ Lý, có lẽ bây giờ thì y đã chạy mất tiêu rồi.

Tôn lão tiên sinh ắc đầu:

- Nhưng y lại không chạy đi đâu cả.

Cô gái hình như rất ngạc nhiên:

- Tại sao?

Tôn lão tiên sinh khẽ thở dài:

- Tuy đệ tử Thiếu Lâm không giết được y nhưng y cũng không làm sao mà đột phá vòng vây thoát đi, vả lại khi câu chuyện chưa rõ ràng đen trắng, họ Lý cũng chưa chịu đi.

Cô gái nôn nóng hỏi:

- Đi không thể đi, đánh lại không thể đánh, vậy họ Lý làm thế nào đây?

Tôn lão tiên sinh đáp:

- Bị vây chặt giữa vòng vây của tám trăm đệ tử Thiếu Lâm, ngọn phi đao của họ Lý một khi đưa ra, dĩ nhiên chẳng một ai dám xông lên cũng chỉ vì kiêng gờm ở ngọn phi đao còn lăm lăm trên tay đối thủ. Nhưng Lý thám hoa dù thuật phi đao có cao cường đến mấy cũng không làm sao giết chết được từng ấy người như thế.

Cô gái tóc thắt bím lè lưỡi:

- Nếu thế thì nguy mất, nếu cuộc diện cứ kéo dài thì sẽ nguy cho vị Lý thám hoa, vì sức của con người dù sao cũng có hạn.

Tiểu Phi càng nghe lòng mình nôn nóng phi thường. Nếu đặt chàng vào trường hợp của Lý Tầm Hoan, chàng cũng khó mà biết đối phó thế nào.

Tôn lão tiên sinh lại nói:

- Nơi mà khi đôi bên đối đáp dằng co chính là ngôi thiền phòng mà Tâm Mi đại sư viên tịch. Lý Tầm Hoan mới thừa cơ mà chui tọt vào thiền phòng đó.

Cô gái thốc thắt bím thắt thanh kều lên;

- Làm như vậy có khác nào vị Lý thám hoa đó tự dút đầu vào chỗ chết hay sao?

Tôn lão tiên sinh mỉm cười bí mật:

- Chính đệ tử Thiệu Lâm cũng không ngờ nổi họ Lý lại không tháo chạy trở ra ngoài, mà lại tự dút đầu vào tuyệt lộ, hình như cũng nhờ chỗ sơ suất đó mà họ Lý mới xông vào được thiền phòng, nhóm tăng nhân Thiệu Lâm có hối tiếc thì đã muộn.

Cô gái tóc bím cau mày ngạc nhiên:

- Hối à? Lý thám hoa đã tự dút đầu vào tuyệt lộ thì tại làm sao họ lại phải hối chứ?

Tôn lão tiên sinh đáp:

- Vì bên trong thiền phòng không những có di thể của Tâm Mi đại sư mà còn có một bộ kinh điển quý giá của Thiệu Lâm Tự cất giấu ở đây. Bọn họ sợ phải liêng chuột bể đồ nên càng chẳng dám xông vào.

Cô gái tóc bím thắc mắc:

- Nhưng nếu họ cứ giữ chặt bên ngoài thì Lý thám hoa tránh sao khỏi chết vì đói vì khát?

Tôn lão tiên sinh gật đầu:

- Hẳn nhiên là đệ tử Thiệu Lâm có nghĩ tới điều đó nhưng ngờ đâu Ngũ sư thúc của họ là Tâm Thù đại sư còn kẹt ở trong thiền phòng và bị Lý thám hoa kiềm chế, không lẽ họ đành để cho Ngũ sư thúc của họ chết đói một lượt với họ Lý hay sao?

Cô gái à lên một tiếng.

Tôn lão tiên sinh nói tiếp;

- Cho nên họ chỉ còn cách mang cơm nước đưa vào để cho vị Ngũ sư thúc của họ khỏi chết đói và tất nhiên Lý thám hoa cũng không chết đói.

Cô gái vỗ tay reo cười:

- Thiệu Lâm Tự xưa nay vẫn được hiệu xưng là võ lâm thánh địa, mấy trăm năm trời rồi chưa có một ai dám vọng phạm vượt qua một bước khỏi Lôi Trì, nhưng Lý thám hoa chỉ đơn phương độc mã đã làm cho toàn thể Thiệu Lâm tự rối óc điên đầu, tám trăm đệ tử Thiệu Lâm lớn nhỏ chẳng những không làm gì được mà mỗi ngày còn phải dâng cơm nước, lại còn sợ món ăn chẳng vừa miệng ông ta...

Nàng ngừng lại đệm thêm một chuỗi cười thích thú và nói tiếp;

- Vị Lý thám hoa này quả là một nhân vật phi thường, câu chuyện cha vừa kể quả là thích thú.

Nghe đến đây Tiểu Phi cảm thấy máu như bừng nóng khuôn mặt, chỉ muốn vỗ ngực đứng lên la to cho mọi người biết vị Lý thám hoa kia chính là người bạn của mình, một người bạn rất thân.

Vì bất luận là ai được làm bạn với con người như Lý thám hoa đều phải cảm thấy hạnh diện cả.

Nhưng vị Tôn lão tiên sinh lại thở dài sườn sượt:

- Đúng thế! Lý thám hoa đáng gọi là anh hùng hào kiệt, trong giang hồ khó có người thứ hai.

Nghe đến đây, Tiểu Phi nhìn Lâm Tiên Nhi nói nhỏ:

- Tôi định đến chùa Thiếu Lâm một chuyến, Lâm cô nương đợi tôi ở đây nhé.

Lâm Tiên Nhi đưa tay qua giữ lấy tay của Tiểu Phi như sợ hấn nói rồi là đi mất. Nàng nói với Tiểu Phi:

- Nguy hiểm lắm! Chùa Thiếu Lâm từ xưa đến nay nổi tiếng là nơi tập trung nhiều người võ công thâm hậu. Một mình Lý Tầm Hoan tuy khó thoát ra khỏi nhưng họ Lý còn có Tâm Thù đại sư để làm lá chắn nên nhất thời nhiều người trong Thiếu Lâm chưa làm gì được bạn của anh. Bây giờ anh đến đây, người trong Thiếu Lâm sẽ cho anh là đồng bọn của Lý Tầm Hoan. Võ công anh tuy giỏi thật nhưng không thể nào hạ hết được tám trăm cao thủ của họ. Ngược lại, nếu anh có mệnh hệ gì thì Lý Tầm Hoan sẽ rời nơi an toàn để đối diện với hiểm nguy như anh, sẽ bất chấp mọi giá để cứu được anh. Như vậy, anh không những chẳng thể cứu được y, trái lại chỉ hại y thêm mà thôi.

- Phải lắm, Lâm Tiên Nhi suy đoán còn chu đáo hơn tôi nhiều.

Ánh mắt của Lâm Tiên Nhi hình như tha thiết hơn, nàng nắm tay Tiểu Phi giật mạnh;

- Anh hứa với tôi là không mạo hiểm đến Thiếu Lâm tự chứ?

- Ừ.

Tiểu Phi đáp gọn trong nóc họng.

Sự chấp nhận quá mau của chàng làm Lâm Tiên Nhi gợn ý hoài nghi.

Hai người lẳng lặng quay về phòng, mỗi người tâm tư riêng mang một ý nghĩ.

Lâm Tiên Nhi rót đầy chung trà định mang tới, Tiểu Phi vụt nói;

- Tôi đã không đến Thiếu Lâm thì Tiên Nhi nên trở về đi thôi.

Lâm Tiên Nhi khựng bước lại nhìn chàng một lúc mới hỏi:

- Còn anh?

- Tôi à... tôi đến một nơi khác có việc.

Tuy cố giữ cho giọng nói thản nhiên nhưng Tiểu Phi không dấu được ít nhiều lúng túng.

Bàn tay của Lâm Tiên Nhi vụt vung lên khiến chung trà sóng sánh nước bắn lên mình nàng.

Và giọng nói của nàng nghe như lạc đi.

- Phải chăng anh định giả làm Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi từ từ quay lại nhìn nàng thật sâu và đáp:

- Phải.

Lâm Tiên Nhi cắn chặt vành môi:

- Anh nhất định rồi chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

- Phải!

Bằng hai tiếng gọn gàng đó đã nói lên một sự quyết liệt, không một trở ngại nào thay đổi được ý định của chàng.

Lâm Tiên Nhi lắc đầu buồn bã:

- Thế thì... tại sao anh lại bảo tôi trở về?

- Vì đó là việc riêng của tôi.

Tiểu Phi đáp thật nhanh hình như để dấu đi một tiếng thở dài.

Lâm Tiên Nhi cúi gầm đầu buồn bã;

- Việc của anh cũng là việc của tôi.

Tiểu Phi đáp:

- Nhưng Lý Tầm Hoan không phải là bạn của cô.

Lâm Tiên Nhi vẫn một mực van nài;

- Đã là bạn của anh cũng là bạn của tôi.

Nét mặt của Tiểu Phi không khỏi gợn lên nhiều cảm kích nhưng chàng lại làm thinh.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Đối với bạn bè anh đầy đủ nghĩa khí như thế thì tại sao tôi lại chẳng có thể bắt chước được như anh? Dù rằng tôi chẳng tài cán chi nhưng hai người cạnh bên nhau, khi có việc cần, cùng tham khảo vẫn hơn một người chứ.

Tiểu Phi vụt nắm tay nàng xiết mạnh.

Không cần diễn đạt bằng lời lẽ, với ánh mắt, với tình ý lộ trên nét mặt đã thay chàng nói lên tất cả rồi.

Thứ ngôn ngữ không bằng âm thanh đó bao giờ cũng mâu nhiệm và cũng thật dễ hiểu hơn muôn vạn ý lời tha thiết nhất. Và Lâm Tiên Nhi trên vành môi hồng đã nở lên một nụ cười tình tứ.

Tiểu Phi lại một phen nghe lòng mình ngây ngất như say.

Lâm Tiên Nhi đã vội cau mày:

- Muốn giả làm Mai Hoa Đạo ít nhất anh phải tìm lấy một vài đối tượng để mà hạ thủ chứ?

Tiểu Phi lơ đãng gật đầu:

- Tất nhiên.

Lâm Tiên Nhi nói tiếp:

- Nhưng chúng ta đâu có thể tìm những người vô can mà hạ thủ?

Tiểu Phi đáp:

- Lẽ cố nhiên đối tượng mà tôi muốn tìm phải là hạng cường hào ác bá hoặc hàng đầu nậu ăn cướp chuyên ngồi không mà chia lời.

Lâm Tiên Nhi ánh mắt sáng lên:

- Nghe đâu vùng phụ cận này hình như có thứ hạng người anh vừa đề cập.

Tiểu Phi hỏi ngay:

- Ai?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Tên này xưa kia là một đại đạo kết tiếng võ lâm, năm mươi tuổi mới rửa tay giải nghệ nhưng nghe đâu trong bóng tối vẫn còn hành động nhiều điều mờ ám lắm.

Tiểu Phi gật đầu.

Lâm Tiên Nhi hớp nhẹ vành môi:

- Hình như hần tên thật là Trương Thăng nhưng bây giờ mọi người gọi Trương viên ngoại hoặc Trương Thiện Nhân.

Tiểu Phi hơi nhú mày:

- Trương Thiện Nhân?

Lâm Tiên Nhi cười nhẹ:

- Hắn cướp được mười vạn lượng liền xuất ra một trăm lượng để dùng vào việc sửa lộ bắc cầu, ban đêm giết chết một trăm mạng người thì ban ngày hắn hết sức đạo mạo hiền từ trong việc thí cơm tặng thuốc. Một kẻ ăn cướp nếu muốn đóng vai một con người từ thiện bao giờ cũng dễ dàng và nhiều tiện nghi hơn kẻ khác! Đời là thế đó.

23. Thực Hành Mưu Định

Trương Thắng nằm dựa nghiêng trên chiếc giường quý êm ái.

Hình như có điều gì suy nghĩ, ánh mắt đang mơ màng nhìn vào ngọn lửa đang bập bùng trong lò than hồng, húp từng ngụm bát cháo yến còn bốc hơi nghi ngút.

Bên ngoài trời, tuyết lại bắt đầu rơi nhưng bên trong nhà vẫn ấm cúng như đang khí tuyết giữa xuân.

Chậu hoa thủy tiên để nơi góc nhà nở thật đúng lúc.

Dưới giá hoa con mèo vấ nhỏ đang cuộn tròn nằm ngủ yên lành.

Trương Thắng uể oải trở mình và lẩm bẩm:

- Xuân năm nay đến sớm thật.

Nhớ đến việc sáng nay lão lợi tuyết hơn mấy dặm đường để đi xem bệnh cho một người vừa bị ngã lừa, tuy bây giờ có phần nào mệt mỏi nhưng trong lòng cảm thấy hết sức là thư thái.

Một người khi làm xong được một việc thiện, tâm tình bao giờ cũng trở nên khoan khoái khác thường, huống hồ mỗi khi lão đi xem bệnh cho mọi người, mẹ vợ già của lão luôn luôn nhường cho nàng hầu ba theo hầu hạ lão từng li từng tí, chả bù với ở nhà, mỗi khi lão lên đến phòng nàng là mẹ vợ già cứ day nghiêng không sao chịu nổi. Tuy biết rằng đó là thâm ý của mẹ vợ già cho người để giám thị hành vi của mình bên ngoài nhưng cái lỗi giám thị đó dù sao cũng làm cho người bị theo dõi không những cảm thấy khó chịu mà lại rất... bằng lòng. Nhớ đến làn da thơm mát, đến nụ cười còn xinh hơn cả giỏ thủy tiên đang nở nơi góc nhà của cô hầu non trẻ đẹp mà lão rất ít khi được gần gũi, lão không khỏi nuốt ngụm nước bọt thêm thưởng.

Đón lấy bình thuốc lào của ả thị nữ vừa dâng đến, Trương Thắng nghe lòng khoan khoái lạ.

Lão khép nhẹ đôi mắt vừa định đánh một giấc dưỡng thần, ả thị nữ vụt ré lên một tiếng kinh hoàng. Và kế đó một tiếng "soảng" vang theo, chén cháo yến bằng sứ Giang Tây rơi xuống đất bể tan tành.

Trương Thắng giật mình vội mở mắt ra.

Trước mặt lão đã sững sững một con người mặc sắc phục đen thui y như là một oan hồn từ dưới đất đột ngột chui lên, không một ai thấy gã vào đây bằng cách nào. Tuy gác kiếm giải nghệ đã lâu nhưng võ công của Trương Thắng vẫn không "lụt" chút nào, qua thoáng giây kinh hãi, cái gan góc của kẻ từng vào sanh ra tử đã trở về, lão bật cười gần một tiếng:

- Hừ... Đúng là tên trộm con quáng manh, trước mặt sư tổ mà trở ngón bắt lương chứ.

Và lòng theo tiếng cười lạnh buốt, chiếc giá để hoa đã nằm gọn trong tay lão từ trên cao bổ vụt xuống.

Nhưng một ánh thép cũng trong thời gian đó chớp lên thật lẹ.

Trương Thắng không kịp nhìn thấy đối phương xuất thủ bằng cách nào, thậm chí cũng chẳng nhìn rõ nổi khí giới trên tay đối thủ là vật gì, lão đã nghe nơi lồng ngực mình buồn buốt lạnh và năm tia máu nhỏ phún vọt ra.

Chỉ nội ngày hôm sau, một tin đồn xôn xao trong võ giới: Mai Hoa Đạo lại tái xuất giang hồ. Khắp trà lâu, nơi tửu quán, đâu đâu vẫn xầm xì bàn luận tin trên. Không lẽ kẻ giết chết Trương Thắng mới chính Mai Hoa Đạo. Và nạn nhân sắp đến của Mai Hoa Đạo sẽ là ai đây?

Những kẻ có gia tư bằng sản, những gia đình có vợ đẹp gái xinh không mướt phệp phồng lo sợ. Nhất là những kẻ đã làm giàu không phải bằng giọt mồ hôi chân chính của mình lại càng ngại ngái ăn ngủ chẳng yên.

Bóng chiều vừa nhuộm vàng tia nắng, từ trong ngôi cổ tự một hồi chuông công phu đã thánh thót ngân lên.

Từng gã tăng nhân Thiếu Lâm trang nghiêm và trầm mặc, cúi đầu kính cẩn bước vào Phật Điện thâm u.

Bước chân cuat họ hình như khê hơn bao giờ hết, chỉ vì trong mấy ngày gần đây, tâm tình của tất cả mọi người trong chùa đều hết sức nặng nề u uất.

Những tiếng đọc kinh của họ vẫn trầm trầm ê a như tự chùa nào và dân cư ở gần quanh núi mỗi khi nghe giọng kệ và tiếng chuông liền biết ngay đây là giờ công phu tối của Thiếu Lâm đệ tử lại đến.

Giữa vùng tuyết giá mông mênh, một đám người đang bươg bả lên núi, chính " Nam Dương đại hiệp " Tiêu Tịnh, vị đệ tử tục giá của Thiếu Lâm Tự.

Sau khi chuyện trò qua loa vài ba câu với đám đồng môn sư huynh đệ có phận sự trừ phòng dưới sườn non, Nam Dương đại hiệp vội vã tiến lên đỉnh và bước thẳng vào hậu viện. Trong tịnh thất của phương trượng lạng trang một tiếng động chi, cả làn khói nhang từ nơi cửa sổ lẳng đẵng bay ra.

Nam Dương đại hiệp Tiêu Tịnh cố bước thật khê chân, cơ hồ không một âm vang trên mặt đất thế nhưng khi vừa đặt bước vào hậu viện, từ trong Phương Trượng Thất, tiếng của Tâm Hồ đại sư đã nghiêm nghị vang lên:

- Ai đó?

Tiêu Tịnh vội đứng lại nơi xa xa ngoài ngưỡng cửa khom mình cung kính:

- Đệ tử Tiêu Tịnh đến để bẩm rõ một việc quan trọng.

Trong Phương Trượng thất chỉ có ba người: Tâm Hồ, Tâm Giám và Bá Hiểu Sinh.

Sắc diện người nào cũng lộ vẻ trầm trọng không vui, hình như đang có điều gì lo gại.

Tiêu Tịnh càng thêm áy náy sợ hãi chẳng dám nhiều lời. Vừa bước chân vào hán đã rạp mình cung kính bẩm:

- Giang hồ đang xôn xao vì tin Mai Hoa Đạo lại xuất hiện.

Tâm Giám, Bá Hiểu Sinh cơ hồ cùng một lượt nhồm bật người lên:

- Mai Hoa Đạo?

Tiêu Tịnh khê gật đầu:

- Thưa phải! Ba hôm trước đây, tên Độc hành đại đạo Trương Thắng bỗng nhiên bị ám sát một cách bí mật, tất cả tài sản trong nhà bị vét sạch trơn, vết thương chí mạng là năm chấm máu nơi trước ngực y như cánh hoa mai.

Tâm Giám, Bá Hiểu Sinh cùng nhìn nhau biến sắc.

Tâm Hồ đại sư trầm mặc im lìm như pho tượng Phật nơi Đại Hùng Bảo Điện, những ngón tay đang lần chuỗi của ông hình như hơi rung.

Một lúc lâu sau, ông mới bật thở dài nhè nhẹ:

- Mai Hoa Đạo lại lần nữa xuất hiện thế thì những lời nói của Lý Tầm Hoan có thể là thật, có thể chúng ta nghi oan cho y.

Bá Hiểu Sinh ngó Tâm Giám và làm thỉnh không nói.

Chậm rãi bước bên cửa sổ nhìn tuyết rơi bên ngoài một lúc, Tâm Giám tự cất lời:

- Mà cũng có thể nhờ đó càng chứng minh thêm Lý Tầm Hoan cũng thật là Mai Hoa Đạo.

Tâm Hồ đại sư không hiểu vội hỏi:

- Như thế là nghĩa làm sao?

Tâm Giám đáp:

- Nếu đổi vào tôi là Mai Hoa Đạo thì khi biết rõ có người chết thay cho mình, nhất định là tôi sẽ tạm thời lánh mặt, bằng trái lại, có khác nào cứu Lý Tầm Hoan khỏi chết?

Bá Hiểu Sinh cho đến bây giờ mới lên tiếng:

- Đúng lắm! Sự xuất hiện của Mai Hoa Đạo ngay bây giờ rõ ràng là rửa sạch tiếng oan cho Lý Tầm Hoan vậy. Nếu tôi là Mai Hoa Đạo thật thì không bao giờ tôi làm như thế.

Nhiều mây trầm ngâm một lúc, Tâm Hồ đại sư ới từ từ lên tiếng:

- Vậy theo ý của hai người...

Tâm Giám đỡ ngang lời:

- Kẻ giết Trương Thắng nhất định là đồng đảng của Lý Tầm Hoan, y đội lốt Mai Hoa Đạo mà xuất thủ không ngoài ý giúp Lý Tầm Hoan thoát tội.

Bá Hiểu Sinh buộc thêm một câu:

- Lý Tầm Hoan thật chẳng là Mai Hoa Đạo thì đồng đảng của y không khi nào hành động như vậy.

Tâm Hồ đại sư đứng lên đi quanh trong phương trượng thất mấy lượt và đột nhiên dừng lại:

- Hôm nay trực nhật bên Bồ Đề Viện là ai?

- Là Nhất Nhân và Nhất Trần, đệ tử dưới trướng của nhị sư huynh.

Tâm Hồ đại sư bảo:

- Gọi họ vào đây.

Và ông chấp tay dừng lại nơi góc nhà nhìn làn khói trầm trắng mỏng từ trong chiếc lư đồng uốn éo bay lên, xuất thần nghĩ ngợi.

Tuy nghe tiếng chân của Nhất Nhân và Nhất Trần bước vào, ông vẫn không quay đầu lại, chỉ hỏi:

- Cơm tối của Ngũ sư thúc, các người đã mang vào chưa?

Nhất Nhân cung kính đáp:

- Thưa, mang rồi, nhưng... nhưng...

Tâm Hồ đại sư hơi cau mày;

- Nhưng thế nào?

Nhất Nhân cúi đầu đáp:

- Đệ tử cũng theo y như quy củ hai hôm nay mang mâm cơm đặt ngay ngưỡng cửa, phân lượng cũng y như ngày qua, gấp đôi phần cơm cũng như đồ ăn, còn có thêm một bình nước lã.

Nhất Trần đỡ lời;

- Mâm cơm do chính tay đệ tử mang đặt nơi cửa vì đệ tử định thừa cơ xem động tĩnh bên trong nhà như thế nào, chẳng ngờ khi đệ tử bước đến cửa, đã nghe thấy tiếng của Lý Tầm Hoan đuổi đệ tử mau đi ra, chẳng thể nán ná, đệ tử vừa bước đi vài bước, thấy ngay bàn tay của họ Lý từ khe cửa thò tay kéo mâm cơm vào. Nào ngờ... nào ngờ chỉ qua chốc sau, y lại ném cả mâm cơm trở ra ngoài.

Tâm Hồ đại sư đã quay người lại;

- Tại sao thế?

Nhất Trần hơi lúng túng:

- Vì hần chê đồ ăn chẳng ngon, lại không có rượu cho nên chẳng thèm ăn.

Tâm Hồ đại sư mặt bừng sắc giận:

- Hừ, hần cho nơi đây là quán cơm à?

Đã vào chùa thí phát qui y trên mười năm trời, Nhất Nhân và Nhất Trần chưa khi nào thấy vị phương trượng chương môn của mình nổi giận bao giờ.

Cả hai gằm thấp đầu cơ hồ chẳng dám ngẩng lên.

Nhưng chỉ một thoáng qua, sắc diện của vị cao tăng Thiếu Lâm đã trở lại bình thường, ông lại quay đầu nhìn sững làn khói trầm nhẹ tỏa trong không gian và chậm chậm cất lời:

- Hần đòi ăn thứ gì?

Nhất Nhân đáp:

- Hần... hần viết một tờ thực đơn ném ra bảo chúng đệ tử cứ y theo đó mà làm, còn hăm rằng, nếu sai một món là hần nguyên mâm trả về.

Sắc mặt của Nhất Nhân không dấu được sự bối rối, chứng tỏ là khi nhận thấy tấm thực đơn và nghe xong lời của Lý Tầm Hoan, gã thật lỡ khóc lỡ cười.

Tâm Hồ đại sư bảo:

- Đưa tấm thực đơn đó cho ta xem.

Liếc nhìn lên mảnh tô trắng mà nhà chùa dùng để chép kinh, Tâm Hồ đại sư thấy bên trên mấy hàng chữ thảo mà nét bút như phụng múa rồng bay:

Mừng non hằm chao đỏ

Bát bửu la hán trại

Tóc tiên chưng đậu hũ

Cải nộ xào đông cô

Bắp non núp búp, mộc nhĩ canh một tô.

Ngoài bốn món ăn và một món canh ra, lại còn ghi thêm ba câu rượu " Trúc Diệp Thanh " thượng hảo hạng.

Đường đường một ngôi Thiếu Lâm cổ tự biệt lập với thế nhân lại bị Lý Tầm Hoan nghiêm nhiên xem như nơi quán ăn của chốn kinh thành, cho dù bất cứ ai, công phu hàm dưỡng thâm sâu thế nào, nhưng khi xem xong tấm thực đơn trên ấy không khỏi sôi gan méo mặt.

Ngờ đâu, Tâm Hồ đại sư vẫn thản nhiên bảo:

- Các người cứ y theo tấm thực đơn mà lo cho hần.

Tâm Giám nhích lên một bước hậm hực:

- Sư huynh... sư huynh có thể chịu gã...

Tâm Hồ đại sư khoát tay chặn lời:

- Nếu Lý Tầm Hoan không chịu ăn, thì ngũ sư đệ cũng phải nhịn đói theo hần, thể xác của ngũ sư đệ vốn yếu đuối, mấy năm gần đây lại bệnh hoạn liên miên, chúng ta nỗ lực nào để cho người thêm dày vò?

Tâm Giám cúi đầu khó nghĩ:

- Nhưng... nhưng chúng ta làm thế thì Lý Tầm Hoan sẽ càng đắc ý hơn.

ánh mắt của Tâm Hồ đại sư vụt sáng ngời lên, ông buông rõ ràng từng tiếng một:

- Ta đã có một dự tính trong lòng rồi, cứ để cho hắn đắc ý thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao.

Tiểu Phi lấy tay làm gối, nằm ngửa trên giường, nhìn sững lên mái nhà nghĩ ngợi.

Hình như có trên hai tiếng đồng hồ rồi gã vẫn nằm tư thế đó không hề nhúc nhích, cho đến ánh mắt cơ hồ cũng không hề di động khỏi trần nhà, cả con người gã y như đã biến thành một pho tượng đá hoa cương. " Bất động " cũng là một chân tài đặc biệt mà kẻ luyện nên nó nhất định phải có sức nhẫn nại, một sự chịu đựng vô bờ bến. Có nhiều người có thể suốt hai tiếng đồng hồ chẳng cử động gì cả nhưng giữ được hoàn cảnh bất động y như pho tượng chết thì e rằng trên đời chẳng có mấy ai.

Nơi miền sa mạc hoang vu, cái tài năng đó quả rất nhiều hữu dụng và chính nhờ cái tài đó Tiểu Phi đã từng được cứu sống không chỉ một lần.

Cái sống gian khổ của miền catds hoang liêu mà bất cứ một kẻ nào trên đời cho dù khéo tưởng tượng nhất cũng không làm sao nghĩ ra nổi.

Nhiều khi suốt mấy ngày liền Tiểu Phi không làm sao tìm được cái ăn cái uống.

Vfa, gã chỉ còn có cách đợi chờ, nhẫn nại và " bất động ". Vì chỉ có " bất động " mới tiết kiệm được sinh lực, có sinh lực mới có hy vọng tìm ra cái ăn, mới có thể sống và trường kỳ phấn đấu, sẵn sàng mà chiến đấu với thiên nhiên vô tận. hình như là rất nhiều lần, cho đến khi những chú thỏ tinh ranh và xảo quyệt nhất cũng phải lằm gã là một khối đá không hơn không kém.

Thật ra thì khi đó đã đói đến mức độ không còn hơi sức mà lết đi, giá như chú thỏ đó không tự dẫn xác đến cho gã chop thì có lẽ gã phải chết đói lâu rồi. Câu chuyện chú thỏ rừng tinh khôn, tinh khôn cho đến độ chồn cáo cũng chịu thua không bắt được tự đầu vô lưới quả là một chuyện gân như là thần thoại giữa miền sa mạc.

Giá mà có ai biết được ngôn ngữ của loài thỏ và đem câu chuyện đó mà thuật lại cho đồng loại của thỏ nghe có lẽ chúng sẽ phì cười mà không sao tin nổi.

Lại một lần liên tiếp nửa tháng trời bị bão tuyết, khi đó gã chỉ mới hơn mười tuổi, lại thêm, hai ngày đói meo, một chú gấu to lại xuất hiện đúng trong tình thế đó.

Sức đề kháng của gã hầu như chẳng còn, may mà loài gấu lại không thích ăn thịt người chết, và gã chỉ còn cách nằm im giả chết.

Ngờ đâu lại gặp một chú gấu quá quỷ quyệt và hình như cũng đang đói điên lên, cứ quần quanh mãi bên người gã chẳng chịu đi, hết dùng mũi gửi lại dùng chân khều quào, thậm chí cả răng gặm nhấm thử.

Tất nhiên là gã phải trần mình chịu đựng, nhẫn nại và tất nhiên là hoàn toàn bất động. Qua hôm sau, hắn tìm được xác một con chó rừng lạnh cóng, sau khi no nê bằng bữa thịt đông lạnh thiên nhiên, khí lực đã phục hồi, thế là chàng đi tìm ngay con gấu ấy để trả thù.

Ngay đêm đó, chàng đã thưởng thức được một bữa tay gấu thật tươi, nhưng vì không biết cách chung nấu, cho nên mùi vị tay gấu không lấy gì làm ngon như lời đồn.

Sức nhẫn nại đó không phải do trời sanh mà là cả một sự trui luyện gian khổ trường kỳ.

Khởi đầu, chỉ giây phút sau, gã đã nghe toàn thân ngứa ngáy bức rức cơ hồ không chịu nổi. Gã cố nhẫn nại chẳng gã cũng chẳng trở mình, dần dần sự ngứa ngáy biến thành tê dại.

Cho đến bây giờ, thì luôn cả cảm giác tê dại cũng biến mất, mỗi khi thấy chẳng cần phải " động ", gã có thể liên tiếp mấy tiếng đồng hồ hoàn toàn " bất động ".

Khi Lâm Tiên Nhi trở về cũng lằm tưởng chàng đã ngủ. Cách trang phục của nàng hôm nay rất kỳ quái, một bộ quần áo bằng vải thô và cũng lại rộng thùng thình, che lấp tất cả những đường nét yêu kiều của cơ

thể nàng, trên đầu một chiếc nón lá rách tươm, làm khuất đi gần nửa khuôn mặt, đúng là lối trang phục của người đi ” do thám tin tức ” và nàng đi đã ngót hai tiếng đồng hồ.

Tiểu Phi chợt ngồi dậy. Lâm Tiên Nhi giật nảy mình và sà ngay vào lòng chàng, dịu dàng cười nũng nịu;

- Hê, anh làm bộ ngủ để hù tôi hê.

Nhìn nụ cười thật ngây thơ dịu ngọt của nàng, Tiểu Phi không sao cầm lòng, vòng tay chàng thêm siết chặt bờ lưng thon mát.

Lâm Tiên Nhi nhẹ khép lại rèm mi, mặt hơi ngẩng lên, vành môi hồng hê nở như sẵn sàng đón đợi.

Nhưng Tiểu Phi cố dấu một tiếng thở dài thật nhẹ và từ từ nơi lỏng vòng tay.

Khẽ vuốt sơ lại tóc, Lâm Tiên Nhi mím nhẹ vành môi:

- Anh ghét tôi lắm à?

Tiểu Phi lắc đầu không nói .

Lâm Tiên Nhi dàu dàu nét mặt:

- Thế tại sao hai hôm nay hình như anh có ý lảng tránh tôi?

Tiểu Phi ơi cúi đầu xuống tránh đi ánh mắt của nàng:

- Vì tôi chỉ sợ không khống chế nổi chính mình.

Bằng tia mắt cực kì dịu dàng, Lâm Tiên Nhi nhìn xoắn lấy Tiểu Phi và đột nhiên nàng ngã lăn vào chàng, phớt lên đôi má rậm nắng của chàng hai chiếc hôn thật thắm thiết:

- Anh tốt quá.

Tiểu Phi mỉm cười, nụ cười sung sướng và tự mãn của kẻ đã yêu và được yêu.

Chàng đón lấy chiếc nón lá của người yêu vừa lột xuống mắc lên tường.

Chờ khi nhận thấy hơi thở của mình đã trở lại bình thường, chàng mới quay đầu lại hỏi:

- Có tin tức về vụ đó chưa?

Lâm Tiên Nhi:

- Có. Khắp giang hồ đồn đại tin Mai Hoa Đạo tái xuất giang hồ.

Tiểu Phi

- Đám hoà thượng Thiếu Lâm có động tĩnh gì chưa?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Tác phong của Thiếu Lâm Tự rất cẩn thận kỹ càng, bất luận làm một việc gì, họ đều xem xét trước thật lâu, không bao giờ chịu khinh xuất vọng động, thà không làm chứ nhất định không làm sai.

Tiểu Phi nói:

- Nhưng họ đã đợi sáu bảy ngày trời rồi, chẳng lẽ cho đến bây giờ họ vẫn chưa xem xét xong?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Rất có thể họ vẫn chưa tin kẻ giết Trương Thắng là Mai Hoa Đạo, mỗi khi hành động thường hay liên tục, không bao giờ có chuyện làm một lần rồi nín luôn.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, chậm rãi lên tiếng:

- Vậy thì tôi phải làm gì?

Lâm Tiên Nhi:

- Anh phải hạ sát một kẻ nữa.

Tiểu Phi trầm ngâm không đáp.

Lâm Tiên Nhi nói:

- Bây giờ anh hãy đi theo tôi?

Tiểu Phi:

- Đi đâu.

Lâm Tiên Nhi giọng thật trang trọng:

- Đi tìm đối tượng thứ hai của anh.

Nắng chiều vừa tắt thì tuyết cũng vừa tan hết, đúng là thời gian náo nhiệt nhất trên đường phố.

Vì hai người đều cải trang nên khách bộ hành cũng chẳng mấy ai để ý đến.

Lâm Tiên Nhi chợt chỉ vào một gian tiệm cầm đồ, khẽ giọng:

- Anh hãy nhìn cái tiệm đó.

Khắc hẳn với các hiệu cầm đồ khác, qui mô của gian hàng cầm đồ trước mặt rất lớn lao, hai căn liền phá tường làm thành một, người cầm kẻ chuộc không ngớt ra vào.

Trên cao, một tấm biển hiện rõ, nền đen kẻ năm chữ to vàng chói:

” Tiệm cầm đồ Thân Ký ”

Tiểu Phi không hiểu, hỏi nhỏ:

- Tấm bảng hiệu đó có gì đặc biệt đâu?

Lâm Tiên Nhi lầm lũi dẫn chàng đi.

Sau khi qua khỏi bảy tám căn phố, nàng lại chỉ lên một bảng hiệu treo bên ngoài một gian tửu lầu và nói:

- Anh hãy xem thêm mấy tấm bảng hiệu này.

Cuộc buôn bán của ngôi tửu lầu ấy xem chừng rất phồn thịnh, dù ở xa ngoài đường vẫn nghe rõ tiếng đao thớt khua vang, cả hai gian lầu hình như đều chật ních khách ăn, tiếng nói tiếng cười vang lên ầm ĩ cả một khu phố.

Cũng tấm bảng hiệu to tướng treo mút cao cao, cũng nền đen với năm chữ lớn vàng chói lợi:

” Thân Ký Trạng Nguyên Lầu ”.

Bây giờ thì Tiểu Phi không cần phải hỏi thêm nữa, vì chàng vừa phát hiện thêm: nơi đối diện với ngôi tửu lầu, một gian tiệm bày hàng đồ sộ, lại mang bảng hiệu: ” Thân Ký Lão Thoại Tường ”.

Và hầu hết những khu phố nào náo nhiệt nhất trong thành đều có những cửa hiệu mang bảng hiệu ” Thân Ký ” chữ mạ vàng.

Tất cả những hàng tiệm có mang bảng hiệu ” Thân Ký ” đó, sự buôn bán đều hết sức phồn thịnh và qui mô. Tiểu Phi vụt hỏi:

- Bao nhiêu tiệm đó đều do một người làm chủ phải không?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Phải, đều do Thân Lão Tam làm chủ cả.

Tiểu Phi lại hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu nữa?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Anh cứ đi theo tôi tự nhiên sẽ biết.

Vốn là một người không thích hỏi nhiều, Tiểu Phi lằm lụi bước theo.

Hai người lần ra ngoại thành, chẳng những đèn đuốc chẳng có mà cho đến tiếng người cũng không.

Tất nhiên, đang từ một nơi náo nhiệt nhất, bỗng rơi vào một cảnh thật hoang vu, bất cứ ai cũng thấy một cảm giác mang mác và thê lương, nhưng lắm khi đó lại là một niềm thích thú.

Nhìn khoảng trống bát ngát trước mắt, Tiểu Phi khoan khoái hít mấy hơi dài. Chàng nghe lồng ngực mình mát lạ, cả khoảng trời đất bao la như thuộc của riêng mình.

Lâm Tiên Nhi lặng im tựa vào ngực chàng, hình như nàng sợ lên tiếng sẽ làm cho mất đi khung cảnh êm mơ hiện tại.

Đột nhiên, một vì sao lạc vạch dài trên nền trời đen thẫm.

Lâm Tiên Nhi cười lên rạng rỡ, nhảy nhót vỗ tay reo:

- Anh xem kìa.

Tiểu Phi trầm tư một lúc lên tiếng hỏi:

- Tiên Nhi có nguyện ước điều gì à?

Bĩu môi một cách duyên dáng, Lâm Tiên Nhi đáp:

- Sao rơi bao giờ cũng thoáng mắt là biến mất, không một ai ước nguyện gì kịp, trừ phi người đó biết trước lúc nào có sao rơi, nhưng thử hỏi có mấy ai đoán trước được giờ phút nào sao rơi xuất hiện để mà ước đây? Theo tôi thì chỉ là một chuyện phỉnh người thôi.

Tiểu Phi nhìn vào khoảng không gian vô tận mơ màng:

- Dù biết đó là chuyện phỉnh người, nhưng nó đã làm cho người ta nuôi được bao nhiêu ảo tưởng đẹp đẽ. Một con người nếu có thể mãi mãi mang theo cái ảo tưởng đẹp đẽ trong cuộc đời, âu cũng là điều hay.

Giọng của chàng bỗng biến thành thật êm ái dịu dàng.

Lâm Tiên Nhi nhìn sâu vào mắt chàng nhoèn miệng cười:

- Không ngờ anh cũng biết được cái huyền thoại trên.

Tiểu Phi đưa mắt nhìn về phía chân trời xa xăm, nơi cái khoảng mà ánh sao rơi vừa tắt lịm, tia mắt chàng vụt trở nên buồn bã khác thường:

- Cái huyền thoại đó tôi biết từ khi còn rất nhỏ.

Đôi mắt Lâm Tiên Nhi theo dõi từng nét biến chuyển trên khuôn mặt chàng và nàng dịu dàng lên tiếng:

- Anh lại nhớ đến mẹ rồi, phải chăng người đã nói cho anh biết?

Tiểu Phi không đáp mà vụt rảo bước tiến về phía trước.

Thoang thoảng theo gió đêm vọng lại tiếng trống cầm canh:

Tiếng trống của canh đầu.

Vầng trăng nửa mảnh cũng từ từ nhô khỏi cụm mây đen. Khắp vạn vật như nhuộm lên một màu xanh tái.

Tiểu Phi chợt phát giác trước mắt không xa lắm có một tòa trang viện thật rộng lớn, càng tiến đến gần, trái lại càng như không nhìn thấy.

Vì vòng tường rào cao một cách khác thường, cao đến độ gần như vượt cả tầm mắt con người.

Lâm Tiên Nhi cũng đang ngẩng đầu nhìn lên đầu tường lăm bấp:

- Tường cao quá hê, chẳng biết có tới bốn trượng không?

Tiểu Phi gật gật đầu;

- Ít ra cũng cỡ đó.

Lâm Tiên Nhi vụt hỏi:

- Anh có thể vượt qua không?

Tiểu Phi đáp:

- Không có một ai trên đời này có thể vượt qua khỏi bức tường cao bốn trượng nhưng nếu nhất định muốn vào, vẫn có cách vào được.

Lâm Tiên Nhi làm thinh, men theo bờ tường đi độ vài bước và ngẩng lên nói:

- Đây là nhà riêng của Thân Lão Tam.

Tia mắt của Tiểu Phi ngời lên dưới ánh trăng, chàng hỏi:

- Đối tượng thứ hai của tôi là Thân Lão Tam này chăng?

Lâm Tiên Nhi không đáp thẳng vào câu hỏi, chỉ nói:

- Trong phạm vi mấy dặm vùng phụ cận này, không còn có đối tượng nào hay hơn nữa cả.

Tiểu Phi do dự:

- Nhưng y là một người buôn bán kia mà?

Lâm Tiên Nhi nghiêm trang:

- Tôi biết anh không chịu hạ thủ với những con người buôn bán, nhưng hạng buôn bán có rất nhiều loại, anh có lẽ cũng hiểu điều đó.

Tiểu Phi gật đầu :

- Vậy y thuộc vào hạng nào?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Hạng bê bối nhất.

Điểm nụ cười nhẹ, nàng nói tiếp:

- Anh cứ nghĩ thử, nếu là hạng người buôn bán đảng hoàng thì làm sao có thể cùng trong một tỉnh thành, cùng nằm chung một con đường đêm mở luôn mười mấy cơ sở bán buôn? Nếu là hạng buôn bán đảng hoàng, tại sao tường rào cao vọt đến thế này?

Tiểu Phi vẫn lắc đầu:

- Xây tường cao đâu có phải là cái tội? Mở nhiều tiệm buôn đâu phải là phạm phát hại thể tổn nhân?

Lâm Tiên Nhi nhếch môi cười:

- Xây tường cao tất nhiên là vì " có tật mới giật mình " nên sợ có người đến báo thù, làm chủ được nhiều cơ sở thương mại là vì lão ta biết cách cướp đoạt.

Tiểu Phi nhướng mắt:

- Cướp đoạt?

Lâm Tiên Nhi gật đầu:

- Phải, họ Thân là một đại tộc, trước đây một đời có đến năm bà vợ, cho đến đời này, anh em chú bác tổng cộng có mười sáu người, mười sáu người chia nhau cai quản trên bốn mươi căn tiệm.

Tiểu Phi đáp:

- Đem ra bỏ đồng mà chia, mỗi anh em chỉ cai quản ba bốn ngôi tiêm thôi, như vậy cũng chẳng có chi đáng gọi là nhiều.

Lâm Tiên Nhi cười nửa miệng:

- Nhưng hiện giờ trên bốn mươi ngôi tiêm đó thuộc về quyền Thân Lão Tam cai quản tất cả?

Tiểu Phi hỏi:

- Tại sao?

Lâm Tiên Nhi đáp:

- Vì mười lăm người anh em chú bác của lão đều chui cả vào trong quan tài rồi.

- à.

Tiểu Phi kêu lên và hỏi:

- Vì sao mà chết?

Lâm Tiên Nhi nói:

- Nghe đâu vì bệnh mà chết, nhưng không một ai biết chết vì bệnh gì? Điều mà mọi người thắc mắc hoài nghi là: mười lăm người anh em chú bác của Thân Lão Tam tất cả đều rất khỏe mạnh và tốt tươi, tại sao chỉ trong vòng đôi ba năm lần lượt rũ nhau mà chết sạch, y như mắc phải chứng bệnh ôn dịch truyền nhiễm chi. Trái lại Thân Lão Tam vẫn mạnh cùi cùi như trâu rừng, không hề sổ mũi mà cũng chẳng hề đau đầu.

Tiểu Phi vừa nghe vừa ngẩng đầu nhìn lên đầu tường để ước lượng chiều cao:

- Ngày mai... ngày mai tôi sẽ tìm đến hắn.

Tiểu Phi tay và chân bám chặt lên vách tường bò lần lên cao y như một con thằn lằn khổng lồ.

Nhưng đó không phải là thuật " Bích hổ du tường " thậm chí đến cái tên đó chàng cũng chưa nghe ai nhắc qua bao giờ.

Phương thức của chàng leo lên bấy giờ là dùng mười ngón tay cứng như sắt nguội quấu chặt vào tường, hai chân bước tới, thân hình chàng theo đó lướt lên cao thật nhanh, có thể nói là chàng giống như con thằn lằn mà cũng có thể nói là chàng y hệt con vượn đang phăng lên vách núi.

Treo lên đến đầu tường, tầm mắt có thể nhìn thấy bên trong là một khu vườn bát ngát và từng dãy nhà lớp lớp dọc ngang. Mọi người bên trong hình như đã tắt đèn lên giường, một khu trang viện rộng lớn, do đó chỉ còn heo hắt mấy ngọn đèn nhàn nhạt.

Lâm Tiên Nhi quả là một cô gái thật xốc vác, một tay giúp sức rất đắc lực, không hiểu bằng cách nào nàng đã mua chuộc được đám nô bộc của nhà họ Thân và họ đã vẽ cho nàng một tấm họa đồ hết sức rành mạch chỉ rõ nơi nào là đại sảnh, nơi nào là phòng dưới phòng trên, nơi nào là chỗ ngủ của Thân Lão Tam, trên họa đồ ghi chú rõ ràng.

Nhờ thế, Tiểu Phi đã tìm ra tấm thất của Thân Lão Tam một cách dễ dàng.

Trong phòng đèn đuốc vẫn sáng choang, chứng tỏ là lão ta vẫn còn thức.

Quả là một lão thương mẫn cán, nửa đời người cặm cùi tóc đã trắng nửa mái đầu, thế mà khuya khoắt giờ này vẫn chong đèn lắc các với chiếc bàn toán để tổng kết chương mục của một ngày.

Lão đánh bàn toán không mau lắm vì những ngón tay của lão thật ngắn, ngón giữa, ngón trở chớ đến ngón áp út, cơ hồ không xê xích mấy với chiều dài của ngón út.

Đã thế, ngón tay của lão lại rất thô, mỗi đầu ngón tay như bị ai tiện ngang cơ hồ không nhìn thấy móng tay, đúng là bàn tay của hạng phu phen hăm mỗ, nếu là hàng đệ tử của bậc phú gia công tử thì nhất định không khi nào có bàn tay kém thâm mỹ như thế. Mà quả thật như thế, Thân Lão Tam thuở thiếu thời hết sức ngỗ nghịch hoang đàng, cha của lão không sao dạy nổi, mới đuổi lão khỏi gia đình.

Thân Lão Tam năm năm trời lưu lạc bên ngoài, không một ai biết lão ta làm nghề gì để sinh sống.

Có người đồn là lão...

Có người cho biết là, trong năm năm trời đó, lão đã theo chân tên đại đạo Phan Thiên Hổ làm nghề không vốn. Lại có người bảo khoảng thời gian ấy, lão gia nhập chùa Thiếu Lâm, bắt đầu từ kẻ khổ công gánh nước, tuy chịu đựng rất nhiều cay đắng nhưng nhờ đó lão học được một thân võ công kinh người.

Bởi thế, sau này mấy anh em của lão lần lượt qua đời một cách bí mật, tuy ai nấy rất hoài nghi nhưng không một ai dám hé môi bàn tán.

Tất nhiên những truyền thuyết trên, lão đều cực lực phủ nhận nhưng có một điều mà lão không thể nào phủ nhận cho được, đó chính là đôi bàn tay lão. Bất kỳ một kẻ sáng suốt nào, chỉ nhìn sơ đôi bàn tay đó cũng phải nhận ra rằng lão đã luyện được môn chưởng lực ngoại công phu như Thết Sa Chưởng chẳng hạn, hỏa hầu đã đến trình độ tương đương. Bằng chẳng vậy, người anh cả của lão không khi nào lại bỗng dưng thổ huyết mà chết.

24. Thiếu Lâm Nổi Sóng

Tiểu Phi đẩy cửa sổ lao vút vào như một cơn gió trời.

Chàng không hề dùng một thân pháp thần kỳ nào nhưng mỗi bắp thịt, mỗi đường gân, một sợi dây thần kinh, thậm chí cho đến mỗi giọt máu trong người đều hoà hợp được, điều tiết và vận dụng cho đến tận cùng. Cho nên, khi bàn tay vừa xô cửa, thân hình chàng đã nhón lên cánh cửa và mở toang, người chàng đã đứng vững ở giữa phòng.

Thân Lão Tam cũng không phải là con người phản ứng chậm chạp nhưng tai lão mới thoáng nghe cánh cửa khua động thì Tiểu Phi đã đứng vững trước mặt lão rồi.

Là một tay võ lâm cự phách, tay đã từng nhúng vào vô số máu tanh nhưng lão chưa bao giờ thấy một con người nào có động tác nhanh đến độ ấy, sự kinh hãi làm cho lão y như dính cứng vào chiếc ghế.

Đôi mắt lạnh băng băng của Tiểu Phi nhìn xoắn vào lão như nhìn một xác chết, môi chàng khê nhích lên:

- Người là Thân Lão Tam?

Thân Lão Tam không ngớt gật đầu, hình như ngoài việc gật đầu ra, lão không biết làm việc gì khác, một thân võ công của lão trong đó y như là đã tiêu đi đâu mất.

- Có lẽ người biết ta đến đây để làm việc gì ?

Thân Lão Tam lại cứ không ngớt gật đầu.

- Người còn điều chi muốn nói nữa không?

Giọng nói trước sau của Tiểu Phi vẫn y như băng khối.

Nhưng bây giờ trái với lần trước Thân Lão Tam lại lắc lắc chiếc đầu.

Trong giây phút nửa lằn ranh giới của cái chết và sự sống, lão tuyệt không có một chút ý nghĩ vùng vẫy để cầu sinh, chẳng những không phản kháng mà cũng chẳng chút né tránh.

Thanh kiếm của Tiểu Phi đã vọt ra khỏi vỏ.

Nhưng đột nhiên, bằng một trực giác nhạy bén, Tiểu Phi linh cảm có một sự bất thường vây quanh. Cái trực giác đó, gần giống là bản năng tự vệ độc đáo chỉ có ở loài dã thú, y như một chú thỏ đột nhiên cảm thấy có con sói dữ đang rình mò trong bóng tối, mặc dù nói chẳng hề nghe một tiếng động nào cũng không hề nhìn thấy bóng dáng của con sói ra sao.

Tiểu Phi không dám chần chờ lâu hơn, đường kiếm trên tay tủa ra như làn sét giật.

Mũi kiếm của chàng cắt thành một vết dài như đường chỉ bạc chiều nhanh thật chuẩn vào yết hầu của Thân Lão Tam nhưng một tiếng "soảng" vang lên dữ dội, ánh lửa bắn tóe lên, Tiểu Phi cảm thấy mũi kiếm của mình như chạm nhầm vào sắt thép. Và bây giờ chàng đã hiểu rõ tại sao Thân Lão Tam không nhúc nhích được bởi lẽ trước ngực lão được che kín bằng một tấm sắt dày.

Ngọn kiếm sau khi bung ra, thân hình Thân Lão Tam lập tức lặn tròn dưới gầm bàn. Vả Tiểu Phi cũng lập tức nhận ra ngay sự hiểm nguy, chàng vội nhấc người lên cao càng sớm càng hay.

Nhưng dự tính của chàng dù nhanh cách nào vẫn chậm hơn một bước khi chiếc bẫy đã giương sẵn để đợi mồi. Từ trên trần nhà, một chiếc lưới được xõa rộng và chụp xuống, chiều rộng của chiếc lưới có thể úp trọn căn nhà, cho nên, chỉ cần con mồi lọt được vào phòng, bất thế nào cũng vô phương thoát thân.

Tiểu Phi vừa nhóm người khỏi mặt đất, toàn thân chàng bị mạng lưới cuốn chặt.

Chàng vung nhanh mũi kiếm để rọc đứt dây lưới để cướp đường thoát thân nhưng sợi lưới đã được cẩn thận đánh bằng chín tao nhợ tơ ngâm kỹ trong chất dầu trong, đường kiếm chàng dù có nhanh cũng chỉ cắt đứt được một hai sợi.

Người chàng vẫn hoàn toàn bị bó chặt trong mạng lưới và cuối cùng rơi phịch xuống đất như một quả chín rụng cùi. Lạ một điều là tâm tính chàng lúc ấy không một chút phần nộ cũng không một chút kinh hoàng mà chỉ nghe dâng lên một niềm bi ai thật thâm trầm.

Cho đến bây giờ, chàng mới hiểu thẩm thía thế nào là cảm giác một con mãnh thú bị sa vào lưới rập.

Tất nhiên con thú không bao giờ hiểu được con người tại sao lại giăng lưới rập để bắt mình?

Bây giờ Tiểu Phi nằm im không buồn vùng vẫy nữa.

Chàng hiểu rằng có vũng vầy cũng chỉ vô ích. Từ trên cao, hai bóng người sà nhanh xuống như hai con đại bàng đáp trên mảnh lưới.

Trên tay mỗi người cầm hai ngọn roi trắng muốt điểm vun vút lên bảy tám huyết đạo của Tiểu Phi.

Người thứ nhất là một tăng nhân áo xám, ôm cao và mặt vàng như kẻ bệnh lâu năm nhưng tia mắt ngời ngời thần quang.

Người thứ hai vừa lùn vừa ốm, mũi khoằm chim ưng, động tác nhanh nhẹn lạ thường.

Tiểu Phi không hiểu họ là ai nhưng bất cứ một ai đã nhiều xông xáo trên giang hồ chỉ nhìn thoáng瞥瞥 dáng cũng nhận ra được ngay là Tâm Giám đại sư chùa Thiếu Lâm và lão học giả nức tiếng võ lâm: Sinh Hồ Bá Hiếu Sinh.

Thân Lão Tam đã biến mất dưới gầm bàn, hiển nhiên bên dưới có một đường hầm ăn thông sang nơi khác.

Từng bao nhiêu đó, đủ thấy là một bẫy rập được sắp xếp rõ ràng.

Bá Hiếu Sinh mặt đầy đắc ý, cười lên hô hô:

- Ta đoán rất đúng mà, lần này thế nào mi cũng sẽ mò đến đây, mi chịu phục ta chưa?

Tiểu Phi lặng thinh như cục đá,

Tuy huyết đạo bị điểm gần hết nhưng chàng vẫn còn có thể nói chuyện được, nhưng chàng lại ngậm tằm, cũng chẳng buồn hỏi:

- Tại sao các người đoán đúng ta sẽ đến đây?

Đôi mắt chàng hoàn toàn trống rỗng. Không vướng một ý nghĩ nào.

Chàng vì không muốn nghĩ, không thể nghĩ nổi hay không buồn nghĩ đến? Khó ai mà đoán nổi những gì trong đầu óc chàng lúc bấy giờ? Chàng không nói, tất nhiên Bá Hiếu Sinh phải nói:

- Ta biết mi là bạn của Lý Tầm Hoan, chỉ vì muốn cứu họ Lý mới mạo nhận Mai Hoa Đạo.

Tiểu Phi vụt hét lên:

- Ta chính là Mai Hoa Đạo, cần gì phải mạo nhận chính bản thân mình? Ta cũng không biết Lý Tầm Hoan là ai?

Bá Hiểu Sinh cười khật khưỡng:

- A! Tâm Giám sư huynh, hắn nói hắn là Mai Hoa Đạo, sư huynh có tin được không?

Tâm Giám lắc đầu nhếch môi:

- Làm sao tin được?

Tiểu Phi cười gằn:

- Người làm sao biết ta không phải là Mai Hoa Đạo? Người lấy gì để chứng minh lời nói của mình?

Bá Hiểu Sinh cười nửa mép:

- A! Điều đó thật là khó mà chứng minh...

Và lão hơi nghiêng đầu qua phía Tâm Giám:

- Tâm Giám sư huynh còn nhớ Hung Xuân Lữ chết vì tay ai không?

Tâm Giám đáp gọn:

- Mai Hoa Đạo.

Bá Hiểu Sinh lại hỏi:

- Hắn chết như thế nào?

Tâm Giám nói:

- Tuy trên người hắn cũng có dấu hiệu Mai Hoa Đạo nhưng vết thương trí mạng nằm ngay huyệt Huyền Cơ.

Bá Hiểu Sinh gật gù;

- Nói như thế thì Mai Hoa Đạo tất phải là một tay điếm huyệt cao thủ rồi.

Tâm Giám đáp:

- Đúng vậy.

Bá Hiểu Sinh cười khẽ một tiếng và quay trở qua Tiểu Phi:

- Nếu mi có thể nói rõ vừa rồi chúng ta điếm những huyệt đạo nào trên người mi, nói mà trúng hết, chúng ta sẽ công nhận mi là Mai Hoa Đạo và lập tức thả Lý Tầm Hoan ra. Như thế mi bằng lòng chứ?

Tiểu Phi càng lúc càng mím chặt hai vành môi đến rướm máu.

Bá Hiểu Sinh thở dài như thương hại:

- Mi thật không hổ là người bạn tốt của Lý Tầm Hoan, vì hắn, người dám hy sinh mạng mình mà không tiếc nhưng không biết rồi hắn sẽ đối xử với mi ra sao? Chỉ mong hắn cũng vì mi mà bước ra khỏi căn phòng đó, như vậy mới là xứng đáng nhau.

Trong cốc rượu sóng sánh đầy.

Lý Tầm Hoan chậm chậm nâng cốc rượu lên môi nhưng chưa vội uống.

Nơi xó phòng một tăng nhân mảnh khảnh đang ngồi bó gối.

Tuy tuổi trung nhân đã vào khoảng trung niên, tuy đã đầu tròn áo vuông nhưng nét phong lưu tuấn tú của kẻ nho sinh vẫn không dấu nổi ở sắc thái bên ngoài, do đó trông hắn không có gì già lắm.

Nhìn hắn, vẻ tiêu sài vắn nhỏ, vẻ mảnh khảnh ốm yếu đó, người ta có cảm tưởng hắn là một vị Hàn Lâm khoa bảng ẩn dật hơn là một cao tăng trọng vọng của Thiếu Lâm, không một ai ngờ được hắn chính là Tâm

Thụ đại sư - một nhân vật nội công tinh thông thuần nhất của Thiếu Lâm tự. Tuy đã bị làm con tin cho Lý Tầm Hoan nhưng thần sắc hần không có vẻ gì là phần nô mà ẩn chứa một niềm đau ngấm ngấm. Hần ngồi im nơi đây, y như là pho tượng chết, không một động tác cũng chẳng một tiếng nói.

Di thể của Tâm Mi đại sư vẫn còn y nguyên trên thiền sàng, chẳng hiểu ai đã thay kẻ bạc hạnh phủ lên một lớp vải trắng bóc, một lớp đường tang tóc ngăn cách vĩnh viễn cõi hồng trần lăm phiền lụy này. Lý Tầm Hoan chợt nâng cốc hướng về phía Tâm Thụ đại sư mỉm cười;

- Không ngờ trong chùa Thiếu Lâm lại có thứ rượu quý này, xin cạn chung được chẳng?

Tâm Thụ lắc đầu không đáp:

Lý Tầm Hoan lại nói:

- Đệ ngồi uống rượu bên cạnh pháp thể của lệnh sư huynh, đại sư có cảm thấy rằng tại hạ bất kính chăng?

Tâm Thụ nhẹ nhàng nhếch môi;

- Chất rượu tuy nồng nhưng thuần hơn cả nước, cho nên khi tế tổ tiên, tế thiên địa đều phải dùng rượu để cúng thì bất cứ uống rượu một nơi nào, cũng không có gì bất kính cả.

Lý Tầm Hoan xoa tay:

- Hay, hay! Chả trách với câu " Nhất nhập Hàn Lâm, giản tại đề tâm ", một bậc cao nhân khi vào chỗ thiện quả có chỗ khác thường hơn thiên hạ.

Về mặt bình thần của Tâm Thụ thoáng đổi sắc, dường như câu nói của Lý Tầm Hoan chạm đến niềm đau khổ thâm kín của mình.

Lý Tầm Hoan lại châm một cốc đầy uống cạn rồi cười nói tiếp:

- Tại hạ uống rượu nơi đây chính là để tỏ lòng tôn kính lệnh sư huynh. Giá như lệnh sư huynh cũng là thứ hạng cáo già đội lớp con người thì dù người còn sống hay là đã chết, tại hạ không khi nào chịu uống rượu bên cạnh ông ta.

Tâm Thụ thở dài nặng nề, thần sắc càng đượm nhiều bi thống, không hiểu vì kẻ đã chết hay bởi vì riêng mình?

Lý Tầm Hoan nhìn sững màu hồng hổ phách của chất rượu trong ly và cũng vụt thở dài buồn bã:

- Thú thật tại hạ cũng không ngờ lần này lại chính do đại sư cứu tôi.

Tâm Thụ lạnh nhạt:

- Ta không hề cứu các hạ.

Lý Tầm Hoan nhếch nhẹ nụ cười:

- Mười bốn năm trước đây, tại hạ bỏ quan quy ẩn tuy rằng vì chán ghét công danh nhưng nếu chẳng có một đạo đàn chương của đại sư nói là ta ngồi quan phủ là kết giao với phỉ loại thì có lẽ tôi cũng chưa có cái quyết tâm một cách vội thế ấy.

Tâm Thụ khép kín đôi mắt giọng đượm buồn:

- Câu chuyện ngày xưa đã chết theo với cuộc đời ngoài trần thế của bản tăng rồi, các hạ còn nhắc lại làm chi?

Lý Tầm Hoan khe khẽ gật gù:

- Phải lắm, đã vào cửa Phật như cách biệt qua hai cuộc đời, nhưng từ trước tới nay tại hạ chẳng hề nửa lời oán trách tôn giá. Bởi lẽ, khi đó tôn giá ở ngôi ngự sử, tất nhiên phải tận tâm cho tròn chức vụ của mình.

Tâm Thụ hình như tình bị xúc động, giọng của ông bỗng trầm lại:

- Sau khi các hạ từ qua chẳng lâu, bản tăng cũng quy ẩn vào cửa Phật để mà tự giác chuyện " Ngôn đa tất thất " của mình, không ngờ cuối cùng gặp lại các hạ nơi đây.

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Tại hạ thật không ngờ vị Thiết Đàm Ngự Sử mà văn rệu phong lưu nức tiếng ngày xưa, bây giờ lại là một cao tăng tu vi thâm sâu đặc đạo và không ngờ hơn nữa trong cái lúc tại hạ chết sống ở đường tơ kẽ tóc lại ra tay cứu tại hạ.

Tâm Thụ đại sư mở mắt ra nghiêm nghị;

- Bần tăng đã nói là bần tăng không hề cứu các hạ mà chỉ tại vì công lực của bần tăng chẳng đủ, mới bị các hạ giữ làm con tin, xin các hạ đừng có ý cảm kích ta.

Lý Tầm Hoan ranh mãnh nhìn Tâm Thụ:

- Nhưng nếu không có đại sư trong nhà ra dấu thì tại hạ vị tất biết mà xông vào đây và nếu như đại sư hoàn toàn không có ý phản kháng thì tại hạ càng vô phương giữ nổi đại sư ở đây.

Tâm Thụ đôi môi mấp máy nhưng thốt không ra tiếng. Lý Tầm Hoan liếc nhìn ông thật nhanh và mỉm cười:

- Kể xuất gia vô cấm nguyện ngủ, hưởng hồ nơi đây chỉ có riêng tại hạ và đại sư?

Tâm Thụ trầm ngâm một lúc và vụt hỏi:

- Dù cho ta đối với các hạ có ý tương trợ đi nữa, nhưng tuyệt chẳng phải chút tình ngày xưa.

Lý Tầm Hoan không một chút kinh dị lộ trên sắc mặt mà trái lại giọng nói thật là nghiêm trọng:

- Thế thì đại sư vì chuyện gì?

Tâm Thụ mấp máy môi định nói rồi lại thôi, hình như đang mang nặng một ẩn tình cực kỳ khó xử.

Lý Tầm Hoan cũng làm thinh không lên tiếng thôi thúc, chậm chậm nâng cốc lên uống cạn.

Ngay khi ấy, ngoài khung song có tiếng người quát lên:

- Lý Tầm Hoan, hãy đẩy cửa sổ ra mà xem.

Đúng là giọng nói của Tâm Giám, Lý Tầm Hoan thoáng mắt đã lướt đến cạnh cửa sổ theo khe hở nhìn ra phía ngoài.

Mặt chàng vùng biến sắc. Chàng không ngờ Tiểu Phi lại có thể lọt vào tay của bọn họ.

Bá Hiếu Sinh ung dung chấp tay sau lưng, đắc ý nói to lên:

- Lý thám hoa hẳn phải nhận ra y. Vì bảo toàn cho các hạ, y đã không ngại mang lấy cái ác danh Mai Hoa Đạo, vậy các hạ đối với y phải thế nào?

Tâm Giám âm trầm nói tiếp:

- Nếu người muốn bảo toàn tánh mạng cho y phải lập tức bó tay chịu trói.

Cánh tay khẳng khiu nhưng vốn cứng như sắt nguội của Lý Tầm Hoan, cánh tay từng kết liễu bao nhiêu địch thủ bằng một lưỡi tiểu phi đao, cánh tay mà chưa hề biết rung trước một hoàn cảnh nào bây giờ thì có chút lẩy bẩy run.

Chàng không làm sao nhìn rõ mặt của Tiểu Phi vì lúc ấy hắn đang nằm gục dưới đất, hình như bị trọng thương.

Tâm Giám chợt kéo giật đầu Tiểu Phi lên cho khuôn mặt hắn đối diện với khung cửa sổ và nói to lên:

- Lý Tầm Hoan, ta kỳ hẹn cho người đứng hai tiếng đồng hồ trước khi mặt trời lặn, nếu người chưa chịu đưa ngũ sư huynh ta yên lành ra khỏi gian phòng thì người đừng hòng trông thấy người bạn của người.

Bá Hiếu Sinh đánh thêm một đòn tâm lý cuối:

- Lý thám hoa, vị này đối với các hạ rất hết tình, mong sao các hạ đừng phụ lòng hắn.

Lý Tầm Hoan gác đầu lên khung cửa sổ, toàn thân chàng như tê dại hẳn.

Nhìn thấy họ lôi Tiểu Phi đi y như một con hoang và nhìn thấy những vết thương chẳng chịt trên khuôn mặt hắn, Lý Tầm Hoan hiểu rằng Tiểu Phi đã ném rất nhiều khổ sở của họ.

Nhưng chàng thiếu niên quật cường ấy tuyệt không một tiếng rên, ánh mắt hắn chỉ liếc về phía song cửa một lần thôi nhưng Lý Tầm Hoan đã đọc rõ những gì kín đáo của tâm tưởng hắn đã gửi cho chàng.

Đôi mắt của hắn thật là bình tĩnh như nói cho Lý Tầm Hoan biết đối với cái chết, hắn không một chút quan tâm. Lý Tầm Hoan vụt đứng phắt lên uống luôn một hơi ba cốc rượu và thở hắt một hơi dài:

- Bạn tốt... ta hiểu ý bạn lắm, bạn không muốn ta cứu bạn.

Tâm Thụ đại sư chăm chú nhìn theo từng cử động của chàng cho đến giờ mới chậm chậm lên tiếng:

- Vậy ý của các hạ như thế nào?

Lý Tầm Hoan lại cạn thêm ba chén, chấp tay sau lưng cười thật buồn;

- Tôi sửa soạn bó tay chịu trói đây. Đại sư có thể trói tôi mang ra ngoài bất cứ lúc nào.

Tâm Thụ chậm rãi nói:

- Thí chủ có biết rằng: một khi ra ngoài là thí chủ phải chết không?

Lý Tầm Hoan thản nhiên:

- Tôi biết lắm.

Tâm Thụ chớp nhẹ đôi mắt:

- Thí chủ có biết dù thí chủ có chết, người bạn của thí chủ vị tất đã được họ buông tha?

Lý Tầm Hoan nhếch nụ cười thật mỏng:

- Tôi biết.

Tâm Thụ nhìn thẳng vào mắt chàng;

- Nhưng thí chủ vẫn phải ra?

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Phải! Tôi vẫn phải ra.

Giọng nói của chàng cực kỳ kiên quyết, dường như không còn phải nghĩ ngợi gì nữa.

Tâm Thụ hỏi gặng:

- Thí chủ làm như thế không thấy rằng mình quá dại đi chăng?

Lý Tầm Hoan sắc cười:

- Mỗi con người trong một đời khó mà tránh khỏi làm một vài chuyện ngu xuẩn, giả như ai cũng hành động thông minh, thì cõi đời còn chi thú vị nữa.

Tâm Thụ đại sư hình như nghiền ngẫm thật kỹ ý vị câu nói của chàng, từ từ đáp:

- Phải lắm! Đại trượng phu phải biết chuyện nên làm cứ làm, chuyện không nên làm đừng làm, thí chủ hiểu rằng y phải chết nhưng vẫn cứ làm như thế vì không thể làm khác hơn được.

Lý Tầm Hoan cười:

- Đại sư đáng gọi là tri kỷ của tôi.

Tâm Thụ đại sư lẩm bẩm hình như nói với mình:

- Nghĩa khí trước hết bất kể chết sống, Lý Tầm Hoan quả không hổ là Lý Tầm Hoan.

Không buồn nhìn lại đối phương, Lý Tầm Hoan quay đầu nhớm bước:

- Tại hạ ra trước, xin giá biệt tại đây.

Tâm Thụ vụt kêu lên:

- Chậm đã.

Và như đã có một sự quyết tâm, Tâm Thụ ánh mắt nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan, nói chậm từng tiếng:

- Lúc này, bản tăng còn một chuyện chưa nói hết.

- à.

Lý Tầm Hoan dừng ngay bước lại.

Tâm Thụ nói tiếp:

- Vừa rồi, bản tăng có nói, bản tăng cứu thí chủ vì một nguyên nhân khác.

Lý Tầm Hoan nhướng mắt:

- Thế à.

Sắc mặt Tâm Thụ vụt trở nên thật nghiêm trang:

- Đây là câu chuyện bí mật của bốn môn Thiếu Lâm, sự quan hệ rất là trọng đại, vốn ra ta chẳng muốn nói ra với thí chủ.

Lý Tầm Hoan có vẻ chăm chú quay lại chờ nghe tiếp.

Giọng nói của Tâm Thụ càng thật chậm rãi:

- Thiếu Lâm kinh tạng dồi dào, quán tuyệt thiên hạ, trong đó không những có vô số trong điển Phật môn mà còn rất nhiều mật kíp bất truyền của võ lâm.

Lý Tầm Hoan đáp:

- Điều đó tôi có biết.

Tâm Thụ nói tiếp:

- Trăm năm nay đã có bao nhiêu kẻ giang hồ tưởng tham làm, lên đến Thiếu Lâm Tự để trộm lấy kinh tạng nhưng chưa có một người nào trở về được mãn nguyện, hoặc sống sót trở về.

Ngừng lại đôi giây cho thêm phần trịnh trọng những lời sắp kể, Tâm Thụ lại nói:

- Kẻ xuất gia tuy giới sát giới thương nhưng kho kinh là căn bản của Thiếu Lâm cho nên, bất luận kẻ nào sanh tham vọng đó, môn hạ Thiếu Lâm quyết cùng kẻ đó sống chết đến cùng.

Lý Tầm Hoan gật gù:

- Nhưng gần đây tại hạ đã ít nghe ai dám có cái vọng niệm đó.

Tâm Thụ vụt thở dài:

- Thí chủ là người ngoài tất nhiên không sao hiểu rõ nội tình của bốn môn. Thật ra luôn hai năm nay bốn tự đã bảy lần kho kinh bị trộm đến viếng, trừ một bộ Bình Tam Kinh ra, kỳ dư đều là những võ công mật kíp tuyệt truyền giang hồ đã lâu.

Lý Tầm Hoan khộng khỏi rung động đổi sắc, bật thẳng người lên:

- Kẻ trộm kinh là ai?

- Điều lạ lùng nhất là luôn bảy lần mất trộm đó, chẳng những trước khi sự việc xảy ra không một chút động tĩnh mà sau khi xảy ra cũng im rờ không một dấu mối mang lộ liễu để truy tìm. Chuyện mất trộm y như là một chuyện thần kỳ, vật không cánh mà tự đứng bay mất sau hết sứ sum nghiêm nơi Tầng Kinh Các, nhưng việc bị mất trộm lần thứ nhất rồi thứ hai cẩn thận nhưng tất nhiên sự giới phòng càng vẫn cứ nối tiếp xảy ra, do đó vị tam sư huynh vốn chủ quản Tầng Kinh Các phải thôi chức, phải nhìn tường sát hồi.

Lý Tầm Hoan chợt hỏi:

- Việc trọng đại như thế, tại sao giang hồ chẳng hề hay biết?

Tâm Thụ đáp:

- Chỉ vì sự trọng đại của nó mà chương môn sư huynh đã mấy lần dặn dò phải tuyệt đối giữ bí mật. Cho đến bây giờ, kể luôn về thí chủ, biết được việc này không quá chín người.

Lý Tầm Hoan lại hỏi:

- Trừ bảy vị chủ tọa chư vị ra, còn ai biết được chuyện này nữa?

Tâm Thụ buông gọn:

- Bá Hiệu Sinh.

- à!

Lý Tầm Hoan thở dài và môi nhếch khẽ nụ cười:

- Những chuyện lão tham dự không phải ít.

Tâm Thụ như không để ý đến nụ cười đượm nhiều ý nghĩa của chàng, chỉ nói:

- Tam sư huynh vốn là người cẩn thận chu đáo nhất trong số sư huynh đệ chúng tôi, sau khi người thôi chức, Tàng Kinh Các do nhị sư huynh phụ trách, cho đến bây giờ cũng chỉ hơn nửa tháng thôi.

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Tam Mi đại sư đã gánh lấy trọng trách như thế, tại sao lần này có thể rời chùa mà đi?

Tâm Thụ thở dài:

- Chỉ vì nhị sư huynh hoài nghi chuyện mất kinh có liên quan đến Mai Hoa Đạo, cho nên mới giành đi để mong tra xét rõ trắng đen, không ngờ chuyến đi lại thành ra chuyến vĩnh quyết.

Ánh mắt của Tâm Thụ theo câu nói dời sang hướng di thể của Tam Mi đại sư, hình như là đang thăm rơi nước mắt.

Lý Tầm Hoan cũng thở dài ảo não, kể xuất gia tuy rằng " Tứ đại giai không " nhưng cái chữ " tình " vẫn không làm sao phá nổi.

Đức Phật Như Lai nếu như chẳng có tình thì hà tất phải phổ độ chúng sinh? Và nếu như người nào thật quả có thể phá nổi cái chữ " tình " đó, thì kẻ đó không còn là con người nữa. Tâm Thụ im lặng một lúc mới tiếp lời:

- Nhị sư huynh cũng là con người hết sức cẩn thận vì trước khi rời chùa, người đã đem ba bộ kinh quan trọng nhất lấy ra, chia dấu vào ba nơi thật kín đáo, trừ chương môn sư huynh và bản tăng ra, không một người thứ ba nào biết được.

Lý Tầm Hoan chận hỏi:

- Phải chăng một bộ trong số đó được đem dấu ở nơi đây?

Tâm Thụ gật nhẹ đầu:

- Đúng thế.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Thảo nào khi họ ra tay lại có phần ứ kỵ như thế.

Tâm Thụ nói tiếp:

- Qua mấy lần mất trộm quá kỳ, bản tăng và nhị sư huynh mới cùng luận đoán riêng, nhận thấy rất có thể là do nội gián.

Lý Tầm Hoan dựng mày:

- Nội gián?

Tâm Thụ lại thở dài:

- Tuy chúng tôi có hoài nghi như thế nhưng chẳng dám nói ra, vì ngoài bảy sư huynh đệ chúng tôi ra, các đệ tử khác, không ai được tùy tiện ra vào Tang Kinh Các.

ánh mắt của Lý Tầm Hoan vụt ngời lên:

- Nói như thế thì kẻ trộm rất có thể là một trong bảy sư huynh đệ của quí vị?

Tâm Thụ nhắm mắt làm thinh đi một lúc:

- Bảy chúng tôi nghĩa đồng môn với nhau ít nhất cũng hơn mười năm trời, bất luận là nghi ai đều không nên cả. Do đó, chúng tôi xử lý đối với vụ này càng không thể không hết lòng cẩn trọng chẳng qua...

Lý Tầm Hoan nôn nao hỏi:

- Chẳng qua thế nào?

Tâm Thụ nói:

- Chẳng qua nhị sư huynh trước khi rời chùa đã kín đáo cho bản tăng biết là, người đã phát hiện được một người đáng ngờ nhất trong số bảy chúng tôi, rất có thể người đó là thủ phạm đã trộm kinh.

Lý Tầm Hoan vội hỏi:

- Người đó là ai thế?

Tâm Thụ lắc đầu buồn bã:

- Rất tiếc là người chẳng dám nói ra, vì người sợ nghi lầm kẻ khác, người chỉ mong kẻ trộm kinh thật là Mai Hoa Đạo, người không nỡ nhìn thấy đồng môn sư huynh đệ bị bẽ bàng.

Nói đến đây, giọng ông đã có phần nghẹn ngào cơ hồ không thể nói tiếp.

Lý Tầm Hoan cau mày:

- Nỗi khổ của Tâm Mi đại sư tôi rất hiểu, chẳng qua hiện giờ người trong cõi minh minh, mắt nhìn thấy người nọ ung dung ngoài vòng luật pháp, có muốn nói ra cũng không thể nói, như vậy có phải người ôm hận chung thân, ngậm hờn nơi suối vàng không.

Tâm Thụ mím vành môi:

- Nhị sư huynh cũng có nghĩ đến điều ấy cho nên lúc sắp đi, người có dặn dò lại bản tăng, vạn nhất như chuyển đi rồi có xảy ra chuyện gì bất trắc, bản tăng hãy lấy quyển ghi mục lục kinh của người ra xem, nơi trang cuối có ghi tên con người đáng hoài nghi đó.

Lý Tầm Hoan đôi mắt sáng lên:

- Vậy cái quyển ghi mục lục hiện giờ ở đâu?

Tâm Thụ buồn buồn đáp:

- Vốn ra được để chung với chỗ dấu bộ kinh nhưng bây giờ thì hiện ở trong mình bản tăng đây.

Tâm Thụ nói xong đưa ra một quyển sổ bằng lụa màu vang nhạt, Lý Tầm Hoan vội đón lấy lật xem ngay.

Nói trang cuối, ngoài những dòng ghi mục lục từng tên bộ kinh ra, tuyệt không thấy đề cập gì đến vụ mất kinh cả.

Lý Tầm Hoan ngẩng đầu lên nhìn Tâm Thụ:

- Trang cuối phải chẳng đã bị người ta xé mất?

Tâm Thụ giọng trầm lại:

- Chẳng những trang cuối bị xé mất mà quyển kinh quý cũng biến thành giấy trắng.

Lý Tầm Hoan cắn môi:

- Như thế thì kẻ trộm kinh đã khám phá việc Tâm Mi đại sư hoài nghi hẳn?

Tâm Thụ đáp:

- Có thể như vậy.

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Nhưng biết rõ nói Tâm Mi đại sư dấu kinh chỉ có tôn giá của chương môn Tâm Hồ đại sư thôi.

Tâm Thụ nét mặt vụt nặng trĩu:

- Phải.

Lý Tầm Hoan cũng không khỏi rung động:

- Không lẽ tôn giá nhận Tâm Hồ đại sư chính là...

Chàng buông lỏng câu không nói làm thình và nhìn thẳng vào đối tượng.

Tâm Thụ đại sư trầm ngâm một lúc, khe thở dài:

- Cũng không hẳn thế vì thủ phạm đã phát giác nhị sư huynh có ý hoài nghi hẳn tự nhiên đối với hành động của nhị sư huynh, hẳn càng thêm phần lưu ý, cũng có thể vì đó mà hẳn ngấm ngấm rình rập được nơi nhị sư huynh dấu kinh, chẳng qua...

Lý Tầm Hoan vội hỏi:

- Chẳng qua thế nào?

Vụt nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan, Tâm Thụ nói rõ từng tiếng một:

- Chẳng qua nhị sư huynh khi được đưa về đây chưa chết hẳn, mà thật sự tình trạng của người cũng chưa đến nỗi vong mạng.

Câu nói ấy mới làm cho Lý Tầm Hoan thật rung động. Đôi bàn tay gầy guộc của Tâm Thụ cũng đồng thời siết chặt lại và ông nói tiếp:

- Đối với môn độc tuy bản tăng chẳng mấy nghiên cứu về nó sâu xa nhưng trên phương diện kiến thức về nó không đến nỗi gọi là ngu dốt lắm. Khi nhị sư huynh được đưa về đây, bản tăng đã thấy rõ người trúng độc tuy nặng nhưng chưa phải tuyệt vọng. Hơn nữa, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào nguy được tính mạng.

Lý Tầm Hoan bấp thịch trên da mặt giật giật liên hồi:

- Tôn giá định nói là...

Tâm Thụ ngắt ngang:

- Kẻ trộm kinh biết rằng bí mật của mình đã bị nhị sư huynh khám phá, tất nhiên phải giết người để diệt khẩu.

Lý Tầm Hoan chợt nghe không khí trong phòng bực bội khác thường. Chàng đứng lên đi quanh một vòng mới trầm giọng hỏi:

- Khi Tâm Mi đại sư về đây, có mấy người vào căn phòng này?

Tâm Thụ đáp:

- Đại sư huynh, tứ sư huynh, lục sư đệ và thất sư đệ đều có vào qua.

Nhú mảy trầm ngâm một lúc, Lý Tầm Hoan vụt hỏi:

- ý của tôn giá là rất có thể họ là những người đáng tình nghi trong việc hạ độc thủ?

Tâm Thụ gật nhanh đầu và thở dài:

- Đó là điều bất hạnh cho bốn môn, vốn ra bản tằng chẳng muốn đem ra nói cho tôn giá biết nhưng bây giờ thì bản tằng đã nhận ra tôn giá không phải là con người bán đứng bạn bè cho nên bản tằng hy vọng...

Lý Tầm Hoan chận lời:

- Tôn giá muốn tại hạ tìm ra tên hung thủ đó?

Tâm Thụ thần thần:

- Phải.

Tia mắt như dao bén của Lý Tầm Hoan nhìn thẳng vào mặt Tâm Thụ, chàng nói từng tiếng một:

- Nếu như hung thủ là Tâm Hồ thì sao?

Tâm Thụ vụt bật thẳng người lên một lúc lâu, mồ hôi trên trán tháo ra nườm nượp, từng giọt từng giọt rơi đầy xuống hai má.

Giọng của Lý Tầm Hoan lạnh lùng nói tiếp:

- Dù cho môn hạ Thiếu Lâm ai ai cũng biết Tâm Hồ là hung thủ nhưng chắc rằng không ai chịu thừa nhận phải không?

Tâm Thụ làm thinh luôn.

Thật ra, ông cũng không có lời nào mà đáp lại. Bởi vì người giang hồ xưa nay đều kính trọng Thiếu Lâm là danh môn chính tông tiêu biểu cho linh hồn võ học, nếu bây giờ chương môn Thiếu Lâm lại là hung thủ giết người thì thanh danh và uy vọng mấy trăm năm trời của Thiếu Lâm bị huỷ hoại ngay trong khoảng khắc.

Lý Tầm Hoan lại nói:

- Cho dù có thể chứng minh Tâm Hồ là hung thủ thì chính tôn giá đây cũng chẳng giúp lời cho tôi vì bào toàn thanh danh Thiếu Lâm các người, sợ rằng tôn giá đành phải hy sinh kẻ khác mà thôi.

Tâm Thụ mím môi thở dài:

- Quả như vậy! Vì bào toàn uy vọng của Thiếu Lâm, bản tằng quả thật không tiếc hy sinh tất cả những gì có thể được.

Lý Tầm Hoan cười lạt:

- Vậy thì tôn giá tội chi mà phải muốn tìm?

Tâm Thụ vội nghiêm trầm sắc mặt:

- Tuy rằng bản tằng không thể làm một điều gì hại đến uy vọng bốn môn nhưng chỉ cần tôn giá có thể chứng minh rõ rệt ai là hung thủ giết chết nhị sư huynh, bản tằng quyết sẽ cùng liều với hãn hay ít nhất là làm cho hãn máu rơi tại đây.

Lý Tầm Hoan cười khê:

- Kể xuấ gia không được vọng động sân niệm, gẫm lại thì con người hòa thượng của tôn giá vẫn chưa thanh tịnh lực căn.

Tâm Thụ khép mắt chấp tay:

- A Di Đà Phật! Ngã Phật Như Lai cũng không tránh khỏi là sư tử rống, huống gì hoà thượng còn xác thịt thai phàm.

Lý Tầm Hoan chậm chậm đứng lên:

- Tốt lắm, câu nói của tôn giá đã làm tôi phần nào tin tưởng.

Tâm Thụ rúng động:

- Phải chăng thí chủ đã biết hung thủ là ai rồi?

Lý Tầm Hoan chậm rãi đáp:

- Tuy tôi không biết nhưng có người lại biết.

Tâm Thụ hơi nhú mào:

- Hung thủ tất nhiên phải tự biết.

Lý Tầm Hoan xoa xao tay:

- Trừ hung thủ tự biết mình ra, còn một người khác biết và hiện giờ người đó đang trong căn phòng này.

Tâm Thụ nhìn sững chàng:

- Ai?

Lý Tầm Hoan hỉ tay lên thi thể của Tâm Mi đại sư:

- Chính lịnh sư hinh đây.

Tâm Thụ thở dài thất vọng:

- Đáng tiếc là người không còn nói chuyện được.

Lý Tầm Hoan khước mắt ánh nộ cười:

- Người chết cũng có khi nói được.

Chàng vụt với tay dỡ tóc tấm vải trắng phủ lên thi thể của Tâm Mi đại sư, ánh nắng trên cao theo những kẻ ngồi lỗ chỗ chiếu lên khuôn mặt khô hóp của Tâm Mi đại sư.

Màu da mặt vàng bệch lại được pha thêm một màu đen xám xám, vẻ từ bi đĩnh đạc của ngày xưa đều biến mất, bây giờ chỉ còn là một bộ mặt nhăn nhó dễ sợ.

Lý Tầm Hoan gật gật đầu và hỏi:

- Tôn giá có từng thấy qua những người chết vì bị độc của Cực Lạc Đồng Tử không?

Tâm Thụ lắc đầu:

- Chưa.

Lý Tầm Hoan thở dài:

- Kể ra vận khí của tôn giá may đấy, người bị phải độc của chúng thật chẳng nên coi chút nào.

Chàng ngừng lại nhắm mắt như cố ôn chuyện cũ và chậm chậm nói tiếp:

- Mấy năm trước đây, tôi đã từng thấy qua một người bị lão ta hạ độc, kẻ bị hạ độc chỉ trong chớp lát là cả người đen sẫm, tôi đi quanh một vòng khi trở lại thì da thịt của nạn nhân đã biến mất chỉ còn lại một bộ xương, một bộ xương đen xì dễ sợ.

Tâm Thụ ngược nhìn di thể của Tâm Mi đại sư, giọng hơi biến đổi:

- Nhưng hiện tại nhị sư huynh trúng độc đã mấy ngày rồi.

Lý Tầm Hoan vụt mở mắt ra:

- Phải, ông trúng độc đã mấy ngày nhưng vẫn chưa phát sanh điều biến hóa dễ sợ đó, tôn giá có biết tại vì sao không?

Tâm Thụ lắc nhẹ đầu không đáp.

Lý Tầm Hoan gằn gằn từng tiếng một:

- Chỉ vì ông ta đã trúng phải thêm một chất độc cực lợi hại khác.

Tâm Thụ kêu lên:

- Thí... thí chủ muốn nói...

Lý Tầm Hoan chậm lời:

- Tuy ông trúng phải chất độc Ngũ Độc Thủy Tinh của Cực Lạc Đồng Tử nhưng không nặng lắm, lại thêm được ông dùng nội lực dồn lại một nơi nên nhờ đó cho đến khi về đến đây chất độc vẫn chưa phát tác.

Tâm Thụ gật đầu:

- Đúng như vậy.

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Hung thủ vì sợ ông ta nói ra điều bí mật nên quyết tâm làm cho ông mau chết, hẳn sợ rằng Tâm Mi đại sư trúng độc không đủ nặng nên mới cho ông uống thêm một chất độc khác mạnh hơn.

Tâm Thụ chận lời:

- Thiếu chi cách để giết người, tại làm sao hẳn chỉ lựa chọn cách dùng độc.

Lý Tầm Hoan cười nhẹ:

- Vì bất cứ cách giết người nào cũng không tránh khỏi để lại ít nhiều dấu vết. Huống chi mọi người ai cũng biết rõ Tâm Mi đại sư đang trúng độc, tất nhiên hẳn chỉ có cách dùng thêm độc mới tránh khỏi mọi hồ nghi nếu có.

Tâm Thụ chợt nghe vành môi mình khô khốc, ông liếm mép gạt gù:

- Phải lắm, làm như thế, ai ai cũng đều nhận là nhị sư huynh chết vì chất độc của Cực Lạc Đồng Tử, chẳng còn ai hoài nghi hẳn nữa.

Lý Tầm Hoan cười mạnh một tiếng:

- Tuy hẳn hành sự hết sức chu đáo và mưu mô nhưng tiếc rằng hẳn đã quên phút một chuyện.

Tâm Thụ ngừng phất đầu lên:

- Chuyện gì?

Lý Tầm Hoan nói:

- Y quên rằng độc tánh vẫn tương khắc, chính vì chất độc mà y dùng vừa mạnh lại nặng, khác ngay với chất độc Ngũ Độc Thủy Tinh cho nên di thể của Tâm Mi đại sư cho đến bây giờ vẫn chưa có trạng thái biến đổi đáng sợ kia.

Trầm ngâm một lúc, Tâm Thụ gật đầu:

- Ý của thí chủ ta đã hiểu nhưng kẻ hạ độc là ai, chúng ta vẫn chưa biết được.

Lý Tầm Hoan chớp nhẹ đôi mắt:

- Tâm Mi đại sư sau khi về đây có uống qua thứ gì chưa?

Tâm Thụ đáp:

- Chỉ uống có một chén thuốc thôi.

Lý Tầm Hoan hỏi dồn:

- Ai đút cho ông uống?

Tâm Thụ nói:

- Thuốc thì do thất sư đệ bốc và sắc nhưng người đút cho nhị sư huynh uống lại do tứ sư huynh Tâm Chúc và lục sư đệ Tâm Đăng.

Thở nhẹ một tiếng, Tâm Thụ lại nói:

- Cho nên, trong ba người đó rất có thể là kẻ hạ độc và có cơ hội để bỏ độc.

Lý Tầm Hoan chậm rãi phân tích:

- Độc được trong thiên hạ có hai loại. Loại thứ nhất tuy rằng không mùi không sắc nhưng làm cho người trúng độc chết rất thảm khiến kẻ khác nhìn thấy phát sợ ngay vì loại độc này không cần lấy tánh mạng người mà còn có ý thị uy với kẻ khác.

Tâm Thụ gật đầu:

- Ngũ Độc Thuỷ Tinh tất nhiên thuộc về loại độc thứ nhất này.

- Đúng thế.

Chàng khẽ đưa mắt nhìn lên Tâm Mi đại sư và nói tiếp:

- Còn loại độc thứ hai cũng có thể là không mùi không sắc nhưng nó làm cho kẻ chết không có một trạng thái gì khác lạ, thậm chí khiến cho người ngoài nhìn không ra kẻ chết vì chất độc.

Tâm Thụ vụt hỏi:

- ý tôn giá định nói là hung thủ đã dùng loại độc được này?

Lý Tầm Hoan gật nhẹ đầu:

- Chính vì tánh chất khác biệt của hai loại độc này nên mới phát sinh hiện tượng như thế. Loại động tỵ nhất tuy rằng đáng sợ nhưng loại độc thứ hai lại âm độc hơn nhiều, trong giang hồ kẻ sử dụng loại độc này chẳng có bao nhiêu người.

ánh mắt chàng vụt ngời lên bắn thẳng về phía Tâm Thụ:

- Môn hạ Thiếu Lâm sành việc dùng độc có được mấy người?

Tâm Thụ cắn mạnh môi một lúc:

- à! à..

Lý Tầm Hoan dần từng tiếng một:

- Thiếu Lâm Tự từ bao lâu nay được tiếng là chánh tông của võ lâm, lãnh tự giang hồ, đệ tử Thiếu Lâm cũng lấy đó là niềm vinh hạnh, tuyệt không khi nào đi học cái môn thủ đoạn hạ cấp này, phải không?

Tâm Thụ rần rỏ đáp:

- Trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm tuyệt không hề có cái tiếng ” độc ” ấy.

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Tâm Chúc đại sư và Tâm Đăng...

Tâm Thụ vụt ngắt lời:

- Tứ sư huynh lúc chín tuổi đã xuống tóc vào chùa, lục sư đệ đầu nhập phật môn khi còn mới chập chững, suốt cả đời hai người e rằng chưa nhìn thấy thuốc độc ra làm sao.

Lý Tầm Hoan cười lạnh:

- Vậy thì, kẻ hạ độc là ai nhỉ?

Tâm Thụ dùng mày:

- Thí chủ định nói là thất sư đệ Tâm Giám, phải không?

Lý Tầm Hoan không cần phải đáp.

Vì Tâm Giám là đệ tử nửa chừng xuất gia, học nghệ rồi mới đầu sư, lúc chưa vào Thiếu Lâm đã từng ngoại hiệu là ” Tháo Xảo Thư Sinh ”, một nhân vật lừng danh dùng độc.

Tâm Thụ cau mày trầm ngâm một lúc và từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan cũng đang chăm chú nhìn ông không nháy.

ánh mắt đã thay họ nói lên một sự bất tay chặt chẽ cho hành động sắp tới.

25. Phơi Trần Tội Ác

Trong tiểu đình bày sẵn một bàn cờ.

Bá Hiếu Sinh những tiếng khõ nhẹ ấy lúc phún rơi xuống như hoa đèn.

Chở khách nửa đêm không thấy đến

Buồn khuya ẩm lạnh nở hoa đèn

Cảnh tượng quả là nhàn nhã, quả là tiêu sài nhưng không khí như ngum đầy mùi chết chóc, khuôn mặt người nào cũng trầm trầm nặng nề.

Tâm Hồ, Tâm Chúc, Tâm Đăng, Tâm Giám cũng đều có mặt tại đây.

Tiểu Phi nằm cong queo dới chân cột tròn trong tiểu đình, không còn sức để ngẩng đầu lên nữa.

Đôi mày bạc vẫn một mực cau lại, Tâm Hồ đại sư tia mắt vẫn không rời khỏi chỗ Tiểu Phi đang nằm, ông hỏi:

- Các người nhắm Lý Tầm Hoan có ra hay không?

Bá Hiếu Sinh cười cười:

- Nhất định là phải ra.

Tâm Hồ có vẻ hoài nghi.

- Thứ hạng người này chẳng lẽ cũng dám vì bạn mà hy sinh à?

Bá Hiếu Sinh cười nheo đuôi mắt:

- Đó gọi là " cái đạo của kẻ cướp ".

Tâm Hồ đại sư thở dài lẩm bẩm:

- Chỉ mong được như thế.

Câu nói của ông vụt đứng ngang y như là bị đông cứng giữa cơn gió tuyết.

Vi đôi mắt ông vừa nhìn thấy Tâm Thụ...

Tâm Thụ đi ra chỉ có một mình và chậm rãi tiến thẳng vào sân.

Tâm Hồ đại sư đầu tiên tiến đến nghinh đón;

- Sư đệ như thường chứ?

Quả không hổ là bậc cao tăng chưởng quản cả toàn thể môn đồ Thiếu Lâm, vừa gặp lại mặt người sư đệ, câu hỏi đầu tiên trên môi của vị cao tăng chính là sức khỏe của Tâm Thụ.

Tâm Thụ cảm động chấp tay

- Đa tạ lòng lo lắng của sư huynh, đệ tử may mắn thoát khỏi vận kiếp này.

Tâm Giám cũng vội bước tới hỏi lớn;

- Còn Lý Tầm Hoan đâu?

Tâm Thụ đứng dừng:

- Hắn lấy kinh đi rồi.

Tâm Giám dựng mày;

- Lấy kinh? Mà lấy kinh gì?

Tâm Thụ đáp:

- Kinh bị mất trộm trong Tàng Kinh Các.

Khóe môi của Tâm Giám hơi giật giật, hần cười lạnh;

- Kẻ trộm kinh quả nhiên là hần. Thế sao sư huynh lại để hần tự do thoát đi?

Tâm Thụ nhếch mép;

- Chỉ vì kẻ trộm kinh không phải là hần.

Tia mắt vụt bắn thẳng vào mặt Tâm Giám, Tâm Thụ gần từng tiếng một;

- Kẻ trộm kinh cũng chính là hung thủ đã mưu hại nhị sư huynh. Vì nhị sư huynh đã khám phá được bí mật của hần nên hần chỉ còn cách giết chết nhị sư huynh để bịt miệng nhưng hần cái tên sát nhân đó không phải là Lý Tầm Hoan.

Tâm Giám mắt không đổi sắc:

- Không phải Lý Tầm Hoan thì là ai?

ánh mắt Tâm Thụ ngời lên như điện lạnh:

- Là người.

Vành môi Tâm Giám giật giật một lúc, sắc mặt càng nặng trầm xuống:

- Ngũ sư huynh do đâu nói lên những lời như thế, tiểu đệ thật chẳng hiểu nổi.

Tâm Thụ cười lạnh:

- Người không biết thì còn ai biết đây?

Tâm Giám quay sang Tâm Hồ, cung kính cúi đầu:

- Chuyện này xin nhờ vào sự phán đoán của đại sư huynh, đệ tử không còn biết phải nói gì nữa.

Tâm Chúc, Tâm Đăng, Bá Hiểu Sinh sớm đều rung động biến sắc.

Tâm Hồ đại sư cũng không khỏi hoang mang cau mặt:

- Nhị sư đệ rõ ràng bị phải độc tính của Lý Tầm Hoan , tại sao ngũ sư đệ lại bào chữa cho hần?

Bá Hiểu Sinh nhếch môi chậm rãi:

- Nếu như tại hạ nhớ không nhầm thì Tâm Thụ sư huynh và Lý Tầm Hoan hình như là đồng khoa Tân Sĩ.

Tâm Giám lạnh lùng tiếp nốt:

- Ngũ sư huynh hình như cũng trúng độc của Lý Tầm Hoan rồi.

Tâm Thụ chẳng buồn ngó đến Tâm Giám, cất lời:

- Độc được làm nhị sư huynh thật sự trí mạng không phải là ” Ngũ Độc Thủy Tinh ” của Cực Lạc Đồng Tử...

Tâm Giám hỏi vặn:

- Sư huynh làm sao biết được?

Tâm Thụ cười nhạt:

- Người tưởng rằng việc của người làm người hay quỷ chẳng biết à? Người đừng quên rằng nhị sư huynh trước khi chết còn để lại vật này đây.

Liên theo câu nói Tâm Thụ mở bàn tay ra, trên tay ông đúng là quyển sổ ghi mục lục kinh của Tâm Mi đại sư.

Tâm Hồ đại sư nhú mày hỏi:

- Vật gì thế?

Tâm Thụ đáp:

- Nhị sư huynh trước khi dời chùa, đã phát hiện được tên phản đồ trộm kinh, chỉ vì nhị sư huynh vốn lòng nhân hậu, trước khi tìm được bằng chứng thật sự, không muốn phơi lộ tên họ của kẻ phản đồ mà chỉ đem tên họ của hắn ghi lên quyển mục lục này để phòng vạn nhất người có điều bất trắc cũng còn lưu lại chứng cứ.

Tâm Hồ đại sư rúng động:

- Có thật như thế sao?

Tâm Giám cướp lời:

- Nếu trên quyển sổ đó có tên họ của đệ tử, đệ tử sẵn lòng...

Tâm Thụ chặn ngang:

- Người sẵn lòng thế nào... tuy người đã khôn quỉ xé đi trang cuối cùng nhưng làm sao biết được nhị sư huynh còn ghi tên nơi trang khác?

Tâm Giám giật nảy mình nhưng liền đó phục xuống ngay dưới chân Tâm Hồ đại sư giọng nghẹn ngào:

- Ngũ sư huynh đã cầu kết với người ngoài khiến đệ tử phải hàm oan không rửa được, xin sư huynh minh giám xét suy.

Tâm Hồ cau mặt trầm ngâm khó xử, ánh mắt quay sang Bá Hiểu Sinh như hỏi ý.

Bá Hiểu Sinh đằng hắng cất lời:

- Trên giấy trắng tuy rằng chữ đen nhưng chữ thì ai cũng có thể viết lên được cả.

Tâm Giám như được mở ý liền nói theo:

- Phải lắm, trên quyển sổ mục lục kinh của nhị sư huynh kia, tuy rằng viết tên của đệ tử nhưng vị tất là chính tay của nhị sư huynh viết lên.

Bá Hiểu Sinh lạnh lùng tiếp nối:

- Theo tại hạ biết thì Lý Tiểu thám hoa văn võ song toàn, chữ tốt văn hay nhưng văn bút Hán, Tô, Nhan, Liễu hay Lan, Đình, Ngụy, Bài ắt hẳn đều có dụng công tập tành qua.

Tâm Giám phụ họa ngay:

- Đúng thế, nếu như hắn muốn nhái theo bút tích một ai là một chuyện hết sức dễ dàng.

Tâm Hồ đại sư sắc mặt thêm rần rại, tia mắt nghiêm nghị chiếu ngay Tâm Thụ:

- Ngũ sư đệ bình thường rất thận trọng tại sao lần này lại hồ đồ như thế?

Tâm Thụ không chút đổi sắc:

- Nếu sư huynh nhận thấy chứng cứ này chưa đủ, còn có một chứng cứ thứ hai.

Tâm Hồ khẽ nhú mày:

- Sư đệ cứ nói.

Tâm Thụ thoáng liếc sang Tâm Giám:

- Quyển Đạt Ma Dịch Chân Kinh vốn dấu trong phòng nhị sư huynh cũng bị mất đi rồi.

- A!

Tâm Hồ đại sư không dẫn được miệng kêu lên.

Tâm Thụ chậm rãi nói tiếp:

- Lý thám hoa đoán chắc là quyển kinh đó chưa có thể đưa đi kịp, nhất định là còn giấu ở trong phòng của Tâm Giám cho nên đệ tử đã ngằm phái Nhất Trần và Nhất Duyên, hai trực nhật đệ tử theo dõi y và lấy cuốn kinh ” tang vật ” đi rồi.

Tâm Giám chợt nhảy dựng lên la to:

- Đại sư huynh đừng nghe lời y, rõ ràng họ muốn vu vạ cho đệ tử.

Vừa la Tâm Giám vừa xông ra khỏi viện.

Tâm Hồ nhíu chặt đôi mày, phất nhẹ tay áo lao theo nhưng không phải để chặn đường mà chỉ bám sát phía sau hẩn.

Chỉ mấy cái nhún chân, Tâm Giám đã lao thẳng vào tiền phòng của mình.

Quả nhiên cửa thiền phong được mở toang.

Tâm Giám lao đến bên chiếc rương cây, dùng chưởng chế đôi chiếc riêng ra, bên trong còn có một ngăn nhỏ bí mật nữa.

Quyển Dịch Chân Kinh quả nhiên vẫn còn nằm yên trong đó.

Tâm Giám hầm hầm lên tiếng:

- Quyển kinh này vốn ở trong phòng của nhị sư huynh, họ có ý để nơi đây là để phao vu cho đệ tử nhưng cách vu họa cho người này mấy năm trước đã có người dùng đến rồi, đại sư huynh đầu óc sáng suốt như thần dễ đâu bị lừa vì thủ đoạn mờ ám của các người được?

Chờ cho hẩn nói hết, Tâm Hồ đại sư nghiêm lạnh cắt lời:

- Cho dù họ vu vạ người nhưng tại sao người biết rõ là họ đem bộ kinh giấu ngay trong ngăn kín của chiếc rương cây này, tại sao người không tìm nó ở nơi khác?

Tâm Giám ghen lòng làm thỉnh, mồ hôi trán tươm ra như suối.

Tâm Thụ thở phào một cái:

- Lý thám hoa đã tính rất đúng! Chỉ có dùng cách đó mới có thể khiến cho hẩn tự khai ra.

Một giọng cười trầm ấm chợt vang lên:

- Nhưng cách đó của tôi thật ra cũng hết sức mạo hiểm vì nếu như hẩn không bị mắc lừa thì khó ai có thể làm cho hẩn tự cung khai.

Lòng theo tiếng cười, Lý Tầm Hoan thư thái bước ra.

Tâm Hồ đại sư nhẹ thở dài và chấp tay vái chào thật trang trọng, sắc mặt lẫn pha đôi nét ngỡ ngàng.

Lý Tầm Hoan mỉm cười vòng tay đáp lễ.

Qua cái vái trả của đôi bên đã nói lên tất cả tâm trạng của hai người, họ không cần phải thốt lên những lời đẩy đưa phù phiếm cũng chẳng cần nói lên một sự thật phũ phàng.

Tâm Giám từng bước tháo lui nhưng Tâm Đăng và Tâm Chúc đã chặn hẩn lối đi, sắc mặt hai người đều nặng nề khác thường, sừng sững đứng yên như hai hòn sơn nhạc.

Tâm Hồ đại sư trầm trầm cất tiếng:

- Đơn Cứu, Thiếu Lâm tự đãi người chẳng bạc, tại sao người đi làm những việc như thế?

Đơn Cứu chính là tục danh của Tâm Giám, vị chủ tọa môn Thiếu lâm đã gọi hẩn bằng tên tục như thế bằng như đã trực xuất y ra khỏi tường môn, không còn nhìn nhận là Thiếu lâm đệ tử nữa.

Mồ hôi lạnh càng thào ướt khắp người, Đơn Cứu run run vai:

- Đệ tử, đệ tử đã biết lỗi mình.

Và hẩn phục ngay xuống đất, trước mặt Tâm Hồ đại sư.

- Nhưng thật ra đệ tử vì bị người ta cảm dỗ và sai khiến nên nhất thời kém suy xét mới làm xằng như thế.

Tâm Hồ đại sư dần giọng:

- Ai sai khiến, ai cảm dỗ người?

Bá Hiếu Sinh vụt nói:

- Cái người sai khiến y tại hạ có thể đoán được một vài...

Tâm Hồ đại sư quay mặt lại:

- Xin tiên sinh chỉ giáo.

Bá Hiếu Sinh hướng mặt về phía trước cười gằn:

- Hẳn đây.

Mọi người cùng rung động, ánh mắt tự nhiên cùng xoáy theo tia nhìn của Bá Hiếu Sinh nhưng tuyệt nhiên không thấy một ai, chỉ có tiếng lá trúc xạc xào bên ngoài song can, gió mỗi lúc thêm mạnh.

Và khi quay đầu trở lại, mặt Tâm Hồ đại sư vụt đổi sắc. Bàn tay của Bá Hiếu Sinh đã ấn vào hậu tâm ông, năm ngón tay như năm chiếc dùi sắt phong tỏa cùng một lúc Bình Phong, Thiên Giao, Phủ Phên, Phách Hộ, bốn nơi trọng huyết.

Tâm Hồ đại sư vùng biến sắc hãi hùng:

- Thì ra kẻ chủ sự cho y chính là người.

Bá Hiếu Sinh nhếch vành môi:

- Tại hạ chẳng qua muốn mượn kinh tạng của quý tự xem sơ vậy mà, ai ngờ quý vị lại hẹp hòi như thế?

Tâm Hồ đại sư thở dài sườn sượt:

- Ta cùng thí chủ giao tình mấy mươi năm trời, không ngờ thí chủ đối đã với ta như thế.

Bá Hiếu Sinh cũng thở dài theo:

- Vốn ra tại hạ không muốn đối đãi với đại sư như thế, chỉ vì Đơn Cứu muốn kéo tại hạ xuống sinh theo hắn nếu như tại hạ không ra tay cứu hắn đâu có dễ yên cho tại hạ?

Tâm Hồ đại sư ánh mắt vụt lóe ngời tinh quang:

- Chỉ tiếc là không ai cứu được hắn.

Đơn Cứu đang quỳ dưới đất bỗng bật dậy như chiếc lò xo, bàn tay xốt gòn lấy quyển Dịch Chân Kinh, nhếch môi cười đánh ác:

- Phải lắm, không ai cứu được ta cả, chỉ riêng một mình người mới cứu được ta thôi. Bây giờ ta buộc người phải đưa chúng ta xuống núi.

Và ánh mắt xoáy nhanh khắp đệ tử Thiếu Lâm một vòng, Đơn Cứu buông giọng cười đe dọa:

- Nếu các người muốn cho vị chương môn của mình còn sống, tốt hơn hết là đừng ai động vọng.

Tâm Thụ và các cao thủ Thiếu Lâm tuy giận đến run người nhưng trước cái thế "liệng chuột sợ bể đồ", ai nấy đành trơ mắt đứng ngó.

Tâm Hồ đại sư giận dữ quát lên:

- Nếu các người biết uy danh của Thiếu Lâm là trọng thì đừng kể gì đến sinh mạng của bốn tọa, mau ra tay tóm lấy tên phản đồ ngay.

Bá Hiếu Sinh nhếch mép cười nham hiểm:

- Bất luận là đại sư la hét thế nào, bọn họ cũng không thể đem sinh mạng của đại sư ra làm trò chơi được. Vì sinh mạng của một vị Thiếu Lâm chương môn còn đáng giá hơn ngàn sinh mạng của kẻ khác.

Tiếng ” khác “vừa thốt ra khỏi cửa miệng, một tiếng ” A” đau đớn thoát liền theo, nụ cười trên khuôn mặt Bá Hiếu Sinh vụt sượng tắt. Một ánh thép chớp lên thật lẹ, mũi Tiểu Lý Phi Dao của Lý Tầm Hoan đã thoát khỏi bàn tay ghim đúng vào yết hầu của lão.

Không một ai kịp nhìn thấy Lý Tầm Hoan xuất thủ bằng cách nào. Bá Hiếu Sinh vững tin ở thân hình Tâm Hồ đại sư làm tấm bia đỡ đạn cho mình và yết hầu của lão nằm sát với yết hầu của vị chowngr môn Thiếu Lâm. Lão đã cẩn thận giữ cho cần cổ mình chỉ lộ ra phân nửa sau gáy của Tâm Hồ đại sư và bất cứ lúc nào, lão cũng dễ dàng thụt đầu vào núp ở sau lưng tấm bia người ấy, hết sức an toàn. tất nhiên trong tình thế ấy, không một kẻ nào dám ra tay. Nhưng ánh đao đã chớp lên, chớp nhanh hơn cả lần điện chớp và mũi thần đao của họ Lý đã ghim thật đúng ngay giữa yết hầu lão.

Tâm Thụ, Tâm Chúc và Tâm Đăng lập tức xô tới vây quanh Tâm Hồ hộ vệ.

Đôi mắt của Bá Hiếu Sinh lộ hẳn ra ngoài tròng tròng nhìn lấy Lý Tầm Hoan, từng sợi thịt trên da mặt cuộn vòng lên với tất cả nét kinh hoàng hoài nghi và không tin tưởng.

Cho đến chết lão vẫn không làm sao tin rằng, mũi đao của Lý Tầm Hoan có thể bay lút vào yết hầu lão.

Vành môi vẫn cứ mấp máy với những tiếng ằng ặc trong cổ họng.

Tuy không thể nói thành lời, nhưng qua vành môi, qua sắc mặt đó, Lý Tầm Hoan đã đoán được lão định nói mình rằng:

- Ta lầm... ta đã lầm...

Mà quả thật như vậy. Bá Hiếu Sinh, con người được cả thiên hạ mệnh danh ” cái chi cũng biết, cái chi cũng rành ”, nhưng cuối cùng lão đã nhầm một điều: phi đao của họ Lý còn nhanh hơn cả trong ý tưởng của lão rất nhiều.

Bá Hiếu Sinh từ từ ngã gục xuống đất, Lý Tầm Hoan đưa mắt nhìn lên xác lão, thở dài lầm bầm:

- Bá Hiếu Sinh soạn nên bộ ” Bình khí phổ ” bình phẩm tất cả vũ khí trong thiên hạ, có thể xưng là bậc tri giả của võ lâm, không ngờ cuối cùng lại chết vì món vũ khí mà mình đã bình phẩm.

Tâm Hồ đại sư lần nữa chấp tay vái thật sâu, nét mặt ngỡ ngàng:

- Lão tăng cũng đã nhầm.

Nhưng ông vụt biến sắc kêu lên:

- Còn bộ kinh đầu rồi?

Đơn Cửu đã thừa trong một giây hỗn loạn đó tháo tuốt ra ngoài.

Là một con người xuất thân từ trong tà đạo và khi đầu nhập vào Thiếu Lâm nghiêm nhiên được liệt vào hàng ” Thất đại cao thủ của Thiếu Lâm ”, một con người như thế tất nhiên là không bao giờ để lầm lẫn bất cứ một cơ hội nào, chẳng những phản ứng của y thật nhanh và thân pháp cũng rất nhanh, chỉ cần hai lần nhún chân lấy đà, người y đã lướt khỏi viện.

Đám Thiếu Lâm môn hạ bên ngoài vẫn chưa hiểu rõ nội tình nên dù thấy y cũng tuyệt chẳng dám trở ngăn, hướng hồ nơi phòng ốc của chư vị thủ tọa đại sư, môn hạ cấp dưới không được tùy tiện xông pha, chúng làm sao ngờ được một biến cố trọng đại vừa xảy ra trong bốn phái.

Khi Đơn Cửu thoát ra tới tòa tiểu đình cũng vừa lúc Tiểu Phi đang chống chỏi lớp ngóp bò dậy.

Tuy thủ pháp điểm huyết của Bá Nhiêu Sanh và Đơn Cửu rất nặng tay nhưng có trường hợp vẫn mất đi hiệu năng tác dụng.

Vừa nhìn thấy Tiểu Phi, ánh mắt của Đơn Cửu vụt ngời lên sát khí, bao nhiêu tâm tình oán độc như được dịp trút ra vào người Tiểu Phi và y như quả bóng được nẩy đà, Đơn Cửu vèo người tới...

Tiểu Phi đã bị hai người hành hạ đến gần như chỉ còn thoi thóp, còn hơi sức đâu mà để chống trả trong hiện tình. Muốn giết một con người như thế đối với Đơn Cứu thật là quá dễ, dễ hơn là một cái nhấc chân búng chết một con mèo.

Chân vừa chạm đất, Đơn Cứu đã lăm li tổng ra một ngọn thần quyền, thế mạnh hơn cả sắt thép.

Thần quyền Thiếu Lâm đã vang danh thiên hạ, huống hồ Đơn Cứu đã hơn mười năm đầu nhập tại Thiếu Thất Sơn, công phu khổ luyện hẳn nhiên phải hết sức kinh hồn. Huống chi ngọn quyền tung ra với tất cả thần khí đủ đầy, với tất cả oán hờn chất chứa, muốn kết liễu sinh mạng Tiểu Phi chỉ như lấy vật trong túi. Đơn Cứu đã tính kỹ thời gian: giết chết xong Tiểu Phi vẫn còn dư kịp thoát xuống khỏi núi.

Bất thần khi ngọn quyền vừa nhả ra kinh, bàn tay của Tiểu Phi cũng vụt chộp lên.

Cánh tay của Tiểu Phi dù phát ra sau nhưng vẫn luôn là đến trước, dù bất cứ một địch thủ nào.

Đơn Cứu chợt nghe yết hầu mình lạnh ngắt, trong cái lạnh ấy lẫn cảm giác nhức đau, hơi thở vụt nghẹn ngang y như là một bàn tay ma chẹn lấy.

Từng thớ thịt trên da mặt hẳn cũng nổi vòng lên cùng với tất cả nét kinh hoàng và không tin nổi. Hẳn biết lắm, biết là gã thiếu niên trước mắt xuất thủ nổi tiếng là rất nhanh.

Nhưng gã đã dùng vật chi đâm vào yết hầu mình, cái thắc mắc ấy Đơn Cứu sẽ ôm mãi dưới lòng đất không làm sao hiểu nổi.

Thân hình Đơn Cứu run lên bần bật và từ từ ngã xuống. Tiểu Phi dựa trên lan can thở dốc từng cơn. Khi Tâm Hồ và mọi người kéo xô đến cũng đều hết sức ngạc nhiên, họ quả không ngờ cái gã thiếu niên đã bị dày vò suy nhược dường ấy vẫn còn có thể đưa Đơn Cứu vào tử địa. Nơi yết hầu của Đơn Cứu đang rỉ máu tươi, một cây trụ bằng tuyết còn cắm sâu nơi yết hầu hẳn, y như một thanh kiếm bén.

Tuyết đang bắt đầu tan dần theo máu nóng chảy ra.

Trên những hành lan can, tuyết từng mảng, từng mảng đóng dày trên thành vô số trụ tuyết và trong cơn cấp bách, Tiểu Phi đã lợi dụng nó kết thúc tính mạng một trong "Thất đại cao thủ" lừng danh của Thiếu Lâm.

Nhìn sắc mặt tái mét gần như không còn chút máu của chàng, Tâm Hồ đại sư cắn môi chẳng biết phải nói gì. Tia mắt của Tiểu Phi không hề nhìn đến họ mà chỉ chăm chú vào Lý Tầm Hoan đang ung dung nhấc bước ở phía sau.

Da mặt của Tiểu Phi dần dần, dần dần ra và cuối cùng một nụ cười hiền lành nở trên vành môi tái tái.

Lý Tầm Hoan cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Tâm Hồ cảm nghe trong cổ mình như khô đắng, đằng hắng luôn mấy tiếng mới cất được lời:

- Mời nhị vị đến phương trượng thất của...

Tiểu Phi vụt ngừng đầu lên chặn ngang câu nói:

- Lý Tầm Hoan có phải là Mai Hoa Đạo hay không?

Tâm Hồ đầu như cúi thấp hơn một chút:

- Không phải.

Tiểu Phi hỏi tiếp:

- Còn tôi phải là Mai Hoa Đạo không?

Tâm Hồ nhẹ thở dài:

- Đàn việt lại càng không phải nữa.

- Thế thì chúng tôi có thể đi được rồi chứ?

Tâm Hồ gương cười:

- Tất nhiên là được, chẳng qua đàn việt... đàn việt đi đứng chưa... chưa được yên tiện lắm, chỉ bằng mời vào...

Tiểu Phi lạnh lùng cắt ngang:

- Điều đó ông khỏi bận tâm, đừng nói chi tôi còn đi được, dù có phải bò tôi cũng bò ngay xuống núi.

Tâm Thụ, Tâm Chúc, Tâm Đăng cũng đều cắn môi cúi mặt.

Mấy trăm năm nay, chưa có một gã nào dám vô lễ trước mặt một vị chưong môn Thiếu Lâm như thế. Nhưng bây giờ, họ chỉ được phép dẫn lòng và nhẫn nại. Tiểu Phi xốc tay Lý Tầm Hoan ngang nhiên bước đi.

Vừa đặt chân vào giữa trời gió tuyết, lồng ngực của Tiểu Phi đã uốn thành lên.

Y như là con người được rèn bằng sắt thép, bất luận bị bao nhiêu mài dũa dày vò cũng không làm sao khiến chàng uốn lưng được.

Lý Tầm Hoan quay đầu lại mỉm cười:

- Xin hẹn gặp khi khác, mong chư vị đại sư tha cho sự thất lễ của chúng tôi.

Tâm Thụ vội nói:

- Bần tăng xin đưa Lý thám hoa một đoạn đường.

Lý Tầm Hoan cười đáp:

- Đưa tức là không đưa, không đưa tức là đưa, đây là diệu lý của Phật môn, hãn đại sư rõ hơn tại hạ.

Tâm Thụ cũng cười đáp:

- Đã không đưa kể như đưa thì đưa có hề gì, có là không, không là có, có có không không đàn việt can chi phải ngại?

Cho đến khi thân hình hai người đã mờ dần ở xa xa, Tâm Hồ mới cất tiếng thở dài sườn sượt. Tuy ông không nói lên một lời gì nhưng cái "không nói" đó mới thật nhiều chịu đựng hơn là có "nói". Tâm Chúc chợt lên tiếng:

- Lý ra đại sư huynh không nên cho họ rời đi.

Tâm Hồ nghiêm trầm sắc mặt:

- Tại sao lại không nên?

Tâm Chúc đáp:

- Tuy Lý Tầm Hoan chẳng phải là kẻ trộm kinh cũng chẳng là hung thủ giết chết nhị sư huynh nhưng chưa có gì chứng minh được gã không phải là Mai Hoa Đạo.

Tâm Hồ hỏi gặng:

- Theo ý sư đệ, chứng minh bằng cách nào?

Tâm Chúc nói:

- Trừ phi họ tìm ra được gã Mai Hoa Đạo đem đến đây.

Tâm Hồ thở dài buồn bã:

- Ta tin rằng họ có thể tìm ra được và nhất định là sẽ mang đến đây nhưng đó không phải là việc đáng cho chúng ta quan tâm bằng sáu bộ kinh quý đang thất lạc.

Kẻ trộm kinh tuy tìm ra được nhưng sáu bộ kinh lấy trộm đi từ trước đã bị hai người mang đi chẳng biết đã trao vào tay ai?

26. Kiểm Vô Tình Nhưng Người Đa Tình

Lý Tầm Hoan không thích lội bộ giữa bầu trời tuyết giá nhưng bây giờ không thích cũng phải đi.

Gió lạnh như dao cắt, đường ngập tuyết trắng, vắng tanh không một dạng người hay vết xe đi. Nhưng Tiểu Phi thì đã quen lắm rồi. Đi bộ đối với mọi người là việc nhọc nhằn thì đối với chàng lại là một sự ngơi nghỉ.

Mỗi đoạn đường vượt qua, tinh lực chàng hình như thêm một phần khôi phục.

Luôn luôn cũng như bao giờ, chàng không đi mau mà cũng không đi quá chậm, y như cung điệu trong một tiết tấu nhịp nhàng, từng thớ thịt trên cơ thể chàng dẫn co bằng một tác động hết ức đều đặn.

Họ, hai người bạn chỉ quen nhau qua chén rượu bên đường nhưng đã dám cùng sống chết với nhau quabao nhiêu lượt. Họ đã đem tất cả những tao ngộ của mình thuật lại cho nhau nghe, hứng thú như đôi tình nhân tỉ tê trò chuyện.

Và bây giờ, Lý Tầm Hoan đang đi vào một cuộc trầm tư, ánh mắt chàng nhìn vào khoảng tuyết mông lung, chậm chậm lên tiếng:

- Anh không phải là Mai Hoa Đạo, tôi cũng không phải là Mai Hoa Đạo, vậy thì Mai Hoa Đạo là ai?

ánh mắt của Tiểu Phi cũng dõi nhìn về phía xa xa, chàng đáp:

- Mai Hoa Đạo đã chết?

Lý Tầm Hoan khẽ thở dài:

- Hắn chết thật à, cái người mà anh giết có thật là Mai Hoa Đạo chăng?

Tiểu Phi cắn môi trầm ngâm, tia mắt phẳng lặng không một cảm nghĩ.

Lý Tầm Hoan cười nói tiếp:

- Có khi nào anh nghĩ đến rằng Mai Hoa Đạo không phải là đàn ông không?

Tiểu Phi quay nhanh lại:

- Không phải là đàn ông thì là gì?

Lý Tầm Hoan bật cười:

- Không phải là đàn ông tất nhiên là đàn bà.

Tiểu Phi lắc đầu:

- Đán bà không khi nào cường hiếp đàn bà được.

Lý Tầm Hoan nói chậm lại:

- Tất nhiên họ có cách...

Ngừng lại một chút khúc khắc, ho lên vài tiếng, Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Nàng ta có thể dùng một người đàn ông làm bù nhìn cho mình để hành động những cái việc đó, đến lúc nào cần, nàng sẽ tìm cơ hội thủ tiêu cái gã đàn ông hình nộm ấy.

Tiểu Phi nhướng nhướng mắt:

- Có lẽ anh nghĩ hơi quá nhiều.

Lý Tầm Hoan hờ dãi thật nhẹ:

- Cũng có thể tôi nghĩ hơi quá nhiều nhưng dù sao nghĩ nhiều một chút vẫn hay hơn là ta không nghĩ .

Tiểu Phi dáng nét trầm ngâm:

- Mà cũng có thể... không nghĩ chính lại là nghĩ.

Lý Tầm Hoan phì cười:

- Câu trả lời thật hay.

Tiểu Phi nói luôn:

- Cũng có thể hay chính lại là không hay.

Bây giờ thì Lý Tầm Hoan thật sự cười to lên:

- Không ngờ anh cũng học được cái lối ăn miếng trả miếng của lão hòa thượng chùa Thiếu Lâm.

Tiểu Phi vụt nói:

- Mai Hoa Đạo xuất hiện trên giang hồ đã ba mươi năm hơn, giờ đây ít nhất y cũng trên năm mươi tuổi.

Lý Tầm Hoan gật đầu:

- Mai Hoa Đạo của ba mươi năm về trước rất có thể không phải Mai Hoa Đạo ngày nay, có thể họ là thầy trò mà cũng có thể họ là cha con nhau.

Tiểu Phi lặng thinh không đáp.

Lý Tầm Hoan cũng trầm ngâm cất bước .

Một lúc sau chàng chậm rãi nói:

- Bá Hiếu Sinh cũng không phải là kẻ chủ mưu trộm kinh, bởi vì lão chưa phải là người có đủ tư cách để buộc Tâm Giám phải mạo hiểm cho lão.

Tiểu Phi kêu lên:

- à...

Lý Tầm Hoan nói tiếp:

- Tâm Giám khi chưa vào Thiếu Lâm già từng ngang dọc giang hồ, nếu nói rằng hắn cần đến vàng bạc thì đối với võ công hắn, cái ước muốn đó dễ dàng hơn trở bàn tay. Cho nên, không thể nói vì tiền tài mà hắn bị khuyến dụ.

Tiểu Phi mím miệng làm thinh nghe chứ không góp ý.

Lý Tầm Hoan vẫn đều đều cất tiếng:

- Bá Hiếu Sinh dù võ công rất cao nhưng vào Thiếu Lâm đã không còn là chỗ để lão dụng võ cho nên Tâm Giám tuyệt đối không thể là bị lão uy hiếp được.

Tiểu Phi vụt lên tiếng:

- Cũng có thể là Tâm Giám bị lão ta nắm đúng một cái “tỷ” nào đó.

Lý Tầm Hoan hỏi lại:

- Mà cái ” tỷ ” gì chứ?

Và chàng tự trả lời ngay:

- Khi chưa vào chùa Thiếu Lâm, những gì Đơn Cửu đã gây làm không còn liên quan đến cái tên Tâm Giám nữa. Bởi vì nhà Phật vốn có câu ” Buông dao thịt xuống, lập tức thành Phật ”. Bá Hiếu Sinh tuyệt đối không thể dùng những chuyện khi hắn chưa xuất gia mà uy hiếp hắn. Và khi đã đầu nhập Thiếu Lâm, Tâm Giám cũng khó mà hành động nhưng việc bại hoại được?

Tiểu Phi hỏi vặn:

- Làm sao biết được?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Vì nếu hấn còn muốn hành động điều bại hoại, tất nhiên hấn không bao giờ chịu vào chùa Thiếu Lâm. Thanh uy tôn nghiêm của Thiếu Lâm Tự khắp thiên hạ đều nghe danh, quyết chắc là hấn không dám mạo hiểm có thể sát thân đó, trừ phi...

Tiểu Phi dựng mày:

- Trừ phi thế nào?

Lý Tầm Hoan nhân rõ từng tiếng một:

- Trừ phi có một cái gì lay chuyển được hấn và tất nhiên cái đó không phải là cái lợi cũng chẳng phải là danh.

Tiểu Phi cau mặt:

- Danh lợi đều không lay chuyển được hấn, vậy thì còn cái gì lay chuyển nổi hấn?

Lý Tầm Hoan chợt thở dài:

- Có thể lay chuyển được con người như hấn chỉ có thể là trang truyệt thế giai nhân, một trang quốc sắc nghiêng nước nghiêng thành.

Tiểu Phi buột miệng kêu lên:

- Mai Hoa Đạo?

Lý Tầm Hoan khe khẽ gật đầu:

- Đúng thế! Chỉ có Mai Hoa Đạo mới có thể làm cho hấn không ngại trở thành một tên phản đồ của Thiếu Lâm mà cũng chỉ có hạng người như Mai Hoa Đạo mới dám trộm kinh tạng của Thiếu Lâm Tự.

Tiểu Phi như vẫn chưa tin:

- Bằng lý do nào anh có thể đoán chắc Mai Hoa Đạo là một trang quốc sắc giai nhân?

Lý Tầm Hoan lim dim đôi mắt trầm ngâm một lúc và thở dài:

- Cũng có thể là tôi đoán trật.

Đang đi, Tiểu Phi vụt dừng lại nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan:

- Phải chăng anh định trở về Hưng Vân Trang?

Lý Tầm Hoan cười héo hắt:

- Thật ra, bây giờ tôi cũng chưa nghĩ ra nơi để mà đi nữa.

Đêm đã rất sâu.

Bốn bề như phủ kín trong một tấm màn nhung đen kịt.

Chỉ có nơi tiểu lâu vẫn còn le lói một ánh đèn.

Lý Tầm Hoan đứng lặng nhìn sững ánh đèn chập chùng như lửa quỷ đó đã bao lâu rồi.

Đột nhiên, chàng moi chiếc khăn tay lụa ra bịt miệng ho lên sắc súa.

Từng vệt máu đỏ loang trên vuông lụa trắng y như những cánh mai tàn bị gió lạnh bức lìa cành lạc loài trên giữa vùng tuyết giá trắng xóa.

Lý Tầm Hoan lặng lẽ nhét vuông khăn vào tay áo, cười thật buồn:

- Tôi bỗng nhiên đổi ý, không muốn vào nữa.

Hình như chưa phát giác ra những cay đắng đượm đầy len nụ cười của Lý Tầm Hoan, Tiểu Phi trố mắt hỏi:

- Đã tới đây sao anh không vào?

Lý Tầm Hoan đáp:

- Có những lúc tôi làm những việc mà không hề biết nguyên ủy là thế nào, chính tôi, tôi cũng không giải thích được.

Trong bóng tối, ánh mắt của Tiểu Phi như lần dao bén cắt xé màn đêm, giọng nói của chàng cũng thật là bén lạnh:

- Long Tiêu Vân đối đãi anh như thế, anh không định tìm lại y à?

Lý Tầm Hoan chỉ cười:

- Y cũng chẳng có gì không phải với tôi, một lẽ cũng vì vợ và vì con thì bất luận họ làm những chuyện thế nào cũng đáng cho người đời dễ dàng tha thứ.

Nhìn sững chàng một hồi lâu, Tiểu Phi từ từ hạ thấp đầu xuống buồn bã:

- Anh quả là con người rất khó hiểu nổi mà cũng là người bạn rất khó có thể quên.

Lý Tầm Hoan mỉm cười:

- Tất nhiên là anh không thể quên tôi rồi, vì chúng mình vẫn còn gặp nhau thường kia mà.

Tiểu Phi hơi sững sốt:

- Nhưng... nhưng bây giờ...

Lý Tầm Hoan chặn ngang:

- Bây giờ tôi biết anh đang có việc cần làm, hãy đi lo lấy công việc của anh.

Mặt đối mặt, hai người cứ thế nhìn sau im lặng.

Gió lướt dài trên mặt đất, gió cũng đang rôn rĩ âm thầm.

Xa xa, tiếng trống canh rời rạc vọng về, nghe như tiếng nước mắt nhẹ rơi trên lá héo.

Hai người vẫn đứng im nhìn nhau không nói, tia mắt sáng ngời của họ đều như đệm mỏng màn sương. Trời không trăng, không sao, chỉ có sương mù.

Lý Tầm Hoan bỗng nhếch môi cười lên, nụ cười cũng quá mỏng như sương.

Chàng nói:

- Sương xuống rồi, ngày mai thế nào trời cũng rất đẹp.

Tiểu Phi gật đầu:

- Phải, ngày mai trời rất đẹp.

Chàng nghe cổ mình như có gì nghẹn ngang, câu trả lời cũng đứt ngang từng khúc.

Và y như một cơn gió, chàng xoay người lao vút vào bóng đêm mù mịt, chỉ còn lại một mình Lý Tầm Hoan im lìm đứng đấy trong khoảng tối.

Sanh mạng và thể xác chàng rũ dần, rũ dần xuống thấp y như đang tan nhoà theo với bóng đêm.

Vượt qua khỏi tường cao, Tiểu Phi mới phát giác rằng phía bên Lãnh Hương Tiểu Trúc vẫn còn ánh đèn.

Qua khung song giấy vàng ám, một bóng người nhỏ nhắn đang rọi đèn.

Tiểu Phi chợt nghe tim mình hồi hộp khác thường.

Người ngồi bên trong, đối diện với ngọn đèn khuya hình như đang đọc sách mà cũng hình như đang nghiền ngẫm một tâm sự của mình.

Tiểu Phi đẩy nhẹ khuôn cửa, mở cửa vào trong.

Mắt chàng bắt gặp ngay cái dang vóc mà chàng luôn ray rứt nhớ.

Chỉ đẩy nhẹ cánh cửa mà chàng tưởng chừng như đã tận dụng hết sức mạnh trong người, hai chân vụt cứng ngắt, không làm sao lê qua khỏi ngạch cửa.

Lâm Tiên Nhi giật mình quay đầu lại sợ hãi nhưng liền đó cười reo lên:

- Ồ! Thì ra là anh

- Phải, tôi đây.

Chàng chợt nghe giọng của mình thật là xa vắng đến độ không tin được đó là tiếng nói của mình.

Lâm Tiên Nhi tay vỗ nhẹ lên làn da ngực căng căng của mình, cười hơn hoa thắm:

- Bắt đền anh đó, anh làm người ta suýt hồn vía chẳng còn.

Tiểu Phi lạnh lùng:

- Vì tưởng rằng tôi đã chết nên vừa thấy tôi đã phải giật mình, đúng đấy chứ?

Lâm Tiên Nhi chớp chớp mắt;

- Anh nói gì kỳ thế? Mau lại bước vào đây, khéo cảm lạnh đấy.

Và nàng chớp lấy tay Tiểu Phi, âu yếm kéo chàng bước vào phòng.

Bàn tay nàng thật mềm mại, thật trơn mịn, cho dù một ai cũng không nỡ bóp mạnh.

Nhưng Tiểu Phi đã văng ra thật mạnh.

Lâm Tiên Nhi chớp chớp ánh mắt thật dễ thương:

- Anh giận à? Mà giận ai thế anh? Nói nghe đi, tôi sẽ làm anh hả giận ngay.

Và nàng dịu người vào lòng bằng một dáng điệu thật là nũng nịu.

Thân hình nàng cũng thật mềm êm, thật dịu mát, lại thoang thoảng một hương thơm nhẹ nhẹ, cho dù bất cứ một gã đàn ông sắt đá nào cũng khô mà cưỡng nổi.

Đôi quai hàm của Tiểu Phi như được bạnh ra đến hết độ, chàng xoay tay hất thật mạnh.

Lâm Tiên Nhi bật lùi ra sau và ngã phịch xuống đất sững sờ. Nước mắt nàng theo đó từng giọt từng giọt trào ra.

- Phải chăng tôi có điều gì lỗi với anh nên anh nỡ đối xử với tôi nhe thế? Tôi có chỗ nào không phải, anh cứ nói thẳng ra, dù bị anh đánh chết tôi cũng vui lòng.

Hai bàn tay của Tiểu Phi thêm nắm chặt lại, chàng nghe như mình đang bóp nát lấy tim mình.

Chàng vừa phát hiện Lâm Tiên Nhi đang xem sách nơi bàn, nhưng không phải là sách mà là kinh: kinh tạng của chùa Thiếu Lâm.

Lâm Tiên Nhi vẫn rơi nước mắt kể lể:

- Sau buổi anh đi đó, tôi hết đứng lại ngồi để cứ trông đợi anh, anh làm sao biết nỗi lòng lo âu của tôi đối với anh, trông ngóng từng ngày một cho đến bây giờ anh trở về, anh lại biến đổi như thế, tôi... tôi...

Tiểu Phi đứng im nhìn nàng, như chưa bao giờ gặp qua nàng.

Cho đến bây giờ, chàng mới lạnh lùng lên tiếng:

- Làm gì có chuyện đợi tôi? Cô biết rõ rõ là một khi tôi vào nhà lão họ Thân, tôi kể như không bao giờ trở về nữa.

Lâm Tiên Nhi nức nở kêu lên:

- Anh nói thế là làm sao?

Tiểu Phi nhếch mép cười gằn:

- Khi Bá Hiếu Sinh và Đơn Cứu đem kinh tạng của Thiếu Lâm đến giao cho cô, cô đã bảo họ giăng bẫy nơi nhà Thân Lão Tam để chờ tôi. Hừ, không những cô muốn hại tôi mà cô còn muốn hại cả Lý Tầm Hoan.

Lâm Tiên Nhi cắn chặt vành môi:

- Anh cho là tôi thật muốn hại anh?

Tiểu Phi đáp:

- Phải! Vì trừ tôi ra không một ai biết tôi sắp đến nhà Thân Lão Tam.

Lâm Tiên Nhi vụt lấy tay bịt lấy mắt, khóc rống lên:

- Nhưng tại sao tôi lại muốn hại anh? Tại sao chứ?

Tiểu Phi dần từng tiếng một:

- Vì cô là Mai Hoa Đạo.

y như bị ngọn roi quật mạnh vào lưng, Lâm Tiên Nhi hắt phắt dậy hét lên:

- Tôi là Mai Hoa Đạo? anh dám cho tôi là Mai Hoa Đạo?

Tiểu Phi rần rở:

- Phải, cô chính là Mai Hoa Đạo.

Lâm Tiên Nhi trừng trừng mắt nhìn chàng:

- Mai Hoa Đạo đã bị anh giết chết, anh...

Tiểu Phi chặn lời nang:

- Kể mà tôi giết chết bất quá là công cụ của cô dàn cảnh, một hình nộm mà cô dùng để đánh lừa tai mắt mọi người.

Nhìn thẳng vào mặt ltn Lâm Tiên Nhi, chàng nói tiếp:

- Cô biết rõ là Kim Ty Giáp đã lọt vào tay của Lý Tầm Hoan, cô lại hiểu Lý Tầm Hoan không khi nào bị cô lừa nổi nên cô nhận ra ngay hoàn cảnh của mình bị đặt vào tình trạng nguy hiểm hết sức là nguy hiểm cho nên ngay đêm đó, cô có ý hẹn Lý Tầm Hoan đến nơi đây.

Lâm Tiên Nhi khép mắt thở dài:

- Quả thật, đêm đó tôi có hẹn Lý Tầm Hoan đến đây nhưng khi ấy tôi chưa quen anh.

Hình như không hề nghe gì, Tiểu Phi lại nói:

- Cô lại ra lệnh cho hình nộm của cô cố ý bắt cô để cho Lý Tầm Hoan thừa dịp cứu cô, giết chết cái hình nộm đó. Cho đến khi mọi người trên đời đều công nhận là Mai Hoa Đạo đã chết, là cô có thể ăn no ngủ kỹ, chẳng còn sợ hãi gì nữa. Chẳng những cô muốn lợi dụng Lý Tầm Hoan mà lợi dụng luôn cả cái tên đồng bọn ngu ngốc đó chết thay cho cô.

Lâm Tiên Nhi hất nhẹ mái tóc mây lò xo:

- Anh nói tiếp đi.

Tiểu Phi nghiêng khê hai hàm răng vào nhau:

- Nhưng cô không ngờ Lý Tầm Hoan gặp phải chuyện bất ngờ, lại càng không ngờ cái thằng tôi lại cứu cô.

Thái độ của Lâm Tiên Nhi vụt trở nên bình tĩnh lạ:

- Nhưng anh cũng đừng quên rằng tôi đã cứu lại anh.

Tiểu Phi nhếch môi thay cái gật:

- Phải.

Lâm Tiên Nhi hỏi vặn:

- Nếu tôi đã là Mai Hoa Đạo, tại sao tôi lại cứu anh?

Tiểu Phi cười gằn:

- Chỉ vì sự tình khi ấy đã biến đổi, cô còn muốn lợi dụng tôi nên cô đem dẫu tôi nơi này, không có một ai đến đây lục soát, lúc đó tôi đã có ít nhiều hoài nghi rồi.

Lâm Tiên Nhi hơi ngừng lên:

- Anh cho là cái bọn Long Tiêu Vân có đồng mưu với tôi à?

Tiểu Phi đáp:

- Tất nhiên họ không hiểu rõ âm mưu của cô, chẳng qua cũng bị cô lợi dụng, huống chi Long Tiêu Vân lòng sớm đã có ý ghen hờn Lý Tầm Hoan, đang tìm cách loại trừ y.

Lâm Tiên Nhi vụt hỏi:

- Những câu đó phải chăng do Lý Tầm Hoan mớm cho anh?

Tiểu Phi cười thật lạnh:

- Cô tưởng rằng đàn ông trên đời đều ngu cả hay sao, đều bị cô " xỏ mũi " hết à? Cô chỉ sợ một mình Lý Tầm Hoan, cho nên tìm đủ mọi mưu mô hại Lý Tầm Hoan cho kỳ được.

Chàng nghe giọng nói của mình bỗng run lên, chàng cố cắn chặt hai hàm răng nói tiếp:

- Chẳng những lòng dạ cô độc hiểm mà lòng tham cũng quá vô bờ, cho đến kinh tạng của chùa Thiếu Lâm cô cũng muốn, cho đến thầy chùa cô cũng không buông tha... cô...

Nước mắt của Lâm Tiên Nhi lại trào ra dưới rèm mi dài mươn mướt, nàng gào lên:

- Tôi quả thật đã nhìn nhầm anh.

Tiểu Phi cắn chặt đôi môi cơ hồ rướm máu:

- Nhưng tôi lại không nhìn lầm cô.

Lâm Tiên Nhi càng tức tưởi:

- Nếu tôi nói rằng những bộ kinh kia là do Đơn Cửu và Bá Hiếu Sinh tự ý cho tôi, chắc là anh không thể nào tin phải không?

Tiểu Phi vụt cười lên thê thiết:

- Bây giờ cô có nói thế nào đi nữa tôi cũng không còn tin được nữa.

Lâm Tiên Nhi cười lên thê thảm:

- Bây giờ thì kể như tôi đã hiểu ý anh rồi... tôi đã hiểu ý anh rồi.

Nàng từng bước từng bước đến trước mặt Tiểu Phi, bước chân tuy rũ rượi nhưng cũng thật là kiên quyết, kiên quyết như lòng nàng hiện thời.

Gió đang gào lên, ánh nến chao chao muốn tắt .

Màu vàng của ánh nến chập chờn rọi lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, rọi lên đôi mắt u sầu của nàng, càng tạo nên cho nàng một nét đẹp thật chơi vơi, thật huyền ảo.

Nàng nhìn Tiểu Phi bằng cái nhìn thật sâu và cũng thật là náo ruột:

- Tôi hiểu anh đến đây để giết tôi, có phải vậy chăng?

Tiểu Phi nắm cứng lấy cánh tay, hai cánh môi mím thật chặt.

Lâm Tiên Nhi vụt nắm lấy cổ tay áo xe toạt một mảng để lộ ra khoảng da ngực trắng hồng.

Ngực nàng ưỡn lên, tay chỉ thẳng vào quả tim mình:

- Bên hông anh đã sắc kiếm sao chẳng ra tay cho rồi. Tôi, tôi chỉ mong được anh đâm ngay vào chỗ này.

Bàn tay của Tiểu Phi đã sờ lên đốc kiếm.

Lâm Tiên Nhi đôi mắt từ từ khép lại, giọng nàng như chìm trong lệ nóng:

- Mau động thủ đi thôi, được chết bởi tay của anh, tôi không ân hận chút nào.

Lồng ngực nàng phập phồng run rẩy, dưới đôi rèm mi dài đen mượt cong cong, hai hàng lệ nóng rung rung như hai hòn ngọc nhỏ.

Tiểu Phi không cam đảm để ngó nàng, chàng cúi mặt nhìn lên thanh kiếm.

ánh kiếm vẫn ngời ngời, vẫn lạnh tanh, vẫn sắc bén nhưng vẫn rất vô tình.

Đôi mắt của Tiểu Phi cắn chặt vào nhau, cơ hồ có thể nghiêng nát tiếng nói của mình ra từng mảnh vụn :

- Cô đã nhìn nhận tất cả?

Lâm Tiên Nhi từ từ ngước mắt nhìn lên.

ánh mắt nàng như bộc lộ tất cả những gì u oán, những gì yêu thương và tất cả những gì yêu và hận, đôi mắt ấy quả là hết sức não lòng người mà trên thế gian này không có một cái gì sánh nổi.

Khóe mép nàng khe khẽ lên một nụ cười thật là thê thảm:

- Anh là kẻ mà tôi yêu độc nhất trong đời, nếu cả anh cũng chẳng chịu tôi thì cuộc sống đối với tôi đã mất hết ý nghĩa.

Tiểu Phi càng gồng cứng lấy bàn tay, gân tay đã nổi vòng lên, năm ngón tay đặt lên trên ngọn kiếm đã tím lịm.

Lâm Tiên Nhi vẫn nhìn sững chàng, giọng nói vẫn cực kỳ ử rữ:

- Chỉ cần anh nhận tôi là Mai Hoa Đạo, chỉ cần anh nhận tôi đúng là con đàn bà ác độc thì dù anh có giết tôi, tôi cũng chẳng hận anh chút nào.

Bàn tay của Tiểu Phi bắt đầu rung rung, chuôi kiếm nghe càng như nặng nề cứng rắn.

Kiếm vô tình nhưng người đâu thể vô tình?

ánh nến lụn dần rồi tắt lịm.

Nhưng vẻ đẹp tuyệt trần của Lâm Tiên Nhi trong bóng tối càng huyền ảo mê ly.

Nàng lặng im không nói nhưng hơi thở nhẹ nhàng của nàng trong bóng tối nghe dịu dặt như những lời tử tế, dịu dặt như những tiếng rên tham não dạ người.

Ô! Còn sức mạnh nào trên thế gian này bằng sức mạnh của tình cảm con người?

Đối diện với một con người như thế, đối diện với một tình cảm mãnh liệt nhất của cuộc đời, đối diện với cái bóng tối bất ngát vô biên ấy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ly-phi-dao>